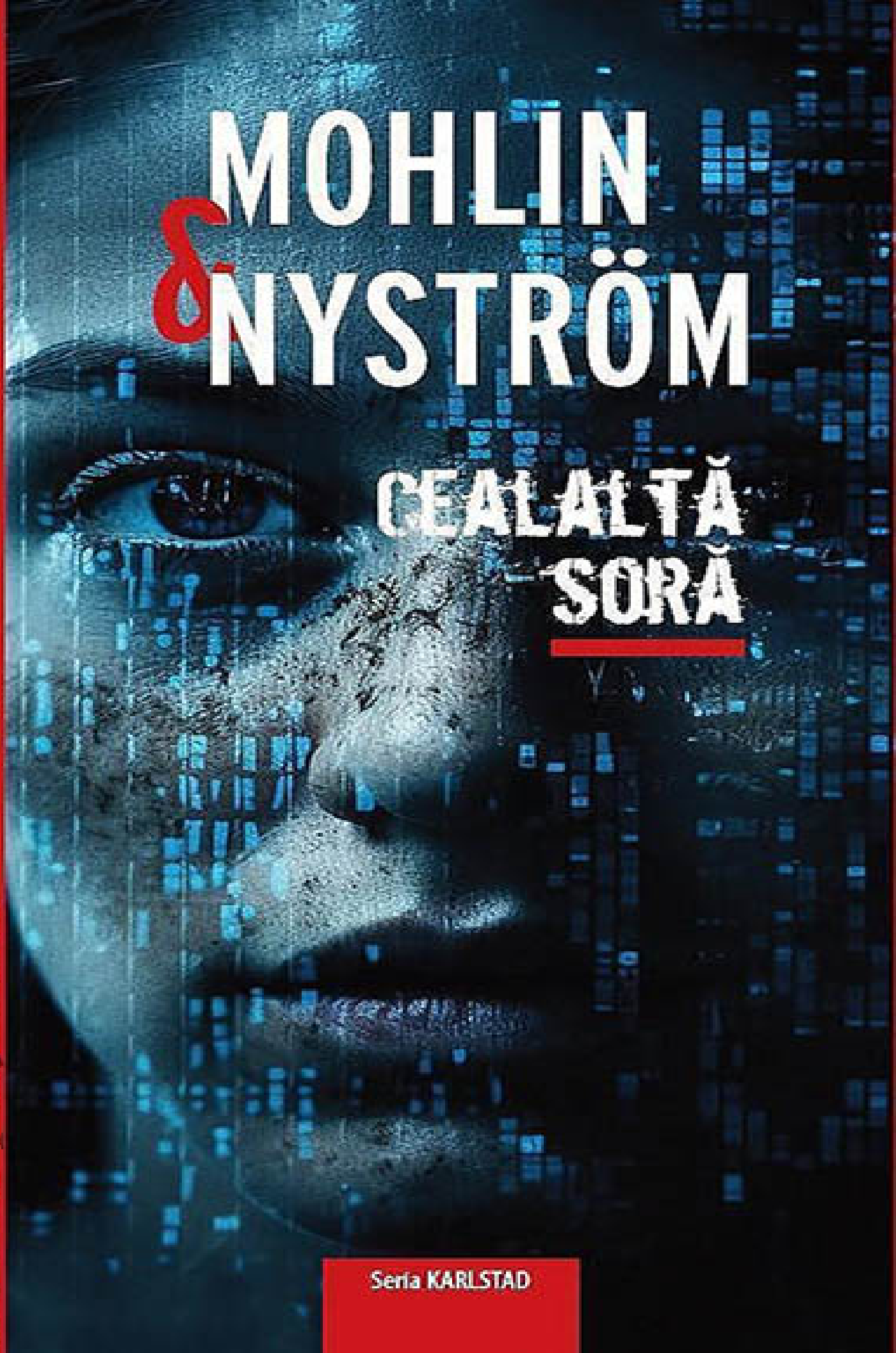

MOHLIN & NYSTRÖM

CEALALTĂ SORĂ

Seria KARLSTAD

„Continuarea strălucită a romanului *Ultima voință* chiar depășește așteptările create de primul volum..."
Publishers Weekly

virtual-project.eu

MOHLIN & NYSTRÖM

— (Agent John Adderley #2) —

CEALALTĂ SORĂ

Original: *Den andra systern* (2021)

Traducere din limba suedeză:
MARIA-CARMEN LUNGU

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2024 —

Peter Mohlin s-a născut în 1976 şi a copilărit în apropierea oraşului Karlstad, unde se petrece acţiunea din *Ultima viaţă.* Are o diplomă în jurnalism şi a fost reporter înainte să intre în industria comunicării. Timp de mai mulţi ani a condus o agenţie de marketing. Pe lângă scris, se ocupă de investiţii în capital privat.

Peter Nyström s-a născut tot în 1976 şi a copilărit în acelaşi oraş ca prietenul său Peter Mohlin. A urmat studii de actorie şi teatru. După zece ani pe scenă, acum scrie scenarii de film şi piese de teatru, dar şi regizează spectacole de teatru.

Cei doi au început un roman poliţist la zece ani, iar acum au decis să-şi continue visul. (*Ultima viaţă* este romanul lor de debut.)

Partea întâi.
Miercuri

1

Fetiţele reuşiseră, în sfârşit, să se sincronizeze. Se ţineau de mână şi râsetele li se auzeau mai tare pe măsură ce leagănele susţinute de cadrul din oţel se înălţau tot mai sus. Cu ochii aţintiţi în telefon, mama lor ignora spectacolul, dar, aşezată pe o bancă, la o distanţă de douăzeci de metri, Alicia putea să vadă bucuria de pe chipurile lor. Două surori, în sincron una cu cealaltă şi cu lumea din jurul lor, într-o mişcare oscilatorie perfectă, de parcă ar fi fost unul şi acelaşi trup.

Era frig afară, câteva grade sub zero. În acel moment, picioarele îi amorţiseră deja. Fu o surpriză pentru ea însăşi când alese să mai rămână, căci nu-i stătea în fire să piardă vremea privind copiii care se jucau în parc.

De regulă, Alicia lua un taxi în drum spre casă; era un lux pe care şi-l permitea, ca să nu fie nevoită să suporte privirile călătorilor din autobuz. Astăzi însă alesese să parcurgă pe jos cei trei kilometri de la biroul Raw din centrul oraşului Karlstad până la casa din Norrstrand.

Soarele amiezii era atât de îmbietor încât se oprise cu un cvartal înainte de destinaţie şi se aşezase pe o bancă. Desena cu vârful picioarelor forme în zăpadă şi se gândea că, în ciuda a toate, avusese o zi destul de bună. Iar dacă această zi fusese ok, poate că şi următoarea avea să fie la fel. Şi cea de după.

Zâmbi în sinea ei şi clătină din cap. În timp ce stătea acolo, pe bancă, gândurile Aliciei Bjelke sunau exact ca o carte de dezvoltare personală.

— Trebuie să fac pipi.

Vocea fetiţei mai mici o determină pe mama cu telefonul să reacţioneze. Alicia nu avea copii, dar îşi putea imagina cât timp dura să dai jos salopeta impermeabilă. Ca să evite un accident, o luă pe fetiţă şi se îndreptă spre căsuţa albă din lemn, de la marginea parcului. Sora cea mare rămase pe loc, avertizată să nu plece nicăieri. Îşi făcea vânt cu picioarele, dar cam fără chef. Nu era la fel de amuzant să se dea în leagăn de una singură.

Alicia se gândi la discuţia purtată cu sora ei în urmă cu o lună, într-o duminică, cu o săptămână înainte de Crăciun, înainte de prima zăpadă. Dăduse toate cărţile pe faţă şi îi explicase Stellei de ce lansarea Raw în Germania trebuia amânată.

Serviciul de dating pe care surorile îl întemeiaseră împreună nu mai era de mult doar un simplu hobby, o companie cu sediul într-o cameră de cămin studenţesc. Din poziţia de director tehnic, Alicia avea nevoie de timp şi

resurse ca să aibă şansa să-şi facă treaba aşa cum se cuvenea, iar în cazul în care s-ar fi grăbit, rezultatul n-ar fi fost viabil, deşi lucra paisprezece ore pe zi şi visa linii de cod noaptea. Stella o cuprinsese cu braţul pe după umeri şi o ascultase. Era unul dintre lucrurile la care sora ei se pricepea de minune: întotdeauna ştia când să vorbească şi când să tacă. Îi promisese apoi că va amâna data lansării cu şase luni. Sănătatea ei era mai importantă.

Alicia îşi putea aminti uşurarea care urmase. Pentru prima dată după mult timp dormise o noapte întreagă. Crăciunul venise şi trecuse fără ca ea să bage măcar de seamă, stând cuibărită sub pilotă.

Se uită spre fetiţa singuratică din leagăn. Prinsese avânt. Cauciucul pe care stătea se legăna în diagonală şi în cele din urmă se lovi de cadrul de oţel. Trupul firav sări prin aer şi ateriză în zăpadă. Alicia alergă într-acolo şi se ghemui lângă fetiţă, ridicând-o cu grijă.

— Eşti în regulă?

Îmbujorată, copila încerca să se abţină de la a izbucni în plâns. În acelaşi timp, Alicia auzi paşi în spatele ei. Se întoarse şi o văzu pe mamă. Probabil că văzuse ce se întâmplase şi se grăbise înapoi. Privirile li se întâlniră, iar Alicia observă că femeia tresări.

— Hai să mergem, i se adresă aceasta fiicei sale.

— A fost o căzătură zdravănă, dar măcar a aterizat pe ceva moale. Cred c-a fost mai mult o sperietură, rosti Alicia şi se ridică în picioare.

Femeia nu-i răspunse. Continua să se holbeze.

— Hai să mergem, repetă ea în cele din urmă.

— Am vrut doar să o ajut.

— Mulţumesc, dar ne descurcăm.

Femeia continuă să o privească atent. Alicia recunoscu reacţia: un amestec de fascinaţie şi dezgust. În mod normal, nu ar fi afectat-o. Nu era tocmai prima oară când cineva se holba la chipul ei, dar individa asta exagerase. Deşi Alicia nu făcuse nimic altceva decât să o consoleze pe fetiţă, acum era tratată ca o paria.

— Dacă tot te holbezi la ciudăţenie, măcar dă nişte bani, spuse ea şi întinse mâna.

2

Flacăra lumânării pâlpâi atunci când chelneriţa trecu pe lângă ei. John o urmări cu privirea şi văzu că aceasta se grăbea pe culoarul dintre mese, îndreptându-se spre grupul aflat tocmai în capătul sălii: trei bărbaţi şi o femeie, cu toţii îmbrăcaţi la patru ace. Părea un grup ieşit la o băutură după muncă, dar nu putea fi sigur. De fapt, nu mai putea fi sigur de nimic.

O linie melodică în ritmuri de salsa se strecura domol dinspre difuzoare. Era acelaşi *playlist* dintotdeauna. Muzica de la Rederiet era la fel de previzibilă precum meniul: *tapas* spaniole şi vinuri de Rioja. John începuse să se simtă ca acasă aici, printre mesele rustice şi candelabrele cu lumânări din tavan. Restaurantul era la numai o aruncătură de băţ de apartamentul său şi venea aici de câteva ori pe săptămână. Doar că în seara aceasta nu putea să se relaxeze. Scenariul se putea schimba oricând, iar el ştia asta.

— Doamne, ce cald e aici înăuntru! Şi eu care credeam că finlandezii-s cei cărora le place la saună…

Râsul celui aflat de partea cealaltă a mesei acoperea muzica. Hohotele sonore erau unul dintre cele mai definitorii lucruri la Trevor. John ar fi putut deosebi cu ochii închişi râsul ăsta dintr-o mulţime de oameni zgomotoşi.

Prietenul său îşi deschise mai mult fermoarul jachetei. Când una dintre mâini îi dispăru sub materialul căptuşit, John îşi încleştă mâna pe arma pe care o ţinea ascunsă sub masă şi îşi mută atent degetul spre trăgaci. Dacă ar fi tras acum, glonţul l-ar fi atins pe Trevor în partea de jos a stomacului.

— Dar, na, poate că sauna e la modă şi în Suedia, urmă Trevor.

Îşi dezbrăcă haina şi o aşeză pe spătarul scaunului. Mâinile îi erau din nou la vedere, iar John răsuflă uşurat. Până în urmă cu o zi, John fusese convins că prietenul său era mort. Nu-i venea să creadă că acum stătea faţă în faţă cu el, chiar aici, la Rederiet.

John mormăi un răspuns vag, continuând să se uite în jur după posibilii duşmani necunoscuţi. Proprietarul restaurantului ştia că e poliţist şi, fără să-i pună întrebări, îl lăsase să arunce o privire pe lista de rezervări. Cuplul de lângă fereastră şi familia cu cărucior îşi făcuseră rezervările cu mult timp înainte, deci îi putea exclude. În schimb, nu trebuia să-l scape din ochi pe bărbatul cu umeri laţi de la masa din stânga intrării. Îşi făcuse rezervare mai devreme în ziua aceea, la fel şi grupul ieşit să bea după muncă, pe care chelneriţa îl servea acum.

John îşi îndreptă privirea spre bar. Acolo stăteau doi clienţi cu state vechi, pe care John îi ştia, ba chiar obişnuia să-i salute. Lângă ei se afla însă o faţă necunoscută. Sau, mai degrabă, o ceafă necunoscută. Bărbatul cu părul vopsit argintiu şi strâns la ceafă stătea cu spatele spre el şi îşi bea berea direct din sticlă.

— La dracu', ce mă bucur să te revăd! Nici nu-ţi dai seama cât înseamnă pentru mine! rosti Trevor, afişând o expresie recunoscătoare.

John se strădui să zâmbească. Încerca să-şi dea seama dacă prietenul lui slăbise. Sacoul îi părea într-adevăr mai larg pe umeri, iar cămaşa nu mai era aşa întinsă de-a latul pieptului. Fie slăbise, fie purta haine cu un număr mai mari, ca să lase această impresie.

Trevor îşi şterse fruntea transpirată cu un şerveţel şi, cu aceeaşi mişcare, îşi scoase fesul tricotat. John tresări când îi văzu chelia. Ultima dată când se întâlniseră, cu patru luni în urmă, acesta avea părul des şi cârlionţat.

— Nu te mai mira, spuse Trevor. La ce te aşteptai?

John îşi lăsă privirea în jos.

— Nu ştiu, mormăi el.

Înfăţişarea prietenului îi era deopotrivă familiară şi necunoscută. Îi recunoştea vocea de bas, râsul zgomotos şi gesturile ample. În acelaşi timp, însă, comportamentul lui Trevor părea oarecum artificial. Modul în care îşi dăduse jos fesul fusese teatral, exersat parcă dinainte, de parcă s-ar fi folosit de chelie pentru a lăsa o impresie puternică.

John îşi reaminti că pentru a imita efectele secundare ale tratamentului pentru cancer era nevoie doar de puţină spumă şi un aparat de ras. Era nevoit să se poarte de parcă Trevor ar fi fost momeala, iar întâlnirea lor o capcană. Dacă cei care îl vânau se ascundeau aici, în restaurant, el avea măcar avantajul terenului. Uşa care dădea în bucătărie era la numai câţiva paşi distanţă, iar de acolo o singură ieşire îl mai separa de strada din spatele clădirii, unde stătea parcată maşina lui, cu tot ce avea nevoie pentru a duce o viaţă de fugar.

— Tu ce mai faci? întrebă Trevor.

Prietenul îi zâmbi de dincolo de lumânarea aprinsă.

— Hai, zi-mi care-i treaba! Şi, dacă ai cumva un pistol sub masă… pune-l deoparte.

3

Alicia se pregătea să comande încă o băutură şi se uită în jurul ei prin pizzerie. Aici, la Palermo, se refugiase după ieşirea din parc. Localul îi plăcea, era aproape de casă şi la o distanţă acceptabilă de birourile Raw sofisticate peste măsură, aflate în centrul oraşului.

Aici, designul era de-a dreptul urât, un decor cu totul lipsit chiar şi de ironia kitsch-ului. Pe pereţii din cărămidă văruiţi în alb atârnau afişe de film din anii ’80 şi ’90. Mesele negre aveau drept blat o placă de sticlă fixată cu şuruburi, sub care era afişat meniul.

Ratko era ca de obicei în spatele barului şi frământa aluat. Când acesta îşi ridică privirea de la masa de lucru, Alicia ridică paharul gol şi îi făcu semn. El încuviinţă din cap, confirmând preluarea comenzii.

Proprietarul restaurantului Palermo se găsea, la fel ca ea, la locul nepotrivit. Acesta deţinea şi clubul de noapte Safir, cel mai popular din oraş, precum şi multe alte cafenele la modă, unde clienţii beau frappuccino şi latte cu soia, iar nu cafea acră, la filtru, ca aici. Dar Palermo fusese primul lui local, aşa că Ratko se încăpăţâna să prepare pizza şi să servească clienţii câteva seri în fiecare săptămână, deşi localul acesta nu avea cum să contribuie cu mai mult de câteva coroane la imperiul lui în expansiune.

— Tot nu vrei să-mi spui de ce eşti aşa de iritată? întrebă el, punându-i berea în faţă.

A patra la rând.

Alicia se gândi din nou la femeia din parc. La ora asta stătea probabil în faţa televizorului, cu un pahar de vin roşu în mână, povestindu-i soţului despre incidentul neplăcut. Nu, nu despre căzătura din leagăn a fiicei celei mari, ci despre ciudăţenia care o ajutase pe fetiţă să iasă din zăpadă şi care o speriase de moarte.

— Vorbeşti prostii, îi replică Alicia. Doar vezi că sunt calmă ca un călugăr buddhist.

Îşi închise ochii, prefăcându-se că meditează. Ar fi vrut şi un shot de vodcă, de fapt, dar nu se mai obosi să-l comande. Nu avea chef să vadă expresia îngrijorată de pe chipul lui Ratko, atunci când acesta i-ar fi turnat băutura.

Avuseseră o aventură scurtă cu vreo câţiva ani înainte şi deveniseră cel mai neobişnuit cuplu din Karlstad. Părinţii lui erau imigranţi din vremea

războiului din Iugoslavia. Se îmbrăca mereu în cele mai scumpe cămăşi, cei mai la modă blugi, într-atât de dornic era să se integreze, să fie acceptat de cei care contau. Ea, în schimb, era un outsider: ciudăţenia cu faţa distorsionată, care se pricepea la calculatoare şi purta mereu blugi negri şi un hanorac cu glugă la fel de închis la culoare.

Ratko dorise, cum era de aşteptat, să ţină totul secret. Dacă s-ar fi afişat cu ea, ar fi coborât câteva trepte bune pe scara socială pe care se încăpăţâna să o urce. Nici măcar clienţii obişnuiţi de la Palermo nu ştiau că ei doi fuseseră combinaţi.

Alicia tocmai îşi ducea paharul cu bere la gură când se auzi larmă din partea cealaltă a restaurantului. Pasionaţii de fotbal ocupau, ca de obicei, masa cea lungă din faţa televizorului. Aceştia formau o castă aparte a muşteriilor de la Palermo şi se amestecau foarte rar cu alţi clienţi obişnuiţi, care, la drept vorbind, erau oricum puţini: o mână de suflete pierdute, ea şi cei câţiva zombi dependenţi de jocuri care se cuibăreau lângă păcănelele aflate la capătul localului.

— Ăştia nu încetează vreodată să caşte gura? Meciul s-a încheiat, spuse ea.

— Da, dar azi e miercuri, e seară de quiz.

Alicia se încruntă.

— Uitasem, lupta giganţilor intelectuali.

— Încearcă să fii un pic mai de treabă. E bine pentru afaceri dacă mai rămân pe-aici, mai spuse Ratko şi se întoarse în spatele barului chiar când unul dintre bărbaţi strigă:

— Între ce ani a fost Fredrik Reinfeldt premierul Suediei?

Se făcu linişte în jurul mesei lungi, participanţii îşi şopteau unul altuia.

— Între 2006 şi 2014! răcni Alicia şi luă o înghiţitură mare de bere.

Suporterii îşi întoarseră capetele şi o ţintuiră cu privirile, iritaţi. Nu era prima dată când o lua gura pe dinainte, neinvitată.

Bărbatul care pusese întrebarea se ridică şi veni la masa ei. Nu arăta bine, avea braţe subţiri, umeri înguşti şi o burtă umflată pe sub tricoul roşu de fotbal. Alicia îi auzise pe ceilalţi strigându-l „Profesorul”. Când îl întrebase pe Ratko dacă era cu adevărat profesor, acesta râsese până la lacrimi. Tipul preda educaţie civică la gimnaziu şi se pare că asta fusese îndeajuns ca să-şi câştige titlul.

— Ştiu că ştii răspunsul la toate întrebările din seara asta, zise el şi vântură o hârtie, dar devine plictisitor pentru ceilalţi dacă tu tot strigi

răspunsurile corecte.

Vocea îi era prietenoasă, iar Aliciei îi pieri cheful să se ia la harţă cu el.

— Poţi să-mi cumperi tăcerea cu un shot de Smirnoff, spuse ea.

El râse şi-i întinse mâna.

— Batem palma.

În drum spre masa cea lungă, bărbatul trecu pe la bar, comandă o vodcă şi făcu semn din cap în direcţia ei. După cum se aşteptase Alicia, Ratko nu păru încântat. Dar până la urmă cine se credea el, ca să-şi exprime părerea despre cât bea ea? Nu se mai culcau de mult împreună şi nu se mai vedeau decât aici, la Palermo.

Alicia îşi scoase telefonul şi se uită la e-mailurile primite fără să le deschidă. Era o idee proastă să citească şi să răspundă la mesaje, ştia asta din experienţă. Puse telefonul pe masă şi se gândi la Stella. Probabil că filmările interviului erau gata în Stockholm. Emisiunea TV se numea „În profunzime" şi urma să fie transmisă chiar a doua zi.

Alicia îşi bătuse joc de subtitlul pompos: *Întâlniri cu oameni care şi-au lăsat amprenta asupra timpurilor noastre*. Cu toate astea, trebuia să recunoască faptul că subtitlul avea o oarecare doză de adevăr. Serviciul de dating pe care ea şi Stella îl creaseră era din multe puncte de vedere revoluţionar şi schimbase modul în care oamenii se întâlneau pe internet.

Alicia se gândea că, probabil, sora ei avea să rămână în capitală după interviu, lăsându-se curtată prin barurile de la Stureplan. Spre deosebire de Alicia, Stella nu avea nevoie să cerşească o băutură.

Ratko nu-i spuse nimic când servi vodca. Aşeză paharul pe masă şi se întoarse la tejghea.

— Ei, haide, e numai un shot! strigă ea în urma lui.

El se întoarse spre ea ca să-i spună ceva, dar amuţi când doi bărbaţi în haine de piele negre intrară în local. Aliciei i se păru că-l recunoaşte pe unul dintre ei. Avea o barbă cenuşie şi tatuaje atât pe faţă, cât şi pe capul ras. Înalt şi cu umeri laţi, părea un gigant în comparaţie cu însoţitorul lui. Peticul cusut cu textul „Preşedinte" era de prisos, căci toţi din local ştiau cine era cel care dădea ordinele.

Privirea lui Ratko, de obicei atât de sigură, devenise echivocă. Îşi duse mâna spre lanţul de aur care-i strălucea la gât, lângă nasturii cămăşii. Preşedintele îi spuse câteva cuvinte subalternului său, care se trânti la masa din colţ, cea mai apropiată de aparatele de jocuri. Apoi, bărbatul cel înalt dispăru în bucătărie împreună cu Ratko.

Alicia începu să râdă fără vreun motiv anume. Când o apuca o criză de râs, nu se mai putea opri. Probabil că de vină era alcoolul. Şi femeia din parc, care trezise în ea dorinţa de harţă.

Pe bune, treaba asta chiar mai funcţiona? O bandă de motociclişti care-i sperie în draci pe cârciumarii ca Ratko, băgându-şi mâinile în încasările lor?

Alicia sorbi vodca dintr-o înghiţitură şi se duse la bar ca să-şi mai pună un pahar. Profesorul de educaţie civică amână următoarea întrebare, în vreme ce ea se întinse peste tejghea şi apucă sticla. Subalternul din colţul sălii o privi, dar Alicia nici nu clipi atunci când îşi umplu paharul şi îl ridică în cinstea lui.

Era deja la al treilea shot când Ratko şi Preşedintele reveniră din bucătărie. Se cam ameţise şi fu nevoită să se ţină de tejghea ca să nu dărâme unul dintre scaunele înalte pe care se aşezase.

— Câţi bani îţi dă? întrebă ea.

Bărbatul cu haină de piele se uită la ea mirat.

— Cum?

— Cât îl costă să nu-i faci praf localurile?

— Te rog, lasă-ne-n pace, interveni Ratko şi o apucă de braţ.

Alicia se desprinse din strânsoarea lui şi vărsă puţinul rămas în pahar pe tejgheaua lăcuită din lemn închis la culoare.

— Bine, bine, hai să reformulez, spuse ea. Ratko te plăteşte cu bani gheaţă, nu?

— Tu cine dracu' eşti? spuse Preşedintele.

— Un consultant financiar independent, să zicem. De fapt, nici nu-i nevoie să răspunzi, sunt destul de sigură că-ţi dă bani gheaţă. Ceea ce e o tâmpenie. Înţelegi de câtă muncă ai scăpa dacă ai schimba sistemul?

Alicia observă că i se cam împleticea limba. Cu ochii săi albaştri pe jumătate închişi, bărbatul o privea şi încerca să priceapă ce voia să spună.

— La ce te referi? întrebă el.

— Mă refer la faptul că banii gheaţă sunt o monedă a naibii de învechită în cercurile infracţionale, continuă ea, încercând să fie cât mai limpede.

— La dracu', Alicia, las-o baltă! Asta nu e…

Ratko se opri brusc atunci când tipul în geacă de piele ridică mâna şi o îndemnă să continue.

— Câte ore pierdeţi lunar ca să spălaţi banii? insistă ea. E al dracului de inutil, dacă e să mă întrebi pe mine. Trebuie să ţineţi pasul cu progresul şi să începeţi să lucraţi digital.

— Cum adică digital? se miră Preşedintele.

— Criptomonede, desigur. Sunt făcute anume încât să fie greu de urmărit. Sau ar fi ceva prea avansat pentru voi?

Alicia văzu cum Ratko tresări la auzul tonului ironic. Se uita la ea îngrijorat, de parcă ar fi rugat-o din priviri să se evapore.

— Te referi la bitcoins? întrebă Preşedintele cu un zâmbet vag pe buze.

— Nu. Mai zic o dată, trebuie să fiţi cu un pas înainte. Niciun gangster serios nu mai foloseşte bitcoins. Eu m-aş gândi mai degrabă la Monero, Ethereum sau poate Zcash.

— Bine… Ce sunt astea?

— Alte monede cripto, mai bune. De fapt, cred că Monero ar fi cel mai potrivit pentru voi. Dacă adresa destinatarului e criptată în blockchain şi creaţi o adresă falsă pentru expeditor, plata devine aproape imposibil de urmărit.

Preşedintele se uită la ea cu ochii cât cepele, apoi la Ratko.

— Cine dracu' mai e şi asta?

— Îmi pare rău, spuse Ratko.

— Nu, la dracu', chiar îmi place tipa!

Ocoli tejgheaua şi se aşeză lângă Alicia.

— Dă-ne două Jägermeister, spuse el şi întoarse cu gura în sus un pahar.

— Eu beau Smirnoff.

— Bine, două Smirnoff atunci.

Preşedintele îi întinse Aliciei un pachet de Marlboro.

— Fumezi?

Ea scutură din cap.

— Parcă era interzis fumatul în restaurante?

— Nu, nicidecum, spuse el şi îşi aprinse ţigara. Ce-ai păţit la faţă de arată ca dracu'?

Alicia îi răspunse reluând gluma cu care obişnuia să detensioneze atmosfera în astfel de situaţii: faţa ei amintea de o pizza Vesuvio şi uneori i se făcea foame când se uita în oglindă. Preşedintele râse şi o complimentă. Era primul compliment legat de înfăţişarea ei pe care îl primea de când devenise adultă; avea deja douăzeci şi nouă de ani.

— Măcar ai ţâţe supermişto. Silicoane, nu?

— Nu. Aşa m-a făcut mama-natură.

Ratko le umplu păhărelele şi încercă din răsputeri să se prefacă a nu asculta conversaţia, dar Alicia era convinsă că acesta sorbea fiecare cuvânt.

Palermo se trezi din nou, încet, la viaţă. Suporterii de fotbal îşi reluaseră quiz-ul, iar jucătorii la păcănele căpătară curaj să se apropie de tejghea ca să schimbe bani. Preşedintele ridică braţul şi ciocni cu Alicia. Ea dădu din cap spre subalternul de la masa din colţ.

— Nu crezi că asistentul tău personal ar avea şi el nevoie de un păhărel?

Bărbatul în haină de piele izbucni din nou în râs.

— Nu-ţi face griji pentru el, e plătit suficient de bine ca să stea acolo.

— Cu Monero ai scăpa de cheltuiala asta, spuse Alicia. Nici măcar n-ar trebui să te deplasezi, câtă vreme Ratko ar plăti la timp.

— Nu mai spune, zise el şi îşi apropie buzele.

Alicia simţi o mână pe coapsă şi fiorul din abdomen care urmă acestui gest. Stătu nemişcată când acesta o sărută cu grijă pe gât.

— Revin, spuse el şi se ridică de pe scaun.

Imediat ce bărbatul dispăru la baie, Ratko veni lângă ea.

— Ce naiba faci?

— Adică…?

— Ai habar cine e ăsta?

Alicia fu nevoită să îşi închidă ochii. I se păru că tot barul se învârte atunci când se întoarse brusc spre Ratko.

— E al naibii de arătos, asta e tot ce trebuie să ştiu acum.

— Ascultă-mă, tipul ăsta e şeful unei bande de motociclişti care încearcă să se alăture grupului Bandidos.

— Mişto, spuse ea. Nu m-am mai culcat niciodată cu un preşedinte. De mâine ai să poţi să-mi spui *First Lady*, dacă vrei.

Ratko îşi trecu mâna prin părul dat cu gel.

— Eşti a dracului de beată, Alicia. Nu vreau să faci ceva ce o să…

— Vezi că ai greşit un cuvânt, îl întrerupse ea.

— Care?

— Sunt a dracului de urâtă, dar nu beată.

— Termină cu asta.

— De ce să termin? E adevărat. Dar măcar ăluia nu-i e ruşine cu mine.

Arătă cu degetul înspre Preşedinte, care ieşise de la toaletă şi se îndrepta spre bar.

— Hai să mutăm petrecerea în altă parte, propuse el, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri.

Alicia se ridică de pe scaunul înalt, iar el o ajută să-şi îmbrace haina. În drum spre ieşire, se împiedică şi dărâmă pe podea tacâmurile, suportul de

şerveţele şi paharele de pe una dintre mese. Preşedintele îşi mută braţul în jurul mijlocului ei, iar ea se bucură să-i simtă atingerea puternică.

Ratko îi urmărea din priviri, de la tejghea, plecarea zgomotoasă. Dar Alicia nici nu voia să-l vadă. Ea putea să facă orice avea chef. Treaba lui era doar să toarne băutură şi să tacă din gură.

Ventilatorul din tavan se rotea foarte rapid. Vâjâiala o făcu să-şi ridice privirea. Camera se învârtea, de parcă se afla într-un caleidoscop. Îl auzi pe profesorul de educaţie civică întrebând care era capitala Columbiei.

Alicia îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă, din partea opusă a localului:

— Bogotà!

Apoi ieşiră din pizzerie şi simţi pe obraji arsura gerului de afară.

4

John îi făcu semn chelneriţei, printr-o mişcare uşoară a capului, să nu vină la masă. Conversaţia lor nu era pentru urechile altora şi nu voia ca ea să-l vadă cum pune arma de serviciu în tocul de umăr de sub sacou.

— De ce nu ai încredere în mine? întrebă Trevor privindu-l în ochi.

— Tu ai fi avut încredere, în locul meu?

— Probabil că nu, încuviinţă celălalt. Paranoia e cea mai nenorocită, dacă te laşi în voia ei.

John ştia că prietenul lui vorbea din propria experienţă. Cu un an în urmă fuseseră amândoi agenţi FBI, infiltraţi într-o reţea de trafic de droguri în Baltimore. Acolo, fiecare zi însemnase o luptă continuă împotriva fricii de a fi descoperit. Cu toate astea, Trevor reuşise să-şi joace rolul atât de bine încât ajunsese mâna dreaptă a liderului reţelei. Asta spunea multe despre talentul lui unic de a înşela cu scopul de a câştiga încrederea cuiva.

— Eşti singur aici? vru să afle John.

— Da, bineînţeles că sunt singur. Ce credeai? Că m-a trimis Ganiru?

Aşa se numea. Ganiru Okeke. Liderul reţelei de trafic, cel care fusese condamnat toamna trecută la şapte ani de închisoare, mulţumită depoziţiilor lui John şi Trevor din timpul procesului.

— Ar fi plauzibil, nu? replică John. Te-ar putea folosi ca să-mi dea de urmă.

Prietenul lui oftă abătut.

— Crezi că ar fi ok să iau ceva de băut, sau o să vină chelneriţa să te înjunghie în gât cu tirbuşonul?

— Sigur, comandă ce vrei, spuse John, conştient că exact asta ar fi spus şi el în locul lui Trevor.

Ridiculizează situaţia pentru a dispersa îngrijorarea. Spune lucrurilor pe nume şi insistă că mafioţii lui Ganiru nu sunt decât nişte monştri de sub pat.

Trevor îi făcu semn tinerei. Îi spuse că se mai gândeşte la ce mănâncă, dar că o să ia o bere. Când fata dispăru spre următorul grup, acesta se aplecă deasupra mesei.

— Bine, spuse el. Hai să o luăm de la capăt, ca să pricep şi eu ce se întâmplă. Înainte să ne vedem fiecare de viaţa lui după proces, am creat două conturi pe un serviciu criptat de e-mail. De ce crezi că am făcut asta?

— Ca să păstrăm legătura, în ciuda faptului că urma să ne mutăm şi să

avem identităţi noi.

— Deci până aici nu ai suspiciuni?

John scutură din cap.

Trevor dădu la o parte lumânarea ca să nu îl ardă flacăra.

— Nu am crezut că o să-mi scrii, spuse el.

— Nici eu n-am crezut că o s-o fac.

John îşi aminti de avertismentele şefului său: o persoană înscrisă în programul de protecţie a martorilor trebuie să fie gata să renunţe complet la viaţa de dinainte. Orice fel de contact ar putea reprezenta un risc de securitate.

— De ce te-ai răzgândit?

— Din acelaşi motiv pentru care tu ai făcut conturile alea.

Trevor încuviinţă din cap şi îl privi cu seriozitate. Preţ de o clipă, John avu din nou legătura puternică dintre ei, legătura de nezdruncinat formată atunci când se confruntaseră cu teroarea lui Ganiru, având conştiinţa faptului că traficantul era nemilos. Oricine era vânat de o astfel de persoană avea nevoie de un tovarăş care să înţeleagă ce însemna să nu reuşeşti să dormi noaptea.

Chelneriţa aduse berea şi puse paharul înspumat pe masă.

— Nu mai pot cu jocul ăsta de-a ghicitelea, izbucni Trevor când fata se îndepărtă. Când, mai exact, crezi că te-am trădat?

John se uită cu atenţie în ochii întrebători ai tovarăşului său.

— N-ai făcut-o intenţionat, spuse el. Cred că vânătorii te-au forţat.

— Vânătorii?

— Da, asasinii pe care-i plăteşte Ganiru ca să ne găsească. Nu ştiu cum de au dat de tine, dar ştiu că au făcut-o.

Trevor mai avea puţin şi se îneca cu berea.

— Ei, la dracu'…

— Aşteaptă, îl întrerupse John, apoi continuă: Ţi-au umblat prin calculator şi au găsit e-mailurile pe care ni le-am trimis. Fiindcă nu am dezvăluit niciodată unde ne aflăm, s-au pus pe treabă şi mi-au scris de parcă ai fi făcut-o tu.

— Deci tu crezi că toate astea…

Trevor îşi puse mâna pe burtă.

— …sunt doar o cacealma. Că nu am maţele pline de tumori.

John ţinu să-şi reamintească ce actor strălucit era omul aflat de partea cealaltă a mesei.

— Da, spuse el. Fix asta cred.

— Dar atunci… Nu înţeleg de ce ai acceptat să vin până aici, în cazul ăsta.

— Fiindcă sunt un idiot naiv care a înghiţit-o pe-aia cu prietenul bolnav de cancer care voia să ne vedem ca să-şi ia la revedere în lacrimi. Aseară mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Am recitit e-mailurile mai vechi şi am observat mici devieri de limbaj, iar scăpările astea au început să apară odată cu problemele tale de burtă.

— Asta e dovada ta? întrebă Trevor. Gramatica şi ortografia mea de rahat?

— Nu tu ai scris ultimele mesaje, sunt sigur de asta, răspunse John fără să mai fie aşa convins.

— Nu mai fi paranoic şi gândeşte-te puţin. Dacă ar fi cum zici tu, de ce nu sunt acum pe fundul vreunui lac? Nu le-aş mai fi de folos vânătorilor, nu?

John nu avea un răspuns la întrebarea asta. Şi el ajunsese la aceeaşi concluzie – că Trevor probabil era mort. Venise la restaurant fiindcă era nerăbdător să afle. Atât timp cât, măcar teoretic, Trevor era în viaţă, era de datoria lui să-l întâlnească. Cu toate astea, apariţia fostului său coleg nu era suficientă pentru a-i alunga suspiciunile, iar asta îl făcea să se simtă ca un ratat paranoic.

— La dracu', John, nu ştiu ce să mai zic ca să mă crezi.

Trevor ridică paharul şi se uită la lumânare prin lichidul de culoarea chihlimbarului. Un zid de tăcere se înălţă între cei doi. John se uită din nou la clienţii de la Rederiet. Bărbaţii suspecţi pe care îi identificase erau în continuare acolo şi păreau că se bucură de mâncare şi de băutură.

— Vrei să plec? întrebă Trevor.

Când John nu-i răspunse, se ridică şi îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Sper că ajunge, spuse el şi aruncă pe masă o bancnotă de o sută de coroane. Nu ştiu cât costă berea în Suedia.

Trevor porni cu paşi hotărâţi spre ieşire. Soneria de deasupra uşii piui când acesta ieşi din restaurant şi un val de aer rece cu miros de iarnă străbătu localul. Pe trotuar, Trevor îşi strânse geaca pe el şi îşi trase fesul pe capul pleşuv.

Înainte să-şi dea seama ce face, John puse scaunul la loc, se strecură pe lângă cuplul aşezat la masa de lângă fereastră şi ciocăni în geam. Trevor se opri şi se uită la el. Timp de câteva secunde nu făcură decât să se holbeze

unul la altul. Apoi, John îi făcu semn cu mâna să se întoarcă la căldură.

Când se aşezară din nou faţă în faţă, chelneriţa apăru cu o expresie confuză pe chip.

— Mai rămâneţi? Dacă nu, am nişte oaspeţi la bar care aşteaptă să se elibereze o masă.

— Mulţumim, suntem gata să comandăm. Nu-i aşa? spuse John.

Trevor întinse mâna după bancnota de pe masă şi o ascunse în buzunarul pantalonilor.

— Da, sigur.

Comandară un platou mare de *tapas* pe care să-l împartă. John îşi luă o apă minerală, iar Trevor comandă încă o bere.

— Doctorul mi-a zis să nu mănânc carne sau alte produse greu de digerat, dar trebuie să existe şi ceva ce pot să mănânc.

— Alege tu primul şi am să iau eu ce rămâne, îi propuse John.

Se resemnase să accepte cancerul lui Trevor drept o realitate. Nu mai exista altă variantă. Dacă s-ar mai fi arătat suspicios, conversaţia s-ar fi încheiat de îndată.

— Minette ştie că eşti bolnav? continuă el gândindu-se la fosta soţie a lui Trevor.

John nu o întâlnise niciodată, dar prietenul său îi arătase în Baltimore câteva poze cu o femeie de vreo treizeci de ani, cu codiţe rasta şi ochii plini de viaţă.

— Nu, nu păstrăm legătura. L-am rugat pe supraveghetorul meu de la Birou să-i spună de mine când… Na, când o să se termine.

Nu aveai cum să ignori tristeţea profundă ce răzbătea din vorbele lui. Emana prin fiecare por al trupului aceluia voinic. Soţia lui născuse primul lor copil pe când el era în toiul operaţiunii. Trevor se încăpăţânase ca toţi trei să înceapă o nouă viaţă împreună. Dar Minette voia altceva. Îi ceruse divorţul şi dispăruse cu fiica lor în programul de protecţie a martorilor.

— Chiar nu e nimic de făcut în privinţa tumorilor? întrebă John.

— Nu, s-au răspândit deja la ficat şi la sistemul limfatic. M-am dus dracu'.

— Ce spun doctorii? Cât mai ai de trăit?

— Între şase şi opt luni, dacă voi continua chimioterapia.

— Dar fără?

— Mult mai puţin.

— Aşadar, vei continua tratamentul?

Trevor clătină uşor din cap.

— Să nu încerci să mă convingi, spuse el. Căcatul ăla mă pune la pat şi vomit zile întregi. Mai bine trăiesc mai puţin, dar pe picioarele mele.

John ar fi vrut să-l întrebe despre fiica lui. Ar fi vrut să afle dacă Trevor primea măcar nişte rapoarte despre ea, prin intermediul supraveghetorului. În schimb, alese să ducă dialogul într-o altă direcţie, departe de tumorile canceroase şi familia lui distrusă.

— Pe unde ai stat în ultimele luni? îl întrebă.

Trevor începu să zâmbească.

— Bali.

— Bineînţeles. Nici nu ştiu de ce te-am întrebat. Plaje şi băuturi cu umbreluţă…

— Da. Şi tipe în bikini. Aş fi avut nevoie de tine acolo. Am fi alcătuit o echipă nemaipomenită. Tu le-ai fi luat pe alea mişto, iar eu aş fi fost premiul de consolare al celor mai naşpa.

John nu se putu abţine să râdă la gluma proastă a colegului său, care era cu zece ani mai mare. În Baltimore, Trevor îl poreclise „Bătrânelul”, deşi pe atunci avea doar treizeci şi patru de ani, şi îl tachinase pentru vanitatea lui. Din multe puncte de vedere, cei doi erau complet opuşi în ceea ce privea aspectul fizic. John avea grijă de corpul său şi purta mereu costume croite la perfecţie, în vreme ce tovarăşul lui era niţel supraponderal şi se simţea cel mai bine în haine luate de la solduri.

— Dar tu? fu rândul lui Trevor să întrebe. De ce te-ai mutat în colţul ăsta de lume?

John se abţinu să-i spună adevărul, că alesese să vină aici fiindcă în primii doisprezece ani de viaţă locuise în Karlstad şi că încă mai vorbea suedeza. Urma să-i povestească despre toate astea atunci când avea să fie sigur că tovarăşul său era de încredere.

— Mi-a plăcut mereu Suedia, spuse el. E o ţară sigură, cu oameni de încredere. E mişto să locuieşti aici.

— Dar întunericul? Ce dracu’, aici începe să se însereze înainte să răsară soarele.

— Aşa e, nu eram pregătit de aşa ceva. Dar lumea zice că vara e fix invers, e lumină până la unsprezece noaptea.

Chelneriţa le aduse băuturile şi, imediat după, aşeză platoul cu *tapas* pe masă, între ei. Trevor îşi luă singur mâncare, dar cea mai mare parte îi rămase în farfurie. Cu berea însă nu părea să aibă reţineri. Paharul i se

golise şi fu înlocuit cu unul nou înainte ca John să fi băut jumătate din apa lui minerală.

— Cât mai stai? întrebă el, dar regretă imediat întrebarea care îi plecase de pe buze.

Trevor părea tulburat şi tot băga furculiţa în omleta spaniolă.

— Nu ţi-ai luat bilet de întoarcere, nu-i aşa? continuă John.

Înainte să primească un răspuns, îşi puse mâna pe braţul tovarăşului său. Era limpede: Trevor nu călătorise până în Suedia doar ca să-şi ia rămas-bun şi apoi să se întoarcă acasă. Venise aici ca să nu moară singur.

— Scuze, trebuie să mă piş.

Trevor îşi drese glasul şi trase scaunul. Când se ridică, se clătină uşor şi fu nevoit să se sprijine de masă ca să-şi menţină echilibrul.

— Eşti în regulă?

— Analgezicele… Am uitat de ele. Sunt al dracului de puternice şi nu trebuie amestecate cu alcoolul.

John se îndreptă şi el spre scările în spirală care duceau la toaleta din subsol.

— Vin cu tine, spuse el. Mă trece şi pe mine.

O luă înaintea lui Trevor pe scări. Era îndeajuns de aproape ca să-l prindă dacă era nevoie, dar fără să-l sprijine. Când ajunseră jos, se văzură amândoi nevoiţi să se aplece ca să nu se lovească de tavanul scund din beton.

— Mai întâi doamnele, spuse John şi îl împinse pe Trevor în toaletă.

Se puseră unul lângă altul şi îşi goliră vezicile în pisoare alăturate. Trevor aruncă un ochi înspre uşă, apoi începu să-şi desfacă nasturii de sus ai cămăşii. John era pe cale să-l întrebe ce-l apucase, când Trevor îşi duse degetul arătător la gură. Mai desfăcu încă un nasture şi trase de material.

Chiar acolo – în mijlocul pieptului său lat – stătea lipit un microfon.

Joi

5

Nu era prima dată când Alicia băuse în neştire, dar de asta parcă se întrecuse pe sine. Cea de-acum era mama tuturor beţiilor, era originalul pe care toate celelalte beţii încercau să-l imite.

Catastrofa începuse cu cele câteva beri băute la Palermo, continuase cu decizia tâmpită de a se culca cu şeful unei bande de motociclişti şi se sfârşise cu ea adormind într-un morman de zăpadă, pe când era în drum spre casă.

Conform spuselor medicului, temperatura corpului său era de 31 grade atunci când fusese adusă, fără cunoştinţă, la urgenţe. Ultima frântură conştientă din acea noapte pe care Alicia o putea rememora era imaginea unui câine lătrând. Sau, mai degrabă, era ceea ce-şi amintea să fi auzit, căci nu fusese în stare să-şi deschidă ochii.

Când se trezi, era învelită cu o pătură gonflabilă ciudată, legată la o maşinărie de pe podea care pompa aer cald. Chipul ei îl indusese în eroare pe tânărul medic de la terapie intensivă, care crezuse că rănile fuseseră cauzate de hipotermie, şi se ruşinase cumplit atunci când Alicia îi spusese că erau mult mai vechi.

Ziua aceea se scurse rapid, ca prin ceaţă, alternând senzaţiile de somn şi greaţă. De-abia acum, când se înnoptase din nou, începea să se simtă un pic mai vioaie. Potrivit monitorului de lângă pat, temperatura corpului îi crescuse la 36,2 grade.

O asistentă băgă capul pe uşă şi o anunţă că avea un vizitator. Alicia îşi dădu seama că era Stella după sunetul pantofilor cu toc de pe coridor. Dăduse personalului de la spital numărul surorii sale, atunci când fusese întrebată pe cine să anunţe.

Stella se strecură elegant în cameră, îmbrăcată în paltonul ei maro din caşmir. Parfumul ei fin reuşea să acopere mirosul steril al dezinfectantului. Se aşeză pe scaunul de lângă pat, iar Alicia o strânse de mână. Era mai caldă decât îşi simţea propriul corp, care încă se dezgheţa.

— Veneam cu trenul de la Stockholm când m-au sunat de la spital. De data asta chiar m-ai speriat. Înţelegi că ai fi putut muri?

Sigur că Alicia înţelegea asta. I-o repetase şi doctorul de câteva ori.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă Stella.

Alicia îi ocoli privirea. Nu-i venea să-i povestească. Oare de câte ori se

mai aflaseră în situaţia asta? Stella, îngrijorată, aşezată pe un scaun de lângă patul dintr-o unitate medicală, iar ea, oaia neagră, cuibărită sub pătură.

— S-a băut un pic cam mult, spuse ea în cele din urmă.

— Un pic?

— Bine, bine… S-a băut ceva mai mult.

— Erai în locul ăla dezgustător?

— Dacă te referi la Palermo, da.

Alicia încercase să şi-o imagineze pe Stella printre clienţii localului în care îşi făcea ea veacul. Era greu, dacă nu chiar imposibil. Stella era înaltă şi zveltă, dar cu forme bine conturate. Părul drept era de un blond natural şi îi încadra chipul simetric, cu pomeţi înalţi. Când era mică, răsfoia revistele de modă de la casele de marcat din supermarket şi exersa poziţiile modelelor din fotografii.

— Cum a mers cu interviul de la televizor?

Stella dădu drumul mâinii Aliciei şi se lăsă pe spate.

— Eu zic c-a fost bine.

— La ce oră va fi difuzat?

— În seara asta, la şapte.

— Unde ai de gând să urmăreşti emisiunea? întrebă Alicia.

— La birou. Ceilalţi din conducere m-au bătut la cap să organizăm azi o agapă cu băutură, pentru angajaţi. Păcat că nu poţi veni şi tu. Te reţin peste noapte, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu mi-a zis nimeni nimic.

Alicia privi în jur, la rezerva rece plină cu aparatură medicală care înregistra toate funcţiile corpului. Pereţii erau zugrăviţi în albul tipic spitalelor, iar singura perspectivă de petrecere a timpului era o eventuală lectură din anuarul Societăţii Medicale. Un lucru era sigur: nu voia să-şi petreacă noaptea aici.

Stella îi ceru detalii despre ce se întâmplase de fapt în seara şi noaptea precedentă. La insistenţele ei, Alicia îi povesti doar anumite detalii, alese cu grijă. Nu pomeni nimic despre vizita acasă la Preşedinte. Toată seara trecută se purtase absolut lamentabil.

— Doamne, oftă Stella atunci când Alicia sfârşi de povestit. Trebuie să ai mai mare grijă de tine. Avem nevoie de tine. Eu am nevoie de tine.

Privirea îngrijorată a surorii sale o făcu să se ruşineze profund.

— E vreun motiv anume pentru care ai făcut asta tocmai acum? insistă Stella.

Alicia clătină încet din cap. Ştia unde bătea Stella. Aventurile de genul acesta arătau, de obicei, că era extenuată, iar episoadele în cauză sfârşeau mereu la fel: cu o cădere psihică.

— Nu, e în regulă. Mă simt bine.

— Sigur?

— Da, doar am căzut într-un şanţ, asta-i tot.

— Ştii că trebuie să-mi spui dacă eşti extenuată.

— E în regulă. Totul e mult mai bine de când am amânat lansarea din Germania. Ieri la două eram deja plecată de la serviciu. Poate chiar asta e problema, că n-am destule de făcut.

Alicia încercă să zâmbească. Sora sa îi oglindi gestul, dar nu părea deloc convinsă. Se ridică, îşi dădu jos paltonul şi îl atârnă de spătarul scaunului. Abia acum observă Alicia ce haine purta aceasta. Dacă nu se înşela, rochia cu perle negre era de la Gaultier, recent cumpărată.

— Arăţi trăsnet, spuse ea, încercând să schimbe subiectul.

— Mulţumesc, e prima dată când o port.

— Aşa ai fost şi la interviu?

— Nu. Acolo am avut-o pe aia roşie. Dar azi m-am gândit să o port pe asta.

Alicia ridică sprâncenele.

— La serata cu colegii?

— Nu… Adică ba da, şi acolo.

— Aha, deci mergi în altă parte după aia.

— Da, poate.

Stella zâmbi cu subînţeles şi îşi trecu degetele cu unghii perfecte prin păr. Îşi întinse gâtul, iar părul i se ondulă precum în reclamele la şampon.

— Cine e? vru să afle Alicia.

Sora ei păru deopotrivă surprinsă de întrebare şi, în egală măsură, tulburată, de parcă ar fi vrut să-i povestească ceva, dar nu era convinsă că ar fi bine. Nu-i stătea în fire Stellei. Ea nu se zgârcea niciodată să împărtăşească detaliile picante ale vieţii sale amoroase.

— Hai, surioară… Cine e cel care merită rochia asta?

— Nu contează, spuse Stella. Persoanei respective oricum nu-i pasă cum mă îmbrac.

Alicia se uită la ea mirată.

— Cum adică nu-i pasă?

— Ei, acum ai ceva la care să te gândeşti.

— De-aia te întreb, fiindcă m-ai pus pe gânduri.

Stella zâmbi misterios. Scăpă de a da un răspuns, căci asistenta intră în rezervă şi începu să aranjeze pătura gonflabilă.

— Te simţi mai bine acum? Corpul tău are nevoie de odihnă, deci ar fi minunat dacă ai trage un pui de somn.

Alicia încuviinţă, ascultătoare, iar femeia îmbrăcată în alb plecă grăbită mai departe de-a lungul coridorului.

Stella îşi luă paltonul şi se aplecă deasupra patului.

— Ai auzit-o, trebuie să dormi. Ai grijă de tine şi spune-le asistentelor să mă sune dacă e nevoie de ceva.

Îşi apăsă cu grijă buzele pe obrazul plin de cicatrici. Alicia îşi încleştă dinţii şi îşi ţinu respiraţia. Nimeni altcineva nu mai avea curaj să îi atingă astfel faţa. În drum spre uşă, sora ei se întoarse spre ea.

— Black Tantra, spuse aceasta. De-aia nu contează hainele.

Dacă Alicia nu ar fi fost aşa obosită, ar fi izbucnit în râs. Stella era, din multe puncte de vedere, o copilă. Secretele îi clocoteau în piept până când, în cele din urmă, nu se mai putea controla.

— Ce dracu' mai e şi asta? întrebă Alicia.

— Află! Dintre noi două, tu eşti cea genială.

6

Priveliştea de la ultimul etaj al clădirii Empire State era de neegalat. John botezase clădirea din capătul insulei Bryggudde inspirat fiind de reperul clasic din New York. Clădirea nu era nicidecum la fel de înaltă ca originalul, dar era cea mai apropiată de statutul unui zgârie-nori din Karlstad.

În timpul zilei, în funcţie de fereastra de la care privea, putea să vadă fie apele lacului Vanern, fie turnul catedralei din centru. Acum însă se întunecase, iar John privea în cu totul altă direcţie. Înăuntrul său, la jalnicul său sine.

De ce naiba îi scrisese lui Trevor? Regulile stabilite de Birou pentru protecţia martorilor existau din motive întemeiate şi fuseseră formulate pe baza experienţelor mai multor martori, de-a lungul mai multor decenii. Dar oare îi păsase de toate astea? Nu, bineînţeles că nu.

Nu profitase de ocazie ca să plece din oraş nici măcar atunci când începuse să suspecteze că mafioţii fuseseră cei care îi scriseseră. Îşi lăsase, în schimb, sentimentele să decidă, iar acum era prea târziu. Oamenii lui Ganiru îi supravegheau cu siguranţă apartamentul şi, dacă dădea de bănuit că se ştia urmărit, aveau să-l încolţească.

John se tot gândea la cele petrecute în toaleta de la Rederiet. Trevor îi strecurase un şerveţel pe care scria „Tipul de la bar cu părul prins la ceafă” şi „Invită-mă la tine mâine”.

Nu-l surprinse faptul că individul cu păr argintiu era omul lui Ganiru; se afla pe lista de suspecţi din mintea sa. Când reveniseră la masă, John se uitase cu atenţie să vadă dacă individul purta cumva vreo cască în urechi, dar nu descoperi nimic. Mai mult ca sigur, micul aparat de ascultare era disimulat în interiorul urechii. Cei care îl ajutau pe bărbatul cu pricina nu păreau să fi fost prin preajmă. Poate că-i ascultau din parcarea din spatele restaurantului.

John nu ştia ce să creadă despre rugămintea de a-l invita pe Trevor la el acasă. Înţelegea de ce prietenul său îi propusese asta. Era o modalitate de a scăpa de ochii iscoditori, dar propunerea trebuia să vină din partea lui. Mafioţilor nu le-ar fi plăcut dacă Trevor ar fi fost cel care ar fi propus o întâlnire într-un loc pe care ei nu-l puteau supraveghea. Oricum, faptul că John îl urmase până în toaleta de la subsol ar fi putut să le dea de bănuit.

După ce cumpăni câteva minute, urmă instrucţiunile şi îl întrebă pe Trevor

dacă voia să treacă pe la el la în seara următoare, pe la şase.

John se uită la ceas.

Mai era un sfert de oră până atunci.

Luă o bere din frigider. Locuinţa pe care o subînchiriase era o garsonieră de 200 de metri pătraţi. A spune despre mobilierul de-acolo că era minimalist ar fi fost un eufemism: un pat din fier forjat, un fotoliu Chesterfield aşezat în faţa ferestrei cu vedere la lac şi o măsuţă de cafea în bucătărie, unde patru cutii de fructe, suprapuse, serveau drept scaune.

John se aşeză pe unul dintre ele şi deschise berea. Mâna îi tremura atunci când duse sticla la gură. În minte îi urla un cor întreg de voci disperate. Urma să fie atacat şi torturat până dincolo de limitele durerii. Mai erau doar câteva minute până când mafioţii aveau să dea buzna în apartament, transformându-l într-o cameră de tortură.

John se străduia din răsputeri să-şi păstreze fărâma de speranţă care-i rămăsese. Sigur, Trevor îl dăduse în gât, dar, pe de altă parte, îşi desfăcuse cămaşa şi îi arătase microfonul de pe piept. Asta însemna că voia să schimbe taberele şi să nu mai facă parte din planul lui Ganiru, oricare ar fi fost acesta.

Când interfonul sună, John îşi scoase arma de serviciu şi se îndreptă spre hol. Deschise uşa de la intrare şi aşteptă, cu ochiul lipit de vizor. Dură o veşnicie până când liftul ajunse la ultimul etaj. John se calmă doar când se convinse că, într-adevăr, Trevor venise singur.

— Uau, ce penthouse mişto ţi-ai tras, spuse Trevor, aşezându-se pe una dintre cutiile de fructe din bucătărie.

— Interiorul mai lasă de dorit, dar mă simt bine aici, îi replică John.

Poate că oasele din trupul său aveau să rămână intacte, măcar o vreme.

— Vrei o bere? continuă el.

— Da, sigur.

John mai luă o sticlă din frigider. Se întrebă dacă era cazul să tragă perdelele de la fereastră, dar alese să nu o facă. Mafioţii puteau să-i asculte oricum, dacă Trevor purta şi acum microfonul, aşa că n-avea niciun rost să se îngrijoreze că puteau fi supravegheaţi la înălţimea asta.

Aşeză berea înaintea musafirului său, laolaltă cu un carnet de notiţe şi un creion cu mină. Mina fusese aleasă cu grijă. Era moale, astfel că nu s-ar fi auzit zgâriind foaia.

— Noroc, spuse el şi făcu semn din cap înspre masă.

Trevor înţelese imediat cum stăteau lucrurile. Scrise cu litere mari „Iartă-

mă” şi ţinu carnetul în sus ca pe o pancartă.

John luă creionul.

„Ce se întâmplă?”, scrise el.

Trevor se dovedi a avea o excelentă atenţie distributivă, vorbind despre cât de oribilă era berea din Bali, în timp ce răspundea în scris, la întrebare.

„M-au găsit. Dracu’ ştie cum. Mi-au spart parola şi mi-au citit mailurile, aşa cum ai intuit.”

John trase carnetul mai aproape.

„Cancer?”, scrise el.

Trevor scutură din cap.

Asta era, bineînţeles, o veste bună. Cu toate astea, John simţi o urmă de furie fiindcă fusese înşelat.

„De ce eşti aici?”, scrise.

Tovarăşul său inspiră adânc, iar John se folosi de scuza că avea nevoie la baie ca să-i ofere un moment de linişte. Nu se duse decât până în hol, se descălţă şi reveni la masă în şosete ca să citească răspunsul lui Trevor.

„M-au întrebat ce ştiu despre o filmare şi mi-am dat seama că îl ai la mână pe Ganiru. O înregistrare video care o să devină publică dacă păţeşti ceva.”

John luă o înghiţitură mare de bere.

Aşadar, lucrurile stăteau exact aşa cum bănuise: Trevor ştia de asigurarea lui. Cu un an în urmă, din întâmplare, filmase ceva în timpul unei ieşiri cu liderul cartelului de droguri, într-o suburbie din Baltimore.

Ganiru îi ceruse să rămână în maşină cât timp el se întâlnea cu cineva într-un depozit. John îi ignorase instrucţiunile şi, printr-o fisură din peretele de tablă cutată al depozitului, filmase pe ascuns întâlnirea. Îl recunoscuse pe dată pe individul cu mustaţă cu care discuta Ganiru. Era unul dintre cei mai respectaţi poliţişti de la Departamentul de poliţie din Baltimore, omul care coordonase toate investigaţiile mai mari privind traficul de droguri din Districtul de Est.

Cei doi masculi alfa păreau furioşi şi gesticulau de zor în interiorul depozitului. Când mustăciosul ceruse mai mulţi bani pentru serviciile sale, Ganiru scosese o armă cu amortizor şi îl împuşcase în cap.

John tresărise şi revenise în grabă la maşină. Dacă inspectorul ar fi fost un om cu onoare, Biroul ar fi primit materialul video la următoarea întâlnire. Dar un poliţist corupt îşi merita din plin soarta, aşa că John se hotărâse să păstreze filmarea ca pe o pârghie de şantaj împotriva lui Ganiru. Chiar dacă

mustăciosul pe care-l omorâse era corupt, pedeapsa pentru uciderea unui poliţist era închisoarea pe viaţă.

La sfârşitul procesului, John îi strecurase avocatului apărării un stick de memorie cu filmuleţul respectiv, cu mesajul că înregistrarea trebuia încărcată online, iar linkul trimis prin e-mail biroului local FBI din Baltimore în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva. Dovada de necontestat ar fi dus la deschiderea unui nou proces, iar cei şapte ani din spatele gratiilor urmau să devină o eternitate. Asta era o garanţie mult mai bună împotriva răzbunării lui Ganiru decât orice protecţie pe care i-o putea oferi Biroul.

John puse creionul pe hârtie şi ignoră privirea lui Trevor. Tovarăşul său părea dezamăgit că acesta ţinuse aşa un secret.

„Nu mi-ai răspuns la întrebare: ce cauţi aici?”

John sublinie ultima propoziţie şi îi împinse carnetul. Trevor răsfoi până la o pagină goală, ca să aibă suficient spaţiu.

„I-am auzit plănuind să te tortureze ca să le dai filmuleţul. Le-am zis că nu ar avea niciun rost, că nu conta cât te-ar chinui, tu nu ai dezvălui niciodată care era procesul de publicare, pentru că asta ar fi însemnat să-ţi semnezi condamnarea la moarte. Aşa că m-am oferit să aflu eu asta. Viaţa mea la schimb pentru filmuleţ, asta e înţelegerea.”

„Deci eşti spionul lor?”, scrise John.

„N-am avut de ales. Voiau să mă omoare”, răspunse Trevor.

John îşi dădu seama că „vizita la baie” nu putea să fie aşa lungă. Se ridică fără să facă niciun zgomot, îşi legă şireturile la pantofii din hol, trase apa în baie şi se întoarse la masa din bucătărie.

— Vrei nişte alune înainte de masă? propuse el.

— Da, ar fi chiar bune.

John umplu un castron, în vreme ce arunca un ochi peste ceea ce scria Trevor.

„Vreau să mă protejezi şi pe mine cu filmuleţul. Ganiru trebuie să ştie că nu ne poate răni pe niciunul dintre noi fără ca filmuleţul să înceapă să circule.”

Ar fi fost greu să-l refuze pe Trevor, dar încă nu era convins că putea avea încredere în el. John se gândi la filmuleţul încărcat pe un server, în *cloud*. O dată pe săptămână, John intra pe un site şi introducea un cod de opt cifre care împiedica filmuleţul să fie publicat online. Dacă ar fi dezvăluit detaliile aranjamentului, şi-ar fi asumat un risc enorm.

Trevor părea că-i înţelege ezitarea.

„Nu e nevoie să răspunzi acum”, scrise el. „Culcă-te, gândeşte-te la asta şi o să ne vedem din nou ca să *vorbim* despre asta. Până atunci, hai să jucăm jocul.”

John dădu din cap. Exact asta voia să facă: să pretindă că prietenul lui bolnav venise în Karlstad ca să moară şi să-l invite la masă, acasă la el, din nou.

Dar mai întâi trebuia să treacă de seara aceea. Se uită la ceas, ca să-şi dea seama cât de mult trebuia să zăbovească Trevor pentru ca mafioţii să nu intre la bănuieli. Mai urmau vreo două ore de conversaţii de complezenţă, ca să satisfacă microfonul de pe piept.

John se simţea sătul numai gândindu-se la asta.

7

Alicia stătea pe bancheta din spate a taxiului şi privea afară, prin geamul aburit. Trecea prin piaţa centrală, în drum spre casă, dinspre spital. Bradul încă împodobit era în faţa primăriei şi lumina peisajul întunecat de iarnă, în ciuda faptului că sărbătorile trecuseră deja.

Medicul o externase după consultul de seară, fără ca Alicia să fie nevoită să insiste. Acesta fusese de acord că putea să doarmă şi să se înzdrăvenească şi la ea acasă. Temperatura corpului revenise la parametrii normali, iar starea ei generală era cât se putea de bună, având în vedere situaţia în care se afla.

Maşina trecu pe lângă Sandgrund şi continuă pe pod înspre Sundsta. Râul Klarälven era amorţit şi îngheţat. Alicia se străduia să-şi amintească ce zi era. Joi. Ceilalţi dezvoltatori de aplicaţii lucraseră conform programului şi se întrebau, cu siguranţă, unde era ea.

Îşi scoase mobilul din buzunar. Ecranul lumină bancheta din spate. Simţi că o copleşeşte oboseala văzând lista lungă de e-mailuri necitite. Nici munca, nici casa pustie din Norrstrand nu erau câtuşi de puţin atrăgătoare.

Alicia se aplecă în faţă, înspre şofer.

— Nu mai mergem pe strada Gröna. Du-mă la Palermo. Ştii unde e?

Bărbatul se uită la ea în oglinda retrovizoare.

— Te referi la pizzeria de pe strada Norra Allén?

— Exact! Du-mă acolo, te rog.

Ratko era, ca de obicei, în spatele tejghelei, contemplându-şi jalnicul regat, plin cu oameni dependenţi de jocuri de noroc şi cu suporteri fanatici.

— Te-ai întors aşa de repede? o întâmpină el. Nu mă aşteptam, după ziua de ieri.

— Tu n-ar trebui să fii la unul dintre localurile tale mai şmechere? i-o întoarse Alicia, regretând pe dată tonul iritat pe care îl folosise.

Pe drum, în taxi, îşi pregătise un discurs prin care să-i ceară iertare. Felul în care se comportase cu o zi în urmă nu era în regulă, dar aerul superior al lui Ratko o făcuse să-şi înghită cuvintele. N-avea de gând să-i ofere plăcerea de a recunoaşte că el avusese dreptate.

— Am să mă duc în oraş mai spre seară, spuse el. La Safir nu se întâmplă mare lucru până către unşpe.

— Mişto, înseamnă că ai timp să-mi faci o *capricciosa*.

Nu avea poftă de mâncare, dar doctorul îi recomandase să mănânce şi îi plăcea şi să-l sâcâie pe Ratko. Se aşeză la masa obişnuită, care cu timpul devenise a ei şi pe care ceilalţi clienţi fideli o lăsau mereu disponibilă pentru ea. Era o regulă nescrisă, la fel cum membrii unei familii îşi ştiu locurile la masa din bucătărie.

— Îţi dau banii direct ţie sau prietenilor în veste de piele? strigă ea suficient de tare încât să o audă suporterii de lângă televizor.

Ratko se uită la ea cu o expresie încruntată, iar Alicia îşi ridică mâinile în semn că nu înţelegea cu ce îl supărase. Pe masă se puteau vedea urmele lăsate de cârpa udă cu care curăţase suprafaţa de sticlă. Blatul nu era foarte curat, dar nici nu se aştepta la altceva.

Ratko îi aduse un pahar cu apă şi se aşeză pe scaunul de vizavi.

— De ce te-ai dus acasă cu tipul de ieri? spuse el.

— M-am gândit că poate vrea să se culce cu mine.

Răspunsul era sfidător, ca al unui copil răzgâiat.

— Nu e treaba mea cu cine faci tu sex…

— Nu, nu este, îl întrerupse ea.

— …dar mai ştii ce ţi-am zis de el? urmă Ratko. Gaşca lui se gudură pe lângă Bandidos.

Ea încuviinţă din cap.

— Şi, cu toate astea, tu n-ai ezitat să sari în pat cu el.

Alicia se gândi la partida de sex. Nu, nu sărise în pat cu Preşedintele, ci mai degrabă îl lăsase să o călărească pe la spate, pe canapea. Aşa îi plăcea ei să şi-o tragă, fără să i se vadă faţa, cu spatele la partener.

— Nu prea pot să aleg sau să mă plâng, spuse ea. Dar înţeleg că e greu să pricepi, tu doar te duci pe ringul de dans şi agăţi ce-ţi place.

Încercă să zâmbească, cu speranţa că interogatoriul avea să înceteze. Expresia îngrijorată de pe faţa lui Ratko nu se schimbă însă. De obicei era mai uşor să-l facă să-i dea pace. Şi nici măcar nu-i spusese de faptul că adormise în zăpadă şi sfârşise la spital.

— Cea pe care o vreau e în Milano, mormăi el.

Alicia ştia la cine se referea Ratko. Bruneta tânără cu ochi de animal de pradă fusese următoarea sa alegere, după ce relaţia secretă şi perversă dintre ei se încheiase. Era fotomodel şi era genul de femeie pe care Alicia îşi imagina că Ratko şi-ar fi dorit-o alături. Însă, după ce Ratko se chinuise din greu să o cucerească, bruneta îl părăsise şi se mutase în Italia, ca să-şi vadă mai departe de carieră.

— O să se-ntoarcă atunci când se va sătura de amanţii latino şi de făcut foamea, spuse pe un ton consolator Alicia. Până atunci, profită de ocazie şi distrează-te!

Îndemnul ei păru să dea roade. Un Ratko supărat era de preferat unuia mânat de sentimente protectoare.

— Crezi că mi se pare din cale-afară de distractiv să ies în Safir în fiecare weekend? întrebă el. E doar o treabă care trebuie făcută. Băieţii nu dau bani pe băuturi dacă nu văd tipe frumoase. Şi, uite-aşa, sunt nevoit să mă dau la piţipoance care de-abia ştiu să citească şi să scrie.

— În sfârşit, pricep şi eu de ce te-ai cuplat cu un model de 22 de ani, spuse Alicia.

Ratko pufni şi îşi trecu mâna prin părul închis la culoare.

— Dar nu e vina Madeleinei că arată bine. Sunt zile când nu se machiază şi poartă dinadins haine urâte, doar ca să nu mai fie judecată.

— Sărăcuţa, îmi imaginez cât îi e de greu…

— Aşa, leagă-te de ea acum, ba ia-te şi de mine, dacă tot faci asta! spuse Ratko. Pe bune, tipul cu care ai plecat ieri e extrem de periculos. Cred că are la activ o condamnare pentru violenţă şi tentativă omor.

Expresia de îngrijorare îi revenise pe chip.

— Aproape ai nimerit-o, spuse ea. Abuz şi viol. L-am verificat.

— Înainte sau după sex?

— După.

De pe patul de spital, Alicia îi dăduse un mesaj celui mai de încredere programator de la Raw şi îl rugase să cerceteze. Nu voia să recunoască de faţă cu Ratko, dar rezultatul primit îi făcuse temperatura corpului să se ducă în direcţia greşită cu câteva grade.

— Trebuie să ai mai mare grijă de tine, se încăpăţână el.

Era a doua oară în aceeaşi zi când Alicia auzea asta. Oare erau Ratko şi sora ei în cârdăşie? Avea să apară Stella din spatele unui aparat de păcănele Jack Vegas ca să strige „Intervenţie!”?

— Deci tu crezi că ar trebui să refuz jobul pe care mi l-a oferit, spuse ea.

Expresia de pe faţa lui Ratko trecu de la îngrijorare la panică.

— Ce? Tipul ţi-a oferit un job?

— Da, un tip din gaşca lui se însoară şi domnul Preşedinte crede că ar trebui să fac striptease la petrecerea burlacului. Ar fi foarte mişto ca una care arată ca mine să-şi dea hainele jos. Aş lua două miare pentru asta, plus câtă băutură pot duce.

— La dracu', Alicia!

Proprietarul restaurantului Palermo părea pe cale să facă infarct.

— Calmează-te, spuse ea. Făceam mişto de tine.

Ratko se relaxă şi începu să zâmbească. Alicia era mulţumită că ieşise din încurcătură. Nu era nevoie ca Ratko să ştie că Preşedintele chiar îi propusese aşa ceva, după ce se culcaseră împreună. Mai mult, îndulcise oferta cu încă o mie dacă era dispusă să i-o sugă mirelui.

Ratko se ridică, îşi puse mâna pe umărul ei, apoi se îndreptă spre bar ca să-i facă pizza cerută. Alicia se uită în urma lui şi se gândi că amândoi aveau dreptate: şi el, şi Stella.

Chiar trebuia să înceapă să aibă mai multă grijă de ea însăşi.

☆

Alicia avu parte de companie la masă chiar după ce Ratko îi servi pizza. Linda nu înţelegea conceptul stărilor de spirit diferite şi nici nu aştepta vreodată o invitaţie ca să se aşeze. Era genul de prietenă pe care ar fi avut-o în şcoală copiii agresaţi: o marginalizată care vedea un elev în aceeaşi situaţie şi presupunea aprioric că avea o mulţime de lucruri în comun cu acesta.

— Ai emoţii? întrebă ea. Eu simt aşa… nişte fluturi în stomac.

Alicia nu înţelegea la ce se referă.

— Interviul cu sora ta, ciripi entuziasmată Linda. E deja şapte.

— Nu, de ce să fiu emoţionată?

— Vai, dar e aşa de incitant!

Alicia era pe cale să o roage să se mute la altă masă când o văzu cum îşi duce mâinile în faţă ca să aplaude zgomotos. Linda obişnuia să o numească sora ei întru dezastru. Lucrase la un depozit şi, la un moment dat, un palet plin cu plăcuţe de frână se răsturnase peste ea. Medicii făcuseră tot ce le stătea în putinţă, aşa că singurul defect funcţional ce rămăsese neremediat era punga pentru colostomie de pe stomac. Înfăţişarea îi era, în schimb, mai rea. Cu o faţă ca a ei, Linda ar fi putut juca în versiunea de groază a emisiunii „Soţiile suedeze de la Hollywood". Se întâlniseră, într-adevăr, în camera de aşteptare a clinicii de dermatologie, iar Toanta se hotărâse ca ele să devină stâlp de sprijin una pentru cealaltă.

— Vrei să guşti? întrebă Alicia şi împinse farfuria cu pizza proaspăt scoasă din cuptor spre mijlocul mesei.

Numai prin puterea voinţei reuşise să termine singura felie pe care o mâncase.

— Nu, mersi, e ok, răspunse Linda.

Alicia zâmbi în sinea ei. Ştia că, până la urmă, Toanta nu-şi va putea ţine lăbuţele deoparte, iar ei îi plăcea să o vadă cum se repezea la bomba calorică.

Nu erau surori întru dezastru.

Nimeni nu s-ar fi putut excita uitându-se la ţâţele alea lăsate care atingeau punga de colostomie.

Linda se uită la ceasul înecat în straturile de grăsime de pe mână.

— Trebuie să schimbăm canalul, spuse ea şi se îndreptă spre tejghea.

Ajunsă acolo, şterpeli telecomanda protejată de o husă de plastic şi schimbă de pe Viasat Sport pe TV4. Reacţia suporterilor de fotbal nu se lăsă aşteptată.

— Ce dracu' faci? Dă înapoi! strigă unul dintre ei.

Ratko lăsă din mână aluatul de pizza pe care îl frământa.

— Ce-am vorbit noi despre luatul telecomenzii? spuse el şi întinse mâna plină de făină.

Linda îi înapoie reticentă telecomanda, în uralele suporterilor, care anticipau o revenire înainte ca proprietarul să-şi rostească hotărârea.

— Îmi pare rău, băieţi. Sora Aliciei e la TV azi, ne uităm la ea.

— Da' ăsta e meciul secolului! se auzi o voce dinspre masa cea lungă.

— Mai e meciul secolului şi mâine, spuse Ratko, apoi le promise un rând de beri dacă tăceau din gură şi nu deranjau în timpul emisiunii.

Apoi dădu sonorul mai tare, iar melodia impetuoasă şi bine-cunoscută a emisiunii „În profunzime" se auzi în difuzoare.

Prezentatorul era una dintre vedetele de odinioară ale postului, retrogradat între timp de la serile de weekend la o emisiune din timpul săptămânii.

— Să-i urăm bun-venit Stellei Bjelke, director-general şi fondatoarea site-ului de dating Raw, rosti el cu vocea lui profundă.

— Mulţumesc, mă bucur să vă fiu alături.

— Cum te simţi?

— Foarte bine. Doar am şansa să stau de vorbă cu tine şi să-ţi povestesc despre pasiunea mea cea mai mare: să-i ajut pe oameni să-şi găsească iubirea.

Stella îşi dădu peste umăr părul blond.

— Mamă, cum arată fata asta! strigă unul dintre suporteri.

Ratko îi aruncă bărbatului o privire menită să-i amintească de condiţiile

pentru berea gratis.

— Explică te rog, pentru cei care nu au auzit de Raw, de ce serviciul vostru de dating este aşa special, o îndemnă prezentatorul.

— Cea mai mare diferenţă este că nu îi lăsăm pe utilizatori să decidă cu cine să se întâlnească. Potrivirea este făcută de algoritmii noştri performanţi.

— Sună complicat. Ai putea să detaliezi, mai pe înţelesul unui dinozaur ca mine?

— Am să încerc, spuse Stella şi îi zâmbi. Pe alte site-uri de dating încarci o poză şi scrii un text despre tine. Deja avem o primă problemă. Poţi să ghiceşti care?

Se auziră câteva chicoteli din partea publicului.

— Îmi dau seama că unii din sală ştiu deja la ce mă refer, continuă ea.

— Mă gândesc că oamenii exagerează un pic, zise prezentatorul.

— Puţin spus, confirmă Stella. Vorbim despre poze vechi de zece ani şi texte pline de minciuni. Oamenii din ziua de azi nu au aşa mult timp la dispoziţie ca să caute iubirea. Persoana care şi-a eliberat seara ca să-l întâlnească pe IT-istul lucrat la sală e dezamăgită când află că acesta e plinuţ şi lucrează la Telia la *helpdesk*. Voi ce spuneţi, fetelor? Nu e aşa?

Cele mai multe femei din studio izbucniră în râs, dar se auziră şi huiduieli.

— Văd că unii din public nu sunt de acord, spuse prezentatorul.

— M-am obişnuit să nu fiu înţeleasă din prima. E uşor de crezut că îi desconsider pe cei care au pus câteva kilograme sau care lucrează într-un call-center. Dar nu asta voiam să se înţeleagă. Oamenii arată în diferite feluri şi au diferite slujbe. Nu e nimic rău în asta. Ceea ce nu e ok e să pretinzi că eşti altcineva şi să iei din timpul oamenilor care se interesează de tine.

— Înţeleg. Şi cum rezolvă Raw problema asta?

— Nu avem nevoie de poze şi descrieri. Singurul lucru pe care îl alegi este dacă vrei să întâlneşti bărbaţi, femei sau ambele. Apoi te loghezi cu numele şi vârsta din buletin, confirmi condiţiile de utilizare şi laşi calculatorul să-şi facă treaba.

— Adică?

— Cu permisiunea ta, adunăm cât mai multe informaţii cu putinţă. Spre exemplu, aflăm ce pagini de internet accesezi mai des, ce ai postat pe social media şi ce situaţie economică ai. Înfăţişarea ta nu se bazează pe poze de profil pe care tu singur le-ai ales, ci e un amestec al tuturor pozelor cu tine din online. Atât cele măgulitoare, cât şi cele de care ai vrea să uiţi.

Publicul începu din nou să râdă. Stella strălucea în lumina reflectoarelor din studio. Sora ei adora asta, se gândi Alicia. Se afla exact acolo unde îşi dorea.

— Primiţi critici cu privire la faptul că folosiţi atât de multe informaţii de la utilizatori, continuă gazda emisiunii. Ce ai de spus în legătură cu asta?

— E necesar pentru ca serviciul pe care-l oferim să poată funcţiona. Oamenii pot decide dacă vor să îl folosească sau nu. Dar permite-mi să precizez că toate datele pe care le colectăm sunt în siguranţă la noi. Nu le împărtăşim cu nimeni altcineva.

Alicia începea să-şi piardă interesul. Îşi ajutase de atâtea ori sora să ia apărarea condiţiilor de utilizare încât acum avea impresia că-şi aude propria voce din gura altuia.

Îşi tăie o felie de *capricciosa*, deşi nu avea chef să o mănânce. Linda, în schimb, atacă pizza din partea opusă a mesei. Toanta mesteca cu poftă, cu ochii lipiţi de televizor.

— Sper să pot scoate de la tine un secret pe ici, pe colo, spuse prezentatorul, încercând să pară viclean. Povesteşte-ne ce se întâmplă atunci când serviciul arată o potrivire între doi utilizatori.

— Nu ştiu dacă să îndrăznesc, răspunse Stella cu falsă modestie.

Prezentatorul se întoarse către spectatorii din platou.

— Nu-i aşa că vrem să aflăm cum funcţionează zeiţa digitală a iubirii?

— DA! veni pe dată răspunsul, la unison.

Alicia se gândi că probabil în afara câmpului vizual al camerelor de filmat era un asistent cu o pancartă, care dirija corul aplaudacilor.

— Fie, mă dau bătută, spuse Stella şi zâmbi cu toţi dinţii. Dar va trebui să-mi promiteţi că puteţi accepta, fără să vă supăraţi, câte un adevăr pe ici, pe colo.

Publicul îşi exprimă din nou, zgomotos, acordul.

— Algoritmul nostru analizează utilizatorii în funcţie de cinci criterii: înfăţişare, capital social, capital cultural, finanţe şi preferinţe sexuale.

— De unde poate să ştie Raw ce preferinţe au utilizatorii în pat? întrebă prezentatorul.

Stella îşi flutură din nou părul.

— Din istoricul navigărilor pe net.

Masa cea lungă de la Palermo se amuză, laolaltă cu publicul din platou.

— Toate criteriile sunt la fel de importante? se interesă prezentatorul.

Machiajul nu reuşi să-i ascundă roşeaţa din obraji.

— Nu, criteriile sunt diferite pentru femei şi bărbaţi, spuse Stella. Spre exemplu, algoritmul a fost scris în aşa fel încât înfăţişarea este mai importantă pentru un bărbat care caută o femeie. Invers, finanţele sunt mai importante atunci când femeile caută bărbaţi.

— Ca să fie limpede: ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă ceea ce se ştie deja: femeile pot accepta un bărbat mai puţin atractiv dacă acesta are mulţi bani.

— Dar nu invers?

— Nu, e foarte rar.

Se auziră din nou huiduieli din public.

— V-am avertizat, spuse Stella. Acesta e unul dintre adevărurile despre noi înşine pe care refuzăm să-l auzim.

— Dar este, oare, chiar adevărul? interveni prezentatorul. Se spune că dragostea e oarbă.

— Dacă mă întrebi pe mine, dragostea e oricum, numai oarbă nu. În SUA există o expresie pe care nu am reuşit să o traduc. „*She is out of your league*" se spune atunci când un tip curtează o femeie pe care nu o poate avea. Asta duce numai la dezamăgiri de ambele părţi. La Raw, vrem ca oamenii să iasă la întâlniri cu cei „*within their league".*

— Pare o imagine cinică a iubirii.

— Numeşte-o cinică, dacă vrei. Eu cred că e o imagine realistă. Dacă ai aşteptările potrivite, găseşti pe cineva potrivit.

Prezentatorul se uită în jos la notiţele sale.

— Ai fondat compania împreună cu sora ta mai mică, spuse el. Cum ai descrie colaborarea dintre voi două?

Alicia deveni din nou interesată. Îşi dorea cu adevărat să audă acest răspuns, însă, din păcate, fu acoperit de gălăgia suporterilor. Ridicaseră paharele de bere în cinstea ei, iar ea închină cu paharul de apă.

Ratko le făcu semn celor de la masa lungă să tacă.

— Se întâmplă să vă certaţi? continuă prezentatorul.

— Bineînţeles că nu suntem mereu de aceeaşi părere, răspunse Stella. În astfel de momente ne aşezăm şi stăm de vorbă. Suntem întotdeauna dornice să ascultăm opiniile celeilalte.

— Am fi vrut să vă avem pe amândouă la emisiune, dar sora ta a refuzat să apară.

— Da, din păcate. Am încercat să o conving, dar ea e o persoană foarte reţinută şi trebuie să respectăm asta.

Alicia zâmbi în sinea ei. Nu primise nicio astfel de invitaţie şi nici nu avea să primească vreodată. Stellei nu-i plăcea să împartă lumina reflectoarelor cu nimeni, dar asta nu avea importanţă. Alicia ar fi refuzat oricum invitaţia, dar, în sinea ei, îşi dorea să fi fost chemată.

— Desigur, dar am reuşit să găsim o fotografie cu voi două împreună, spuse prezentatorul.

Pe ecran se ivi o fotografie cu Stella purtând o rochie mov-deschis, lungă şi mulată pe corp. Era pe covorul roşu alături de o femeie un pic mai scundă, cu şolduri mai late şi sâni mai plini. Îmbrăcată în blugi negri şi un hanorac cu glugă, părea că e pe cale să meargă la o cafea, nu la o petrecere plină de vedete. Cu toate astea, nu hainele o făceau să iasă în evidenţă.

Ci chipul ei.

Mare parte din ţesutul feţei era distrus. Pielea de pe obraji, frunte şi gât era plină de cicatrici, urme ale unor răni vindecate prost şi ale unor vezicule sparte. Rănile erau atât de răspândite, încât părţile care nu fuseseră afectate păreau cele neobişnuite. Partea cea mai afectată era capul. Pielea era atât de arsă, încât părul nu avea să mai crească la loc niciodată.

Alicia înghiţi cu greutate, în vreme ce strigătele din pizzerie deveneau din ce în ce mai zgomotoase. Ea era femeia din poza aceea făcută la Muzeul Fotografiska din Stockholm, la un eveniment la care Stella o obligase să meargă.

— Sunteţi apropiate una de cealaltă şi în viaţa privată? fu curios prezentatorul.

Alicia nu mai ascultă răspunsul. Nu se putea gândi decât la numărul oamenilor care acum se holbau la faţa ei. Se simţea de parcă cineva îi sfâşiase hainele şi acum stătea goală în faţa tuturor.

Plecă de la masă şi se strecură în singura toaletă a restaurantului. Se prăbuşi pe capacul wc-ului fără măcar să aprindă lumina. Voia cu orice preţ să evite oglinda de deasupra chiuvetei. Rămase privind fără ţintă în întuneric timp de câteva minute, până când cineva bătu cu putere la uşă.

— Haide odată, mai vrem şi noi să ne pişăm!

Alicia trase apa şi bâjbâi după robinet. Lăsă apa să curgă, vrând să dea impresia că se spăla pe mâini. Ieşi din baie şi trecu pe lângă coada formată de suporterii de fotbal, îndreptându-se spre bar. Ratko îi turnă prima bere din acea seară, fără să-i pună vreo întrebare. Poate că înţelesese că nu era vremea pentru predici.

Se aşeză din nou în faţa televizorului chiar în momentul în care

prezentatorul le ura spectatorilor bun-venit după pauza publicitară.

— În această seară o avem ca invitat pe Stella Bjelke, director-general la Raw. Ai doar treizeci şi unu de ani şi eşti deja pe lista celor mai detestate persoane din Suedia. Cum vine asta?

— Sinceră să fiu, nu-mi pasă.

— Nu?

— Deloc. Ceea ce facem la Raw îi irită pe oameni. Dar există şi reversul medaliei: primesc în fiecare săptămână e-mailuri de la utilizatori care au dat greş pe alte site-uri, dar care şi-au găsit iubirea prin noi.

Prezentatorul ridică un telefon mobil înspre cameră.

— Nu cred că publicul ştie cu ce te confruntţi în online. Tocmai de aceea am să citesc câteva comentarii de pe contul tău de Instagram, spuse el, pe un ton grav, menit să producă un efect cât mai dramatic. „Meriţi să arzi în iad…" „Dacă ai avea o inimă, ţi-aş băga cuţitul în ea…" „Mori, fascistă nenorocită". Şi tot aşa mai departe, săptămână după săptămână.

Linda îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Doamne, ce oribil trebuie să fie pentru ea…

— Stellei îi place asta, spuse Alicia. Cu cât capătă mai multă atenţie, cu atât apar mai mulţi utilizatori. Bag mâna în foc că are propria ei fabrică de troli în Rusia care scrie toate astea.

— Fabrică de troli? repetă Linda.

— Uită ce am spus. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu soră-mea, asta voiam să zic.

— Cei care mă urăsc mă pot urî în continuare, continuă Stella, adresându-i-se prezentatorului. Nu-mi pasă. Aplicaţia noastră este despre iubire, iar eu nu voi permite unor oameni înguşti la minte să mă oprească din a răspândi această iubire.

Replica fu urmată de cele mai îndelungate aplauze din partea publicului. Până şi suporterii de fotbal de la Palermo aplaudară. Şi, bineînţeles, Linda. Aplauda atât de puternic încât grăsimea de pe braţe îi tremura. Jumătate de pizza dispăruse deja la ea în stomac.

— Nu eşti uşor de speriat, spuse prezentatorul.

— Nu. Eu prefer să mă concentrez la altele şi mă gândesc mereu la viitor.

— Care va fi următorul pas? Ştiu că deja aţi lansat site-ul în Norvegia şi Danemarca.

— Aşa este. Iar la sfârşitul verii ne vom lansa şi în Germania. O să fie foarte incitant.

Alicia fu cât pe ce să se înece cu berea.

Auzise corect?

O înghionti pe Linda.

— Ce-a zis legat de Germania?

— Poftim?

— Când a zis Stella că ne vom lansa în Germania?

Toanta o privi surprinsă.

— La sfârşitul verii. Doar ştii deja asta, nu?

Alicia simţi cum furia i se răspândeşte în trup şi în sânge. Cum dracu' fusese atât de proastă încât să aibă încredere în Stella? Doar ştia cum era sora ei! Promisiunea de a amâna lansarea fusese doar o vorbă menită să-şi liniştească directoarea tehnică. De fapt, planul rămăsese acelaşi. Investitorii aşteptau asta, consiliul director cerea asta, da, toţi voiau asta, iar cea care trebuia să livreze era Alicia.

Se ridică de la masă cu atâta furie încât îşi răsturnă scaunul şi se grăbi spre uşa de la ieşire, cu haina în mână. Când ieşi pe stradă îşi scoase telefonul şi o sună pe Stella.

— Alicia, ce s-a întâmplat?

Linda venise după ea şi stătea îngrijorată pe trotuar.

— Nimic, mormăi ea, apoi porni spre casă.

— Am spus eu ceva ce n-ar fi trebuit?

— Nu!

— Vrei să…

— Nu, du-te înapoi înăuntru!

Alicia grăbi pasul, dornică să scape mai repede. Nu avea nevoie de compasiunea jalnică a Lindei. Apăsă pe numărul surorii sale în lista de contacte, duse telefonul la ureche şi aşteptă.

— Răspunde odată, la dracu'! strigă ea în microfon.

Vocea îi răsună cu ecou printre case, iar un tânăr de pe partea cealaltă a străzii se întoarse, surprins. Când auzi semnalul căsuţei vocale, băgă telefonul în buzunar şi se rezemă de clădirea de lângă ea cu ambele mâini. Rămase aşa, cu capul între braţe şi cu privirea aţintită asupra unei bucăţi de tencuială ce stătea să se dezlipească. Închise ochii şi se gândi la visul ei cel mare.

Era mereu acelaşi, cu mici variaţiuni. Dădea de perete uşa de la biroul surorii sale şi îşi punea demisia pe biroul ei. Uneori, Stella izbucnea în plâns, alteori se înfuria. Indiferent de reacţie, Alicia refuza să se

răzgândească. Părăsea încăperea şi făcea primul pas spre o nouă viaţă. În una dintre versiuni se muta în California şi se angaja la Google. În alta, lucra la biroul din New York al celor de la Spotify, care o recrutaseră fără ezitare.

Pentru mulţi oameni, acestea ar fi fost ţeluri de neatins, dar nu şi pentru Alicia. Era o programatoare suficient de pricepută încât să-şi găsească oricând o slujbă la una dintre companiile mari. Cu toate astea, ştia că aşa ceva nu avea să se întâmple niciodată.

Şi tocmai asta o înfuria cel mai tare.

Vineri

8

O dimineaţă de rahat nu e o scuză bună pentru haine de rahat. Dintre toate vorbele de duh ale tatălui său, asta îl influenţase cel mai mult pe John. Îşi alese o cămaşă lucrată de mână de un croitor din Little Italy şi scoase plasticul de protecţie de la curăţătorie. Poate că dacă venea îmbrăcat bine la serviciu nimeni nu avea să-şi dea seama cât era de terminat.

În seara precedentă, după plecarea lui Trevor, John îşi petrecuse o mare parte din noapte plimbându-se de colo-colo prin apartament. Viaţa e o călătorie, se spune, iar el analizase fiecare răscruce care îl adusese în situaţia în care se afla acum.

Deciziile de la începutul călătoriei nu îi aparţinuseră. Tatăl său îl luase cu sine după ce fusese înşelat; se mutaseră la New York. Povestea de iubire dintre bărbatul african cu origini nigeriene şi scandinava cu suflet visător de artist fusese sortită eşecului. Mama şi fratele său vitreg Billy rămăseseră în casa din Hammarö, la periferia oraşului Karlstad. Dacă venea vreodată vorba despre ei, tatăl său îi numea „curva” şi „puiul de curvă”.

Decizia de a reveni în Suedia îi aparţinuse însă lui John. Simţise mereu o datorie faţă de fratele său, care fusese nevoit să crească alături de mama lor alcoolică şi disfuncţională. Când, pe deasupra, Billy fusese acuzat de viol şi de uciderea unei tinere, John se simţise obligat să se întoarcă. Redevenit poliţist, cu o nouă identitate, reuşise să-l scape pe fratele său vitreg de toate acuzaţiile. Povestea care ar fi putut avea un final fericit devenise însă o tragedie, atunci când Billy fusese omorât de adevăratul criminal, iar fiica sa Nicole rămăsese fără tată.

John se trezise astfel în faţa unei noi răscruci. Să rămână acolo sau să se mute în Berlin, aşa cum plănuise de la început? Mental, îşi făcuse deja bagajele, dar atunci sosise mesajul lui Trevor, din care aflase că acesta avea cancer. Din nou, totul devenise nesigur.

John se îndreptă spre cafetieră şi îşi umplu cea mai mare cană pe care o găsi în dulap. Apoi se aşeză în fotoliul capitonat de la fereastră pentru a cugeta la opţiunile pe care le avea.

Unu: putea să-i spună lui Trevor despre site şi despre cod. În cazul ăsta, tovarăşul său avea să fie protejat, mafioţii nu-şi mai puteau permite să-l omoare. Ar fi putut fugi împreună şi să se ascundă undeva pe continent. Dar exista şi riscul ca Trevor să-l tragă în piept, sau să cedeze şi să le spună

mafioţilor adevărul, dacă fuga din Karlstad dădea greş şi sfârşeau ca prizonieri ai acestora.

Doi: putea să-l excludă pe Trevor din plan şi să fugă singur. În acest caz, lista cu avantaje era foarte lungă, iar lista cu dezavantaje cuprindea unul singur, dar a cărui povară era greu de dus: imediat ce mafioţii aveau să-şi dea seama că Trevor dăduse greş, aveau să-l execute.

Din perspectivă morală, decizia era deja luată. Într-un moment critic al misiunii de infiltrare din Baltimore, Ganiru descoperise identitatea lui John ca agent FBI. În acel moment, Trevor îşi asumase un risc enorm şi îi salvase viaţa. Tovarăşul său nu pomenise nimic despre asta în seara precedentă, dar John ştia că îi datora viaţa.

În lumina palidă a dimineţii nuanţele întrebării erau mai explicite: avea de ales între a face ceea ce trebuia, plătind cu viaţa, şi a acţiona egoist, pentru a supravieţui. Astfel formulate, opţiunile nu mai erau aşa clare.

Mobilul vibră pe masa din bucătărie, iar John se ridică să verifice cine îl căuta. Pe ecran scria Ruben Jonsson. Iniţial, vru să respingă apelul, apoi se răzgândi. Când te sună şeful departamentului regional de criminalistică, probabil că e vorba de ceva important. În plus, chiar avea nevoie să se gândească la altceva în asemenea momente.

☆

Zece minute mai târziu, John era deja la locul crimei. De obicei, în asemenea locuri mirosea îngrozitor: a vomă, urină şi, în general, mizerie. Dar locul ăsta nu-ţi întorcea stomacul pe dos. Dimpotrivă, îi veni poftă de încă o cafea.

John inspiră adânc şi aşteptă câteva momente înainte să expire. Locuitorii din Karlstad erau foarte mândri de fabrica lor de prăjire a cafelei, şi pe bună dreptate. Oraşul era cunoscut datorită cafelei Löfberg, jucătorilor de hochei, formaţiilor de muzică şi hainelor AckWe.

Ruben Jonsson îl întâmpină în faţa uşilor rotative de la Turnul Löfberg – „zgârie-cafea”, cum auzise John că fusese poreclită clădirea unde boabele deveneau cafeaua din pachetele mov.

— Mă bucur că ai putut veni aşa repede, spuse Ruben, apoi îl conduse pe un culoar înspre o parte mai joasă a clădirii, în stânga halei de prăjire a boabelor.

Curând intrară într-o hală de producţie aflată în renovare. Un spaţiu nu foarte mare fusese divizat cu ajutorul unor grinzi şi al unor plăci de gips-carton. În centrul halei se afla o încăpere lipsită de ferestre care probabil era

folosită drept spaţiu de depozitare.

— E acolo, spuse Ruben, indicând spre uşa deschisă.

John îşi blestemă în gând ghinionul. Nu ştia exact câte infracţiuni cu violenţă aveau loc în Värmland în fiecare an. Cele soldate cu victime puteau fi probabil numărate pe degetele de la o mână, poate două. Cu toate astea, iată că se afla în hala unei fabrici de cafea, la doi paşi de apartamentul său din Empire State, şi i se vorbea despre o femeie găsită moartă de către nişte lucrători în construcţii matinali.

John încercase să se eschiveze atunci când Ruben îl rugase să preia investigaţia, dar îşi dădea seama că nu avea contraargumente. Nu avea cum să îi împărtăşească şefului său adevăratul motiv pentru care o omucidere era exact ce-i mai lipsea.

Trebuia să se prefacă.

Aşa căzuseră de acord cu Trevor: să pretindă că nimic nu se întâmplase, iar asta includea şi să îşi facă mai departe meseria.

John luă în calcul posibilitatea ca mafioţii să-l ţină sub observaţie. Văzuse doi bărbaţi pe partea cealaltă a cheiului în timpul scurtei plimbări de la apartamentul său la fabrică. Nu avea de unde să ştie dacă aceştia lucrau sau nu pentru Ganiru. John îl ştia numai pe bărbatul de la Rederiet, cel cu părul argintiu prins în coadă. Trevor nu îi descrisese pe ceilalţi mafioţi, nici măcar nu-i spusese câţi dintre oamenii lui Ganiru se aflau în Karlstad.

John ocoli o grămadă de scânduri şi intră în camera-depozit. Pe podea, lângă o betonieră, zăcea femeia însângerată. Gâtul îi fusese sfâşiat cu lovituri repetate. Lumina becurilor îi desena din umbre silueta pe pardoseala de beton. Rochia scumpă de sub haină şi părul blond îi întăreau senzaţia că urmăreşte un film de Hitchcock.

— Ei bine, ce părere avem despre asta?

Ruben i se alăturase. Avea vocea răguşită, de parcă ar fi fost proaspăt trezit din somn, deşi era trecut de ora nouă.

Când echipa de investigaţii pentru cazurile nerezolvate fusese desfiinţată, iar Ruben devenise şeful diviziei de criminalişti din comitat, îl luase cu sine şi pe John. Noua poziţie îl schimbase, în parte, în bine: Ruben avea acum bunul-simţ de a se îmbrăca mai sobru. Pe de altă parte, se schimbase şi în rău, căci răspunderea venise la pachet cu o permanentă anxietate şi cu tendinţa de a se exprima mereu la plural, de parcă ar fi fost doar unul dintre băieţii din echipă.

— Vrei să ştii ce cred *eu?*

— Da, exact. Nu asta am spus?

John nu avea deloc chef de discuţii pe tema asta. De fapt şi de drept, avea încredere deplină în noul său şef. Ruben îl striga Fredrik Adamsson, la fel ca toţi colegii din secţia de poliţie. Însă, spre deosebire de ceilalţi, el ştia că era vorba de un nume inventat, o identitate creată de autorităţile suedeze la solicitarea celor de la FBI care se ocupau de programul de protecţie a martorilor.

— Ai spus că era un fel de celebritate? întrebă John.

— Da, aşa este, răspunse Ruben.

— Actriţă?

— Nu. Antreprenoare. E de aici, din oraş.

John se apropie şi se aşează pe vine lângă cadavru.

— Arată mai degrabă ca o actriţă, spuse el.

— Ei bine, cred că asta îşi şi dorea. Numele ei este Stella Bjelke şi conducea un serviciu de întâlniri online. TV4 a difuzat aseară un interviu cu ea.

— Aseară?

— Da, dar se pare că n-a fost o transmisiune directă, ci o înregistrare.

John încuviinţă din cap şi privi în jur.

— S-a găsit vreo armă a crimei?

— Nu, deocamdată nimic, răspunse Ruben. O să vedem ce găsesc tehnicienii când cercetează locul aşa cum scrie la carte.

— I s-a găsit mobilul?

— Dacă avea un telefon la ea, e de negăsit. Tot ce am găsit în buzunarul hainei a fost un portofel cu carduri bancare şi bani.

John îşi dădu seama că se înşelase în privinţa vocii lui Ruben. Era răguşit fiindcă vorbise prea mult de dimineaţă, nu prea puţin. La fel ca lui însuşi, femeia moartă părea să-i fi trezit instinctul de a găsi vinovatul. Cu orice preţ.

Senzaţia de căldură pe care o simţea în piept nu era deloc nouă pentru John. Înainte de a fi fost recrutat pentru misiunea sub acoperire din Baltimore, fusese detectiv la secţia Omucideri din New York. Îşi impuse să-şi amintească faptul că nu era momentul potrivit să preia un caz. Dimpotrivă, trebuia să găsească o modalitate să scape cât mai repede de anchetă, fără să trezească suspiciuni.

— Deci, ce părere avem despre faţă? spuse Ruben.

Noi *nu avem nicio părere*.

John îşi încleştă pumnul în buzunar. Dacă voia să nu mai aibă de-a face cu

cadavrul de pe pardoseala de ciment, mai bine tăcea. Întrebarea şefului era însă perfect justificată. Partea stângă a feţei femeii fusese distrusă. De la frunte şi pe porţiuni mari ale obrazului, cratere adânci erau vizibile în piele şi în ţesutul subcutanat.

— Criminalul a făcut asta? continuă Ruben.

— Cred că da, spuse John. Rănile par proaspete, dar probabil că o să ne lămurească medicul legist când ajunge aici.

La scurt timp după aceea, fabrica Löfberg se umplu de lume. Bărbaţi şi femei, cu toţii îmbrăcaţi în alb, cercetau fiecare milimetru de la locul crimei. John se retrase pentru a le oferi spaţiul să-şi facă treaba.

Mirosul boabelor prăjite de cafea îl determină să caute un agent stagiar pe care să-l trimită la cafeneaua de la intrare. Nu găsi niciun candidat potrivit pentru această sarcină. În schimb, zări o uşă de-a lungul unui perete al halei de producţie. Împrumută o pereche de mănuşi de latex de la un tehnician şi se apropie ca să arunce o privire.

— Crezi că a intrat pe aici? întrebă Ruben, urmându-l.

— Posibil. A fost forţată intrarea principală?

— Nu, din câte ştim noi, nu.

John îşi puse mănuşa şi apăsă uşor pe clanţă. Uşa se deschise lin şi iarna rece se revărsă în cameră.

— Uşa asta a fost descuiată în tot acest timp? vru el să afle.

Ruben ridică din umeri.

John făcu un pas pe platformă. Uşa dădea spre un rând de scări negre din oţel vopsit, care ducea până pe trotuar. Peste drum se aflau birourile companiei Löfberg şi o mică parcare pentru angajaţi. John era pe punctul de a pune mâna pe balustradă, dar se opri. Pe suprafaţa metalică era o pată mare. Se aplecă în faţă pentru a-i cerceta culoarea şi textura.

Sfinte Sisoe, gândi el.

Era într-adevăr o pată de sânge uscat. Probabil criminalul se sprijinise de balustradă în timp ce părăsea clădirea.

— Ce faci acolo? întrebă Ruben, care rămăsese în interior.

John nu-i răspunse. Studia camera de supraveghere montată pe un stâlp, lângă locurile de parcare de peste drum. Obiectivul era îndreptat în direcţia potrivită.

Un zâmbet fugar i se ivi pe buze. John fusese atât de preocupat să găsească un pretext pentru a evita preluarea anchetei, încât îi scăpase alternativa. Căci exista o alternativă atractivă din toate punctele de vedere:

să rezolve rapid cazul.

O oră mai târziu se afla în maşina lui Ruben, care conducea spre secţia de poliţie. Şeful său îi mulţumi în repetate rânduri pentru progresul rapid făcut în anchetă. Lui John, laudele i se părură un pic exagerate; în definitiv, amprenta ar fi fost descoperită în cele din urmă de criminalişti. El doar găsise o scurtătură în investigaţie.

La New York, colegii promovaţi învăţau repede să-şi asume meritele pentru munca subalternilor. În Karlstad se părea că e invers. Cât timp fusese un simplu coleg, Ruben fusese zgârcit cu încurajările, dar în calitate de şef era generos până în măduva oaselor. John bănui că atitudinea aceasta se datora cursurilor de leadership la care participase. În egală măsură, înţelegea uşurarea lui Ruben. Era nou în funcţie, iar uciderea Stellei Bjelke avea să atragă atenţia publicului. O rezolvare rapidă a cazului i-ar fi putut aduce puncte de imagine.

De cum ajunseră la secţie, fu sunat de tehnicianul desemnat să verifice imaginile de pe camerele de supraveghere. John se repezi în camera de proiecţie. Tipul care-l aştepta era cu câţiva ani mai tânăr şi avea la gât o pereche de căşti mari. În mână ţinea un pahar de plastic care conţinea un lichid verzui.

Pe biroul din faţa acestuia se aflau două monitoare. Pe unul dintre ele se derula o secvenţă de pe camera de supraveghere. Filmul rula accelerat la viteză dublă, iar oamenii în haine de lucru care intrau şi ieşeau pe uşa fabricii arătau extrem de caraghios.

— Astea sunt imaginile de aseară, de la ora opt, spuse tehnicianul. Echipa de constructori lucrează până târziu, apoi îşi strâng lucrurile.

— Ai găsit ceva interesant? întrebă John.

— Nu, filmarea e destul de plictisitoare până la sosirea Stellei Bjelke.

— Când s-a întâmplat asta?

Tehnicianul trase cursorul pe linia de timp a playerului video, lăsând înregistrarea să curgă la viteză normală. Puse pe pauză când un taxi intră în parcare.

— Chiar înainte de zece, veni răspunsul. Mai exact, la nouă şi cincizeci şi opt de minute.

Bărbatul lăsă filmul să se deruleze mai departe şi din maşină coborî o femeie. Calitatea imaginii nu era suficient de bună pentru ca John să poată stabili cu certitudine că era vorba într-adevăr despre Stella Bjelke. Un lucru

era sigur: hainele şi culoarea părului se potriveau cu cele ale cadavrului de pe pardoseala de ciment. Femeia traversă strada, îndreptându-se spre uşa care se deschidea în faţada de cărămidă de peste drum. Urcă scările cu paşi repezi şi apăsă pe clanţă.

John ridică mâna, făcându-i semn tehnicianului să oprească derularea.

— Nu are cheie. Uşa era descuiată.

— Da, şi mie mi-a sărit în ochi chestia asta. Probabil constructorii au fost neglijenţi.

— Poate că da, dar de ce se află Stella Bjelke acolo, în primul rând? Gătită nevoie mare şi tocmai la ora aia?

Celălalt nu avu niciun răspuns la această întrebare. Sorbi din băutura verde din paharul de plastic. *Nu doar că pare otrăvitoare, mai şi pute*, gândi John.

— Ce bei?

— Pulbere de iarbă de orz cu spanac şi proteine de cânepă. Vrei să guşti?

John se trase înapoi de parcă tehnicianul ar fi îndreptat spre el o armă, nu un smoothie.

— Nu, mersi. O să beau o cafea mai târziu.

Bărbatul ridică din umeri şi mişcă din nou cursorul pe filmuleţ.

— Dau înainte cu exact douăzeci şi şapte de minute, până la 22:25, spuse el.

Un model mai vechi de Volvo intră în parcare. Şoferul sări afară, iar tehnicianul puse filmul pe pauză. John îl studie pe bărbatul din imagine, văzut din spate. Era îmbrăcat în blugi şi o jachetă scurtă, care părea mult prea subţire pentru anotimpul respectiv. Părul său, dacă avea, era ascuns sub o căciulă neagră.

— A întârziat, observă John.

— Da. Sau a ajuns ea prea devreme. Nu ştim când ar fi trebuit să se întâlnească.

— Ai vreo poză cu el din faţă?

— Asta nu ne-ar ajuta. Vezi şi tu cât de proastă e imaginea. Pe deasupra, mai e şi prea departe.

Bărbatul de pe ecran fu lăsat să se mişte din nou. Încuie maşina şi traversă în fugă strada, spre fabrica de cafea.

— Oare câţi ani să aibă? Trecut de cincizeci, nu? întrebă John.

— Nu ştiu. Oricum, nu prea le are cu alergarea.

Deşi rezoluţia camerei era slabă, obiectivul avea un unghi suficient de

larg pentru a acoperi intrarea principală a fabricii de cafea. Spre deosebire de Stella Bjelke, bărbatul încercă mai întâi să intre pe acolo. Încercă să forţeze uşile de câteva ori, apoi descoperi cealaltă intrare. Alergă greoi de-a lungul faţadei de cărămidă, urcă treptele şi dispăru în clădire.

Tehnicianul puse din nou pauză.

— Acum îl avem la locul faptei, spuse el. Sărim cu paisprezece minute înainte, la 22:39.

Porni din nou redarea înregistrării. După câteva secunde, bărbatul ieşi. Uşa se trânti în urma lui, iar el rămase câteva clipe în picioare în capul treptelor. John şi-ar fi dorit foarte tare să fi putut mări imaginea ca să-i vadă faţa, cum se întâmpla în serialul CSI, unde imaginile pixelate sfârşeau prin a deveni, întotdeauna, foarte clare.

Apoi primiră premiul cel mare: bărbatul apucă balustrada cu mâna stângă, înainte de a coborî în grabă scările spre maşina cea veche parcată pe cealaltă parte a străzii.

Tehnicianul puse pauză şi se întoarse spre John.

— Bingo! exclamă el. Uite-ţi amprenta!

— Bine lucrat. Ai luat şi numărul de înmatriculare al Volvoului?

Tehnicianul dădu pe gât ultima înghiţitură de smoothie. Învârti paiul pe fundul paharului de plastic, iar bolboroseala se auzi în întreaga încăpere.

— Ei bine, iată imaginea de pe stâlpul de afară. Nu e de-ajuns că e nasoală camera; plăcuţa de înmatriculare din faţa maşinii e acoperită de zăpadă, iar cea din spate nu apare niciodată în imagine.

— Nu se poate desluşi măcar un număr sau o literă?

Tehnicianul clătină din cap.

— Din păcate, nu. Dar lucrez la selectarea imaginilor surprinse de camerele de supraveghere din trafic pe principalele trasee. Am o imagine de pe Hamngatan, de lângă gară, apoi alta în care traversează râul, înainte de intrarea pe autostradă. Dar şi acelea sunt din faţă.

— Pe E18 sunt o mulţime de camere de luat vederi, nu-i aşa? spuse John.

— Da, dar nu s-a dus într-acolo.

— Nu?

— Nu, a continuat spre nord pe Infanterigatan. Există o cameră de luat vederi la vechea garnizoană care l-a surprins. Bineînţeles, tot din faţă.

John încerca să vizualizeze străzile şi traseele.

— Aşadar venea încoace, spuse el. Spre secţia de poliţie.

Tehnicianul încuviinţă.

— Corect. Dar am o veste şi mai bună. Când am verificat propriile noastre camere ca să văd dacă a trecut pe aici, nu am observat nicio maşină. Cu toate astea, l-am găsit pe individ.

— Cum adică?

— Probabil că a parcat undeva în apropiere şi a luat-o apoi pe jos, până a ajuns aici.

— Stai puţin, îl întrerupse John. A fost aici aseară?

— Da. Stai să-ţi arăt o imagine surprinsă de camera de supraveghere de la intrare.

Pe cel de-al doilea ecran, care fusese întunecat până atunci, se derula un nou filmuleţ. Acesta înfăţişa un bărbat care se apropia de intrarea în secţia de poliţie. Tehnicianul puse imaginea pe pauză şi, concomitent, derulă înregistrarea video de la Löfberg până în momentul în care vizitatorul coborâse din Volvo.

— Ce zici? Nu-i aşa că e acelaşi tip? întrebă el, lăsându-se pe spate în scaun.

John compară imaginile de pe cele două monitoare. Secvenţa din parcarea fabricii de cafea fusese filmată oblic, de sus, în alb-negru şi de la o distanţă relativ mare, în timp ce camera de supraveghere de la sediul poliţiei îl înfăţişa pe vizitator din faţă. Cu toate astea, nu exista nicio îndoială. Era acelaşi individ. Calitatea imaginilor de la intrare era cât se poate de clară: John putea să-i vadă şiroaiele de sudoare de pe frunte şi firele din barbă.

— Nu puteai să deschizi gura mai devreme, să-mi spui că avem o imagine clară a făptaşului? întrebă el.

Tehnicianul ridică din umeri.

— Am vrut să-ţi arăt materialele în ordinea cronologică, spuse el, aruncând paharul gol de smoothie în coşul de gunoi de sub birou.

John încercă să-şi ascundă iritarea.

— Mai pune-mi o dată înregistrarea de la poliţie.

Tehnicianul se supuse. Ora era afişată în partea de jos a imaginii. Era aproape 22:52.

— Avem sonerie la intrare, nu? vru să afle John. Ştii cumva dacă a apăsat pe ea?

— Nu pare să fi făcut asta. Stă acolo şi se holbează timp de aproape un minut, apoi pleacă.

— Presupun că ai scos deja la imprimantă un stop-cadru? întrebă John, făcând semn din cap spre monitor.

Tehnicianul îi înmână o coală de hârtie fotografică. Privirea bărbatului din imagine exprima disperare. Dacă un poliţist ar fi deschis uşa, probabil că s-ar fi repezit să intre, dar nimeni nu făcuse asta. Bărbatul nu sunase la sonerie, iar agenţii din interiorul clădirii aveau, se pare, lucruri mai importante de făcut decât să monitorizeze intrarea.

— Încotro a plecat de aici? întrebă John.

Tehnicianul ridică din umeri.

— Din moment ce nu-i vedem maşina, nu avem de unde să ştim în ce direcţie a luat-o. Sunt prea multe posibilităţi şi o să am nevoie de mai mult timp ca să examinez camerele de supraveghere din trafic.

— E-n regulă, continuă să cauţi. Undeva tot trebuie să se vadă numărul de înmatriculare din spate.

— Sigur că da, spuse tehnicianul, punându-şi căştile.

John ieşi din camera de proiecţie şi îi făcu lui Ruben cu mâna. Şeful fusese la un restaurant din apropiere şi luase de mâncare pentru amândoi: două salate Caesar, cu topping extra de pui. Era un obicei în Suedia: şefii făceau favoruri mărunte subalternilor pentru a le dovedi cât de democratică era organizaţia.

John îi povesti despre imaginile de pe camerele de supraveghere şi îi înmână instantaneul surprins de camera secţiei de poliţie. Ruben studie atent expresia chinuită a bărbatului.

— Trimite fotografia asta la toate unităţile mobile, împreună cu o descriere a maşinii. Dacă individul a mai avut de-a face cu poliţia, poate că îl recunoaşte careva.

John încuviinţă din cap şi luă înapoi fotografia. Găsiră o bancă pe culoar şi se instalară, cu punga de mâncare încă nedeschisă între ei.

— Ce ştim despre amprenta de pe balustradă? întrebă Ruben.

— Tehnicienii încă lucrează la analiză. Cu puţin noroc, vor găsi amprentele în baza de date şi o să punem mâna pe el.

Şeful îşi scărpină faţa proaspăt bărbierită.

— Povestea n-are niciun sens. Ce făcea tipul în faţa secţiei de poliţie?

— Există oare mai mult de un răspuns la această întrebare? întrebă John.

— Poate că nu. Dar, de obicei, durează ceva mai mult timp până când un făptaş îşi simte conştiinţa încărcată şi vrea să se elibereze de povara vinovăţiei. Rar se întâmplă ca un criminal să vină direct la noi de la locul crimei.

John nu putea fi decât de acord cu şeful său. Incontestabil, era un

comportament cu totul ieşit din comun.

— I-ai anunţat rudele apropiate? continuă Ruben.

— Nu are familie. Ambii părinţi sunt morţi, iar Stella Bjelke locuia singură. Unica rudă e sora ei. Mă gândeam să merg să vorbesc cu ea acum.

— Vrei să te însoţească un coleg?

— Nu, e-n regulă. Mă descurc singur.

Ruben scoase din pungă una dintre caserolele cu salată.

— Mănâncă asta înainte să pleci, spuse el. Nu ar trebui să anunţi moartea cuiva pe stomacul gol.

9

Îmbrăcată doar cu un halat, Alicia lucra la masa din bucătărie. Punga cu pâine albă rămăsese la îndemână de la micul dejun şi, fără să-şi dea seama, tot adăuga câte-o felie în prăjitorul de pâine. Dulceaţa de afine şi ultima bucată de coajă de brânză trebuiau s-o ajute să tragă de sandviciuri până la prânz.

Când se trezise în dimineaţa aceea era încă supărată pe Stella. Îi lăsase surorii sale încă un mesaj în căsuţa vocală, apoi se apucase fără prea mult chef să-şi citească mailurile.

Multe dintre ele proveneau de la propriii subalterni şi fuseseră trimise imediat după interviul televizat. Tonul lor varia, de la un profesionalism rece la furie. Dar esenţa lor era aceeaşi: planurile anunţate erau nerealiste. Cu toţii aveau să fie nevoiţi să lucreze zi şi noapte timp de mai multe luni ca să poată finaliza adaptarea tehnică a platformei, necesară pentru a o lansa în Germania la sfârşitul verii.

Alicia vârî o felie de pâine în gură şi se gândi că poate ar fi trebuit să meargă, totuşi, la birou. Munca de acasă a doua zi după ce o astfel de bombă fusese aruncată asupra departamentului tehnic al companiei, aflat oricum mai mereu în criză de timp, putea fi interpretată drept o dovadă de laşitate. Dar mai întâi trebuia să dea de Stella. Nişte scuze şi o explicaţie – oricât de superficială ar fi fost ea – i-ar fi uşurat misiunea de a impune subalternilor ei noua directivă a conducerii.

O sună din nou pe telefonul mobil, dar nimeri direct în căsuţa vocală. *Pe unde naiba umbla soră-sa?*

Alicia îşi atinse obrajii şi observă cât de uscaţi erau. Luă tubul de loţiune hidratantă din baie şi îşi masă bine faţa. Iarna era cel mai rău, frigul şi aerul uscat făceau ca ţesuturile afectate să o doară.

Se gândi din nou la emisiune şi la fotografia afişată, fără consimţământul ei, pe micul ecran. Alicia arăta ca un extraterestru de când avea zece ani şi i se turnase o oală cu apă clocotită pe faţă. Cu toate astea, nu se obişnuise niciodată să se vadă într-o fotografie.

Stoarse din nou tubul de cremă şi zâmbi, gândindu-se la propria ei poveste.

I se turnase o oală de apă clocotită.

Acestei propoziţii îi lipsea subiectul. Nu era limpede cine anume turnase

apa. Mama ei se agăţase cu disperare de singura versiune a poveştii cu care putea suporta să trăiască: fetele ei rămăseseră singure acasă în vacanţa de Paşte, găteau, apoi avusese loc un accident. Dar ea nu fusese acolo, nu văzuse furia din ochii Stellei.

Totul începuse de dimineaţă. Sora ei se trezise cu faţa la cearşaf, iar Alicia se străduise să nu-i iasă în cale ca să nu-i declanşeze o criză de furie. Îşi dăduse seama că de vină pentru iritarea ei erau reporterul şi fotograful care veniseră în vizită cu o zi înainte. Mama ei ascunsese exemplarul din *Nya Wermlands-Tidningen* înainte să plece la serviciu, dar Stella îl găsise întâmplător, într-o cutie de suporturi de oale.

Alicia era pe prima pagină, cu un trofeu mare în mână. Nu avea să uite niciodată titlul: *O elevă superdotată din Karlstad câştigă premiul întâi la concursul internaţional pentru tineri programatori*.

Sora ei o luase razna şi îi ceruse să nu mai folosească niciodată calculatoarele ei penibile. Când Alicia refuzase, Stella îi turnase apa clocotită pe faţă. Sau, după cum spunea varianta oficială, răsturnase accidental oala.

Mai târziu, când mama ei o vizitase la spital, Alicia încercase să-i explice ce se întâmplase cu adevărat, dar foarte curând îşi dăduse seama că nu avea niciun rost.

— Stella nu ar face niciodată aşa ceva, doar ştii asta, fusese răspunsul primit, însoţit de o privire panicată care o avertiza să nu insiste.

Alicia nu simţise niciodată atât de mult ca în acele momente lipsa tatălui ei mort. Mama, pe de altă parte, nu lăsase un gol la fel de mare în urma ei atunci când murise, câţiva ani mai târziu, de leucemie. După „accident” parcă nu mai reuşise să se uite vreodată în ochii fiicei sale mai mici. În copilărie, acest lucru o umpluse de confuzie. Crescând, Alicia înţelesese că era vorba de vinovăţie. Faţa ei arsă îi amintea necontenit că era o mamă slabă fiindcă îi permitea Stellei să dicteze în familie.

Se auzi soneria, readucând-o pe Alicia în prezent. Iată că, în sfârşit, Stella catadicsea să-şi facă apariţia, după ce dispăruse cine ştie pe unde toată noaptea şi toată dimineaţa, se gândi ea.

Îşi înfăşură mai strâns halatul în jurul corpului, deschise uşa şi, imediat, făcu un pas înapoi, descumpănită. Pe trepte nu se afla sora ei, ci un bărbat de culoare, ras în cap, cu trăsăturile feţei bine definite. Vizitatorul păru la fel de surprins ca şi ea şi îşi plecă privirea. Alicia înţelese pe dată că faţa ei era cea care îl inhiba.

— Numele meu e Fredrik Adamsson, sunt de la poliţie, rosti el, arătându-şi legitimaţia. Sunteţi Alicia Bjelk?

— Da, eu sunt.

Nu arată a sticlete, gândi Alicia. Paltonul bine croit i se potrivea mai degrabă unui avocat sau unui bancher, iar faptul că bărbatul vorbea cu un accent american îi dădea un aer de om de afaceri internaţional.

— Pot să intru? spuse el.

— Despre ce e vorba?

— Aş prefera să vorbim înăuntru, dacă se poate.

Alicia se dădu la o parte şi îl lăsă să intre în hol. Poate că ar fi trebuit să-şi ceară scuze pentru hainele aruncate prin casă şi pentru faptul că era doar în halat. Dar asta era casa ei, iar el o luase prin surprindere, fără să-şi fi anunţat vizita. Prin urmare, n-avea decât să accepte situaţia ca atare.

— Despre ce e vorba? repetă ea, după ce intrară în bucătărie.

Bărbatul se uită după un scaun liber. Cu excepţia celui pe care Alicia se aşezase deja, celelalte trei erau pline cu teancuri de cărţi, reviste şi corespondenţă. Alicia îi făcu semn să dea grămada la o parte.

— Mă tem că am o veste tristă, rosti el, aşezându-se la masă, în faţa ei.

Alicia simţi un nod în stomac.

— Adică?

— Sora ta, Stella, a murit.

— Poftim? Nu, Stella nu e moartă.

Protestul veni instinctiv, ca un reflex de respingere a nefericirii.

— Sunt convinsă că e la birou. Aţi căutat-o acolo? Sau acasă? Îi place să lucreze uneori de acasă, la fel ca mie.

Bărbatul păstră tăcerea. Părea că aşteaptă ca vorbele lui să îi pătrundă în minte, precum vârful unei suliţe în pieptul unui războinic.

— Nu înţeleg… A avut un accident de maşină? îngăimă Alicia.

— Nu. Investigăm moartea Stellei ca pe o crimă.

— O crimă?

El încuviinţă din cap.

— Cel mai probabil a fost ucisă. A fost găsită azi-dimineaţă devreme, înjunghiată în gât.

Alicia apucă blatul mesei. Ameţeala care o cuprinse îi provocă o stare de rău fizic, iar aerul pe care se străduia să-l inspire părea că nu conţine suficient oxigen.

— Scuză-mă puţin, rosti ea.

Ieşi din bucătărie împleticindu-se şi urcă scările până la etaj.

Unul dintre psihologii pe care îi întâlnise de-a lungul anilor o învăţase un exerciţiu de respiraţie menit să-i potolească un eventual atac de panică. Alese o fereastră şi-i urmări rama cu privirea. Se lăsă ghidată de geamul pătrat, dictându-şi ritmul inspiraţiei şi expiraţiei. După trei runde, renunţă.

Stella, singura ei soră, nu mai era. Ultimul lucru pe care i-l spusese Alicia în căsuţa vocală fusese „curvă nenorocită". Niciun exerciţiu de respiraţie din lume nu mai putea schimba asta.

— Te simţi bine? îi strigă poliţistul, din capătul holului. Vrei să sun pe cineva?

— Nu, sunt în regulă. Vreau doar să pun nişte haine decente pe mine, spuse ea şi reuşi să intre în dormitor.

Ajunsă acolo, închise uşa în urma ei şi se prăbuşi pe podea.

Gata, nu mai ai pe cine să suni! Idiotul ăla nu pricepe asta?

Stella era colacul de salvare al Aliciei. Singurul punct fix din viaţa ei haotică. Nu concepea ideea că sora ei nu-i mai putea fi alături. Trupul i se cutremură, iar lacrimile i se prelinseră, fierbinţi, pe obraji. Se întinse pe o parte, îşi trase genunchii la piept şi îi strânse, apăsat.

— La dracu', Stella! boci ea. Stella, nenorocito!

10

Din bucătărie, John auzi paşi pe scări: Alicia Bjelke cobora de la etaj. De data asta era pregătit să o privească în ochi. Arsurile de pe faţă îl surprinseseră mai devreme şi îi era ruşine de reacţia lui.

Alicia se aşeză la masă. Înlocuise halatul cu o pereche de blugi negri şi un tricou gri cu tivul rulat la gât. Avea ochii roşii. John o auzise plângând în timp ce stătea pe scări şi asculta.

— După cum îţi poţi imagina, Alicia, aş avea câteva întrebări. Dacă vrei, pot să mă întorc puţin mai târziu, spuse el, deşi sper să nu fie cazul.

Trebuia să îşi ducă la capăt investigaţia şi ar fi preferat să termine totul cât mai repede. Mafioţii îl aşteptau în faţa casei, într-o Toyota albă, sau cel puţin aşa i se păruse. Ulterior, maşina îl urmărise de la secţia de poliţie până aici.

— Ai spus cumva că a fost înjunghiată în gât? întrebă ea. Cum? Cineva a înjunghiat-o mortal cu un cuţit?

Vocea îi era surprinzător de calmă şi controlată, de parcă ar fi aparţinut unei alte femei decât cea care ţipase cu doar câteva clipe în urmă.

— Medicul legist nu şi-a finalizat încă raportul. Dar da, e posibil, deşi nu e neapărat necesar ca arma să fi fost un cuţit.

— Nu?

— Nu, spuse John.

— Deci, dacă nu un cuţit, ce altceva ar fi putut fi?

— Ceva mai puţin ascuţit, cred. Marginile rănilor erau neregulate, spuse el şi regretă imediat.

Spusese deja mai mult decât ar fi trebuit.

— Ce altceva ar putea fi? insistă ea.

— O şurubelniţă sau poate un ciob de sticlă.

Femeia privea afară, pe fereastră, la copacii adormiţi, cu rădăcinile acoperite de zăpadă.

— Unde a fost găsită?

— Într-o hală de lângă „zgârie-cafea”, spuse el. E un şantier, de fapt, hala cu pricina e în renovare.

Alicia se întoarse, din nou, cu faţa spre el. Arsurile făceau ca expresia de pe chipul ei să fie greu de descifrat, dar lui îi păru a fi surprinsă.

— Ce căuta acolo?

— Ei bine, poate că tu ştii mai bine decât mine. Sora ta cunoştea pe cineva angajat la Löfberg?

— Nu, nu cred. Pe de altă parte, Stella cunoştea o mulţime de oameni, nu îi ştiu pe toţi.

— Ştii cumva ce avea în program seara trecută? întrebă John.

— Din câte ştiu, urma să se întâlnească cu cineva.

— Cu cine?

— Nu ştiu şi mi s-a părut că nici Stella nu ştia.

John se aplecă spre masă, căutând un loc unde să-şi rezeme coatele în marea dezordine.

— Mă tem că nu înţeleg, spuse el.

— Mergea la o întâlnire, explică Alicia.

— O întâlnire cu un necunoscut?

— Da, eu am înţeles că nu se mai văzuseră înainte, discutaseră doar online.

— Aşadar, sora ta îşi dădea întâlniri pe net?

— Îşi dădea întâlniri în toate modurile posibile.

— A folosit Raw? Aşa se numeşte site-ul vostru, nu?

— Da, Stella era activă acolo, dar şi pe alte platforme.

— Poate că voia să testeze concurenţa? sugeră John.

— Mă îndoiesc. Îi plăcea să cunoască oameni pe cont propriu, atât bărbaţi, cât şi femei.

— Să înţeleg că era bisexuală?

Alicia încuviinţă din cap.

— Avea un iubit sau o iubită stabilă? continuă John.

— Nu. Pur şi simplu n-avea timp pentru aşa ceva.

John se gândi la imaginile de pe camera de supraveghere de la Löfberg. Femeia care coborâse din taxi părea, într-adevăr, pregătită pentru o aventură. Însă avusese parte de cu totul altceva. Şi totuşi… Cui i-ar trece prin cap să fixeze o întâlnire romantică pe un şantier?

— Persoana cu care urma să se întâlnească ieri era femeie sau bărbat?

— Nu ştiu. Nu mi-a zis nimic despre asta.

— Ştii cumva unde sau când urmau să se întâlnească?

— Nu. Pot doar să presupun că a fost după emisiunea TV „În profunzime”. Interviul cu ea a fost preînregistrat, dar a fost difuzat ieri. Stella intenţiona să urmărească emisiunea împreună cu colegii de muncă.

— Ai fost şi tu acolo?

— Nu, n-am putut merge.

— Avea de gând să se mai vadă cu altcineva în timpul serii? spuse John. Adică… în afară de întâlnirea aceea.

— De ce întrebi asta? se miră Alicia. Crezi că persoana cu care urma să se vadă nu e cea care a omorât-o?

— E prea devreme ca să fim siguri de aşa ceva. Mă gândeam însă la locul unde a fost găsită. Dacă era vorba de o întâlnire, n-ar fi trebuit să se vadă într-un restaurant sau într-un bar?

— Nu neapărat.

John aşteptă continuarea, dar Alicia părea că ezită. Era un comportament pe care îl întâlnise pe parcursul investigaţiilor anterioare ale unor crime. Nimeni nu vrea să-i vorbească de rău pe cei morţi. Totuşi, poliţia avea nevoie tocmai de genul acela de informaţii sensibile pentru a găsi infractorul.

— Te gândeşti la ceva anume? continuă el.

— Poate că pare o prostie, dar… Stella pomenise anumite lucruri care mă fac să cred că întâlnirea ar fi putut avea loc pe un şantier. Ai auzit de Black Tantra?

John clătină din cap.

— Nici eu nu auzisem înainte să caut informaţii despre asta, explică Alicia. E o întâlnire care are loc în beznă totală. Se pare că scopul ar fi o comuniune la un nivel mai profund, fără a lăsa simţul văzului să stea în calea celorlalte simţuri.

— Include şi…

John nu-şi încheie propoziţia.

— Sex? Da, uneori, răspunse ea.

John suspină în sinea lui. O femeie care, de bunăvoie, s-ar întâlni cu un bărbat necunoscut într-o cameră întunecată ca să şi-o tragă. *Oare ce ar putea să iasă prost?*

— Ştiu, sună nebuneşte, spuse Alicia. Mi-aş dori să fi ştiut ce e Black Tantra când a pomenit despre asta. Poate că aş fi putut să o conving să nu meargă. Ea, dintre toţi, ar fi trebuit să aibă mai multă grijă.

— De ce „ea, dintre toţi”?

— Stella are o hoardă de denigratori, care se întrec în a mătura cu ea pe jos pe reţelele sociale. Raw e o companie controversată, iar ei îi plăcea să provoace lumea.

— Cât de grav era?

— Destul de grav, dacă mă întrebi pe mine.

— Ameninţări cu moartea?

— Da, de câteva ori pe săptămână. Dar Stellei nu-i păsa. Le râdea în faţă idioţilor şi zicea că orice reacţie e benefică pentru afaceri.

În timpul conversaţiei, John începuse inconştient să compare chipul surorii moarte cu al Aliciei. Rănile Stellei Bjelke arătau diferit. Se întrebă dacă asta era din cauză că erau proaspete sau pentru că erau de altă natură.

— Am să te rog să-mi ierţi următoarea întrebare, dar există ceva în legătură cu uciderea surorii tale despre care trebuie să vorbim.

— Ce anume? vru să afle Alicia.

— Se pare că agresorul i-a aruncat acid sau ceva similar pe faţă.

Alicia tresări, de parcă vorbele rostite de John ar fi fost, la rândul lor, corozive.

— De ce ar face cineva aşa ceva? şopti ea.

— Nu ştiu, mărturisi John. Dar nu pot să nu mă gândesc la rănile tale. Cum au fost provocate?

Alicia nu păru deranjată de întrebarea directă.

— Vrei să spui că ar putea exista o legătură?

— Ei bine, e doar o ipoteză…

— În cazul meu a fost un accident, spuse ea. Aveam zece ani, nu are nimic de-a face cu sora mea.

John se gândi că poate îi luase foc părul de la o lumânare sau un experiment la ora de chimie o luase razna. Alicia nu oferi detalii şi nici el nu mai insistă. Nu voia să piardă încrederea interlocutoarei.

— Nu ştim exact cum au stat lucrurile, spuse el, apoi schimbă subiectul. Dar, dacă presupunem că Stella a cunoscut pe cineva prin intermediul Raw, ar fi oare posibil să vedem cu cine a comunicat prin intermediul aplicaţiei?

— Sigur, e posibil, dacă accesăm programul din postura de administrator.

— Cine m-ar putea ajuta cu asta?

Alicia îl privi oarecum amuzată şi îşi împinse scaunul deoparte.

— Vino cu mine.

John o urmă pe scări, până la ultimul etaj. Se bucură că nu se descălţase. Dacă ar fi făcut-o, ar fi adunat pe şosete tot praful de pe trepte, care, din fericire, nu se aşternea pe pantofii lui de piele. Alicia îl conduse spre o încăpere care era deopotrivă birou şi dormitor. Lipit de unul dintre pereţi se afla un pat răvăşit, iar în partea opusă un birou cu o tastatură şi două monitoare. Pe podea, ventilatoarele mai multor calculatoare bâzâiau de zor.

— Eu am conceput Raw. De la zero, adăugă ea. Nu există niciun rând de cod pe care să nu-l fi revizuit şi aprobat eu însămi.

Alicia se aşeză pe singurul scaun din cameră şi îi făcu semn din cap să se aşeze pe marginea patului. John decise însă să rămână în picioare lângă uşă, fiindcă nu se simţea confortabil să-i invadeze spaţiul personal.

În timp ce degetele ei se mişcau pe taste, el încercă să perceapă femeia care se afla dincolo de faţa desfigurată şi de şocul veştii. Alicia era geniul tehnic căreia i se datora povestea de succes a surorilor Bjelke. Nu mai văzuse niciodată pe cineva care să tasteze atât de repede la computer.

O clipă mai târziu, o imprimantă aflată pe pervazul ferestrei se activă, iar rolele ei scoaseră la iveală hârtie după hârtie. Când aparatul se opri în sfârşit, Alicia se roti cu scaunul spre el.

— Stella a avut contact cu cinci utilizatori de pe site pe parcursul ultimului an. Am tipărit numele şi poza fiecăruia dintre ei. Avem mult mai multe date, dar am încălcat deja termenii serviciului nostru oferindu-ţi aceste informaţii.

John se apropie de imprimantă şi luă foile tipărite, apoi le înşiră pe birou. În imagini apăreau două femei şi trei bărbaţi. Toţi aveau în jur de 30 de ani şi erau surprinzător de atrăgători, dar niciuna dintre persoane nu semăna cu făptaşul.

— Eşti sigură că sunt oameni reali? întrebă el. Profilurile lor ar putea fi inventate.

— Pe alte site-uri poate, nu şi pe Raw. Utilizatorii noştri trebuie să se identifice cu numărul contului lor bancar. După ce aprobă termenii de utilizare şi contul lor e activat, utilizatorul este liber să aleagă o altă modalitate de conectare, dar nu de prima dată.

— Bine, dar ar putea folosi fotografii false, nu?

— Nu. Un utilizator al site-ului nu îşi poate alege singur poza de profil. Algoritmul e cel care caută pe internet imagini şi o alege pe cea mai reprezentativă pentru persoana respectivă.

— Am înţeles, spuse John, deşi mintea.

Ceea ce nu înţelegea el nu avea însă legătură cu tehnologia, ci cu faptul că oamenii erau dispuşi, cu atâta uşurinţă, să încredinţeze datele lor personale unei companii.

— Poţi să verifici dacă vreunul dintre cei cinci a fost persoana cu care trebuia să se întâlnească aseară? continuă el, arătând spre fotografiile de pe birou. Presupun că îşi trimiteau mesaje.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Stella folosea doar funcţia vocală.

— Funcţie vocală? Aha, adică au vorbit unul cu celălalt.

— Da, iar acele conversaţii nu sunt salvate. Extragem doar cuvintele-cheie, cu scopul de a dezvolta profilurile utilizatorilor în viitor.

John o rugă să se uite bine la imagini.

— Recunoşti pe cineva?

Văzu cum privirea Aliciei se plimbă de la o fotografie la alta.

— Nu, nu i-am mai văzut până acum.

John scoase din buzunarul interior al sacoului imaginea capturată de camera de supraveghere de la intrarea în secţia de poliţie. Dădu la o parte celelalte poze de pe birou şi trânti fotografia criminalului pe masă.

— Pe acest bărbat l-ai văzut vreodată? întrebă el.

Alicia se uită îndelung la imagine înainte de a scutura din cap.

— Îmi pare rău, nici pe el nu l-am mai văzut.

John nu-şi putu ascunde dezamăgirea şi umerii i se înmuiară.

Pornea în anchetă de la zero.

Ştia cum arăta făptaşul, dar nu şi cine era acesta.

11

Alicia îşi plecă privirea, sperând că poliţistul nu avea să observe panica tot mai mare care punea stăpânire pe ea – sau, dacă totuşi avea să bage de seamă, că avea să o interpreteze ca pe o reacţie la moartea Stellei. De fapt, fotografia pe care poliţistul o pusese pe birou o înspăimântase al dracului de tare.

El e.

El e, băga-mi-aş…

Chipul lui Birger Falk părea disperat în imagine, de parcă deja se hotărâse să o înjunghie şi pe ea în gât. De ce să se mulţumească să se răzbune doar pe una dintre surori, câtă vreme şi cealaltă era cel puţin la fel de vinovată?

Alicia reuşi, în cele din urmă, după ce mormăi câteva cuvinte de scuze, să-l scoată pe poliţist din apartament. De îndată ce închise uşa în urma lui, începu să caute ceva de băut. În fundul unui dulap din bucătărie găsi o sticlă de whisky. Unul dintre cei care investiseră în Raw trimisese drept cadou de Crăciun câteva sticle de Mackmyra{1}. Ea n-ar fi dat niciodată atâţia bani pe o băutură considerată de fiţe, dar, în lipsă de altceva, avea să se mulţumească şi cu asta.

Se întoarse la masa din bucătărie şi îşi turnă într-un pahar mai mult decât ar fi trebuit. Whisky-ul îi pârjoli gâtlejul şi aşteptă efectul calmant al alcoolului. De astă dată, spaima se dovedi mai puternică decât alcoolul: după două pahare, se simţea la fel de trează.

Îşi umplu din nou paharul şi continuă să bea. În sinea ei, fusese conştientă că povestea aceea veche avea să o prindă din urmă, mai devreme sau mai târziu. Alicia nu era deloc nerăbdătoare să-şi amintească de cele întâmplate în ultimul ei an de facultate, dar fotografia care-i fusese arătată nu-i dădea de ales.

Cu opt ani în urmă

Era ora opt şi jumătate seara, iar pe Alicia o strângeau pantofii. Pantofii cu toc mult prea scumpi pe care Stella o convinsese să îi cumpere erau al naibii de incomozi. Semestrul de-abia începuse şi fusese o idioţenie să dea o mie două sute de coroane pe nişte pantofi noi.

Aşezată pe o canapea, Alicia privea sala de bal a conacului de lângă Kristianehamn, care fusese rezervat pentru petrecerea anuală de toamnă a studenţilor înscrişi în programul pentru antreprenori. Ferestrele înalte şi balconul somptuos lăsau impresia că sala fusese concepută anume pentru a găzdui oameni îmbrăcaţi în haine de gală. Îşi imagina petrecerile care avuseseră loc în zilele de glorie ale marilor proprietari de fabrici: candelabre de cristal cu lumânări, rochii de mătase care mângâiau parchetul… Toate astea în vreme ce angajaţii îşi pierdeau mâinile şi picioarele prin fabrici, la o distanţă îndeajuns de mare de frumosul conac.

Uşile balconului se deschiseră şi Stella păşi înăuntru. Ieşise ca să ia aer şi îngheţase, aşa că făcuse câteva exerciţii de încălzire. Iubita ei, Elin, râdea. Părul castaniu şi ondulat îi încadra faţa dulce, de păpuşă.

De când deveniseră un cuplu la sfârşitul semestrului trecut, Elin nu se mai dezlipise de lângă Stella. Era studentă la comunicare vizuală şi visa să devină realizatoare de documentare. Alicia înjura în gând de fiecare dată când o vedea târându-şi camera de filmat după ea, peste tot. Cum putea sora ei să suporte să aibă un obiectiv îndreptat asupra ei toată ziua?

Când Stella părăsi balconul ca o regină, urmată de consoartă, toţi ceilalţi o imitară. Dacă Stella s-ar fi mutat din nou pe balcon, ar fi urmat-o pe dată. Cu toţii erau atraşi de ea, uneori fără ca ei înşişi să îşi dea seama.

Alicia simţi o atingere pe umăr. Arash i se alătură pe canapea; Alicia se uită îngrijorată după Stella.

— Stai liniştită, spuse el. Vreau doar să vorbesc cu tine, iar sora ta pare că e ocupată.

Alicia simţea cum obrajii i se aprind; nu ştiu ce să-i răspundă.

— Dacă preferi să vorbim fără să fim deranjaţi, putem urca la etaj, continuă colegul de clasă. E o cameră acolo, în stânga toaletelor. O iau înainte, apoi tu vii după mine.

Alicia îl urmări cu privirea până când el dispăru la etaj şi, imediat după aceea, porni pe urmele lui. Coada de la toaleta femeilor se întindea până departe, pe hol. Toate fetele de-acolo erau ocupate să-şi retuşeze machiajul, aşa că nimeni nu observă când ea se strecură în cameră de alături.

— Bine ai venit în Pin, rosti Arash.

Alicia se uită la mesele şi scaunele aranjate în formă de potcoavă în faţa tablei albe. Pe o măsuţă de lângă uşă se găseau sticle de apă şi pungi cu dulciuri cu sigla conacului imprimată pe ambalaj.

— Aşa se numeşte încăperea asta? spuse ea.

— Da. Dacă nu-ţi place, putem merge în Mesteacăn sau în Brad.

— Câţi copaci există?

Arash se strâmbă.

— Mai mulţi decât sălile de conferinţă din casa asta.

Nu aprinsese lumina din tavan, iar ea speră, pentru o clipă, ca el să aibă un anume motiv pentru asta. Însă îşi alungă ideea din minte imediat; Arash era mai degrabă deştept decât atrăgător, dar asta nu însemna că intenţiona să se dea la ciudăţenia clasei.

— Ştii la ce lucrez acum? întrebă el.

Ea se relaxă când văzu direcţia în care se îndrepta discuţia.

— Sigur, rosti ea şi se aşeză pe una dintre mese. Vrei să digitalizezi piaţa de logistică şi să oferi un spaţiu de întâlnire pentru cumpărătorii şi vânzătorii de servicii de transport.

Alicia îşi amintea prezentarea lui din ziua întâlnirii cu investitorii. Fusese una dintre ideile cele mai apreciate; primise finanţare de la mai mulţi investitori-mecena care le refuzaseră pe ea şi pe Stella.

— Care crezi că e cea mai mare provocare tehnică cu care mă confrunt?

— Să faci ca serviciul pe care îl oferi să fie suficient de accesibil încât să poată fi folosit de transportatori, spuse ea. Platforma ta trebuie să poată fi integrată cu toate sistemele mari de logistică de pe piaţă.

Chipul lui Arash se lumină.

— Exact! Şi vreau ca tu să mă ajuţi cu asta.

— Eu? Dar eu lucrez cu Stella!

Răspunsul ei veni atât de rapid şi tăios, încât fu ea însăşi surprinsă de intensitatea din propria voce. Arash se aşeză lângă ea pe masă. Îşi bălăbăneau picioarele în aer şi coapsele aproape că li se atingeau.

— Sunteţi cumva surori siameze?

Alicia nu-i răspunse.

— E adevărat că ea deţine mai mult decât tine? continuă el.

— Avem şaptezeci-treizeci, mormăi ea. Doar e director-general.

El clătină din cap.

— La naiba, dar tu ai pus cap la cap tehnologia şi aţi fondat compania împreună!

— Nu contează. Pentru mine nu e aşa important.

— Cum să nu fie? Sunteţi surori, ar fi trebuit să învăţaţi cum să împărţiţi totul.

Alicia şi-ar fi dorit ca el să înceteze să vorbească. Să stea în tăcere o

vreme, pe întuneric.

— Dacă aş fonda o companie împreună cu fraţii mei şi le-aş propune să deţin eu mai mult, m-ar lua la bătaie, continuă Arash. Dar în momentul de faţă nu vreau să întemeiez o companie cu niciunul dintre ei, ci cu tine.

Sări de pe masă şi se proţăpi în faţa ei.

— Fără certuri, fără şaptezeci-treizeci. Un parteneriat adevărat. Fiecare ar avea jumătate din participaţii. Tu construieşti rahaturile, eu le vând. Ce zici?

— Nu ar merge.

— De ce nu?

— Ţi-am zis mai devreme.

— Dar nici măcar nu se poartă frumos cu tine! Şi nu e vorba de cât anume din companie deţii! Pe bune, chiar cred că ţi-ar prinde bine să lucrezi cu altcineva.

Alicia sări şi ea pe podea. Se săturase să-i audă pe toţi vorbind-o pe sora ei de rău şi punând sub semnul întrebării relaţia dintre ele.

— Tu nu înţelegi ce înseamnă Stella pentru mine. Nimeni nu înţelege.

— Scuză-mă, chiar nu am avut vreo intenţie rea, spuse Arash, făcând un pas în spate. Doar că recunosc genul ăsta de comportament. Tata…

Fu întrerupt de zgomotul uşii date de perete.

— Aici erai!

Alicia se întoarse şi o văzu pe sora ei. Stella bâjbâi după întrerupător şi aprinse lumina.

— Deranjez? întrebă ea.

— Nu e nicio problemă, doar stăteam de vorbă cu Arash, spuse Alicia.

Lumina din tavan era nemiloasă, dezvăluindu-i fiecare milimetru al cicatricilor de pe faţă.

— Despre ce? vru să afle sora ei.

— Diverse.

— Sper că se poartă frumos cu tine.

— Bineînţeles.

— Da, bineînţeles, repetă Stella. Fiindcă Arash e un băiat de treabă, nu-i aşa? Toată lumea spune asta.

Elin intră clătinându-se şi o cuprinse pe Stella de talie. În mână avea un pahar cu băutură; începu să muşte în joacă lobul urechii iubitei sale.

— Te rog, aş prefera să scap de limba ta acum, spuse Stella, împingând-o deoparte. Vorbeam despre Arash şi despre ce tip de treabă e. Nu-i aşa că

asta crezi şi tu?

Elin privi în jur, dezorientată şi, când vorbi, păru că-şi alege cu grijă cuvintele:

— Nu îl cunosc prea bine, spuse ea, după o ezitare.

— Se pare că Alicia îl cunoaşte, continuă Stella. Doar se simte bine în prezenţa lui, ceea ce e ciudat, având în vedere ce nasol s-a purtat cu noi la Ziua investitorilor.

— Las-o baltă, interveni Arash.

— N-ai zis tu că prezentarea ta a fost mai bună decât a noastră?

— Da, aşa am zis. Dar am spus asta după ce ai afirmat că oamenii investesc în compania mea numai pentru că sunt din Iran.

— Dar ăsta e adevărul! spuse Stella şi ridică braţele în sus. Toate babele şi moşii bogaţi vor să arate cât de multă încredere au în imigrantul care a avut o copilărie grea. Pot să jur că dacă m-ar fi chemat Mohammed primeam şi noi bani.

Arash se întoarse spre Alicia, de parcă s-ar fi aşteptat ca aceasta să sară în apărarea lui. Dar ea o cunoştea mai bine pe Stella. N-ar fi avut niciun rost să îşi contrazică sora când era într-o astfel de dispoziţie. Alicia blestemă în gând momentul când acceptase să-l urmeze aici pe Arash.

— Am să plec acum, spuse el. Tu gândeşte-te la ce am discutat, Alicia.

— Ia stai aşa, spuse Stella. Despre ce aţi vorbit voi doi, mai exact?

Arash era deja pe picior de plecare şi îi răspunse stând cu spatele la ea:

— Asta va rămâne între mine şi sora ta.

— Lasă-mă să ghicesc, urmă Stella. Încerci să o furi, s-o atragi la firma ta de rahat.

Alicia speră din răsputeri ca Arash să ignore observaţia Stellei şi să iasă din încăpere. În schimb, acesta se întoarse şi o ţintui pe Stella cu privirea.

— Nu, nu încerc să o fur.

Maxilarele îi erau încordate. Alicia nu îl mai văzuse niciodată aşa. La cursuri şi în pauze, pe culoar, fusese mereu calmul întruchipat.

— Ca să fur pe cineva de la tine, ar însemna să deţii mai întâi persoana respectivă, continuă Arash. Iar sora ta nu este proprietatea ta. În schimb, încerc să o recrutez.

— Ştiam eu! strigă Stella. Ce dracu', dacă cineva dispare de la o petrecere cu soră-mea, sigur nu e ca să o lingă…

Se întoarse către Alicia.

— Şi tu… Tu ai de gând să mă dezamăgeşti, după toate câte am făcut

pentru tine? Atâta îţi spun: să nu mă suni data viitoare când ai o cădere!

Stella se uită sfidător înainte. Iubita ei părea pierdută, de parcă nu ştia dacă să mai rămână sau să plece. Alicia se apropie de sora ei, încercând să o liniştească.

— Mi-a făcut o propunere şi l-am refuzat. Nimic mai mult.

În spatele lor, Arash trânti uşa cu putere, apoi îi auzi paşii îndepărtându-se şi pierzându-se în zarva petrecerii.

Alicia se holba la sticla de whisky pe jumătate goală ce părea că se dedublează pe masa din bucătărie. Alcoolul nu reuşise să-i alunge frica. Dacă ea avea să fie următoarea, trebuia să părăsească apartamentul cât mai repede cu putinţă. Birger Falk ar fi căutat-o mai întâi aici, acasă.

Se ridică şi fu nevoită să se sprijine de spătarul scaunului ca să nu-şi piardă echilibrul. În baie adună o grămadă de haine pe uscător şi le vârî într-un rucsac. Ameţeala făcea ca plăcile de parchet laminat ale pardoselii să se onduleze parcă, alcătuind un tipar psihedelic în mişcare ce-i provoca o senzaţie de rău fizic.

Alicia se împletici până în bucătărie şi umplu un pahar cu apă rece. Şi-l lipi de frunte, ca să îşi calmeze panica. În curând, avea să poată pleca de aici. Trebuie doar să respire adânc, ca să-i treacă ameţeala. Avea nevoie doar de un moment scurt de odihnă la masa din bucătărie, apoi putea ieşi în frigul de afară.

12

John găsi două dosare pe birou când se întoarse la poliţie. Unul dintre ele conţinea raportul medicului legist, iar celălalt era de la colegii tehnicieni în uniforme albe care cercetaseră locul faptei.

Începu cu raportul tehnic, parcurgându-l în diagonală până la paragraful referitor la amprentele de pe balustrada de la Löfberg. Rezultatul inutil îl frustră. Amprentele erau atât de neclare încât tehnicienii fuseseră nevoiţi să le trimită la INC, Institutul Naţional de Criminalistică din Linköping, pentru analize suplimentare. Asta însemna că John avea să fie nevoit să aştepte până a doua zi pentru a afla dacă făptaşul figura sau nu în baza de date a poliţiei.

În mare, raportul nu aducea decât o singură noutate notabilă. Se părea că arma crimei fusese o daltă, acum plină de sânge, care fusese, la rândul ei, trimisă experţilor de la INC.

Tehnicienii nu reuşiseră, în schimb, să găsească mobilul Stellei Bjelke. Potrivit operatorului de telefonie, un mobil Samsung Galaxy înregistrat pe numele ei se aflase în apropierea fabricii de cafea; legătura la internet fusese întreruptă aproape de ora 22:45 în seara crimei.

John simţi vibraţia telefonului în buzunarul interior al sacoului; puse deoparte dosarul înainte să răspundă.

— Bună, sunt Nicole.

Vocea îi părea firavă, iar John încercă din răsputeri să nu se lase pradă îngrijorării.

Fetiţa lui Billy avea numai opt ani şi încă nu-şi revenise după moartea tatălui său. Fusese dusă la un centru psihiatric pentru copii şi tineri, iar atunci când John o vizitase acolo îi lăsase numărul de telefon de serviciu. Fetiţa nu ştia că ei doi sunt rude. Nicole îl credea un poliţist căruia îi pasă de soarta ei un pic mai mult. Acesta era de altfel pretextul enunţat de el atunci când făcuse presiuni la serviciul social ca să i se găsească o familie care să o ia în plasament. Cu două săptămâni în urmă, nepoata lui se mutase la un cuplu de fermieri care nu aveau copii, aproape de Karlstad, în Snaversrud.

— Bună! Cum te înţelegi cu porcii şi cu vacile? întrebă el vesel.

— Aşa şi-aşa, răspunse ea. Miroase oribil aici.

John vizitase magherniţa din Hammarö unde nepoata sa locuise cu Billy. Mirosul nu putea fi mai groaznic decât acolo.

— Când vii pe aici? întrebă ea.

John încercă să ignore semnalele pe care i le transmitea conştiinţa sa vinovată la auzul vocii ei subţiri. Nu voia ca fetiţa să mai sufere. De aceea nu o vizitase la ferma din Snaversrud. Planul lui fusese de la bun început să plece mai devreme sau mai târziu din Karlstad. Ar fi fost o nesăbuinţă să o lase pe Nicole să se ataşeze de el mai mult decât o făcuse deja.

— În curând, sper, zise el. Doar că am multe de făcut la serviciu acum. Ce mai face bunica ta, ai vorbit cu ea?

— Da, la telefon. Dar nu prea pot să înţeleg ce spune, mai mult bolboroseşte.

John se gândi la mama lui, internată într-un azil de bătrâni. Vestea morţii lui Billy fusese o lovitură prea puternică. Suferise un atac de cord şi fusese imediat internată de urgenţă la spitalul regional.

Ultima dată o văzuse la înmormântarea lui Billy. John păstrase distanţa, ca să nu îşi dezvăluie identitatea în faţa celorlalţi participanţi. Reuşise totuşi să schimbe câteva vorbe cu ea în faţa bisericii. Mama plângea, aşezată în scaunul cu rotile, vorbind întruna despre Billy. Fusese o bucurie să îl aibă în viaţa ei. Cu totul altfel stăteau lucrurile cu fiul ei cel mare, aflat în Statele Unite, îi mărturisise ea lui John. Nu părea să înţeleagă că, de fapt, vorbea cu propriul fiu.

Nicole nu avusese puterea să fie prezentă la înmormântare, iar asta fusese cea mai bună decizie. Altfel, cine ştie cu cine ar fi confundat-o bunica ei.

— Cum e noua şcoală? întrebă John. Ţi-ai făcut prieteni?

Ea începu să turuie nişte nume şi îi povesti despre o fetiţă care o învăţase să danseze *floss*. John habar nu avea ce însemna asta, dar i se păru grozav să o audă povestind despre lucruri de care, presupunea el, erau interesate fetele de vârsta ei. Pe de altă parte, gândul că nu avea s-o mai revadă vreodată nu-i dădea pace. Nicole se cuibărise în inima lui, mai tare decât era el dispus să recunoască.

Înainte să închidă, vocea fetiţei redeveni nesigură şi încercă să-l facă pe John să-i promită că o va vizita curând. La sfârşit, John era aproape sigur că reuşise să încheie convorbirea fără vreo promisiune, dar nu era convins că nepoata lui înţelesese acelaşi lucru.

Nu voia să se gândească cum avea să reacţioneze ea atunci când acest număr de serviciu nu avea să mai funcţioneze, când el va fi părăsit deja ţara. Dar, până atunci, spera să nu mai fie aşa de important pentru Nicole. Cu timpul, părinţii adoptivi aveau să devină din ce în ce mai importanţi şi să

preia această responsabilitate.

John făcuse cercetări discrete în privinţa cuplului de fermieri, domnul şi doamna Redin. Nu apăreau în baza de date a poliţiei, ba mai mult, îşi exprimaseră deja dorinţa de a o adopta pe fetiţă, dacă aceasta urma să se simtă la ei ca acasă. Ferma lor avea peste o sută douăzeci de hectare de pădure. Dacă Nicole i-ar fi moştenit, nu ar mai fi avut niciodată griji financiare.

John puse telefonul înapoi în buzunar. Amurgul se apropia grabnic, iar el trebuia să se întoarcă la Empire State ca să planifice întâlnirea cu Trevor de a doua zi. Nici măcar poliţiştii suedezi nu aveau obiceiul să lucreze doar opt ore în timpul unei investigaţii de crimă. Cel puţin nu în prima etapă. Era nevoit să aştepte mai întâi plecarea lui Ruben, iar asta avea să mai dureze.

John oftă, iritat, şi întinse mâna spre dosarul trimis de medicul legist. Dacă tot trebuia să rămână, putea măcar să folosească timpul acela în mod util.

Conform raportului, moartea fusese cauzată de înjunghierile repetate în gât, iar cadavrul nu fusese mutat post-mortem. Victima decedase între orele 21 şi 23, joi seara, ceea ce corespundea cu orele afişate pe înregistrările camerelor de luat vederi. Arsurile de pe faţă fuseseră provocate de acid azotic, aruncat, cel mai probabil, de către făptaş pe chipul Stellei Bjelke.

Textul era scris într-o suedeză de lemn şi avu nevoie de o jumătate de oră ca să-l termine de citit. Când încheie, trase sertarul superior de sub birou. Acolo se afla blocul de schiţe pe care John îl adusese tocmai din Baltimore. Deschise mapa şi mângâie hârtia groasă.

Începuse să folosească metoda de a aduna informaţiile cele mai importante dintr-o investigaţie pe o singură pagină încă de când lucra la departamentul de omucideri din New York. Colegii făcuseră mişto de el şi îi schimbaseră plăcuţa cu numele de pe birou în Picasso. Însă până şi criminaliştii cu mintea mai îngustă înţeleseseră în scurt timp avantajul unui asemenea tablou de investigaţie. Libertatea de a folosi mai multe moduri de exprimare, pe lângă cuvinte, dar şi spaţiul limitat, te forţau să gândeşti altfel.

Penarul de tablă cu creioane era în sertarul alăturat, iar el alese unul cu mină moale. Era potrivit ca să schiţeze majoritatea detaliilor, deoarece John nu se hotărâse încă asupra structurii tabloului morţii Stellei Bjelke.

Puse vârful pe hârtie şi îşi lăsă imaginaţia să zburde. Mama lui îl învăţase asta. Vinul nu fusese unica ei pasiune, ci şi pictura. John stătuse adeseori în

bucătărie, alături de ea, cu un bloc de schiţe pe genunchi.

Fără să-şi dea seama, pe pagină se contură o inimă neagră. Simbolul iubirii întunecate. Un simbol pentru Black Tantra şi bărbatul sau femeia cu care Stella Bjelke aranjase o întâlnire.

După aceea desenă un taxi, iar pe fundal fabrica de cafea Löfberg. Lângă aceasta, bătrânul Volvo al făptaşului. Pe capota rablei scrise „+27 minute", ca să arate că individul ajunsese cu o jumătate de oră mai târziu la faţa locului.

Următorul lucru desenat fu interiorul locului crimei. Stella Bjelke deveni o siluetă schiţată cu linii întrerupte pe podea. Desenă apoi cu mai multă atenţie două obiecte: sticla cu acid azotic şi dalta însângerată.

John simţi gustul minei de creion în gură. Obiceiul prost de a-şi ronţăi creionul apărea mereu atunci când avea nevoie de o pauză de gândire.

Exista o contradicţie în tabloul acesta.

Sticla sugera un făptaş bine pregătit, care îşi ademenise victima la fabrica de cafea cu scopul de a o răni. Nimeni nu poartă, la întâmplare, o sticluţă cu acid azotic în buzunar.

Dar prezenţa dălţii sugera altceva. Era o armă a crimei grosolană, greu de folosit. Un obiect pe care făptaşul pusese mâna la nervi. Dacă planul lui iniţial fusese să o înjunghie pe Stella Bjelke, de ce nu luase cu sine un cuţit?

O bătaie în uşă îi întrerupse şirul gândurilor. Fusese doar o bătaie scurtă, discretă, dar putea să vestească un progres în anchetă. Tehnicianul video stătea în pragul uşii, cu un alt smoothie în mână.

— Am găsit numărul de înmatriculare al maşinii, anunţă el.

O jumătate de oră mai târziu, în camera strategică a secţiei de poliţie se stabilise un centru de comunicaţii. Camera de luat vederi care le adusese imaginea câştigătoare era amplasată într-un sens giratoriu din Våxnäs şi surprinsese un cadru clar al plăcuţelor de înmatriculare din spate.

John îl trimise acasă pe tehnician, să se odihnească. Băiatul adusese o contribuţie eroică la succesul investigaţiei, stând cu ochii lipiţi de monitor ceasuri în şir. Acum venise rândul brigăzii operative să intre în acţiune. Echipa de intervenţie era deja pe drum spre o adresă din zona parcului Kronoparken. Şeful operaţiunii avea o cameră montată pe cască şi transmitea în direct imaginile pe ecranul cel mare de pe perete. În acel moment, ecranul înfăţişa furgoneta poliţiei gonind pe autostrada E18 înspre est. Ultima rază de lumină era pe cale de a fi înghiţită, dar camera avea vedere nocturnă şi

transmitea cu o calitate surprinzător de bună a imaginilor.

Ruben făcu un semn din cap înspre John: operaţiunea putea începe. Se aşezară unul lângă celălalt, comutând pe difuzor telefonul de pe masă.

— Mă auziţi acolo în maşină? întrebă John.

— Vă auzim, confirmă şeful echipei de intervenţie.

— Minunat. Suspectul se numeşte Birger Falk şi e născut în 1965. Este deţinătorul unui Volvo cu numărul de înmatriculare FUK 833, care a fost văzut ieri seară la locul faptei. I-am găsit poza de paşaport şi avem confirmarea că acesta este, într-adevăr, bărbatul care a fost filmat de camerele de luat vederi de la secţia de poliţie.

— Ne aşteptăm să opună rezistenţă? se auzi din difuzor.

— Greu de spus, răspunse John. Individul figurează la noi cu trei dosare, două pentru deţinere şi vânzare de narcotice, iar al treilea pentru conducere în stare de ebrietate.

— Nicio infracţiune cu violenţă?

— Nu, până acum.

— Alte legături cu infractori cunoscuţi?

— Nu, din câte ştim. Nu avem informaţii noi despre el în baza de date din ultimii patru ani.

— Locuieşte singur în apartament?

— Da. Cel puţin oficial nimeni altcineva nu figurează la aceeaşi adresă.

John văzu cum furgoneta virează la dreapta, îndreptându-se spre Kroppkärrsmotet. Încetini şi, după câteva minute, se iviră primele locuinţe. Şeful echipei de intervenţie îi dădu ordin şoferului să oprească pe marginea drumului.

— Ne aflăm la două sute de metri de adresă. Clădirea are scări către culoarele de la mansardă, iar uşile exterioare sunt ale apartamentelor individuale.

— Deci nu va trebui să intraţi în scara blocului?

— Nu.

John îşi dădu seama că nu era prima oară când echipa de intervenţie acţiona în Kronoparken. Începuse să aibă idee care zone din Karlstad erau considerate sigure şi care aveau o reputaţie mai proastă. Locuinţele din apropierea universităţii făceau parte din cea de-a doua categorie.

Ruben se aplecă înspre telefon.

— Sunt civili în zonă?

— Văd un camion care livrează marfă la un magazin, dar în rest nu e

nimeni.

— Bun, atunci aveţi undă verde, spuse Ruben. Din acest moment, preiei comanda operaţiunii.

— Am înţeles, rosti şeful echipei de intervenţie. Aşteptăm să se încheie livrarea, apoi pornim.

John îşi împinse scaunul la o parte şi se ridică. Putea auzi prin difuzor cum poliţiştii îşi controlează echipamentul: sunetele pieselor mobile ale armelor şi vestele antiglonţ pe care le strângeau mai bine pe piept.

Camionul porni de lângă bordură, părăsind parcarea. Imediat după aceea se auzi ordinul şefului echipei. Imaginea camerei de pe cască săltă atunci când furgoneta accelera şi trecu peste un limitator de viteză. Parcară în faţa blocului, iar poliţiştii se repeziră pe scara ce ducea la mansardă. Se auzeau înfundat paşii apăsaţi ai bocancilor de piele, sunetul carabinelor automate care se loveau de coapse şi respiraţia apăsată a poliţiştilor.

Camera nu mai ţopăia, iar John îşi dădu seama că ajunseseră în faţa uşii apartamentului vizat. După o privire rapidă aruncată în urmă, pentru a se asigura că toţi oamenii săi erau pregătiţi, şeful echipei de intervenţie apăsă butonul soneriei. Nu-i răspunse nimeni, aşa că începu să bată puternic cu pumnul în uşă.

— Deschideţi, poliţia!

John văzu pe ecran cum şeful îi face semn unui coleg care avea o unealtă în mână. Uşa fu deschisă cu ajutorul unui şperaclu în doar câteva secunde.

Şeful echipei preluă comanda din nou, iar poliţiştii dădură buzna în apartament, cu el în frunte. Era destul de greu să urmărească ceea ce se întâmpla în timp real, deoarece aveau acces doar la imaginile transmise de cameră. Curând, auziră voci strigând că toate încăperile erau goale. Totul se încheiase în mai puţin de un minut.

Imaginea dispăru pentru un moment, când şeful echipei de intervenţie îşi scoase casca şi o îndreptă înspre propriul chip.

— Ne pare rău, băieţi, dar nu e nimeni aici.

— La dracu'! strigă John, care se simţea năpădit de un val de adrenalină, deşi urmărise totul de la distanţă.

— Aranjaţi totul la loc aşa cum a fost şi aşteptaţi sosirea unei maşini civile, ordonă Ruben. Vom pune apartamentul sub urmărire. Staţi ascunşi, dar pe-aproape. Vreau să ajungeţi acolo într-un minut când se întoarce nenorocitul ăla.

Bărbatul făcu un semn spre cameră, apoi pierdură legătura. Pe ecran se

plimba acum sigla secţiei de poliţie.

— Îl dau în urmărire, spuse Ruben şi se ridică de la masă. Ce ştim despre familia lui? Are rude?

— Nevasta i-a murit demult, dar are o fiică adultă în oraş, răspunse John. O să iau legătura cu ea şi am s-o întreb dacă ştie unde îi e tatăl.

Ruben încuviinţă.

— Bun, aşa să faci. Dar ai grijă, n-am vrea ca ea să îl alerteze. Zi-i doar că vrem să discutăm cu el…

— …pentru informaţii, completă John.

Auzise expresia asta la alţi colegi şi şi-o însuşise.

Ruben îl bătu pe umăr.

— Mai ai puţin şi treci examenul de vocabular poliţienesc, râse el, ieşind din încăpere.

John rămase locului şi îi telefonă fiicei suspectului. Aceasta răspunse după al doilea ton de apel. Conversaţia se dovedi dificilă la început: semnalul era slab, iar ea nu înţelegea despre ce era vorba şi cine era cel care o sunase.

— De ce vreţi să ştiţi unde e tata? întrebă ea.

John se gândi la cele trei dosare din baza de date a poliţiei. Cu siguranţă nu era prima oară când un poliţist îi telefona ca să o ia la întrebări.

— Avem nevoie de nişte informaţii de la el, spuse el.

— Cum adică?

Chiar aşa, cum adică? se gândi John. Una era să folosească expresia şi cu totul altceva să o explice.

— Pur şi simplu trebuie să luăm legătura cu el, urmă, sperând să scape de alte întrebări. Ştii cumva pe unde îşi face veacul?

— Habar n-am.

— Poate e la muncă? sugeră John.

— Nu lucrează.

— Nu are niciun prieten sau vreo prietenă la care să meargă în vizită?

— Nu, nu prea cred.

— Când l-ai văzut ultima dată?

Ea ezită o clipă înainte să răspundă.

— Nu mai ştiu exact. Acum câteva zile.

— Ai vreun număr de telefon la care l-aş putea contacta?

— Nu, din păcate.

— Cu siguranţă are un telefon mobil, nu? spuse John.

— Sigur că are, doar că schimbă cartelele atât de des încât nu mă mai obosesc să-i memorez numerele. Vine pe la mine de câteva ori pe săptămână şi nu simt nevoia să-l văd mai des de atât.

John închise şi oftă adânc. Suedia pe care şi-o amintea el era un paradis al birocraţiei, o ţară unde statul ştia totul despre toţi. Cu o singură excepţie: cartelele anonime de mobil. Faptul că existenţa acestora era permisă era mai ciudat decât toate tradiţiile de Sânziene la un loc.

13

Sunetul o făcu pe Alicia să tresară. Părea lătratul unui câine, probabil schäferul vecinului de la câteva case distanţă. Era o javră nenorocită care nu suporta oamenii, lătra de fiecare dată când vedea vreo faţă necunoscută în cartier. Îşi ridică obrazul de pe masă şi observă că blatul de lemn era lipicios. O izbi mirosul de whisky şi îşi dădu seama că alcoolul vărsat pe masă devenise cleios.

La dracu'! gândi ea, ştergându-şi faţa cu dosul palmei. Cât dormise, de fapt? Se întunecase, iar pe podeaua din bucătărie se afla rucsacul care îi amintea că trebuia să părăsească locuinţa.

Alicia se ridică în picioare şi simţi că-i plesneşte capul de durere. Câinele continua să latre. Abia atunci făcu legătura între lătrat şi chipul omului din fotografie. Nu cumva Birger Falk era cel pe care-l lătra câinele?

Se apropie de fereastră şi se uită la fulgii albi care acopereau grădina. Inima începu să-i bată cu putere când văzu urme de paşi.

A fost aici deja!

Lângă urmele pe jumătate acoperite de zăpadă ale poliţistului se aflau altele, proaspete, îndreptate într-o singură direcţie, dinspre poarta de lângă gard până la scara de pe acea parte a clădirii.

În aceeaşi clipă auzi soneria. Alicia tresări violent şi se lipi de peretele din bucătărie, cuprinsă de panică. Parcă paralizase şi nu se putea gândi decât la cum avea s-o rănească bărbatul.

Auzi din nou soneria. Niciodată până atunci nu-şi dăduse seama că globul mic de metal de pe peretele din hol răsuna ca un tunet în casa cufundată în tăcere.

Se aşeză pe vine, cu mâinile la urechi, încercând să se calmeze. Poate că nu era Birger Falk. Poate că era poliţistul, care se întorsese, ori poate era cineva de la serviciu care auzise despre Stella şi voia să vadă cum se simte.

Încercă să respire aşa cum o învăţase terapeutul, dar nu reuşi de astă dată. Ameţi şi pierdu şirul, nu mai ştia dacă trebuie să inspire sau să expire. Îşi muşcă mâna ca să nu înceapă să urle. După câteva secunde lungi cât o veşnicie auzi de partea cealaltă a uşii sunet de paşi care se îndepărtează.

Alicia îşi eliberă mâna. Pielea îi era albă, cu urme de dinţi. Se ridică încet în picioare şi se uită pe fereastră. Cu puţin noroc, poate reuşea să vadă faţa persoanei care o vizitase, atunci când avea să iasă din curte prin faţa

stâlpului de iluminat de la poartă.

În clipa aceea, la baza zidului casei se zări o licărire. Privi în jos şi văzu un bărbat care încerca să-şi aprindă o ţigară. Dădură cu ochii unul de celălalt, iar el începu să-i facă cu mâna în care ţinea ţigara. Părea că o salută un licurici.

Alicia se dădu imediat înapoi şi se lipi de perete. Podeaua se învârtea vertiginos şi fu nevoită să se ţină de clanţa uşii de la cămară ca să nu cadă.

Nu era nicio îndoială că bărbatul de jos, din întuneric, era Birger Falk.

Auzi paşi pe scară şi de data asta el bătu cu pumnul în uşă.

— Lasă-mă să intru, vreau să vorbim! strigă el.

Nu primi niciun răspuns şi apăsă pe clanţă. Alicia se felicită că-şi amintise să încuie după plecarea poliţistului.

— Ştiu că eşti acolo, te-am văzut la fereastră.

Încordarea perceptibilă în vocea lui trezi în Alicia instinctul de autoconservare. Nu avea de gând să stea ca o sălbăticiune încremenită în lumina farurilor, aşteptând ca el să forţeze uşa şi să o înjunghie. Trebuia să iasă cumva de acolo fără ca el să observe.

Uşa de la bucătărie, care ducea în pivniţă, era întredeschisă, iar ea coborî în grabă treptele. Din mers, dărâmă din greşeală o vestă de salvare veche agăţată într-un cârlig pe perete. Nu îndrăzni să aprindă lumina, căci ar fi fost vizibilă din exterior, prin rândul de ferestre dreptunghiulare mici de la parter.

Păşi cu băgare de seamă printre resturile de pe podea. O bicicletă de damă, ruginită, moştenită de la fostul proprietar al casei şi propria bicicletă de munte a Aliciei îi stăteau în cale. Se strecură printre ele şi înaintă spre uşa exterioară a subsolului, ascunsă în spatele unui munte de cutii.

Încremeni atunci când o umbră trecu prin dreptul uneia dintre ferestre. O clipă mai târziu umbra se ivi la fereastra următoare. Bărbatul dădea ocol casei şi în curând avea să descopere intrarea în pivniţă şi avea să o deschidă.

Alicia se ghemui lângă mormanul de cutii. La scurt timp după aceea auzi sunetul clanţei apăsate. Închise ochii, rugându-se ca uşa să fie încuiată, dar scârţâitul balamalelor anunţă contrariul.

Se retrase tiptil spre scări. Îşi înăbuşi un sughiţ de plâns şi simţi cum whisky-ul îi urcă din stomac. Bărbatul închise uşa în urma lui şi îl auzi bâjbâind în căutarea întrerupătorului. Alicia ţâşni pe scări în sus, răsturnând bicicleta veche în goana ei prin întuneric.

— Aşteaptă! strigă el.

Ea ajunsese deja la jumătatea scărilor când piciorul drept îi alunecă pe o treaptă şi făcu o fandare involuntară. Chiar atunci, bărbatul aprinse lumina şi văzu vesta de salvare zăcând grămadă pe ultima treaptă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, rosti el.

Ea se holbă la el. Privirea lui Birger Falk vădea aceeaşi disperare ca în fotografie şi purta aceeaşi şapcă cu borul îndoit. Hainele îi erau murdare, iar pantofii – acoperiţi de zăpadă.

Alicia se ridică şi simţi o străfulgerare de durere în muşchiul inghinal stâng. Datorită alcoolului şi adrenalinei pe post de analgezice, reuşi să urce ultimele trepte. Bărbatul porni pe urmele ei.

Alicia apucă un cuţit din suportul de vase de pe chiuvetă. Aruncă o privire spre uşa principală şi îşi dădu seama că avea destul timp să o deschidă înainte ca el să o ajungă din urmă. Se repezi pe scări în sus, intră în dormitor şi încuie uşa în urma ei cât mai silenţios cu putinţă.

— Unde eşti? strigă bărbatul.

Alicia privea ţintă uşa, ţinându-şi respiraţia. Auzi pe trepte paşii grei ai bărbatului, tot mai aproape, şi strânse mai tare mânerul cuţitului.

Podeaua de la etaj scârţâi şi, o clipă mai târziu, uşa dormitorului se deschise. Alicia reacţionă instinctiv în momentul în care silueta întunecată se ivi în prag. Îşi repezi mâna dreaptă spre gâtul intrusului. Lama pătrunse în gât, rămânând înţepenită între cartilaje şi ţesuturile moi. Lăsă să-i scape mânerul, iar lama rămase înfiptă.

Birger Falk o privi pe Alicia cu surprindere, părând că nu înţelegea ce se întâmplase. Încercă să articuleze ceva, dar dintre buze ieşi doar un bolborosit neinteligibil. Sângele ţâşnea, tot mai abundent, din rana de la gât şi din gura întredeschisă.

Alicia ţipă, cuprinsă de panică, şi făcu câţiva paşi în spate. Bărbatul se împletici spre ea. Îşi ridică mâna şi îşi smulse cuţitul din gât. Alicia închise ochii, aşteptându-se ca el să o înjunghie. Însă, în loc de o durere intensă, percepu doar o bufnitură surdă.

Alicia deschise ochii şi-l văzu pe Birger Falk întins pe podea chiar în faţa ei, cu ochii închişi. Cuţitul îi scăpase din mână. În cădere, răsturnase lampa de pe noptieră, apăsându-i întrerupătorul. Lampa răsturnată răspândea în jur o strălucire caldă.

Se lăsă să alunece pe podea, rezemată cu spatele de perete. Sângele ţâşnea în continuare din rana de la gâtul bărbatului. Prea târziu, Alicia

observă că balta de sânge se extinsese, ajungând până la ea şi îmbibându-se în ţesătura blugilor. Cu toate astea, nu reuşi să se ridice. Abia când el îşi deschise ochii pe neaşteptate şi o privi ţintă sări în picioare.

Ieşi în fugă din dormitor şi coborî scările. Se opri în singura baie din casă, cea de la parter. Se apucă cu mâinile de marginea vasului de toaletă şi îşi vărsă, spasmodic, conţinutul stomacului. Epuizată, alunecă pe podeaua de gresie şi aţipi.

Se trezi după ceea ce îi păru a fi ore întregi. Panica puse din nou stăpânire pe ea. Cel care zăcea sus, în dormitor, era probabil mort de-acum, se gândi ea. Respiraţia îi fusese neregulată şi sângera prea abundent.

Simţi mirosul de vomă ce emana din vasul de toaletă şi se ridică să tragă apa. Simţea o durere de cap cumplită, din pricina băuturii. Abia se ţinea pe picioare şi mâinile îi tremurau în timp ce-şi împrospăta gura cu ceea ce mai rămăsese în tubul de pastă de dinţi de pe chiuvetă.

Pândi atent eventualele sunete provenite din dormitorul de deasupra. Pereţii scârţâiau şi ţevile bolboroseau, ca în orice casă veche. Un şuier înfundat îi atrase atenţia: ar fi putut fi zgomotul provocat de un om care se târa pe podea.

Ieşi din baie şi urcă primele trepte, apoi rămase nemişcată, ascultând. Şuieratul de mai devreme nu se mai auzea, dacă cumva chiar existase. Poate că fusese doar o închipuire a minţii ei.

Urcă scările până la capăt. Uşa dormitorului rămăsese întredeschisă. O împinse cu băgare de seamă. Birger Falk zăcea pe podea, întins exact în aceeaşi poziţie ca atunci când ea fugise din încăpere.

Mintea panicată îi striga să plece din casă şi, de fapt, din Karlstad, să fugă undeva, departe de acest coşmar. Se forţă să ridice ochii şi să se uite la cadavru. Încet-încet, reuşi să cuprindă cu privirea rana din gât şi sângele de pe podea.

Alicia se privi în oglinda atârnată pe perete şi încercă să se lămurească ce anume avea în faţă. O ciudăţenie? Fără îndoială. O ucigaşă? Nu, nu avea de gând să accepte acest calificativ. Situaţia fusese limpede: ori el, ori ea. Alicia se apărase aşa cum orice om are dreptul să o facă atunci când viaţa îi e în joc.

Ieşi din dormitor şi coborî în bucătărie, apucând sticla de whisky de pe masă. Era încă pe jumătate plină. Trase o duşcă sănătoasă şi se aşeză pe trepte, cu mâinile la ceafă.

Poate că era într-adevăr o criminală, de fapt.

Trebuia oare să sune la poliţie şi să le spună ce se întâmplase? Alicia îşi imagină ce avea să se întâmple la interogatoriu. Pentru a pretinde că fusese vorba de autoapărare, ar fi trebuit să explice de ce voia bărbatul să o ucidă, iar gândul la asta era de-ajuns ca să-i provoace o senzaţie de rău fizic. În plus, nu era convinsă că cele întâmplate aici întruneau condiţiile încadrării juridice la legitimă apărare. Desigur, ar fi putut să mintă, să susţină că el încercase să o stranguleze, dar nu avea nicio garanţie că instanţa avea să o creadă, mai ales că nu avea niciun fel de urme pe gât. Indiferent cum ar fi prezentat ea povestea, riscul unei condamnări la ani lungi de închisoare era enorm.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Birger Falk s-ar fi răzgândit. Dacă ea ar fi fost cea ucisă în fabrica de cafea şi Stella s-ar fi aflat acum în locul ei. Sora ei nu ar fi avut niciun fel de scrupule, ar fi conceput un plan perfect şi l-ar fi pus în aplicare.

Alicia simţea lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Era singură, aşa cum de-acum încolo avea să fie în tot ceea ce se mai întâmpla în viaţa ei.

Simţea în piept arsura whisky-ului. Brusc, o năpădi furia. Era furioasă pe sora ei pentru că era moartă. Era furioasă că o abandonase. Stella ştia care era situaţia Aliciei, că nu putea să aibă grijă de ea însăşi.

Când începuseră crizele, care de atunci reveneau mereu cu aceeaşi regularitate cu care se succed anotimpurile, sora ei fusese cea care o dusese la clinica privată de lângă Copenhaga. Raw suportase costurile, dar plăţile fuseseră ascunse în meandrele contabilităţii. Faptul că directorul tehnic al companiei era internat periodic într-o clinică nu era o informaţie necesară angajaţilor sau consiliului de administraţie.

După câteva săptămâni de medicaţie personalizată, terapie şi odihnă, era din nou pregătită să se aşeze la tastatură. Asta până o copleşea următoarea criză provocată de munca extenuantă, iar istoria se repeta.

Alicia îşi strânse atât de tare genunchii la piept, încât încheieturile degetelor i se albiră. Pe cine avea să sune data viitoare când va simţi că o înghite pământul? Nici măcar nu-şi putea aminti numele centrului de tratament.

Închise ochii şi se pălmui cu putere, ca un boxer înainte de meci. Nu putea sta degeaba acolo, plângând. Trebuia să facă ceva, să scoată la iveală acea latură a sa pe care, în circumstanţe obişnuite, o folosea doar pentru probleme profesionale: capacitatea de a găsi soluţii aparent imposibile, sub presiunea

timpului. Maşinăria Alicia. Cea care continua să meargă înainte până când nu mai putea.

Mai luă o înghiţitură din sticlă, apoi reveni în dormitor şi îngenunche lângă cadavru. Îmbătrânise. Pe nas şi pe obraji, capilarele sparte îi pătau pielea, ca unui dependent. Ochii sticloşi îi rămăseseră deschişi.

Îl apucă de un picior ca să se lămurească dacă era în stare să-l mişte din loc. Birger Falk era de înălţime medie şi avea o constituţie zveltă. Cu toate astea, nu reuşi să-l urnească decât vreo câţiva centimetri, deşi se încordă din toate puterile.

Îşi înăbuşi panica, străduindu-se să gândească logic. Problema era clară şi uşor de înţeles: cadavrul trebuia scos din casă înainte de răsărit. Alicia se aplecă deasupra bărbatului şi îi pipăi buzunarele pantalonilor. Găsi cheia unui Volvo, din vremea când maşinile se deschideau cu cheie, nu cu un emiţător radio îmbrăcat în plastic.

O cântări în mână şi privi spre uşa care dădea în balconul dormitorului. În şosete, ieşi pe pardoseala rece de beton şi evaluă la lumina becului de afară distanţa până la peluza acoperită de zăpadă de dedesubt. Estimă aproximativ trei metri, cel mult trei metri şi jumătate.

Dintr-odată simţi ceva asemănător cu speranţa. Dacă putea aduce cadavrul până aici, poate că planul ar fi funcţionat, cu condiţia ca ea să găsească maşina bărbatului.

Alicia aşteptă până după miezul nopţii înainte să se aventureze în stradă. Volvoul era parcat la doar vreo douăzeci de metri de curtea casei şi, fapt important, era un model sedan. Vârî cheia în încuietoare şi o răsuci. Portiera se deschise, iar Alicia urcă la volan.

În maşină mirosea a mucegai; în compartimentul de depozitare al portierei fusese înghesuit ambalajul mototolit al unui cheeseburger. Scaunul şoferului era înţepenit, aşa că Alicia fu nevoită să stea într-o poziţie incomodă ca să ajungă la pedale.

Porni motorul. Chiar şi la ralanti, făcea un zgomot alarmant de puternic. Îşi imagină lumini aprinzându-se în casele dimprejur şi privirile curioase ale vecinilor treziţi de zarva din stradă. Zgomotul se înteţi atunci când fu nevoită să apese pe acceleraţie, forţând, ca să depăşească mormanul de zăpadă acumulat la intrarea în curte. Manevră apoi cu spatele şi parcă sub balcon. În cartier era mai linişte ca niciodată.

Coborî şi deschise portbagajul. Era plin de vechituri şi gunoaie: sticle de

bere goale, piese pentru un sistem stereo şi mai multe pungi de plastic cu casete video. Alicia mută toate acestea pe bancheta din spate, păstrând doar o pătură urât mirositoare pe care o întinse pe carpeta de cauciuc din portbagaj.

Intră în casă şi ieşi pe balcon, aducând cu sine o trusă de scule. Balustrada balconului era formată din scânduri fixate cu şuruburi pe un cadru de oţel. Demontă câteva dintre ele ca să creeze o deschidere de aproximativ un metru lăţime, apoi se aplecă să vadă dacă nu cumva trebuia să ajusteze poziţia maşinii. Din câte îşi putea da seama, portbagajul deschis era la locul potrivit.

Se întoarse în dormitor şi încercă să-şi strecoare mâinile pe sub umerii bărbatului ca să îl târască spre balcon. Parcă ar fi târât un buştean gros. Distanţa până la uşa balconului era de cel puţin doi metri. Alicia îşi dădu seama că era aproape imposibil să urnească din loc cadavrul bazându-se doar pe propriile forţe. Aduse covorul pe care foştii proprietari îl lăsaseră în holul de la etaj. Cu mari eforturi, reuşi să-l ridice pe bărbat câţiva centimetri de la podea, ca să-l strecoare sub el. Apoi apucă marginea covorului şi trase cât putu de tare.

Covorul alunecă precum o sanie pe podeaua acoperită cu linoleum. Pragul uşii se dovedi o mică provocare, dar în cele din urmă reuşi să-l împingă pe Birger Falk dincolo de el. Acum, capul şi o porţiune din partea superioară a corpului îi atârnau în afara balconului. Mai trebuia doar să-l împingă puţin şi cadavrul avea să se prăvălească prin deschiderea făcută în balustradă, direct în portbagajul deschis al Volvoului.

Alicia inspiră adânc şi încercă să-şi imagineze cum avea să se comporte cadavrul în cădere. Oare nu cumva maşina era un pic prea în spate? Sau dimpotrivă? Oftă, exasperată de propria nehotărâre. Miza era enormă. Dacă rata, i-ar fi fost imposibil să ridice cadavrul de la pământ şi să-l urce în maşină.

Încet, îl împinse pe bărbat înainte, apăsându-şi mâinile pe picioarele lui rigide. Covorul foşni puternic în timp ce aluneca pe betonul balconului. Alicia se rezemă de perete pentru a putea împinge mai tare, până când, brusc, rezistenţa dispăru. Centrul de greutate al cadavrului ajunsese în punctul limită, în afara balconului.

Corpul neînsufleţit se prăbuşi, iar Alicia nici măcar nu apucă să se ridice ca să-i urmărească traiectoria. Auzi doar zgomotul surd în momentul în care acesta izbi maşina aflată dedesubt. Sări în picioare şi se aplecă peste

balustradă.

Reuşise!

Cadavrul nimerise exact unde trebuia, inclusiv braţele şi picioarele se aflau în portbagaj. Câteva minute mai târziu, Alicia părăsi casa, având senzaţia că trăia viaţa altcuiva. Nu ea era la volanul maşinii cu cadavrul, ci altcineva, o străină pe care ea o privea de undeva din afară, de la înălţime.

Desigur, n-ar fi trebuit să conducă după ce băuse, dar avea nevoie de alcool ca să rămână cât de cât funcţională şi ca să ţină panica la distanţă.

Se pomeni virând la dreapta pe Norra Allén, fără să-şi dea seama că astfel făcea exact genul de greşeală pe care trebuia să o evite. Dacă o maşină de poliţie s-ar fi aflat la locul nepotrivit, seara aceea dezastruoasă s-ar fi putut dovedi de-a dreptul apocaliptică.

Strada era pustie, dar mai încolo, la sensul giratoriu, văzu mai mulţi pietoni pe ambele părţi ale trecerii. Părea că aşteptau ca ea să încetinească, înainte de a se angaja în traversare.

Apoi îşi dădu seama: sensul giratoriu era chiar lângă Palermo, iar cei care voiau să traverseze erau clienţi întârziaţi care fie plecau de la restaurant, fie se îndreptau spre acesta.

Ce naiba o apucase să o ia tocmai pe-aici?

Alicia încetini până aproape de oprire. Cu toate astea, pietonii ezitau să traverseze. Trecerea de pietoni era tot mai aproape, iar un felinar lumina deopotrivă trotuarul şi carosabilul.

Clienţii obişnuiţi de la Palermo n-ar fi remarcat probabil maşina veche, dar faţa celei care-l conducea nu era deloc greu de recunoscut.

Ea înclină parasolarul şi apăsă pe acceleraţie exact în clipa în care unul dintre pietoni riscă un prim pas pe trecere. Persoana în cauză se retrase, îngrozită, când Alicia se năpusti înainte, intrând în derapaj în sensul giratoriu.

Abia când ajunse la capătul sudic al Hammaröleden-ului tremurul care-i cuprinsese tot corpul se mai potoli. Oare o recunoscuse cineva? Nu avea cum să ştie. Pietonii erau doar nişte siluete, din pricina stresului nu reuşise să distingă dacă în mulţimea aceea se aflau sau nu figuri cunoscute.

Izbi cu pumnul în volan şi lăsă să-i scape un şir de înjurături. Mişcările smucite îi activară greaţa. Simţi în gură refluxul de acid pricinuit de whisky şi se forţă să-şi înghită din nou fierea.

Continuă să înainteze pe Hammarö, în afara oraşului. După aproximativ o oră de condus, coti pe un drum de ţară îngust. Zona era pustie, doar pe ici-

colo se mai zărea câte-o căsuţă de vacanţă din scânduri. Maşina se împotmoli în zăpadă de mai multe ori, dar, ca prin minune, roţile din spate reuşeau până la urmă să găsească un petic cu destulă aderenţă. Ajungând pe coama unui deal, Alicia încetini, apoi opri maşina.

În faţa ei se afla o pantă abruptă care cobora spre un punct de întoarcere. Dându-şi seama că ajunsese la capătul drumului, Alicia opri motorul. Radioul amuţi. Afară, totul în jur era întunecat, doar o lună palidă îşi arunca razele asupra stratului alb de zăpadă.

Mută schimbătorul de viteze în punctul mort şi coborî din maşină. Proptindu-şi picioarele în pământ şi împingând în portiera deschisă, reuşi să urnească din loc maşina, în ciuda greutăţii ei.

Sistemul de direcţie al maşinii nu era sensibil, aşa că aceasta o luă la vale, tot mai repede, menţinându-şi traiectoria până în punctul de întoarcere de la baza pantei, unde părăsi drumul şi se înfipse într-un pâlc de molizi.

Alicia se întoarse şi porni hotărâtă în direcţia din care venise.

Avea de străbătut cel puţin douăzeci de kilometri până în oraş, dar de astă dată nu avea de gând să adoarmă într-un morman de zăpadă.

Sâmbătă

14

John se pregătea să vorbească la şedinţa de sâmbătă dimineaţă a secţiei regionale de poliţie. Privi în jur: erau de faţă şapte dintre colegii săi cu grad de detectiv, cinci bărbaţi şi două femei, de vârste diferite, îmbrăcaţi fiecare după cum îi tăiase capul.

Îl irita faptul că, în realitate, n-avea mare lucru să le spună. Birger Falk era de negăsit, nimeni nu-l văzuse nici pe el, nici maşina lui. Discuţia cu taximetristul care o adusese pe Stella Bjelke la fabrică nu oferise niciun indiciu nou: victima urcase la sediul Raw şi coborâse la „zgârie-cafea", fără să fi stat de vorbă cu şoferul.

Singura veste cât de cât semnificativă se referea la analiza amprentei însângerate de pe balustradă, care fusese procesată în regim de urgenţă la Linköping, iar rezultatul transmis imediat. Se confirma astfel ceea ce ştiau deja: amprenta aparţinea suspectului. Amprentele digitale ale lui Birger Falk se aflau în bazele de date încă de la anchetele precedente împotriva sa. De asemenea, laboratorul reuşise să extragă ADN-ul din sânge, care se potrivea cu proba de referinţă de la victimă.

— Arma crimei a fost analizată? întrebă Ruben.

— Da, răspunse John. Sângele de pe daltă îi aparţine Stellei Bjelke, iar pe mâner sunt amprentele suspectului. De fapt, mai sunt o mulţime de alte amprente, desigur, dar asta era de aşteptat, având în vedere că unealta a fost anterior folosită pe şantier.

— Cu alte cuvinte, stăm bine.

— Desigur, cu excepţia unui mic detaliu: făptaşul este încă în libertate.

— E doar o chestiune de timp, spuse Ruben, ignorându-i ironia. A fost dat în urmărire naţională şi îi monitorizăm în continuare apartamentul. Nu uita, a trecut doar o zi.

John înţelese că şeful voia să-l încurajeze, dar era totuşi iritat. Îi lipsea *colegul* său Ruben Jonsson, cel care căuta cu înverşunare punctele slabe ale unei anchete, nu pe cele tari. Având în vedere proporţiile extinse ale investigaţiei, Birger Falk ar fi trebuit să fie arestat de cu o seară în urmă. Nu căutau un geniu criminal, ci un tip dubios oarecare, având la activ câteva condamnări pentru droguri şi o infracţiune de conducere în stare de ebrietate.

Se auzi o bătaie la uşă şi un bărbat purtând un pulover în dungi îşi vârî chelia avansată în sala de şedinţe.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar centrala a redirecţionat un apel către noi, pentru că eraţi ocupaţi.

— Despre ce e vorba? spuse Ruben.

— Crima de la Löfberg.

John se întoarse spre vizitator.

— Cine a sunat?

Bărbatul consultă bileţelul pe care îl ţinea în mână.

— Numele ei este Eva Wickström şi lucrează ca recepţioneră la Raw. Adică serviciul de dating care…

— Ştim ce este Raw, îl întrerupse John. Ce voia?

— Spunea că ucigaşul a fost acolo joia trecută şi a întrebat de Stella Bjelke.

John se uită rapid la Ruben pentru a verifica dacă şeful înţelesese acelaşi lucru din spusele bărbatului.

— Eşti sigur că asta a zis? Cuvânt cu cuvânt?

Bărbatul în pulover încuviinţă din cap şi făcu câţiva paşi în încăpere.

— Da, am vorbit chiar eu cu ea. Numele şi numărul de telefon sunt aici, spuse el, înmânându-i biletul lui John înainte de a dispărea înapoi pe coridor.

Ruben închise uşa în urma lui şi se întoarse cu faţa spre ceilalţi.

— De unde ştia cum arată criminalul? A publicat vreun ziar numele şi poza lui Birger Falk?

Vocea îi era calmă, dar acuzaţia subînţeleasă nu putea fi ratată. Dacă un jurnalist intrase în posesia unor informaţii atât de exacte după numai 24 de ore de la declanşarea anchetei, asta însemna că exista o scurgere de informaţii de la cineva din echipă. Tehnicianul video pe care Ruben îl invitase la întâlnire îşi puse deoparte paharul de plastic cu smoothie.

— Pot să verific, spuse el deschizându-şi laptopul.

Oare individul ăsta trăieşte doar cu mâncare lichidă? se gândi John, ascultând zgomotul tastaturii în timp ce degetele introduceau cuvintele-cheie în motorul de căutare.

— Ce dracu'? Nu se poate, mormăi tehnicianul.

— Ce e? întrebă John.

Bărbatul luă cablul de pe masă şi conectă laptopul la proiectorul de tavan. Site-ul care se ivi pe ecranul alb avea în antet o imagine cu două lumini albastre în prim-plan şi textul „Scurgere de informaţii de la poliţie".

Cel mai recent articol publicat includea un videoclip încărcat pe YouTube. Titlul era următorul:

Iată filmuleţul secret al bărbatului care a ucis-o pe fondatoarea Raw.

— Nu ştiu cum au făcut rost de el, rosti tehnicianul cu o voce tremurătoare. Cu siguranţă cineva de la Löfberg sau de la compania de securitate angajată a divulgat informaţia.

— Stai liniştit, nu te acuză nimeni, spuse Ruben, în ciuda faptului că lucrurile stătea exact pe dos.

Încăperea era plină de poliţişti, iar tânărul cu smoothie-ul dezgustător fu imediat promovat în fruntea listei de posibili suspecţi a tuturor.

— Porneşte filmuleţul, îi ceru John.

După o apăsare de buton, pe ecran începu să ruleze secvenţa cu Birger Falk ieşind din fabrica de cafea. Se vedea clar cum punea mâna pe balustradă şi lăsa o amprentă. Abia când Volvoul murdar părăsi parcarea înregistrarea se întrerupse şi logo-ul din antet redeveni vizibil, de data aceasta cu un text suplimentar:

Acesta este un film de pe cel mai bun blog despre crime din Värmland. Aici puteţi afla ce ştiu cu adevărat poliţiştii, nu doar ce vor ei să ştiţi.

— Cine naiba a pus asta la cale? se întrebă Ruben.

Tehnicianul video căută de zor pe site.

— Habar n-am. Aici nu e trecut niciun nume.

John se aplecă în faţă, peste masă.

— E rău, bineînţeles, că filmuleţul a devenit public, spuse el. Dar, pentru anchetă în sine, nu prea are importanţă. Oricum aveam de gând să dezvăluim presei imaginile şi identitatea lui Birger Falk în această după-amiază. Cu cât sunt mai mulţi cei care ştiu cum arată făptaşul, cu atât îi va fi mai dificil să…

— Persoana suspectă, interveni Ulf Törner, aflat de cealaltă parte a mesei.

Lui John îi fusese antipatic din prima clipă. Lucraseră împreună înainte, în ancheta care îl implicase pe Billy. Colegul său cunoştea mai bine regulile privind orele suplimentare ale poliţiei decât cazurile la care lucra. Pe la spate, colegii săi îl porecliseră Sindicapatul. Avea obiceiul să strice anchetele şi să dispară la şedinţele de sindicat atunci când i se cerea socoteală.

— Îmi pare rău, nu înţeleg. La ce te referi? spuse John.

— Ei bine, cred că ar trebui să folosim termenul de „persoană suspectă”, nu „făptaş”.

Era prima dată când Ulf îşi exprima o opinie în timpul şedinţei. Desigur, nu avea legătură cu ancheta în sine.

— De ce? vru să afle John.

Sindicapatul făcu o pauză dramatică şi îşi privi pe rând colegii.

— Săptămâna trecută am fost la un curs în Jönköping. Am ascultat o prelegere video a lui Gregory Kaplan, profesor la Universitatea din Michigan. El ne-a vorbit despre limbaj ca despre o capcană de gen. Atunci când folosim cuvântul „făptaş”, dăm de înţeles că ne aşteptăm ca autorul faptei să fie un bărbat şi astfel riscăm să ignorăm femeile care ar putea fi vizate de anchetă.

— Ei, haide… oftă John. Doar pentru că spun „făptaşul” nu înseamnă că exclud posibilitatea ca o femeie să fie vinovată.

— Profesorul Kaplan spune că este un proces inconştient, replică Ulf. Nu poţi gândi fără să formulezi gândul în cuvinte şi, prin urmare, limbajul ne controlează percepţia asupra lumii.

John se întoarse spre Ruben şi îşi desfăcu braţele într-un gest de resemnare.

— Ce-ar fi să continuăm să discutăm despre anchetă?

Şeful părea confuz, în mod limpede nesigur în privinţa felului în care trebuia să procedeze dată fiind tensiunea care se crease în jurul mesei. În cele din urmă, totuşi, încercă să echilibreze situaţia şi se întoarse către Ulf.

— Ai un punct de vedere interesant – şi există cu siguranţă o mulţime de cercetări în spatele a ceea ce ai spus despre faptul că nu putem gândi fără creier, dar…

— Nu putem gândi fără limbaj, îl corectă Sindicapatul.

— Da, aşa este, bineînţeles. Cu siguranţă, pe viitor ar trebui să folosim ambii termeni. Dar în acest caz particular, e în regulă să spunem „făptaşul”. Adică, în înregistrare se vede limpede că e vorba de un bărbat.

Ulf îşi îndreptă spatele şi-şi drese vocea.

— De fapt, nu pot să-ţi dau dreptate, Ruben. Profesorul Kaplan susţine că desemnarea vinovatului ar trebui să fie întotdeauna neutră din punct de vedere al genului. Desigur, îmi dau seama că de data aceasta avem de-a face cu un agresor de sex masculin, dar oricât de evident ar fi, cred că ar trebui să ne obişnuim să folosim desemnarea corectă. „Persoana suspectă” sau, ca în cazul de faţă, „autorul de sex masculine”. Nu avem cum să ştim cum…

— Pentru Dumnezeu!

Privirile tuturor se îndreptară spre poliţistul bătrân cu pometi înalţi care mai avea doar şase luni până la pensionare. Era evident că se săturase de prelegere şi izbise cu pumnul în masă.

În cameră se făcu linişte şi John îşi dădu seama că Ruben căuta cu disperare o modalitate de a naviga pe terenul minat. Dacă îşi clădea o reputaţie de reacţionar care nu înţelegea valorile poliţiei, calea spre urcare în ierarhie s-ar fi închis. În acelaşi timp însă, trebuia să păstreze încrederea colegilor mai puţin rafinaţi, dar care munceau ore întregi şi rezolvau infracţiunile mărunte care figurau în statistici.

John pipăi biletul pe care i-l dăduse bărbatul de la centrul de legătură. Simţea că nu mai avea stare. Un ucigaş era în libertate, iar şedinţa aceea ar fi trebuit să fie despre cum putea fi găsit, nu cum să fie numit.

— Dacă nu e cu supărare, eu am să o iau din loc, spuse el. Aş dori să vorbesc cu recepţionera de la Raw cât mai curând posibil.

Ruben văzu în anunţul lui John un prilej de a pune capăt discuţiei şi îl acceptă cu recunoştinţă.

— Bineînţeles. Du-te, iar noi, ceilalţi, ne vom ocupa de restul.

Toyota albă din parcarea pentru vizitatori fu primul lucru pe care John îl zări atunci când ieşi din secţia de poliţie. Faptul că mafioţii îl urmăreau non-stop era o realitate pe care trebuia să o accepte. Cu toate acestea, se trezi grăbind pasul. Poate că, inconştient, încerca să pună o distanţă cât mai mare între sine şi urmăritori.

Deschise portiera automobilului Chrysler 300 SRT8 pe care îl cumpărase la doar câteva zile după ce ajunsese în Suedia. Maşina masivă era, poate, inutil de ostentativă, dar pentru John reprezenta mai mult decât o sumă de cai putere şi tablă.

Tatăl său o luase de la zero după despărţire, atunci când, cu buzunarele goale, se mutaseră la New York. Prin muncă asiduă şi alegând momentul potrivit pe piaţa imobiliară, reuşise să adune o mică avere. Dar bătrânul nu îndrăznise să folosească banii şi aceştia zăcuseră neatinşi într-un cont până la moartea lui. Aşadar, atunci când John îşi cheltuise o parte din moştenire cumpărând acest Chrysler, o făcuse atât de dragul tatălui său, cât şi pentru sine.

Ajunse în doar câteva minute la sediul Raw, aflat într-o casă de la începutul secolului trecut, pe malul râului. De cum intră, fu evident că firma era în criză. Bărbaţi şi femei stăteau pe canapele maro din carton ondulat

reciclat, îmbrăţişându-se. Pe masa de ping-pong din zona de recepţie, o mulţime de ceşti de cafea pe jumătate băute stăteau alături de şerveţele de hârtie mototolite.

— Nu vă supăraţi, o caut pe Eva Wickström, i se adresă John unuia dintre chipurile cu ochi înroşiţi.

— E acolo, veni răspunsul.

Îşi îndreptă privirea în direcţia indicată şi văzu o femeie cu cel puţin treizeci de ani mai în vârstă decât colegii săi. Purta un cardigan tricotat şi ţinea în mână o tavă cu sendvişuri. Părea o bunicuţă de încredere printre copiii de la o grădiniţă de fiţe. John se prezentă drept Fredrik Adamsson şi o urmă într-o sală de conferinţe decorată cu desene manga erotice.

— E atât de îngrozitor ce s-a întâmplat! Toţi colegii au venit, deşi e sâmbătă, şi trebuie să ciugulească şi ei ceva… spuse Eva Wickström, dând din cap înspre tava pe care o aşezase pe masă.

— Da, trebuie să mănânci… o îngână John, uitând ce voia să zică.

Iar nu-şi mai putea aminti continuarea expresiei. Ce se întâmpla dacă mâncai puţin? Se gândi la mai multe alternative. „Să mănânci ca un şoarece.” Asta să fie? Nu era o expresie plauzibilă, nici măcar în suedeză.

— Am primit salarii compensatorii pentru un an, când am fost concediată de la bancă, continuă femeia. Cei de-acolo au crezut că n-ar trebui să mai lucrez, dar eu aveam nevoie de un loc de muncă, iar Stella mi-a dat o şansă aici. Nu ştiu cum ne vom descurca fără ea.

John îi prezentă condoleanţe – cel puţin expresia asta şi-o amintea – şi o rugă să-i povestească despre vizita care o determinase să sune la poliţie. Aura bunicuţei care împărţea fursecuri făcute în casă dispăru pe dată, iar în ochii negri ai femeii se înstăpâni furia.

— A apărut joi, puţin după ora patru. Îmi amintesc aşa de exact fiindcă tocmai sosise livrarea de la magazinul de băuturi alcoolice. Interviul cu Stella urma să fie difuzat în seara aceea, iar ea a decis să organizăm o petrecere după serviciu, ca să-l vizionăm împreună. Aşa era ea, grijulie şi generoasă…

— L-aţi recunoscut pe bărbat?

— Nu, nu l-am mai văzut până atunci. A întrebat de Stella şi, când i-am spus că e ocupată, a devenit nepoliticos. A spus că trebuie neapărat să vorbească cu ea. Dar mi-am dat seama că nu era cineva important. Tipul părea obosit şi mirosea urât.

— Era beat sau sub influenţa drogurilor?

Femeia se gândi o clipă.

— Nu cred. Dacă ar fi băut alcool, aş fi simţit asta. Mai degrabă… Aş zice că avea probleme cu igiena personală.

— Ce a făcut când nu i-aţi permis să o vadă pe Stella?

— A bolborosit o vreme, dar când l-am ameninţat că sun la poliţie, s-a liniştit şi a plecat.

— Şi nu l-aţi mai văzut după aceea?

— Ba da, de aceea a fost atât de înfricoşător.

Femeia se foi pe scaun şi îşi strânse haina în jurul corpului.

— Copiii ăştia m-au păcălit să beau câteva pahare de vin după emisiune, spuse ea. La un moment dat am spus stop şi am plecat spre casă, iar tipul m-a abordat iar, pe stradă. Voia să ştie dacă Stella mai e în birou.

— Ce i-aţi răspuns?

— I-am spus că plecase deja, dar el nu m-a crezut. Aşteptase în faţa clădirii toată seara, aşa susţinea el. I-am explicat că luase un taxi de la ieşirea din spate cu puţin timp în urmă.

— De ce prin spate? A vrut să se strecoare fără să fie văzută?

— Nu, deloc. Doar că acolo parchează de obicei taxiurile.

— Cam pe la ce oră se întâmpla asta?

— Undeva între nouă şi zece, cred.

John încuviinţă din cap, gândindu-se că ora menţionată de Eva Wickström se potrivea cu spusele şoferului de taxi.

— Cum a reacţionat bărbatul când i-aţi spus asta?

— A intrat în panică şi m-a întrebat dacă ştiu cumva unde se duce. De parcă era treaba mea să-i ţin socoteala. O recepţioneră care se bagă în viaţa privată a şefului nu rezistă mult timp pe post.

— L-aţi întrebat de ce voia să o vadă pe Stella? întrebă John.

Femeia îl privi fără să înţeleagă.

— Nu, de ce aş fi făcut aşa ceva? Nu voiam decât să plece şi să mă lase în pace.

— A plecat?

— Da, a ţâşnit de lângă mine şi s-a repezit spre un Volvo vechi parcat neregulamentar lângă râu.

Informaţia aceasta îl descumpăni pe John. Dacă Birger Falk nu ştiuse unde pleca Stella Bjelke, atunci nu putea fi el bărbatul cu care ea urma să se întâlnească la fabrica de cafea. Cumva, Falk reuşise să o urmărească până la Löfberg. Probabil mituise un alt taximetrist ca să verifice ultimele curse

înregistrate în centrală.

John se întoarse din nou spre Eva Wickström.

— Când ne-aţi sunat aţi spus că ucigaşul Stellei Bjelke a fost aici, nu-i aşa?

Recepţionera încuviinţă din cap.

— Cum puteţi fi atât de sigură că el e criminalul?

Răspunsul primit nu fu câtuşi de puţin surprinzător.

— Unul dintre colegii noştri a găsit imaginile de la o cameră de supraveghere pe un blog. A trimis apoi linkul la tot biroul.

— Şi cum l-aţi recunoscut? Rezoluţia imaginii nu este foarte bună.

— După haine şi maşină. E acelaşi Volvo vechi.

John scoase imaginea imprimată din înregistrarea camerei de la intrarea în secţia de poliţie şi o puse pe masă.

— El este?

Femeia privi cu atenţie poza.

— Da. Ştiţi cine e?

— Se numeşte Birger Falk, spuse John.

— Îmi pare rău, dar nu îmi sună cunoscut.

— Gândiţi-vă bine, sunteţi sigură că nu-l cunoaşteţi?

Eva Wickström păru că se străduieşte să scotocească prin amintiri.

— Îmi pare rău, nu am mai auzit acest nume până acum.

— E-n regulă, spuse John.

Simţi telefonul vibrându-i în buzunarul hainei.

Îl scoase şi privi ecranul. Avu nevoie de câteva secunde înainte ca mintea lui să proceseze ceea ce vedeau ochii.

— Mă tem că trebuie să răspund la acest apel, spuse el ridicându-se în grabă de pe scaun.

— Plecaţi deja? întrebă recepţionera. Voiam să vă dau nişte cafea şi un sendviş cu caşcaval. Sunt proaspete şi chiar eu…

— Altă dată. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, i-o reteză John.

Recuperă poza şi se grăbi spre Chryslerul său.

Închizând portiera, se uită din nou la telefon. Nu vibrase de la un apel, ci în urma declanşării alarmei din Empire State. Senzorii de la uşa din faţă detectaseră o intruziune, iar camerele de luat vederi transmiteau acum imaginile în direct pe ecran.

Un bărbat cu părul argintiu prins la ceafă, ţinând în mână o geantă sport neagră, intrase în apartament. Era mafiotul care îi urmărise pe el şi pe Trevor

la Rederiet.

O mulţime de gânduri negre îl asaltară pe John. Una era ca asasinii lui Ganiru să-l urmărească de la distanţă, cu totul altceva să intre în casa lui.

Pentru a mia oară, John derulă în gând amintirea momentului în care îi trimisese primul e-mail lui Trevor. Gândul acela era ca un soi de tortură blândă. Dacă nu le-ar fi oferit pe tavă mafioţilor acea şansă, aceştia nu l-ar fi găsit niciodată.

Renunţă! îi striga în cap un cor apocaliptic. *Ai putea să intri cu maşina în râu şi totul s-ar sfârşi.*

John se forţă să urmărească în continuare ce se întâmpla pe ecran. Îl văzu pe Coc Argintiu intrând în bucătărie, urcându-se pe o ladă de fructe şi deşurubând grilajul aerisirii. Apoi bărbatul luă un obiect din geantă, îl introduse în gura de aerisire şi înşurubă la loc capacul.

John intui ce se întâmplase. Primi confirmarea atunci când mafiotul începu să se plimbe prin încăpere, părând că vorbeşte singur. Ironia era maximă: Coc Argintiu verifica funcţionalitatea camerei şi microfonului pe care le montase în spatele grilajului de aerisire, în timp ce el însuşi era filmat de un alt sistem de supraveghere.

Spargerea aceasta însemna că planurile pe care le făcuse cu Trevor pentru acea seară se duceau pe apa sâmbetei. Nu mai puteau să-şi paseze niciun bilet în apartament fără să fie descoperiţi. John realiză imediat că trebuia să găsească un nou loc pentru cină şi o altă modalitate de a comunica rapid. În tot acel timp, cacofonia de voci din capul lui continua să-i strige că era în zadar, orice ar fi făcut, totul se ducea naibii.

15

Când se trezi, Alicia avu nevoie de ceva timp ca să îşi dea seama că se afla în apartamentul surorii sale. Soarele palid al iernii se strecura prin perdele, iar locul mirosea altfel decât acasă. Mirosul provenea de la parfumul Stellei, al cărui nume nu reuşise niciodată să îl ţină minte. Cu toate acestea, ştia exact cât costă acel parfum, sora ei avusese grijă să o informeze atunci când Alicia îi răsturnase din neatenţie geanta.

Se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Încăperea avea tavanul înalt, iar pereţii erau zugrăviţi cu un model frumos. Mai multe rochii atârnau pe umeraşe pe un suport de alamă mată, iar lângă acesta se afla o măsuţă de machiaj îngrijită, cu tot soiul de recipiente, truse şi perii.

Dezordinea provocată de Alicia sărea în ochi. Ajunsese aici la primele ore ale dimineţii. Blugii negri zăceau grămadă pe podea, iar tricoul era aruncat peste lampa dintr-un colţ, contrastând cu rochiile ce purtau etichete de designer de pe umeraşele de pe suport.

Cele întâmplate în seara precedentă începeau să-i revină încet-încet în minte. Încă o dureau picioarele după lunga plimbare din Hammarö până acasă, pe Grönagatan. Îşi petrecuse restul nopţii făcând curăţenie în dormitor. Alicia era acum recunoscătoare că nu se deranjase niciodată să schimbe pardoseala urâtă din linoleum. Suprafaţa fusese uşor de curăţat: după câteva treceri cu mopul nu mai era nicio urmă vizibilă a mortului.

Mai greu s-a dovedit a fi să scape de covorul folosit pentru a târî cadavrul. Se îmbibase cu sânge şi Alicia nu avusese altă opţiune decât să-l ardă. Aprinsese focul în soba din sufragerie şi tăiase covorul în bucăţi mai mici, pe care le aruncase pe foc timp de câteva ore.

În acelaşi timp, fixase la loc scândurile de la balustrada balconului şi frecase pardoseala de beton de acolo. Din fericire, sângele nu se scursese din covor în substratul poros al pardoselii, dar îşi spusese că era mai bine să fie sigură decât să regrete ulterior.

Cu cuţitul fusese o poveste în sine. Să freci sângele uscat cu peria de vase şi să-l vezi dispărând în chiuvetă era aproape mai rău decât să înfigi lama în om. Înjunghierea fusese un act impulsiv, în timp ce îndepărtarea urmelor era deliberată şi metodică. Alicia se simţi, fără să vrea, ca un ucigaş cu sânge rece.

Când, în sfârşit, consideră că terminase, nu reuşi să adoarmă în pat, chiar

dacă schimbase aşternuturile. De îndată ce închidea ochii, auzea bolboroseala lui Birger Falk şi revedea sângele ţâşnind din rana de la gât. În cele din urmă, se ridică şi plecă din nou la drum, de astă dată spre apartamentul surorii sale, aflat într-o clădire numită Castelul de Zahăr, peste râu de biroul Raw. Alicia împrumutase cheia de rezervă cu ani în urmă şi nu i-o mai înapoiase niciodată.

Se forţă să se ridice din patul confortabil şi să intre la duş. Îi era mai uşor să plângă acolo, goală, aşezată în cadă, cu genunchii la piept şi cu apa fierbinte scurgându-se pe gresie.

După aceea, cu corpul învelit într-un prosop, se aşeză pe pat şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. O întrebare nu-i dădea pace din momentul în care văzuse poza ucigaşului Stellei: cum aflase acesta adevărul? Nimeni nu ar fi putut să-i spună.

Singurele care ştiau ce se întâmplase erau ea însăşi şi Stella. I se părea puţin probabil ca sora ei, într-un acces de remuşcare, să-şi fi dat drumul la gură. Mai degrabă Alicia s-ar fi putut scăpa la băutură, dar nici măcar ipoteza asta nu era plauzibilă. Secretul era atât de ruşinos încât nu îndrăznise să îl mărturisească nici măcar psihologului din Copenhaga.

Se întinse din nou pe pat şi închise ochii. Probabil îi scăpa ceva, un detaliu sau o perspectivă care ar fi putut explica de ce Birger Falk se hotărâse brusc să le ucidă pe surorile Bjelke.

Cu opt ani în urmă

Se apropia ora trei dimineaţa şi Alicia habar n-avea cum aveau să ajungă acasă de la conac. Stella, care-i promisese c-avea să rămână trează, începuse să bea după conversaţia de la etaj. Acum punea la cale o competiţie de shot-uri şi dădea pe gât tequila direct din sticlă.

— Nu era vorba că urma să conduci? o interpelă Alicia, chiar dacă ştia că nu avea rost să se certe cu ea.

— Da, aşa ar fi trebuit. Dar asta a fost înainte să aflu că ai de gând să te cari şi să lucrezi cu Arash.

— L-am refuzat.

— Da, pentru că te-am prins. Ce s-ar fi întâmplat altfel?

Alicia nu spuse nimic.

— Încearcă să te păcălească, să ştii. Cu ochii lui mari, căprui, care te excită atât de tare încât eşti de acord cu orice. Trebuie să încetezi să mai fii

atât de naivă, Alicia.

Stella îi făcu semn din cap barmanului, care umplu imediat încă două pahare.

— Poftim, bea, spuse ea şi îi întinse un pahar.

Alicia nu voia, dar îl goli. Elin părea că îi intrase din nou în graţii Stellei, pentru că i se agăţa de gât, râzând la grimasele celor două surori care beau tequila.

— Nu sunteţi normale, spuse ea.

Alicia încercă să se îndepărteze, dar Stella o cuprinse pe după umeri.

— Haide, să ne aşezăm, e timpul să ducem această petrecere la nivelul următor.

Cei mai mulţi dintre invitaţi, inclusiv Arash, se întorseseră cu o oră în urmă la Karlstad cu autobuzul închiriat. Alicia sugerase să meargă şi ele şi să lase maşina acolo, dar sora ei refuzase. Acum Stella îi făcu semn barmanului să dea muzica mai încet. Restul petrecăreţilor – mai rămăseseră opt sau nouă – se aşezară în cerc pe podea.

— Dacă nu mă înşel, Jacob are o mică surpriză pentru noi, nu-i aşa?

Barmanul încuviinţă din cap. Aduse una dintre lumânările aprinse de pe tejghea şi o aşeză în mijlocul cercului. Apoi se aşeză lângă Alicia şi scoase din buzunar un flacon de medicamente.

— Te doare gâtul? întrebă cineva, iar ceilalţi începură să râdă cu poftă.

Jacob îi dădu flaconul Stellei, care îl deschise şi scoase o tabletă albă şi rotundă. Aşteptă să înceteze chicotelile, puse pastila în gură şi îşi sărută iubita. Elin scoase limba pentru a arăta că ea avea acum capsula de ecstasy şi, la rândul ei, o trase înspre ea pe următoarea persoană din cerc.

Alicia simţi un nod în stomac. Asta era pedeapsa pentru că se ascunsese în sala de conferinţe cu Arash. Nu drogul, nu era o neofită din acest punct de vedere, ci modul în care acesta era distribuit. Stella ştia că nu fusese sărutată niciodată.

Tableta se plimbă de la unul la altul, astfel că, la jumătatea cercului, se dizolvase complet.

— Nu vă faceţi griji, mai avem, spuse Stella, aruncând flaconul unui tip cu barbă al cărui nume Alicia nu-l ştia.

Acesta luă o pastilă în gură şi se aplecă să i-o dea unei fete cu părul blond şi cercei mari de plastic. Buzele lor se întâlniră şi, acompaniaţi de aplauze gălăgioase, începură să se sărute. Stella ignoră cuplul, dar o căută din priviri pe Alicia. Rânjetul ei arăta ca al unei hiene în strălucirea pâlpâitoare a

lumânării.

Jacob fu următorul la rând. Luă tableta de la blondă şi se întoarse spre Alicia pentru a i-o da mai departe. Îi era milă de el că trebuia să sărute o faţă atât de dezgustătoare. Barmanul nu se grăbi, de parcă spera ca Alicia însăşi să renunţe. Când ea nu spuse nimic, îşi apropie puţin capul de al ei.

Respiraţia îi mirosea a tequila şi îşi lingea nervos buzele. Simţind mâna lui Jacob pe ceafă şi felul în care o trăgea uşor înspre el, Alicia închise ochii şi aşteptă atingerea buzelor lui. În schimb, simţi cum presiunea din ceafă dispare.

— Nu pot, îmi pare rău, îngăimă el.

Alicia deschise ochii şi era gata să spună că era în regulă, când Stella ridică tonul:

— Cât de nemernic poţi să fii? E sora mea, ştii asta, nu-i aşa?

Jacob mormăi ceva neinteligibil şi păru că vrea să-şi ia flaconul şi să plece naibii de acolo.

— Cum naiba crezi că se simte să fie batjocorită în felul ăsta? continuă Stella. Se descurcă mai greu cu băieţii, iar tu nu o ajuţi deloc cu încrederea în sine.

Toate privirile se îndreptară înspre barman, iar Alicia se gândi că o să-şi ceară iertare mai târziu, o să-i explice că Stella era supărată pe ea şi că el doar se nimerise în bătaia puştii.

Dacă reuşea să o scoată pe sora ei de acolo, totul ar fi fost mai bine a doua zi. Urma să-i arate noua versiune a site-ului. Alicia lucrase la algoritm toată vara şi acum părea să funcţioneze. Era departe de a fi perfect, desigur, dar, la un nivel de bază, sistemul reuşea să potrivească persoanele pe baza unor date provenite dintr-o gamă largă de surse.

După eşecul din Ziua investitorilor, sora ei o bătuse la cap să construiască ceva mai bun, un serviciu de dating pe care nimeni să nu-l poată respinge pentru lipsă de originalitate. Algoritmul acesta era soluţia, Alicia era convinsă de asta. Iar când Stella avea să vadă noua versiune, va fi de acord cu ea şi o va ierta pentru greşeala cu Arash.

Iar după aceea ar fi fost din nou doar ele două împotriva lumii.

Parfumul din dormitorul Stellei mirosea atât de puternic încât Aliciei i se făcu greaţă. Îşi adună hainele de pe podea şi luă o pereche de chiloţi curaţi din dulapul de lângă pat. Apoi intră în bucătărie, luă o sticlă de gin, coborî ruşinată cu liftul şi ieşi în stradă.

Câteodată, Alicia şi-ar fi dorit să locuiască într-un oraş mai mare, unde era posibil să comande un Uber. În Karlstad, însă, funcţionau doar companiile de taxi tradiţionale. Fu nevoită să aştepte mai bine de 15 minute o maşină care să o ducă acasă, la Norrstrand.

Când taxiul o lăsă în faţa casei sale de pe Grönagatan, rămase o vreme locului în zăpada de pe trotuar. Pentru o clipă, avu senzaţia că Birger Falk era acolo, înăuntru, că înviase, deschisese portbagajul Volvoului şi se întorsese să-şi termine treaba.

Alicia clătină din cap, încercând să-şi alunge nălucirile. Deschise sticla şi luă câteva înghiţituri de gin. Băutura îi arse stomacul; îi era foame. Spera să mai fi rămas vreun sendviş pe masa din bucătărie. Era aproape ora două după-amiaza, nu mâncase nimic din ziua precedentă.

Alicia deschise poarta şi se îndreptă spre scări şi spre uşa principală. Ridicând ochii, observă mişcare la fereastra din hol. Cineva era acolo, înăuntru. Nu era o nălucire. Prin fereastră se vedea o siluetă umană.

Vru să fugă din nou în stradă, dar se opri când conturul siluetei deveni mai clar. În câteva secunde, starea ei de spirit se preschimbă din teamă în iritare, ba chiar furie faţă de libertăţile pe care această femeie crezuse că şi le poate asuma.

Alicia intră val-vârtej pe uşă şi-şi trânti cizmele pe parchet.

— Cum îţi permiţi să dai buzna aici în halul ăsta?

Ascunse sticla de gin la spate şi o privi pe Linda. Toanta părea deopotrivă îngrozită şi ruşinată.

— Doamne, m-ai speriat, spuse ea, ducându-şi o mână la piept.

— Ce cauţi aici?

— Am vrut doar să văd cum eşti. Alaltăieri ai plecat în grabă din Palermo, iar azi am auzit la ştiri că a murit Stella. E groaznic! Ce se întâmplă, Alicia?

— Ce se întâmplă? Ai intrat în casa mea fără să îţi dau voie!

— Nu am intrat prin efracţie, protestă Linda. Uşa de la pivniţă era deschisă şi era prea frig să te aştept acolo. Am stat pe scări vreo oră şi mai că mi-a îngheţat fundul. Dacă aş fi ştiut că te enervezi atât de tare, bineînţeles că nu aş fi intrat niciodată.

Alicia începu să se îngrijoreze. Dacă lăsase uşa de la subsol descuiată, însemna că probabil făcuse mai multe greşeli ieri. Blugii erau plini de sânge când se grăbise să coboare din dormitor la baie, iar pe hol şi în bucătărie erau pete. Când, cu o seară în urmă, spălase podeaua, era întuneric şi îi era

rău de la whisky. Se prea putea să fi ratat un strop sau doi.

— Cum te simţi, pe bune? insistă Linda.

Alicia ridică din umeri.

— Sunt bine, spuse ea, gândindu-se că Linda probabil savura din plin drama.

Toanta era un parazit care se hrănea cu emoţiile altora, pentru că nimic interesant nu se întâmpla vreodată în propria-i viaţă.

— Ştii că sunt mereu aici dacă simţi nevoia să vorbeşti.

— Mulţumesc, dar sunt obosită şi vreau să dorm, spuse Alicia.

Linda îi aruncă o privire prietenoasă, părând că nu pricepe substratul spuselor ei. Alicia se gândi că ar fi putut să-i spună să se ducă dracului şi tot ar fi primit un zâmbet în schimb.

— Anunţă-mă dacă pot face ceva, orice, pentru tine.

— Sigur, aşa o să fac.

Alicia deschise uşa, vrând să-i dea de înţeles că discuţia se încheiase. Linda îi puse mâna pe braţ şi ieşi. Când ajunse pe scări se întoarse, de parcă ar fi uitat ceva.

— Apropo, ce făceai aseară în maşina aia veche? Era cât pe ce să mă calci.

Alicia încremeni.

— Ce maşină? rosti ea, repede.

Pentru prima dată fu recunoscătoare că faţa ei plină de cicatrici îi ascundea panica interioară.

— N-ai trecut cu maşina pe lângă Palermo, aseară, foarte târziu?

— Poftim? Nu, n-am fost eu. De ce crezi că aş fi fost eu? Nici măcar n-am maşină.

Linda miji ochii, stând pe gânduri.

— Ce ciudat! Aş fi băgat mâna în foc că tu erai.

Alicia făcu un pas spre ea şi puse mâna pe clanţă.

— Sigur ţi s-a părut, probabil era întuneric.

— Da, presupun că da, spuse Linda, fără să pară că ar intenţiona să o ia din loc.

Tăcerea incomodă se prelungi.

— Chiar trebuie să mă odihnesc, îi reaminti Alicia.

— Sigur că da, bineînţeles… Iartă-mă.

În sfârşit, Linda se îndepărtă cu un pas de uşă.

Alicia o trânti în urma ei.

16

John deschise uşa apartamentului din Empire State şi-şi aşeză haina pe umeraşul din hol. Faptul că asasinii îi urmăreau fiecare mişcare îi dădea o senzaţie neplăcută, de stânjeneală. Lucrurile pe care obişnuia să le facă deveneau automat un spectacol pentru camerele ascunse: îşi desfăcea fularul şi îl atârna pe cuier, se descălţa şi îşi lua papucii, umplea un pahar cu apă de la robinetul din bucătărie şi îl bea…

Ar fi vrut să se întoarcă la secţia de poliţie, sau poate să se cazeze la un hotel. Orice ar fi fost de preferat acestui apartament Big Brother. Pe de altă parte însă, nu putea să-şi încalce rutina şi să arate că era conştient de supraveghere.

Se cufundă în fotoliul Chesterfield şi privi spre apă, aşa cum obişnuia să facă mereu când se întorcea acasă. Faptul că era forţat să stea acolo i se părea de nesuportat. În astfel de momente, când trupul şi mintea nu-i erau ocupate cu altceva, simţea cum îl cuprinde panica.

În cursul după-amiezii poposise la unul dintre marile lanţuri de magazine de electronice. De ochii lumii, cumpărase un blender vertical, dar, cât putuse de discret, îi ceruse vânzătorului să pună în sacoşă şi un telefon mobil cu cartelă preplătită. Nu credea că mafioţii îşi dăduseră seama ce se întâmplase. Bărbatul cu înfăţişare est-europeană care îl urmărea era prea departe.

Următoarea oprire fusese la Rederiet, restaurantul spaniol unde se întâlnise pentru prima dată cu Trevor în Karlstad. John bău o bere la bar şi discută liniştit cu proprietarul, Eduardo, despre o operaţiune de poliţie care urma să aibă loc mai târziu în seara aceea. Îi strecurase o bucată de hârtie cu instrucţiuni scrise de mână, pe care proprietarul restaurantului o băgase în buzunarul şorţului, mândru ca un toreador de misiunea secretă care-i era încredinţată.

John inspiră adânc, cufundat în fotoliul de la etajul douăzeci şi unu. Îşi reaminti să nu strângă prea tare cotierele pentru că ar fi fost surprins de camerele de luat vederi. Cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită, îşi îmbrăcă paltonul şi coborî cu liftul la parter. Voia să-i iasă în întâmpinare lui Trevor, pentru ca prietenului său să nu-i vină ideea de a ajunge mai devreme şi să dea buzna în apartament fără să ştie de supravegherea video a mafioţilor.

John nu avu prea mult de aşteptat până se ivi silueta masivă a lui Trevor, înaintând agale de-a lungul cheiului.

— Plecai undeva? întrebă nedumerit Trevor cu mâinile vârâte în buzunare.

— Da, am coborât ca să te întâlnesc. Am fost prins la serviciu şi nu am avut timp să gătesc nimic. M-am gândit că am putea mânca în oraş.

John percepu întrebarea nerostită din ochii prietenului său: *Cum o să trecem carnetul între noi într-un restaurant fără să fim descoperiţi*? Pe faţă, însă, Trevor nu se arătă afectat de schimbarea de planuri.

— Sigur, ar fi grozav, spuse el.

Eduardo îi conduse la masa de la Rederiet. Locul fusese ales cu atenţie dinainte. Se aflau în capătul restaurantului, unde sala era mai îngustă şi erau mai puţini clienţi.

Le aduse meniurile aceeaşi chelneriţă care îi servise şi data trecută. Trevor asigură coloana sonoră pentru microfonul de pe pieptul său, punând întrebări detaliate despre preparatele *tapas* spaniole.

John ridică privirea şi miji ochii văzându-l pe individul care tocmai intrase pe uşa din faţă. Era bărbatul care îl urmărise în timpul după-amiezii, dar îmbrăcat în alte haine. Acum purta o pereche de pantaloni de culoare închisă şi o jachetă de piele cu nasturi, cu o cămaşă cu model *paisley* pe dedesubt.

John îi făcu semn din cap subtil lui Eduardo, care se grăbi spre intrare şi îl conduse pe noul oaspete la masa rezervată de John pentru potenţialii urmăritori. Era suficient de departe de masa lor pentru ca bărbatul să nu poată vedea chiar tot ceea ce se întâmpla acolo, dar suficient de aproape pentru a nu-l face să ceară altă masă.

Dintr-o scurtă privire către John, Trevor îi dădu de înţeles că şi el observase sosirea mafiotului. Între timp, continua să o interogheze pe chelneriţă cu privire la meniu.

— Există vreun fel de mâncare despre care nu te-a întrebat încă? râse John.

— Nu-i nimic, sunt aici să vă ajut, răspunse ea, zâmbind.

— Poftim! spuse Trevor triumfător. Îi place să vorbească cu oaspeţii.

Părea că se simte bine în rolul americanului vorbăreţ. Era un rol mai apropiat de personalitatea lui decât traficantul de droguri pe care îl jucase în Baltimore.

— Lasă-ne câteva minute şi vom fi gata să comandăm mai târziu, continuă el.

Tânăra încuviinţă din cap şi se îndreptă spre o altă masă. Când chelneriţa se interpuse între ei şi mafiot, John scoase telefonul mobil şi i-l strecură pe sub masă prietenului său, împreună cu un şerveţel pe care scria *Comandă Gazpacho*.

Trevor abia avu timp să îşi schimbe expresia surprinsă de pe faţă înainte de întoarcerea chelneriţei.

— Dacă vă este greu să decideţi, puteţi să alegeţi şi astăzi recomandarea restaurantului, spuse ea într-o engleză excelentă.

— Nu, mulţumim. Astăzi ne alegem singuri meniul. Aş vrea să încep cu supa rece de roşii… iar apoi mai vedem. E ok? spuse Trevor.

— Bineînţeles. Şi tu? spuse ea, întorcându-se spre John.

— La fel şi pentru mine, şi vom împărţi o sticlă de vin alb al casei.

Chelneriţa notă comanda în carneţelul ei şi se grăbi spre următorul grup de oaspeţi. Localul se umplea, iar zumzetul care îi plăcea atât de mult lui John se răspândea în încăpere. Însă vizita din această seară la restaurantul obişnuit era departe de a fi relaxantă. Aruncă din nou o scurtă privire spre mafiot, conştient că fiecare cuvânt rostit la masă se auzea în căştile pe care le purta acesta.

În curând, chelneriţa se întoarse cu vinul. Le umplu paharele şi lăsă sticla pe masă. În drum spre uşa bucătăriei, îl ocoli pe Eduardo, care aducea cele două porţii de gazpacho. Proprietarul restaurantului ţinti cu privirea un scaun aflat în drum şi se împiedică credibil de unul dintre picioarele acestuia. Făcu câţiva paşi împleticiţi înainte şi vărsă conţinutul farfuriilor adânci peste pieptul lui Trevor, care, după o clipă de confuzie, se prinse în joc.

— Ce naiba faci?!

— Iertaţi-mă, îmi cer mii de scuze, spuse Eduardo, sprijinindu-se cu spatele de masa mafiotului.

Începu să-i şteargă cămaşa cu o cârpă şi, în acelaşi timp, scoase din buzunarul şorţului un cleşte mic pentru tăiat sârmă. John se ridică în picioare pentru a bloca şi mai mult câmpul vizual şi luă cleştele din mâna bucătarului. Introduse vârful în spaţiul dintre doi dintre nasturi ai cămăşii lui Trevor şi secţionă cablul microfonului ataşat pe pieptul gol. Apoi lăsă unealta să alunece neobservată înapoi în şorţul lui Eduardo şi se trânti pe scaun.

— Lasă-mă-n pace! se răsti Trevor, dând la o parte mâinile lui Eduardo.

John văzu cum mafiotul îşi atinge urechea stângă. Legătura fusese

întreruptă; spera ca explicaţia să fie plauzibilă: un chelner idiot stricase microfonul, turnând supă de roşii peste el.

Trevor continuă să-l certe pe Eduardo, care îşi ceru din nou scuze şi promise că toată consumaţia avea să fie din partea lui şi se oferi să achite factura de la curăţătorie. Apoi proprietarul restaurantului, aparent ruşinat, se îndreptă spre bucătărie, iar conversaţiile de la mese se reluară încet.

— Au instalat camere de supraveghere în apartamentul meu, spuse John, în timp ce vacarmul din local revenea la nivelul său obişnuit.

— Mi-am dat seama. Dar chestia asta n-o s-o creadă, la naiba, spuse Trevor, arătând spre pata lipicioasă de pe cămaşa lui.

— A fost singura idee care mi-a venit în minte. Trebuie să discutăm fără să ne-audă. M-am hotărât să te ajut.

Prietenul său îl privi cu ochii plini de recunoştinţă.

— Sunt conştient că îţi asumi un mare risc pentru mine, spuse el.

John sorbi din paharul cu vin, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Chiar dacă nu-i mai putea auzi, mafiotul avea încă ochi cu care să vadă. Era înţelept să facă discuţia să pară cât mai relaxată posibil.

— Filmuleţul se află pe un server în cloud, spuse el. În fiecare luni, între orele 6 şi 10 dimineaţa, accesez un anumit site web şi introduc un cod de opt cifre. Dacă nu fac asta, filmuleţul e postat automat pe YouTube, iar biroul din Baltimore al Agenţiei primeşte un e-mail cu linkul.

— Ce conţine filmuleţul?

— N-are importanţă. Materialul este suficient de compromiţător pentru ca Ganiru să nu aibă de ales şi să fie nevoit să ne lase în viaţă. Asta e tot ce trebuie să ştii.

John văzu cum prietenul său se încruntă nemulţumit şi adăugă:

— Codul e cel care te protejează, Trevor, nu conţinutul filmuleţului.

— Şi eşti gata să mi-l dai?

— Da, dar cu o singură condiţie: nu trebuie, sub nicio formă, să explici cum anume e distribuit filmul. Dacă Ganiru obţine adresa site-ului, amândoi suntem morţi.

John se simţea prost că-i vorbea pe tonul acela. Trevor era un agent de teren instruit şi, după cum se dovedise, era mai priceput decât el în a-şi păstra calmul. Totuşi, lucrurile acestea se cereau spuse. Gravitatea situaţiei apăsa greu pe umerii amândurora.

— Stai liniştit. Înţeleg că, indiferent ce mi-ar promite în schimbul filmului, Ganiru m-ar ucide imediat ce i-aş spune ce vrea să ştie. Dar mai e

un lucru care mă îngrijorează…

— Care?

— Dacă suntem doi care cunosc acelaşi cod, e de-ajuns să-l lase în viaţă numai pe unul dintre noi.

John încuviinţă din cap. Acesta era punctul slab al planului, care îl iritase cel mai tare în ultimele 24 de ore.

— Noi ştim cum stă treaba, spuse el. Dar nu şi Ganiru. Desigur, ar putea să-l ucidă pe unul dintre noi şi să rişte, sperând că filmuleţul nu va fi făcut public de către celălalt. Dar nu cred că ar îndrăzni.

Trevor gustă vinul şi păru să cadă pe gânduri.

— Ai dreptate, spuse el după un timp. După cum îl cunosc, Ganiru nu şi-ar asuma niciodată un asemenea risc.

John se uită din nou la mafiot. Bărbatul stătea cu un telefon mobil la ureche, consultându-se probabil cu unul dintre tovarăşii săi, aflat în afara restaurantului. Riscul unei intervenţii era iminent. John luă biletul cu adresa site-ului şi codul, pe care îl avea pregătit în buzunarul hainei, şi-l aşeză discret pe masă.

— Memorează, spuse el.

Trevor se uită cu atenţie la numere, dând scurt din cap la fiecare dintre ele, de parcă ar fi bătut în cuie combinaţia în mintea sa.

— Gata, spuse el, după ce repetă procedura de trei ori.

John luă biletul şi se gândi să-i dea foc de la lumânarea de pe masă. Dar flacăra ar fi atras atenţia şi ar fi sporit suspiciunile, aşa că renunţă. Rupse hârtia în bucăţi mici, le aruncă în supa de roşii şi amestecă cu lingura, făcându-le să se scufunde.

— Câţi oameni ne urmăresc? întrebă el.

— Patru.

— În acelaşi timp?

— Nu, de obicei fac cu rândul. În seara asta sunt doar doi: cel de aici din restaurant, care se ocupă de tine, şi un alt tip, afară, care m-a urmărit până aici. Ceilalţi sunt încă la hotel.

— Unde stai?

— La un hotel aflat în afara oraşului, Gustaf Fröding se numeşte. Dorm cu cătuşele prinse de pat şi trebuie să-l trezesc pe unul dintre ei dacă vreau să mă piş.

John ridică din umeri, nu la auzul informaţiei privind tratamentul umilitor, ci la numele hotelului. Acolo îşi petrecuse şi el primele săptămâni în

Karlstad, înainte de a pune mâna pe apartamentul din Empire State.

— Ce se întâmplă acum? spuse Trevor, măturând câteva firimituri de pâine de pe faţa de masă.

— Acum vom merge la hochei.

— Ce vrei să spui?

John observă că mafiotul îşi lăsase deoparte telefonul mobil şi îşi îndreptase toată atenţia spre masa lor.

— Ia biletul şi încearcă să pari fericit, spuse el, scoţând o altă bucată de hârtie, de data asta din buzunarul interior al sacoului, fără să încerce să o ascundă.

Trevor îşi ridică braţele, aproape exagerându-şi entuziasmul.

— Meciul e mâine-seară, spuse el.

— Da, iar oamenii din oraşul ăsta sunt înnebuniţi după echipa lor. Va fi plin de lume.

— Deci… Crezi că ar trebui să profităm de situaţie şi să plecăm de aici?

John îşi aminti să ia din nou o înghiţitură de vin. Ar fi părut ciudat dacă nivelul lichidului din pahar nu scădea.

— Ocazie mai bună n-o să avem, spuse el. Ne întâlnim la arenă şi intrăm împreună. Cât timp oamenii stau la coadă să cumpere cârnaţi şi bere în prima pauză, dispărem în mulţime şi ne întoarcem la maşina mea.

Trevor puse biletul înapoi pe masă şi se uită la John, deloc convins.

— Vor veni mai mulţi să ne urmărească, spuse el. Doi înăuntru şi doi afară.

— Ce fel de maşină au? întrebă John.

— Hai că mă dezamăgeşti dacă nu ştii deja.

— Am observat o Toyota albă de câteva ori.

Trevor zâmbi.

— Ce poliţist bun! Mai au şi un Passat albastru. Le alternează din când în când.

Confirmarea îl făcu pe John să se simtă ceva mai calm. Puterea motoarelor maşinilor mafioţilor nu se apropia nici pe departe de motorul în opt cilindri al Chryslerului. Dacă reuşeau să ajungă pe autostradă, urmăritorii nu aveau nicio şansă să-i ajungă din urmă.

— Presupun că au montat un dispozitiv de urmărire GPS pe maşina mea. Trebuie să ne descotorosim de el înainte să plecăm, spuse el.

Trevor încuviinţă.

— Tot ce se poate. Unde mergem?

— Spre sud, răspunse John. Pe Öresund, spre Danemarca, iar de acolo spre Germania. Când avem un avans suficient de mare, îl contactez pe avocatul lui Ganiru şi îl anunţ că de-acum asigurarea de viaţă e valabilă şi pentru tine. Până aici am gândit planul.

— E destul de bine, spuse Trevor, trăgând de cămaşă cu degetul mare şi arătătorul ca să-i grăbească uscarea.

Ţesătura i se lipea de piept, iar John putea vedea conturul microfonului dincolo de petele roşii de supă.

— Acum avem de rezolvat o problemă mai urgentă, continuă Trevor. Cum o să le explic că am tăiat cablul microfonului când mă întorc diseară la hotel?

— Spune-le că a trebuit să-ţi scoţi microfonul în bucătărie şi că l-ai aruncat într-un coş de gunoi ca să nu fii descoperit.

Trevor nu-şi ascunse nedumerirea.

— De ce aş face una ca asta?

Chiar în acel moment, Eduardo ieşi din vestiarul restaurantului şi se repezi la masa lor cu o cămaşă albă în mână.

— Nu pot să vă las să staţi şi să mâncaţi îmbrăcat aşa, spuse el, arătând spre pieptul lui Trevor. Veniţi cu mine.

— Chiar nu e necesar, protestă Trevor.

— Domnul meu, insist. Asta ar trebui să fie măsura dumneavoastră.

Eduardo îl ajută să se ridice de pe scaun şi-l trase după el pe bărbatul cel voinic, dispărând prin uşile batante în bucătărie. John era fascinat de cât de bine îşi juca rolul proprietarul restaurantului, care era de altfel un tip timid. Îl încerca un vag sentiment de vinovăţie pentru că îl pusese în această situaţie periculoasă.

Între timp, mafiotul îşi duse din nou telefonul la ureche. Cel urmărit nu mai era la vedere şi probabil că bărbatul îşi avertiza tovarăşul din exterior în privinţa unei posibile tentative de evadare. La scurt timp după aceea, însă, Trevor reveni. Cămaşa cea nouă, curată de altminteri, era cu câteva numere mai mică. Era atât de întinsă pe piept încât John se aştepta ca nasturii să-i sară în faţă dintr-o clipă într-alta.

— Abia pot să respir, oftă Trevor în timp ce se aşeza din nou la masă.

— Toate bune?

— Sigur că da. Microfonul e la gunoi.

— Te vor lua la-ntrebări în seara asta, spuse John.

— Da. Iar dacă nu mă cred, o să iasă nasol.

— Ei, haide, te descurci tu. M-ai păcălit zi de zi, timp de aproape un an. Nu am bănuit niciodată că şi tu erai infiltrat în banda lui Ganiru.

— Poate că asta spune mai multe despre tine decât despre mine, râse Trevor, ridicând paharul ca să ciocnească.

John zâmbi sumbru. Atâta timp cât prietenul său îşi păstra simţul umorului, aveau şanse ca planul nebunesc să le reuşească.

— Dacă totul se duce de râpă, cred că va trebui să schimb din nou tabăra şi să le dau filmuleţul ticăloşilor ăstora, continuă Trevor. Doar am reuşit să te conving să-mi povesteşti despre asigurarea de viaţă, nu-i aşa?

John încercă să râdă, dar nu-i prea venea. Luă o înghiţitură mare de vin şi se văzu nevoit să recunoască în sinea sa că, dacă prietenul său chiar voia să i-o tragă, strategia lui fusese genială.

— Uşurel, frate, glumeam şi eu…

John lăsă umerii în jos şi alungă gândul. Era prea insidios ca să-l ţină în minte.

Duminică

17

Sticla de gin era pe jumătate goală, iar Alicia privea afară prin cristalele de gheaţă formate la una dintre ferestre. Afară se întunecase, iar strada era pustie. Vecinii nu păreau să îndrăznească să iasă în frig şi Alicia îi înţelegea pe deplin. Dacă ar fi avut măcar un strop de linişte, şi-ar fi petrecut şi ea duminica în faţa televizorului.

Se luptase cu sticla toată noaptea trecută. După vizita Lindei, se hotărâse, la naiba, să nu mai bea. Băutura o prostise. O Alicia trează nu ar fi trecut niciodată pe lângă Palermo, dându-i Toantei ocazia s-o vadă în Volvoul ăla.

La miezul nopţii urcase la etaj pentru o nouă încercare de a-şi recupera dormitorul. De data asta nu ajunsese mai departe de uşa închisă. Gândul la cadavrul lui Birger Falk o făcuse să coboare în grabă scările până la canapeaua din sufragerie. Luase o pătură şi o pernă în plus din dulap şi făcuse o înţelegere cu sine însăşi: dacă rămânea în casă şi nu fugea în apartamentul Stellei, primea trei somnifere.

Dormise aproape paisprezece ore şi, în loc să se trezească odihnită, îşi simţea creierul suprasolicitat, tânjind după mai multe sedative. Nu avusese puterea să reziste şi băuse primul gin al zilei stând pe WC, cu chiloţii în jurul gleznelor.

Nenorocita aia de maşină, se gândi ea, continuând să privească pe fereastra bucătăriei.

Ar fi trebuit să o scufunde într-un iaz. Sau să o ardă. Acum, mormanul ăla de fier stătea abandonat printre molizi, perfect vizibil pentru oricine trecea prin zonă.

Alicia se trânti pe podea, rezemată cu spatele de calorifer. Cu sticla de alcool în mână, se uita pe site-ul ziarului Aftonbladet, căutând cele mai recente articole despre uciderea Stellei. Degetul i se opri când văzu privirea disperată de pe ecran. Era aceeaşi privire care o ţintuise de pe podeaua dormitorului cu doar două zile în urmă.

Fotografia lui Birger Falk era identică celei pe care i-o arătase poliţia. Dedesubt se puteau citi numele şi vârsta celui căutat. Ea derulă mai departe fluxul de ştiri, dar nu dură mult şi simţi din nou că ameţeşte.

Maşina.

Maşina aia nenorocită era acolo.

Într-un chenar, poliţia făcea apel la public să ia legătura cu cea mai

apropiată secţie dacă vedeau vehiculul.

Poate că Linda sunase deja la poliţie şi le spusese că o văzuse pe Alicia conducând Volvoul vineri seara. Gândul acesta nu-i dădea pace şi simţea că-i sare inima din piept.

În acelaşi timp, îşi dădu seama că nu prea avea importanţă dacă Toanta o turnase sau nu la poliţie. Mai devreme sau mai târziu, poliţia avea să găsească maşina, cu ucigaşul Stellei în portbagaj, iar ea avea să fie învinuită că-şi răzbunase sora.

Mormanul de fier era plin de ADN-ul ei, poate chiar şi de amprentele ei. Alicia nu-şi amintea să fi purtat mănuşi nici măcar atunci când atinsese cadavrul.

Probabil că la fel de rău era şi în dormitorul de la etaj. Podeaua avea spaţii pe unde sângele bărbatului ar fi putut să se scurgă, locuri unde ea nu reuşise să ajungă cu mopul. Un criminalist experimentat nu ar fi avut nevoie de multe ore pentru a dovedi că Birger Falk fusese în casa ei.

Orice încercare de a susţine că acţionase în legitimă apărare ar fi fost respinsă de procuratură la inevitabilul proces. În loc să coopereze cu poliţia, ea încercase să ascundă atât cadavrul, cât şi maşina.

Alicia lăsă telefonul deoparte şi mai luă o înghiţitură de gin. Era pe culmile beţiei, în intervalul acela scurt când creierul îi era suficient de ameţit încât să reducă anxietatea, fiind în continuare capabil să gândească logic.

Totul începea şi se încheia cu maşina.

Trebuia să o facă să dispară înainte să o găsească cineva şi să sune la poliţie. Asta era singura ei şansă de a evita să vadă interiorul unei închisori de femei.

Alicia se ridică şi ieşi în hol clătinându-se. Nu-şi găsea bocancii de iarnă, aşa că îşi vârî picioarele într-o pereche de cizme de cauciuc. Agăţată pe stâlpul de sub cuierul pentru pălării era o haină de care Stella se săturase cu câţiva ani în urmă. Era prea lungă, dar avea buzunare suficient de mari pentru a adăposti o sticlă mică de alcool.

Ieşi. Temperatura scăzuse şi mai mult, iar frigul îi înţepa obrajii. Nu era deloc neplăcut, ci mai degrabă îi cădea bine. Avea nevoie de aer curat. După câteva minute însă, picioarele o dureau. Sub un felinar, Alicia îşi scoase cizma stângă. Nu purta ciorapi, iar cizmele o rodeau şi îi înroşiseră călcâiul.

Se gândi să se întoarcă să-şi schimbe încălţămintea; în loc de asta, bău mai mult gin. La urma urmei, benzinăria era doar câteva sute de metri mai

încolo, unde se termina Norra Allén.

Când intră în benzinărie, tânărul din spatele ghişeului se uită fix la ea. Avea un început de mustaţă care se întindea pe buza de sus, iar obrajii îi erau acoperiţi de acnee. Şi tu crezi că eu sunt urâtă? se gândi Alicia.

Ceru o canistră, iar bărbatul dispăru în magazie. Se întoarse cu una verde, din plastic.

— E de zece litri, ajunge?

Alicia ridică din umeri.

— Poate, spuse ea.

Habar n-avea cât de multă benzină ar fi fost necesară ca să dea foc unui Volvo vechi.

— De fapt, mă tem că e singurul tip de canistră pe care-l avem.

— Atunci o iau, spuse ea şi îi întinse cardul. Plătesc şi benzina.

Bărbatul încasă plata, iar Alicia se afla curând în faţa unei pompe. Inspiră adânc vaporii plăcuţi în timp ce umplea canistra. Combustibilul dădu pe-afară, aşa că înşurubă capacul şi o luă din loc.

— Alo! Tre' să pui furtunul la loc!

Alicia se întoarse şi văzu că bărbatul ieşise în fugă din magazin. Se aplecă şi ridică furtunul, aşezându-l la locul său. Făcu un semn cu mâna pentru a-şi cere scuze şi continuă să meargă. Canistra era grea, aşa că Alicia schimbă mâna cu care-o căra. După câţiva metri schimbă din nou şi, în cele din urmă, o luă în braţe.

După ce merse o bucată de vreme, puse canistra jos pentru a se odihni şi, brusc, nu mai fu sigură că se afla pe drumul cel bun. Ca să ajungă la Volvo trebuia să traverseze podul spre Hammarö, care era în cealaltă direcţie, nu-i aşa? De ce nu-l vedea? Locuia în zonă şi nu avea cum să fi ajuns aşa departe de benzinărie.

Alicia se aşeză pe cea mai apropiată bancă şi se uită din nou la piciorul iritat, pe care-l simţea ca pe o bucată de gheaţă; pielea de pe călcâi era deja plină de băşici. Cum de se gândise că o să poată continua aşa? Vineri noapte, când se întorsese pe jos de la pădurice a de molizi, purta şosete groase şi ghete rezistente în picioare şi nu fusese nevoită să care o canistră de benzină.

Alicia îşi vârî piciorul înapoi în cizmă şi încercă să meargă câţiva paşi. Acum o durea atât de tare încât îi dădură lacrimile.

— La naiba, gemu ea.

Deşurubă dopul sticlei de gin şi-l aruncă într-un canal de scurgere. Bucata de metal ţopăi de câteva ori înainte să dispară în fantele grătarului ruginit. Îi

trecuse beţia, iar locul ei începea să fie luat de mahmureală.

Două adolescente se apropiară pe o motoretă. Alicia le vedea ca prin ceaţă. Clipi des, încercând să se concentreze. Fetele se învârtiră pe trotuar în jurul ei şi-i strigară ceva, dar ea nu înţelese, vocile lor sunau ciudat, distorsionat.

Fata care stătea în spate coborî de pe motoretă şi se apropie de bancă. Alicia se gândi că ar trebui să o roage să o ducă acasă. Sau poate la Stella? Cu puţin noroc, sora ei avea să fie acolo.

Întinse mâna ca să primească ajutor să se ridice, dar fata o plesni peste mână. Înainte ca Alicia să poată reacţiona, sticla de gin dispăruse, iar motoreta era gata de plecare. Hoaţa ridică sticla ca să-şi arate victoria, în timp ce fata care conducea ambală motorul. Alicia îşi astupă urechile, zgomotul era prea puternic.

În timp ce încerca din răsputeri să se ridice, piciorul i se lovi de ceva aflat pe jos, sub bancă. Alicia se aplecă să se uite şi văzu o canistră verde de plastic. Era aproape sigură că-i aparţinea, dar nu-şi putea aminti cum ajunsese acolo. Îşi duse mâinile la nas. Miroseau a benzină.

Exact, asta era!

Umpluse bidonul acela la benzinărie, dar… de ce? Alicia oftă. De îndată ce reuşea să găsească răspunsul la o întrebare, alta îi lua locul. Totul era o mare încurcătură în mintea ei şi nu se simţea prea bine. De fapt, chiar deloc bine. Avea să-i ceară Stellei să sune la clinica din Copenhaga. Se vor duce acolo împreună, încă din seara asta, iar Alicia va avea rezerva de la capătul coridorului, cea care dădea spre parc şi avea tapet cu fluturi lămâiţă.

Îşi scoase telefonul şi apelă numărul surorii ei. Sună de câteva ori înainte să intre căsuţa vocală. Alicia închise, apoi încercă din nou. Ar fi vrut să lase un mesaj, dar nu găsea cuvintele potrivite, aşa că renunţă.

Îşi lipi haina mult prea subţire mai strâns în jurul corpului. Vocea Stellei trezise ceva în ea. Reuşi să găsească un indiciu şi încercă să-l desluşească.

Canistra de sub bancă. Acum ştia de ce era plină cu benzină. Undeva se afla o maşină căreia avea de gând să-i dea foc.

Dar de ce trebuie să fac asta?

De data aceasta, răspunsul veni pe dată. Nemilos şi fulgerător, în egală măsură: pentru că în portbagaj se afla un mort pe care ea însăşi îl înjunghiase.

De ce l-am omorât pe omul ăla?

Pentru că-i era frică de el.

De ce îmi era frică de el?

Pentru că el… a ucis-o pe Stella.

Alicia începu să urle în întunericul din jur. Răcni până când corzile vocale îi cedară şi nu se mai auzi decât un şuier prelung. Apoi se aplecă, deşurubă capacul canistrei şi îşi turnă benzina peste ea.

Alicia era atât de cufundată în propria suferinţă încât nu-i băga în seamă pe cei care treceau pe lângă ea. Apoi, un câine se apropie şi dădu să-i miroasă piciorul. Ea se trezi şi se uită la bărbatul care ţinea lesa. Acesta păru îngrozit şi îşi trase animalul de acolo, pentru a evita să intre în contact cu nebuna care mirosea a benzină.

Alicia îşi scoase cizmele de cauciuc şi-şi trase picioarele sub ea. Se legăna înainte şi înapoi pe bancă. Picioarele îi ardeau de durere în frig, iar hainele umede i se lipiseră de piele.

Faptul că recunoscu maşina de îndată ce aceasta trecu de colţ o surprinse. Pesemne făcuse prea multe glume care aveau vehiculul acela drept subiect. Obişnuia să-i spună lui Ratko că maşina aia era ca o extensie a penisului lui, iar el sfârşise prin a o ameninţa că o dă afară din Palermo dacă nu încetează. Alicia habar n-avea dacă voia sau nu voia ca el să o vadă acolo, pe bancă. Îi era atât de ruşine, dar în acelaşi timp înţelegea că avea nevoie de ajutor, dacă nu voia să se trezească din nou la urgenţe, cu pătura gonflabilă de încălzire peste ea.

Crezu iniţial că el nu o văzuse, căci Ratko conducea mult prea repede, ca de obicei. Însă, înainte să ajungă în următoarea intersecţie, acesta opri maşina, dădu puţin cu spatele şi sări de pe scaunul şoferului. La aproximativ un metru de bancă, se opri şi strâmbă din nas în acelaşi mod în care o făcuse şi câinele.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine, Alicia?

Ea încercă să ascundă canistra cu picioarele, dar era prea târziu, el deja o văzuse.

— Nu ştiu, spuse ea şi începu să plângă.

Ratko se aşeză pe vine în faţa ei.

— Haide, vino cu mine.

Îi întinse un braţ de care să se sprijine şi se îndreptară împreună spre maşină. Ratko o ajută să-şi pună centura de siguranţă şi porni motorul. Caii-putere de sub capotă vuiau, iritaţi pesemne de cât de atent conducea.

— Unde mergem? întrebă Alicia, suflându-şi nasul.

Ar fi vrut să se oprească din plâns, dar nu reuşi.

— La spital, răspunse el.

— Nu, vreau să merg acasă, nu la spital. Te rog, du-mă acasă.

Ratko se întoarse spre ea îngrijorat.

— Alicia, nu-mi pot asuma răspunderea asta…

Ea privi ţintă înainte şi nu-i răspunse.

— Trebuie să te dezbraci de hainele alea, continuă el. Ai îngheţat atât de tare încât tremuri toată.

— Ştiu, spuse ea. De-aia vreau să mă duc acasă. Acolo pot să fac un duş cald şi să mă schimb. Apoi merg cu tine la spital fără să fac scandal, bine?

Se apropiau de autostradă, iar Ratko nu părea convins.

— Promiţi? rosti el în cele din urmă.

— Da, promit.

— Bine, pentru că eu habar n-am ce să fac în asemenea situaţii.

Alicia îşi sprijini capul de geam şi se gândi că fusese norocoasă. Un altul ar fi dus-o la secţia de psihiatrie şi ar fi cerut să fie monitorizată pentru prevenirea sinuciderii cel puţin o zi. În termeni simpli, asta însemna că n-ar fi fost lăsată nici măcar o clipă nesupravegheată, nici măcar atunci când mergea la baie.

Ratko întoarse la semaforul roşu şi conduse spre Grönagatan. Îi întinse un pachet de şerveţele din spaţiul de depozitare dintre scaune. Ea luă unul şi îşi şterse lacrimile care nu conteneau să-i curgă pe obraji.

☆

Ratko se aşeză în sufragerie şi aşteptă ca ea să facă un duş.

— Bea, spuse el, dându-i o ceaşcă de ceai. Am pus şi nişte miere, sper să fie ok.

Alicia se aşeză lângă el pe canapea şi cuprinse în palme cana caldă. Hainele îmbibate cu benzină se învârteau deja în maşina de spălat, iar ea îmbrăcase o pereche de blugi şi un pulover tricotat, cu câteva numere mai mare.

Acum, după ce-şi recăpătase capacităţile cognitive, Alicia constată cât de beată era încă. Fetele de pe motoretă îi făcuseră o favoare furându-i sticla de gin înainte ca ea să aibă ocazia să mai dea pe gât.

Ratko se lăsă pe spate şi se uită la ea cu aceeaşi gravitate pe care o afişase în timpul discuţiei despre Preşedinte.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă el.

Să vorbim despre… ce anume? se gândi Alicia. Despre bărbatul pe care-l

înjunghiase? Sau poate Ratko voia să audă mai multe despre maşină, despre Volvoul nenorocit care încă mai era vizibil printre molizi şi care urma să ducă la condamnarea ei pentru crimă.

— Sunt prea obosită ca să vorbesc, spuse ea, rezemându-şi capul pe marginea canapelei.

Nu putea să plece şi s-o lase în pace? Doamne, ce dor îi era de Stella! Sora ei ar fi rezolvat totul. Ar fi scăpat de cadavru şi s-ar fi asigurat că maşina nu va fi găsită niciodată.

— Ar fi trebuit să te sun, spuse el ruşinat. Ştiu cât de apropiate eraţi.

Alicia chicoti în sinea ei. Ratko habar n-avea despre ce vorbea.

— Nu mă pot descurca fără Stella, zise ea trăgându-şi picioarele la piept.

— Vrei o pătură?

— Nu.

Răspunsul ei sună mai aspru decât intenţionase. Dar nu voia nicio nenorocită de pătură. Nu ar fi îmbunătăţit cu nimic situaţia.

Ratko îi puse o mână pe picior. Alicia ar fi vrut să i-o dea la o parte dar, în acelaşi timp, îi plăcea să-i simtă atingerea. O liniştea.

— Nu-i adevărat, spuse el încet.

— Ce?

— Că nu te poţi descurca fără sora ta.

— Serios? Doar pentru că noi doi ne-am tras-o cândva nu înseamnă că mă cunoşti.

— Nu, dar te-am auzit vorbind despre Stella la Palermo. Se pare că aţi avut o relaţie complicată.

Alicia se ridică brusc şi se uită la el.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ratko păru că se gândeşte bine înainte de a răspunde.

— Nimic mai mult decât ceea ce am spus, că relaţia era complicată. Aşa e relaţia cu fraţii sau cu surorile. Vrei să-ţi pregătesc o geantă? Pentru spital, vreau să spun.

— Nu, vreau să-mi explici ce naiba ai vrut să spui, se răsti ea.

Ratko suspină şi întoarse privirea spre fereastră.

— Nu e momentul potrivit.

— De ce oare trebuie să fii mereu aşa misterios?

Alicia îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

— Bine, spuse el, întorcându-se cu faţa la ea. Ca să fiu sincer, nu cred că Stella a fost bună pentru tine. Sau, de fapt, nu cred, ci ştiu asta. La Palermo te

plângeai mereu că te înnebuneşte şi că îţi doreşti o altă viaţă. Când te întrebam de ce nu renunţi, mi-ai spus mereu că nu poţi. Te porţi de parcă ai fi legată de glie, nu am înţeles niciodată asta.

— Ştii că e moartă, nu? întrebă Alicia.

— Da, ştiu asta şi îmi pare foarte rău pentru tine. Dar tu ai fost cea care a insistat să-ţi răspund.

Ratko se lăsă pe spate pe canapea şi îşi trecu mâna prin păr, astfel încât freza pomădată i se lipi de scalp.

— Îmi pare rău, Alicia. Am vrut să vorbesc cu tine despre Stella la un moment dat, dar acum nu e momentul potrivit. E cel mai prost moment posibil. Ţi-am spus că nu mă pricep la chestiile astea.

— Chestiile astea? Te referi la tipele din pădure care îşi toarnă benzină pe ele?

Ratko dădu încet din cap, cu ochii în tavan.

— Da, suntem o rasă specială, continuă ea. *An acquired taste*, cum se spune.

— Ai promis că vii cu mine la spital.

Se uită din nou la ea cu privirea aceea gravă.

— Ştiu asta. Iată încă o problemă cu noi, puicuţele demente. Minţim.

— Dar ai nevoie de ajutor! Chiar aveai de gând să-ţi dai foc?

Alicia nu-i răspunse. În schimb, îşi puse mâna pe umărul lui Ratko.

— Ai fost vreodată la urgenţe la psihiatrie? Medicii doar le fac pacienţilor injecţii cu calmante şi îi trimit din nou acasă. Dacă aşa stau lucrurile, sunt îngrijită mai bine în alte părţi. Stella obişnuia să se ocupe de asta.

— Unde anume? spuse el. Pot să te duc până acolo?

— Mâine… Mă poţi ajuta mâine cu asta.

Alicia se întinse pe spate pe canapea şi îşi aşeză picioarele în poala lui. Închise ochii şi adormi aşa, cu alcoolul alergându-i prin vene şi căldura mâinilor lui Ratko învăluindu-i picioarele îngheţate.

18

Duminica aceea avea să se dovedească una dintre cele mai lungi zile din viaţa lui John. În primul rând, se trezise mult prea devreme, la şapte. Încercase să adoarmă din nou, dar faptul că ştia că există camere de luat vederi în apartamentul său nu-i dădea pace. Se simţea ca o insectă sub un microscop.

De-a lungul dimineţii avu mereu impresia că spaţiul dintre pereţi devine tot mai strâmt şi, în cele din urmă, simţi nevoia să iasă la o plimbare de-a lungul cheiului, în lumina cenuşie şi palidă a iernii. Avea impresia că toţi cei din jur erau asasini, chiar dacă erau părinţi tineri sau pensionari cu bastoane.

La lăsarea serii, John se simţi în sfârşit pregătit să părăsească apartamentul pentru ultima oară. Valiza lui era încă în portbagajul Chryslerului, aşa că nu trebuia decât să-şi îmbrace haina şi să se încalţe.

Ieşi din lift la parter şi observă imediat jocul de lumini de pe pereţii holului. Ajungând la uşă, privi cu precauţie pe trotuar. La vreo douăzeci de metri în dreapta intrării era parcată o ambulanţă. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de paramedici ridicau o femeie în vârstă pe o targă. Dintr-o arcadă îi curgea sânge, probabil după ce alunecase pe un petic de gheaţă.

John se relaxă şi ieşi în frigul înţepător. Traversă piaţa mică până la parcarea de vizavi şi porni maşina. Apoi, când ajunse la podul de cale ferată, Toyota albă îşi făcu apariţia în oglinda retrovizoare. Trevor îi explicase cum se desfăşura supravegherea: cel puţin o pereche de ochi era aţintită asupra lui John ori de câte ori acesta se deplasa în afara casei sale sau a secţiei de poliţie.

Vină la dreapta pe Hamngatan, iar apoi pe Hagaleden. Traficul devenea tot mai dens pe măsură ce se apropia de arena de hochei. La sosire, parcarea era deja aproape plină, mai erau doar câteva locuri libere lângă ieşire, iar el se grăbi să ocupe unul dintre ele.

Toyota îl urmă pe asfaltul deszăpezit. Trecu pe lângă John, iar acesta observă că în maşină erau două persoane. Aşa cum anticipase Trevor, mafioţii îşi înăspriseră urmărirea. În acelaşi timp, fu surprins de metodele lor amatoriceşti: şoferul se apropiase prea mult pe stradă, iar acum părea complet lipsit de teamă să se arate în parcare. Nu era un comportament caracteristic lor.

Toyota dădu cu spatele, ocupând un loc în rândul din faţa Chryslerului,

astfel încât maşinile erau acum aproape faţă în faţă, la o distanţă de numai câţiva metri. Mafiotul de la volan opri motorul, dar nu făcu niciun efort să iasă din maşină. Aşteptau probabil ca John să facă primul pas.

Acesta verifică dacă arma de serviciu din torpedou era încărcată. Totuşi, o lăsă acolo. Încercarea de a introduce ilegal o armă pe stadion implica un risc prea mare.

Deschise portiera şi văzu că mafioţii din Toyota făceau acelaşi lucru. John traversă parcarea întunecată în direcţia intrării pe stadion, unde urma să se întâlnească cu Trevor. Mafioţii porniră pe urmele sale, dar, în loc să păstreze distanţa, avu senzaţia că aceştia se apropiau.

Nu se putu abţine şi întoarse capul. Cei doi bărbaţi se opriră la rândul lor şi, pentru o fracţiune de secundă, rămaseră locului, privindu-se unii pe alţii.

Prada şi vânătorii.

Apoi porniră în goană spre el. Cel mai solid făcu o mişcare cu mâna, pe care John o recunoscu: îşi încărca arma şi era pregătit să tragă.

Totul fusese pus la punct. Exista un motiv simplu pentru care mafioţilor nu le fusese teamă să îşi arate maşina. Nu aveau să mai aibă nevoie de ea. Dacă nu ar fi fost ambulanţa din faţa Empire State, probabil că l-ar fi capturat deja acolo.

John începu şi el să alerge, dorindu-şi ca tălpile pantofilor să nu-i fi fost atât de netede. Alunecă pe zăpadă şi trebui să se sprijine de portbagajul unui Audi ca să nu cadă, lăsând urme mari pe tabla îngheţată.

Chiar în acel moment, un autobuz închiriat care transporta suporteri ai echipei oaspete intră în parcare. John se repezi în faţă şi evită o coliziune în ultimul moment, aruncându-se între rândurile de maşini de lângă el. Şoferul frână brusc, dar autobuzul continuă să alunece înainte, blocând calea urmăritorilor.

John înţelese că manevra aceea avea să-i ofere un avans de câteva secunde pe care trebuia să le folosească înţelept. Se ghemui şi alergă chircit înapoi spre propria maşină. Ajuns la jumătatea drumului, se lăsă în jos în spatele unui Saab vechi ca să-şi tragă sufletul şi să-i localizeze pe urmăritori.

Cu grijă, se ridică şi aruncă o privire prin geamurile portierelor. Autobuzul era încă acolo, cu motorul la ralanti. Când, în cele din urmă, autobuzul se urni, cei doi bărbaţi nu se mai zăreau nicăieri. John intui că aceştia foloseau aceeaşi tactică pe care o adoptase el însuşi şi că parcarea tocmai se transformase într-un labirint mortal.

Se adăposti din nou în spatele Saab-ului şi încercă să înţeleagă noile acţiuni ale asasinilor. Nu-l mai urmăreau, ci încercau de-a dreptul să-l ucidă şi nu puteau exista decât două explicaţii pentru asta. Fie fusese descoperită păcăleala de la restaurant şi ei îşi dăduseră seama de jocul dublu al lui Trevor, fie acesta îl înşelase în mod deliberat şi le dezvăluise ceea ce aflase despre filmuleţ şi cod.

Oricum ar fi fost, John trebuia să se întoarcă la Chrysler. Arma, banii şi un motor suficient de puternic încât să-l poată scoate de acolo se aflau în cealaltă direcţie. Mafioţii nu erau chiar aşa de proşti, îşi dăduseră seama de intenţiile lui, aşa că aveau să se despartă. Unul dintre ei supraveghea maşina, în timp ce tovarăşul său încerca să-l găsească pe John, care înainta din nou încet.

Ghemuindu-se, John îşi concentră atenţia asupra spaţiilor înguste dintre caroserii. Se opri la trei maşini distanţă de a lui şi căută o piatră. Cea pe care o găsi era cam mică, dar avea să facă suficient zgomot pentru a-l deruta pe mafiotul care, cel mai probabil, aştepta în faţă.

John îşi flexă muşchii picioarelor şi îşi luă avânt. Piatra zbură cu boltă şi lovi plăcuţa de înmatriculare a unei maşini din rândul îndepărtat.

Estimase corect.

O siluetă întunecată ţâşni din umbra Chryslerului cu arma îndreptată în direcţia din care se auzise zgomotul. Bărbatul nu apucă să audă paşii din spatele lui înainte ca John să-l lovească puternic în gât. Geamătul lui se prelungi în timp ce se prăvălea la pământ.

Celălalt mafiot îşi dădu seama că se întâmplase ceva şi se apropie rapid din cealaltă parte a parcării. John deschise portiera maşinii şi porni motorul. Ieşi din alveola de parcare şi, cu farurile aprinse, acceleră direct spre bărbatul care venea în fugă.

Mafiotul se opri, îşi ridică pistolul şi îl aţinti asupra bolidului care se apropia.

Înainte să se poată feri, John auzi un foc de armă. Se aştepta ca parbrizul să se spargă, iar glonţul să-i străpungă trupul, dar nu se întâmplă nimic de acest fel. Trăgătorul fusese probabil orbit de lumina puternică a farurilor şi îşi ratase ţinta. Nu avea să mai primească o a doua şansă. Chryslerul era prea aproape, iar mafiotul înarmat fu nevoit să se arunce într-o parte pentru a nu fi izbit în plin.

John ieşi pe şosea, într-un derapaj controlat, evitând la limită să tamponeze un taxi. Traficul celor veniţi pentru meciul de hochei era încă

intens, iar asta avea să le îngreuneze mafioţilor urmărirea.

Acceleră şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Toyota albă nu se zărea.

La câteva sute de metri în faţa lui se afla intrarea pe autostradă. Dacă putea să ajungă acolo, avea şanse să scape.

19

Un fior rece îi străbătu Aliciei trupul când se trezi şi realiză că Ratko o dusese în braţe până în dormitor. Dacă îi scăpase cumva vreo pată de sânge pe podea, sau poate un strop pe perete?

— Eşti trează? şopti vocea cunoscută, în întuneric.

Ratko se întinsese peste cuvertură, păstrând o oarecare distanţă faţă de ea.

— Da, murmură ea cu o voce care mima oboseala.

De fapt, era trează pe deplin. Spera că el nu aprinsese lumina din tavan înainte să o fi pus în pat.

— Cât e ceasul? adăugă ea.

El se rostogoli pe o parte, ca să-şi scoată telefonul din buzunar.

— Şapte şi jumătate, spuse el. Ai dormit doar câteva ore. Sper că e-n regulă că te-am adus până aici şi că m-am întins lângă tine.

— Patul e mare, spuse ea gândindu-se la posibile explicaţii pentru petele de sânge.

Îi cursese sânge din nas sau se tăiase la degete într-o carte. Astea ar fi fost nişte explicaţii plauzibile. Mai grav era însă cu maşina, care trebuia să dispară dintre molizi înainte să o găsească cineva şi să sune la poliţie.

Altfel…

Se vedea deja condusă afară din casă în cătuşe, şi-l imagina pe poliţistul de culoare împingând-o pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie.

Ratko întinse mâna spre ea în întuneric.

— Încearcă să respiri adânc, Alicia, spuse el apropiindu-se.

Îşi dădu seama că suspina. Ratko încercă să o consoleze. Apoi, el se strecură sub pătură, iar ea îşi rezemă capul pe umărul lui. Alicia uitase cât de bine mirosea. Lemn de cedru şi rozmarin scria pe eticheta borcanului de cremă de faţă pe care el îl uitase în dulapul din baie după despărţirea lor. De-abia după luni întregi se hotărâse să-l arunce.

Îşi puse mâna pe pieptul lui, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Stătuseră aşa de multe ori, ascultându-şi bătăile inimii. Exista o memorie a muşchilor în trupurile lor. Braţele îşi găsiseră locul, capul ei se odihnea atât de familiar pe umărul lui.

Alicia ascultă respiraţia lui Ratko şi propria răsuflare adoptă curând acelaşi ritm. Obişnuiau să-şi împletească corpurile aşa, atunci când erau prea obosiţi ca să mai vorbească, dar nu voiau ca noaptea să se termine.

Picioarele lui, strecurate între coapsele ei, îi stârneau dorinţa. Cele mai bune partide de sex ale lor fuseseră întotdeauna noaptea, la graniţa dintre starea de veghe şi somn. Îşi lăsă mâna să coboare de pe pieptul lui până între picioare şi-l simţi tare sub blugi.

Ratko tresări la atingere, dar nu protestă. În timpul actului în sine nu scoaseră niciun cuvânt. Urmă apoi un moment care s-ar fi potrivit pentru a rupe tăcerea. Niciunul dintre ei nu profită însă ca să vorbească, iar atmosfera deveni apăsătoare. Alicia simţea că ar fi trebuit să aibă ceva de spus, dar nu era sigură ce anume. Se pare că şi Ratko simţea acelaşi lucru, pentru că, după o vreme, se întoarse pe burtă şi adormi, ţinând o pernă în braţe.

Alicia stătea trează în întuneric, ascultându-i sforăitul abia perceptibil. Încă îşi mai amintea seara aceea de la Palermo când îi explicase lui Ratko modul de funcţionare al aplicaţiei Raw. Sau, mai degrabă, cum ar fi trebuit să funcţioneze la modul ideal. Asta se întâmpla în urmă cu doi ani, când serviciul nu era nici pe departe la fel de dezvoltat.

Când el o întrebase care era probabilitatea ca algoritmul să îi combine pe ei doi, ea râsese şi-l întrebase dacă era orb. Ratko zâmbise şi o îndemnase să rescrie codul.

După ora închiderii o condusese acasă, unde sfârşiseră în acelaşi pat pe care-l împărţeau acum. Alicia îşi aminti gândul tâmpit care-i venise în minte când îl văzuse prima oară dezbrăcat: ori era un pervers excitat de ciudăţeniile ca ea, ori practica un fel de filantropie sexuală, regulându-se cu fete urâte, deşi ar fi putut avea orice altceva.

Crezuse că era exclus să fie ceva mai mult între ei. Dar, în lunile următoare, se întâlniseră de mai multe ori pe săptămână, mereu la ea acasă şi întotdeauna noaptea, târziu, după ce Ratko termina munca. La început asta nu fusese o problemă, dar după un timp începuse să fie deranjată de semnalele contradictorii.

Pe de o parte, el îi trimitea mesaje despre cât de dor îi era de ea. Pe de altă parte, găsea mereu noi pretexte pentru care nu se puteau întâlni cu prietenii lui sau nu puteau să se întâlnească altundeva decât pe Grönagatan.

La un moment dat, Alicia încetase să treacă pe la Palermo pentru că era limpede că el se simţea inconfortabil când ea venea acolo.

Se simţea ca o amantă de taină, dar ar fi fost în regulă dacă asta şi-ar fi dorit el.

Ea, mai mult decât oricine altcineva, l-ar fi înţeles. La urma urmei, scopul aplicaţiei Raw era de a-i scuti pe oameni de genul de dezamăgire pe care îl

presupune găsirea unui partener dincolo de limitele naturale şi ierarhice ale iubirii.

Ratko devenea tot mai popular în mica enclavă care era scena de divertisment din Karlstad. Era un tip petrecăreţ, posesor de maşină sport şi bani. Alicia nu se potrivea în viaţa lui, iar dacă el nu avea curajul să recunoască deschis acest lucru, trebuia să-şi asume ea această responsabilitate.

În ziua în care se împlineau trei luni de când făcuseră sex pentru prima dată, ea îi trimisese un SMS în care îl anunţa că nu mai voia să continue relaţia. După despărţire, trecuseră şase luni până când Alicia îndrăznise să revină la Palermo. Atunci când, în sfârşit, îşi luase inima în dinţi, îşi recăpătase pe dată rolul de client fidel. Relaţia ei cu Ratko devenise de atunci una de prietenie; prin urmare, simţise surprinzător de puţină bucurie faţă de necazul lui atunci când fata cu ochi de căprioară îl părăsise pentru a-şi vedea de cariera ei de model la Milano.

Lumina lunii se strecura printre nori, iar una dintre razele argintii găsi spaţiul dintre perdelele din dormitor. La lumina ei, îşi văzu telefonul aflat pe noptieră. Îl luă şi consultă un portal de ştiri: încă nu existau informaţii despre Volvoul cu cadavrul din portbagaj.

Cu grijă, Alicia puse telefonul la loc pe noptieră şi îşi lăsă capul pe pernă. Ştia că avea să-i fie greu să doarmă din nou, cu mintea roindu-i de gânduri.

20

John ajunse pe autostradă şi mări viteza, îngăduindu-şi, în sfârşit, să răsufle mai uşurat. Gonea, dar mafioţii erau cu siguranţă pe urmele lui. Singura întrebare era dacă distanţa dintre ei era destul de mare pentru a îndrăzni să oprească şi să scape de dispozitivul de urmărire GPS care se afla cel mai probabil sub Chrysler.

Continuă câţiva kilometri fără să ridice piciorul de pe acceleraţie până când se apropie de sensul giratoriu de la popasul Nyängen. Acolo vră strâns în parcare şi sări din maşină. Luă o lanternă din portbagaj şi lumină sub şasiu. Nu dură mai mult de treizeci de secunde până când găsi cutiuţa ataşată de placa de metal cu un magnet. O aruncă în şanţ şi, scrâşnind din pneuri, ţâşni înapoi pe şosea.

La sensul giratoriu, vră la dreapta şi părăsi autostrada pe ruta mai puţin aglomerată spre Sunne. Trăgea speranţa că mafioţii aveau să presupună că el continuase spre sud, spre Göteborg sau Oslo.

După încă vreo câţiva kilometri alese următoarea ieşire, la întâmplare. Trecu pe lângă mai multe oraşe – sau poate sate – ce purtau nume de care nu auzise niciodată. În cele din urmă se opri la marginea unui lac care, potrivit unui panou de lemn, pătat, se numea Bråtsjön.

John opri motorul şi ieşi din maşină. În lumina lunii, găsi o bancă la câţiva metri de marginea apei îngheţate. Înlătură zăpada cu mâneca pardesiului şi se aşeză pe banca de lemn.

Încă o dată, norocul fusese de partea lui. Poate că mafiotul din parcarea arenei de hochei fusese orbit de faruri în momentul împuşcăturii, dar tot era un miracol că ratase, fiind atât de aproape. În definitiv, parbrizul Chryslerului era la fel de mare ca vitrinele de la Macy's.

John se gândi la un lucru: poate că glonţul nu îi fusese destinat lui, ci anvelopelor maşinii. În acest caz, zona de impact era considerabil mai mică şi ratarea mai uşor de explicat. Încercă să înţeleagă raţionamentul individului. Aveau nevoie de el în viaţă, iar asta însemna că Trevor nu le dezvăluise codul.

John se ridică încet de pe bancă şi se îndreptă spre mal. Izbi cu piciorul în stratul gros de gheaţă, până când acesta crăpă, iar apa se infiltră în crăpături. Până acum nu se gândise decât la propria supravieţuire. Dar cum rămânea cu Trevor? Dacă mafioţii intuiseră cacealmaua de la restaurant… Era posibil ca

prietenul său să fie torturat chiar în acele momente.

John se întoarse în grabă la maşină şi scoase valiza din portbagaj. Telefonul de rezervă se afla în partea de jos a genţii, înfăşurat într-un tricou. Îl porni şi aşteptă conectarea la turnurile de telefonie mobilă din zonă. Deşi se afla într-un loc izolat, pe malul lacului, cartela preplătită arăta un semnal foarte bun.

Îşi înregistrase numărul pe telefonul mobil pe care i-l dăduse pe sub masă lui Trevor la Rederiet. Din nefericire, pe ecran nu apărea niciun apel ratat de la acesta, ceea ce era un semn rău. Dacă prietenul său reuşise să scape şi avea telefonul cu el, ar fi trebuit să-l contacteze deja.

John închise telefonul, conştient că tocmai lăsase o amprentă digitală. Dacă mafioţii găsiseră telefonul lui Trevor, cu siguranţă puseseră sub urmărire singurul număr din lista de contacte. Având în vedere resursele lor, era cert că aveau posibilitatea să-l localizeze.

Urcă în Chrysler şi ieşi din parcare. Pe drumul de întoarcere se simţi pierdut. Decizia inteligentă ar fi fost, desigur, să părăsească Suedia cât mai repede şi să ţină telefonul închis. În acelaşi timp, doar o privire la ecranul negru al telefonului mobil din consola centrală era de-ajuns pentru a-l face să se simtă vinovat. Dacă prietenul său ar fi încercat să-l sune acum, ar fi fost întâmpinat de semnalul unui telefon dezactivat.

John se apropia din nou de autostradă şi de sensul giratoriu de la popasul Nyängen. Timpul de reflecţie se terminase. Fie vira la dreapta spre libertatea de pe continent, fie la stânga spre Karlstad şi spre un prieten aflat la nevoie.

Nu exista nicio cale de mijloc.

Drept înainte se întindea doar un câmp noroios şi îngheţat.

John privi din nou telefonul şi simţi cum acesta îi întoarce privirea. Coborî geamul, cu gândul să-l arunce în şanţ. Totuşi, nu o făcu; mâna lui refuza să se supună ordinelor.

— La dracu'! strigă el, izbind cu pumnul în bordul maşinii.

Vină la stânga la sensul giratoriu şi reporni telefonul mobil.

Ecranul se lumină, iar avertizările privind apelurile pierdute umplură ecranul. Trevor îl sunase de cinci ori în decursul ultimelor trei minute. Înainte ca John să decidă să-l sune, telefonul începu din nou să vibreze.

— Da, răspunse el.

Timp de câteva secunde nu auzi decât zgomotul vântului care răzbătea în microfon, însoţind o răsuflare greoaie. Apoi distinse vocea familiară, răzbătând din vuiet:

— Mă auzi, John?

— Da, te aud.

— O, slavă Domnului că nu te-au prins, spuse Trevor. Nemernicii mi-au cusut un microfon în căptuşeala hainei. Au ascultat tot ce am vorbit.

Prietenul său alerga în timp ce vorbea, iar cuvintele veneau sacadat, pe nerăsuflate. Mafioţii îl prinseseră imediat ce se despărţiseră în faţa restaurantului. Cu câteva ore în urmă îl mutaseră de la hotel în clădirea abandonată a unei fabrici şi începuseră tortura.

— Sunt sadici, John. Dar… nu le-am dezvăluit nimic. Mă auzi? Nu au nici adresa site-ului, nici codul.

Trevor continua să gâfâie. Terenul pe care se deplasa părea solicitant.

— Unde eşti? vru să afle John.

— Habar n-am, dar am scăpat.

— Te urmăresc?

— Cred că da, cel puţin unul dintre ei.

Gâfâind, Trevor îi povesti cum reuşise să scape de cei doi mafioţi care-l torturaseră. Unul dintre ei îşi pierduse cunoştinţa după ce Trevor reuşise să-l lovească în tâmplă cu cotul, în timp ce al doilea încasase doar un pumn în stomac. Acesta din urmă era, probabil, cel care îl urmărea pe Trevor.

— Ce vezi în jur acolo unde eşti acum? întrebă John.

— Doar pădure, molizi şi pini. Dar aud maşini.

— E-n regulă. Fugi în direcţia respectivă. Am nevoie să-mi spui un nume de stradă sau să găseşti un indicator rutier sau orice alt reper. Eşti rănit?

O vreme nu se auzi decât şuieratul vântului şi răsuflarea anevoioasă a lui Trevor.

— Sunt ameţit, probabil de la atâtea lovituri. Poate o comoţie cerebrală…

John acceleră, fiind între timp atent la maşinile din jur. Exista riscul ca Toyota albă să apară din nou. Intervalele de tăcere de la telefon erau tot mai dese, şi fiecare dintre acestea îl îngrijora pe John, care se temea că prietenul său ar fi putut să leşine.

— Mai eşti acolo? rosti el atunci când, din nou, nu-i mai auzi vocea.

Răspunsul lui Trevor fu ezitant.

— Mă odihnesc puţin.

— Tot n-ai ajuns la o stradă sau la vreo casă? spuse John.

— Nu, dar zgomotul traficului e mai puternic. Cred că mă apropii. Nu văd prea bine, am ceva la ochi.

Prietenul său tăcu, iar John apăsă mai tare telefonul la ureche.

— Ce ai la ochi?

— Nu ştiu, văd totul printr-un vârtej de puncte luminoase.

John înjură încet. Nu suna deloc bine.

— Te-ai aşezat? vru el să afle.

— Da, stau sprijinit de un copac.

— Trebuie să te ridici. Dacă aţipeşti acum, nu am cum să te găsesc.

Curând auzi din nou zgomotul paşilor. Înaintarea părea mai lentă decât înainte, dar cel puţin Trevor se mişca.

— E ceva aici, spuse el. Văd lumini în faţă, locul e luminat ca o pistă de aterizare.

— E-n regulă. Vezi vreun avion?

— Nu, nu e niciun avion. Doar o clădire mare. Literele sunt al naibii de neclare, dar cred că scrie ICA Maxi pe frontispiciu.

John rămase nedumerit o clipă, dar apoi înţelese la ce se uita prietenul său. Pista de aterizare pe care crezuse Trevor că o vedea era parcarea de la Bergvik, magazinul unde mama sa îi târa periodic pe el şi pe Billy ca să le cumpere haine.

— Nu e un aeroport, e un centru comercial.

— Bine, gemu Trevor. Ştii unde e?

John ştia, dar introduse adresa ICA Maxi Bergvik în sistemul de navigare. Potrivit informaţiilor de pe ecran, avea să-i ia un sfert de oră să ajungă acolo.

— Ajung în zece minute.

Linia telefonică rămase deschisă, astfel că John auzi cum respiraţia lui Trevor devine tot mai greoaie. Întinse mâna spre torpedou şi scoase pistolul pe scaunul pasagerului, la îndemână. Nu putea şti ce-l aştepta la Bergvik.

Când vorbi din nou, o clipă mai târziu, vocea lui Trevor păru şi mai pierită.

— Cât mai ai?

John se uită la tabloul de bord.

— Ajung imediat. Patru, poate cinci minute.

— Bine. Sunt pe acoperiş.

John fu nedumerit.

— Pe acoperiş?

— Da, e o scară pe faţadă, în stânga intrării.

John înţelese de ce prietenul său se chinuise să urce. Inamicul e

întotdeauna mai uşor de observat de la înălţime.

— Vezi pe cineva în parcare?

— Nu, pare linişte.

— Bine, spuse John, gândindu-se că poate Trevor reuşise totuşi să-i scoată din luptă pe ambii mafioţi.

În curând, clădirea Bergvik se ivi pe partea dreaptă a străzii. Viră într-acolo şi opri în faţa unei benzinării automate aflată la marginea zonei deschise. Era trecut de ora închiderii, iar în parcare se aflau doar câteva maşini abandonate.

Centrul comercial avea nu una, ci trei intrări identice. Cum Trevor venise probabil dinspre pădurea aflată în spatele ICA Maxi, John presupuse că prietenul său urcase pe scara cea mai apropiată de latura cu supermarketul.

— Am ajuns, vin cu maşina înspre tine, spuse el schimbând viteza. Poţi să cobori singur?

— Nu ştiu, mă simt al naibii de ameţit.

John nu era medic, dar vederea dublă şi ameţeala sugerau o contuzie la cap.

— Atunci rămâi pe acoperiş şi am să vin eu să te iau.

Cu farurile stinse, conduse până la intrare şi coborî în grabă din Chrysler. Scara era fixată cu şuruburi în perete, chiar lângă uşa rotativă. John vârî pistolul de serviciu în buzunarul hainei şi începu să urce, ţinând telefonul în mână. Curând ajunse cu capul la marginea acoperişului şi îl văzu pe Trevor la vreo douăzeci de metri distanţă, cu spatele la o cupolă de sticlă.

— Întoarce-te şi o să mă vezi, spuse John la telefon.

— Ce? Cum adică?

— Întoarce-te, sunt la scară, spuse el, încercând să explice cât mai clar.

Trevor era în mod clar dezorientat după lovitura la cap.

— Nu pot. Trebuie să mă ajuţi. Sunt întins pe partea domului de sticlă opusă faţă de scară.

Întins? se gândi John.

Cel la care se uita tocmai se ridicase în picioare.

John se feri în grabă, lipindu-se de scară. Mafiotul îl reperase cu siguranţă pe Trevor şi îl urmărise până pe acoperiş înainte ca John să fi ajuns aici.

Dacă prietenul său se afla de cealaltă parte a domului de sticlă, era doar o chestiune de secunde până când avea să fie descoperit. Poate că mafiotul nu auzise vocea lui John, dar o auzise cu siguranţă pe cea a lui Trevor.

John îşi ridică din nou privirea. Bărbatul dădea ocol domului de sticlă. Înainta uşor aplecat, cu mâinile întinse în care, cel mai probabil, avea o armă.

Acţionă instinctiv, fără să mai stea pe gânduri, fără să ia în considerare posibilele consecinţe. Sări pe acoperiş şi se repezi spre dom, cu arma în mână. În timp ce el se apropia, mafiotul se întoarse, vădit surprins să-i audă paşii. Nu putea să conceapă cum devenise din prădător însăşi prada.

John trase un prim foc de armă.

Bărbatul era doar pe jumătate întors, aşa că glonţul îl lovi în umăr, nu în piept, aşa cum intenţionase John. Mafiotul tresări şi se împletici spre dom, ridicând arma cu braţul nevătămat.

John trase din nou.

Bărbatul căzu pe spate. Glonţul traversase partea superioară a corpului şi perforase domul de sticlă. Când mafiotul se izbi de suprafaţa luminatorului, acesta se fisură.

John se repezi să-l dezarmeze. Suprafaţa de sticlă a domului era gata să cedeze sub greutatea individului rănit, care se zbătea haotic. Reuşi să-l zgârie pe John pe gât, apoi sticla domului cedă, iar mafiotul se prăbuşi în gol în interiorul centrului comercial.

— Eşti rănit?

Vocea lui Trevor trăda îngrijorarea. Era chircit în poziţie fetală pe tabla îngheţată a acoperişului.

— Sunt teafăr, îi răspunse John, ajutându-l să se ridice în picioare.

Priviră împreună prin luminatorul spart. La aproximativ zece metri mai jos, corpul neînsufleţit al mafiotului zăcea în faţa unui magazin de încălţăminte. Lovise pardoseala de piatră cu capul şi stropi de sânge împroşcaseră vitrina magazinului.

În clădire începuse să sune alarma antiefracţie, trezindu-i la realitate: trebuiau să plece de acolo cât mai repede. Sprijinindu-l pe Trevor, care se mişca anevoie, se îndreptară spre scară, conştienţi că paznicii puteau apărea în orice clipă.

— Va trebui să cobori înaintea mea, spuse John când ajunseră la marginea acoperişului. Oricum n-aş putea să te prind în braţe dacă e să cazi. Poţi s-o faci?

Trevor încuviinţă din cap şi începu să coboare încet. John privi spre intrarea în parcare. Chryslerul era înregistrat pe numele Fredrik Adamsson. În momentul în care paznicii aveau să raporteze numărul de înmatriculare la

poliţie, s-ar fi aflat că John fusese la locul faptei. Dacă se hotăra să dispară, ar fi fost dat în urmărire internaţională, ceea ce i-ar fi îngreunat enorm trecerea frontierei.

— Grăbeşte-te, îl îndemnă pe Trevor.

Drept răspuns, acesta emise un geamăt neinteligibil. Treptele metalice vibrau de fiecare dată când îşi muta greutatea de pe un picior pe altul. Când în sfârşit ajunse jos, John îl urmă fără întârziere şi-l ajută să urce în maşină. Porni motorul şi aruncă o ultimă privire pe alee: nici urmă de paznici.

De îndată ce viră pe autostradă, îndreptându-se spre sud, de pe scaunul de alături se auzi şuierul greoi al respiraţiei lui Trevor. Acesta adormise, sau poate leşinase. Dacă suferise într-adevăr o comoţie, starea i se putea deteriora rapid. În cel mai rău caz, avea să fie nevoit să-l ducă la spital.

Îşi aşeză uşor mâna pe piciorul lui Trevor, iar acesta tresări.

— Cum te simţi?

— De parcă m-ar fi omorât cineva în bătaie. Nu îndrăznesc să deschid ochii, nu văd deloc bine.

— Vrei să opresc?

— Nu, nu putem opri. Nu acum.

John îl lăsă să aţipească din nou şi se gândi la traseul pe care avea să-l urmeze. Dacă mafioţii ascultaseră cele discutate în seara precedentă la Rederiet, însemna că îi cunoşteau intenţia de a traversa podul Öresund ca să ajungă în Danemarca. Prin urmare, logic era să o apuce pe altă cale spre Germania. Singura problemă era că alternativele presupuneau traversări mai scurte sau mai lungi cu feribotul şi că trebuiau să prezinte documentele de identitate.

Până de curând, acest lucru nu ar fi fost o problemă, dar, după cele întâmplate la Bergvik, situaţia era diferită. Faptul că scăpaseră de paznici nu avea să conteze prea mult atunci când colegii săi de la poliţie aveau să inspecteze imaginile de pe camerele de luat vederi care, după toate probabilităţile, supravegheau parcarea. John nu voia să fie pus în situaţia de a-şi arăta paşaportul unui poliţist de frontieră polonez sau german şi să vadă cum expresia de pe chipul acestuia se schimbă atunci când computerul îl anunţa că îl are în faţă pe proprietarul dat în urmărire al Chryslerului.

Trevor se trezi din nou şi se răsuci pe scaun.

— Trebuie să vomit, rosti el.

— Acum?

— Da, acum. În clipa asta.

John intră într-o benzinărie şi opri în zona întunecată, cât mai departe de pompe. Trevor deschise portiera şi ieşi din maşină. Căzu în genunchi şi vomită spasmodic într-un morman de zăpadă. Când convulsiile încetară, John se ghemui lângă el.

— Te simţi mai bine?

— Da, un pic.

— Haide, te ajut să urci în maşină.

John îi oferi braţul, dar Trevor se îndreptă spre scaunul pasagerului pe cont propriu. Îşi rezemă capul de tetieră şi-şi masă tâmplele cu vârful degetelor.

— Mă duc să văd dacă au analgezice, spuse John şi porni spre benzinărie.

Cumpără câteva sticle de apă minerală aromată şi se aşeză la coadă. Dincolo de tejghea, vânzătoarea afişa o mutră îmbufnată.

— Aş vrea şi o cutie de Advil, ceru el atunci când îi veni rândul.

Femeia îl privi lung, fără să înţeleagă, iar John deduse că medicamentul era vândut sub un alt nume în Suedia.

— Ceva pentru durerile de cap, explică el.

Vânzătoarea se întoarse şi luă două cutii diferite de pe raftul de lângă ţigări.

— Le iau pe amândouă, vă rog, spuse John, plătind în numerar.

Băgă restul în buzunarul pantalonilor şi se grăbi să se întoarcă la maşină. Când ajunse aproape de Chrysler, observă un Passat oprit lângă una dintre pompe. Capacul rezervorului de benzină era închis, iar şoferul nu se vedea nicăieri.

Brusc, îşi aminti spusele lui Trevor: mafioţii mai aveau un vehicul, pe lângă Toyota albă.

Un Passat albastru.

Chiar cel la care se uita.

Auzi mult prea târziu paşii repezi din spatele lui. Se întoarse, dar nu mai avu timp să ridice mâinile ca să se apere. Bărbatul cu părul argintiu prins la ceafă îi înfipse un pistol cu electroşocuri în gât.

Curentul îi înmuie picioarele şi John îşi pierdu cunoştinţa.

Luni

21

În fiecare dimineaţă, la şase şi jumătate, vecinul îşi scotea maşina de pe aleea garajului. Din ziua în care se mutase în casa de pe Grönagatan, zgomotul manevrei fusese ca un ceas deşteptător obsedant şi inevitabil.

Pentru prima dată, Alicia întâmpină cu bucurie sunetul motorului. Dormise prost, se trezise de nenumărate ori, dorindu-şi ca noaptea aceea să ia sfârşit. Se dezveli cu grijă, ca să nu-l trezească pe Ratko, care îi rămăsese alături. Mişcarea îl trezi, făcându-l să se întindă spre ea.

— Ce faci? spuse el cu voce răguşită.

Alicia îi simţi mâna caldă pe picior.

— Nu pot să dorm, simt o încordare în tot corpul, răspunse ea.

— Nici eu nu pot să dorm, spuse Ratko, deşi tocmai îl auzise sforăind. Îmi pare rău pentru noaptea trecută, adăugă el.

Vocea îi era scăzută şi ruşinată.

— Pentru ce? se miră Alicia.

— Pentru cum m-am purtat. N-a fost în regulă. Tu te simţi ca dracu' şi eu mă ţin de tâmpenii.

— Nu ai fost doar tu.

Ratko se rezemă în coate, apoi se ridică în capul oaselor.

— Nu, sunt conştient de asta, dar nu a fost o idee bună.

Alicia se ridică şi ea, simţind cum o cuprindea furia. Era obişnuită cu stările astea. Cu Ratko care într-o clipă o râvnea, iar în următoarea părea să regrete acest lucru.

— Înţeleg de ce te simţi aşa, spuse ea. Relaţia dintre noi n-a fost niciodată o idee bună.

— Ce vrei să spui?

Alicia aprinse lampa de pe noptieră. Lumina roşiatică dădea camerei o atmosferă crepusculară.

— Dă-mi telefonul tău, porunci ea.

Ratko o privi nedumerit.

— Dă-mi-l, insistă ea, iar el se supuse.

Alicia deschise Instagram şi derulă fotografiile postate de el de-a lungul timpului.

— Asta e viaţa ta, spuse ea, arătându-i ecranul. Un iugoslav atrăgător, care bea şampanie cu fete sexy în propriul său club de noapte. Ţi se pare că

mă încadrez în profilul ăsta?

Ratko suspină.

— Nu asta e realitatea, spuse el arătând spre telefon. De câte ori trebuie să-ţi spun? Nu-mi plac oamenii ăştia, nu-mi oferă nimic. Dar, dacă ei nu mai vin la Safir, atunci vor dispărea şi ceilalţi clienţi.

— De ce nu i-am întâlnit niciodată?

— Pentru că sunt superficiali şi neinteresanţi.

Alicia gesticulă iritată.

— De ce nu spui lucrurilor pe nume? Ţi s-a părut stânjenitor să fii văzut cu mine. Pot înţelege asta, ştiu prea bine cum arăt. Dacă voiai doar să vii după orele de program ca să stăm de vorbă şi să ne-o tragem, n-aş fi avut nimic împotrivă. Dar m-au deranjat toate celelalte lucruri. Când te-ai prefăcut că sunt iubita ta, dar m-ai ascuns de toţi cei pe care îi cunoşteai…

Alicia observă că îi curgeau lacrimile şi şi le şterse iritată de pe obraji. Ce rost mai avea să depună acum eforturi? Volvoul era în continuare ascuns în pădăricea de molizi de pe Hammarö, iar ea stătea aici, meditând la vechile necazuri din dragoste, ca o adolescentă.

— Nu ai încercat niciodată să te pui în pielea mea? întrebă el.

— Exact asta fac acum.

— Pe bune?

— Da, iar faptul că te prefaci că eşti un tip de treabă căruia nu-i pasă de aspectul meu e de-a dreptul ridicol.

— Nici eu nu i-am întâlnit pe prietenii tăi de la Raw, replică el.

— Toţi sunt nişte autişti. Singurul lucru pe care-l facem împreună este să jucăm jocuri de strategie.

— Exact. Şi n-ai vrut să-ţi amesteci iubitul prostănac în asta, nu-i aşa?

Alicia îl privi cu scepticism. Oare Ratko chiar vorbea serios? Chiar ar fi vrut să vină la serile alea cu colegii ei tocilari?

— Te-ai jucat cu algoritmul tău atât de mult încât ai ajuns să crezi că există o formulă universală pentru dragoste, continuă el. Dar relaţiile nu sunt matematică. Oamenii trăiesc tot felul de emoţii pe care nu le poţi defini cu cifre.

Atât de tipic pentru Ratko, gândi Alicia. Era plin de emoţii – din toate părţile şi tot timpul – şi era întotdeauna gata să-ţi arate cât de superior e.

— Totul poate fi cuantificat, dacă ai o cantitate de date suficient de mare, spuse ea.

— Poate. Dar răspunsurile pe care le obţinem sunt tot probabilităţi, nu

adevăruri universal valabile. Nu uita, tu ai fost cea care s-a despărţit de mine, nu invers.

— Preventiv, da. Pentru că ai fost prea laş să recunoşti ce eram cu adevărat: tipa cu care ţi-o trăgeai şi cu care îţi era ruşine.

Alicia coborî din pat şi îmbrăcă tricoul aruncat la întâmplare pe jos, noaptea trecută.

— Mă duc să fac un duş, spuse ea făcând câţiva paşi pe linoleumul rece.

Când se întoarse ca să-i ceară lui Ratko să pună cafeaua pe foc, văzu literele mari pictate cu spray roşu pe peretele de deasupra tăbliei patului.

Alicia îngheţă.

Cineva fusese aici. În casa ei. În dormitor, în locul care-ar fi trebuit să fie cel mai sigur.

Se repezi la lampa de pe noptieră şi o stinse.

— Ce te-a apucat? se miră Ratko.

— M-am simţit foarte dezgolită, spuse ea, trăgându-şi blugii peste chiloţi. Ce-ar fi să mă laşi puţin singură şi să vorbim mai târziu la telefon?

Ratko nu protestă. Având în vedere conversaţia pe care tocmai o purtaseră, poate că nu era chiar atât de surprinzător că ea îl alunga acum.

— Eşti sigură că o să te simţi bine? întrebă el.

— Nu o să fac vreo prostie, promit.

Îi adună hainele de pe podea şi i le întinse. Ratko îşi trase pe el cămaşa şi pantalonii, pe întuneric, şi o urmă pe Alicia pe hol. Păru că ezită să o lase singură şi întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să meargă acum la clinica despre care vorbise Alicia, un loc unde ea putea primi cu adevărat ajutor.

Alicia îi promise că o să se gândească la asta. Ratko se mulţumi cu răspunsul ei şi ieşi în dimineaţa friguroasă de iarnă. Alicia aşteptă până când auzi maşina sport accelerând pe stradă, apoi alergă înapoi în dormitor şi aprinse lumina.

Mesajul de pe perete nu fusese un vis sau vreo nălucire de-a ei. Literele erau acolo, strălucind furios, la fel de roşii ca înainte:

Ce-ai făcut cu el, jigodie?

Nu era nevoie de o experienţă vastă de detectiv ca să-ţi dai seama cine scrisese asta.

Linda.

Toanta.

Prietena cea insistentă de la cârciuma locală avea mai multe nume. Probabil că văzuse Volvoul la ştiri şi îşi dăduse seama că maşina mortului era cea cu care Alicia trecuse pe lângă Palermo. Dar motivul pentru care scrisese textul pe peretele dormitorului era un mister. Dacă Linda ar fi vrut să facă rău, nu i-ar fi fost mai uşor să contacteze poliţia?

De fapt, era foarte posibil să fi făcut deja asta.

Alicia şi-l imaginã pe poliţistul de culoare bătându-i la uşă. Se grăbi să iasă pe balcon ca să verifice dacă se apropia vreo maşină. Afară era surprinzător de linişte. Majoritatea vecinilor încă nu se treziseră ca să-şi ducă copiii la grădiniţă şi la şcoală.

Privi peste acoperişuri prin aburul propriei respiraţii. Putea să facă faţă unei provocări din partea Lindei, la fel cum o făcuse şi ultima dată, pe hol. Putea să o mintă în faţă. Era cuvântul uneia împotriva celeilalte şi, la urma urmei, un avocat bun putea oricând să-i conteste mărturia.

În ceea ce privea maşina în sine, situaţia era alta. Aceasta conţinea un cadavru şi probe pe care niciun şmecher nu putea să le conteste sau să le nege la tribunal.

Alicia se simţit cuprinsă de o nouă hotărâre: trebuia să încerce din nou să scape de Volvo. De data asta era trează. Nu avea să fie uşor, dar orice era mai bine decât să stea cu mâinile în sân, aşteptând să fie arestată pentru crimă.

22

Găleata de apă aruncată în faţă îl trezi pe John. Tresări şi constată că gleznele îi erau legate de picioarele scaunului pe care era aşezat. Mâinile îi erau imobilizate la spate. Cu cât trăgea de ele mai mult, cu atât îl durea mai rău atunci când curelele de plastic îi tăiau pielea.

Întoarse capul şi văzu că Trevor era încătuşat de un scaun, lângă el. Se părea că prietenului său îi era necesar mai mult timp ca să se trezească. Fu nevoie de încă o găleată de apă pentru a-l face să-şi deschidă pleoapele.

Mafiotul care ţinea în mână găleata goală strigă ceva într-o limbă pe care John nu o înţelegea. Semăna cu rusa. Doi bărbaţi îşi făcură apariţia dintr-o cameră alăturată. Unul era tipul cu părul argintiu legat la spate, care îl electrocutase la benzinărie, iar celălalt era cel care trăsese asupra lui în parcarea din faţa arenei de hochei.

John privi în jurul încăperii slab luminate a fabricii. Tavanul se afla la o înălţime de cel puţin patru metri, iar pereţii din cărămidă ruginie aveau ferestre dreptunghiulare în partea de sus.

— Aici m-au bătut, şopti Trevor.

Nu mai vorbea împleticit. Simptomele loviturii la cap păreau să fi dispărut cât zăcuseră inconştienţi. Cât timp trecuse?

John păli.

El şi Trevor fuseseră atacaţi duminică seara. Intervalul de timp programat pentru a introduce codul care oprea difuzarea valoroasei înregistrări era luni dimineaţa, între orele şase şi zece.

— Puteţi să-mi spuneţi cât e ceasul? rosti el în engleză.

Niciunul dintre cei trei nu-i răspunse. Erau ocupaţi să mute o masă în centrul camerei. John căută din priviri un ceas pe pereţi. Dacă era trecut de zece dimineaţa, însemna că asigurarea sa de viaţă nu mai exista. Privi în sus, spre ferestre. Erau acoperite cu plăci şi nu-i ofereau niciun indiciu dacă era sau nu lumină afară.

— La naiba, Trevor, şopti el. Ştii cumva de când suntem inconştienţi?

Celălalt nu spuse nimic, dar îngrijorarea din ochii lui arăta că şi el înţelesese gravitatea întrebării. Mafioţii aşezară masa pe podea în faţa prizonierilor. Tipul cu păr argintiu aduse două laptopuri, pe care le deschise şi le aşeză pe masă. Apăsă mai multe taste şi iniţie un apel video pe unul dintre ele.

— Bună dimineaţa, băieţi, răsună o voce din difuzorul încorporat. E dimineaţă la voi, nu-i aşa?

Privirea nemiloasă a lui Ganiru părea gata să străpungă ecranul laptopului. Cu toate acestea, John refuză să lase ochii în jos. În sinea lui, două emoţii contradictorii se luptau pentru supremaţie: uşurarea dată de faptul că filmuleţul nu se răspândise încă şi teama de ceea ce-i aştepta.

— Vă mulţumesc mult pentru amabilitatea de a alege o maşină cu un sistem inteligent la bord, urmă liderul cartelului de droguri. Aproape îmi pierdusem speranţa când am găsit dispozitivul de urmărire GPS în şanţ. Apoi am spart navigatorul şi am aflat din nou locul unde te găseai.

John înghiţi în sec. Al naibii Chrysler, cu toate funcţiile lui inteligente! Ar fi trebuit să-l abandoneze undeva şi să fure o rablă care nu avea nici măcar radio.

— O să trec la subiect. Agent Adderley, filmuleţul dumitale e foarte deranjant pentru mine. Băieţii au auzit tot ce ai spus în restaurant şi le-am ordonat să te trezească exact când începe intervalul de timp în care ar trebui să introduci codul. Vezi tu, noi nu cunoaştem codul şi nici adresa site-ului. Dar voi, amândoi, aveţi aceste informaţii, ceea ce face ca această conversaţie să fie cu atât mai interesantă.

— Du-te dracului, spuse Trevor, scuipând pe ecran.

Ganiru izbucni în râs.

— Nu crezi că e aiurea să-mi tragi o flegmă în faţă înainte să îmi auzi oferta?

— Niciunul dintre noi nu e interesat de oferta ta.

John văzu cum vena de la tâmpla lui Trevor începu să pulseze.

— Zău aşa? întrebă Ganiru. Eu aş fi foarte interesat, în locul vostru. Uite cum facem: primul venit, primul servit. Cel care dezvăluie adresa şi codul e un om liber. Ăla care tace o să-şi ia un glonţ în ceafă.

Acum şi lui John îi venea să scuipe pe ecran.

— Ne crezi idioţi? spuse el. Imediat ce obţii ce vrei, gorilele tale de-aici o să ne omoare în bătaie.

Ganiru fu gata să nege acuzaţia, dar se opri înainte de a începe. În schimb, se aplecă înspre cameră, astfel încât obiectivul surprindea fiecare rid de pe chipul lui odios.

— Bine, n-o să vă insult inteligenţa. Agent Adderley, ai dreptate. Mă voi asigura că atât tu, cât şi colegul tău veţi avea parte de o moarte lentă şi dureroasă. Poţi fi sigur de asta.

— Bun, spuse John. Aşadar, ştim care e situaţia. Vă lipsesc adresa web şi codul, iar noi nu avem nimic de câştigat dacă vă oferim aceste informaţii.

Era limpede că negocierile se îndreptau spre un impas. Cu toate astea, Ganiru zâmbi. Nu părea câtuşi de puţin îngrijorat de direcţia pe care o luase conversaţia.

— Sun-o.

Regele drogurilor din Baltimore se ridică de pe scaun şi o porţiune mai mare din celula în care îşi petrecea acum zilele se înfăţişă privirii: patru pereţi cenuşii de beton, un pat fixat cu şuruburi în podea şi o chiuvetă pentru igiena personală. Ganiru nu părea deloc afectat de decorul spartan. Faptul că putea comunica liber cu lumea exterioară era dovada clară că tentaculele cartelului său treceau fără oprelişti de zidurile închisorii.

John îşi îndreptă privirea spre celălalt laptop aflat pe masă. Era acolo cu un motiv, se gândi el. Pentru un alt apel video. Închise ochii, conştient că Ganiru avea să observe asta şi avea să se bucure că-l înspăimântase în asemenea măsură.

Nicole.

În minte i se succedară mai multe imagini. Nepoţica lui, alături de tatăl ei mort, la scurt timp după ce acesta fusese ucis. Chipul ei mut, lipit de geamul portierei, în timp ce era condusă la camera de urgenţă a clinicii de psihiatrie pentru copii şi adolescenţi. Fata îndurase prea multe în cei câţiva ani de viaţă. Dacă Ganiru o răpise pe Nicole şi intenţiona să o transforme într-un pion în acest joc… Ar fi fost mai mult decât putea suporta John.

Deschise din nou ochii.

Pe ecran nu se afla o fetiţă de opt ani, ci o femeie de vârsta lui, cu un copil mic în braţe. Lângă ea se afla un bărbat înarmat, îmbrăcat în costum de camuflaj.

Trevor icni violent şi îşi smuci cu putere mâinile legate.

— Să nu te atingi de Minette! M-ai înţeles, nenorocitule? strigă el.

John o recunoscu pe fosta soţie a prietenului său din pozele pe care i le arătase acesta pe când erau încă în Baltimore. Femeia părea îngrozită, cu braţele strânse în jurul fiicei sale şi cu machiajul din jurul ochilor distrus de lacrimi.

Ganiru ridică din umeri. Purta salopeta portocalie a închisorii.

— Mă tem că nu mi-ai dat de ales. În momentul în care ai încălcat înţelegerea noastră, a trebuit să iau măsuri.

Trevor nu părea să-l audă. Ochii lui erau lipiţi de ecranul pe care apăreau

femeia şi copilul.

— Te-au rănit, Minette?

Vocea îi era pierită, fragilă.

— Nu te poate auzi sau vedea. Microfonul şi monitorul de acolo sunt oprite, spuse Ganiru.

Avea un ton rece, aproape indiferent, de parcă nu ar fi vrut să aibă de-a face cu criza emoţională a lui Trevor, ci voia doar să continue negocierile.

— Dă-mi site-ul şi codul şi ea va trăi. Ai cuvântul meu. Dar, dacă vei continua să faci probleme…

Trevor răcni din nou şi se zbătu să se elibereze. Era ca un câine ciobănesc înlănţuit. Cuvintele nu-i mai erau inteligibile. Sunetele din gâtul lui erau ceva sălbatic. Groază în forma sa cea mai pură, provocată de constatarea faptului că persoana pe care o iubea era în pericol de moarte.

John făcu apel la Ganiru.

— Ajunge! Ce dracu', are un copil în braţe…

Traficantul de droguri se aşeză pe scaunul de lângă calculator.

— Asta depinde doar de prietenul tău de aici, spuse el calm. Deci, ce ai de gând, Trevor? Tu şi John oricum sunteţi terminaţi, ar fi păcat să moară şi Minette.

Trevor încetase să mai ţipe; se legăna încet pe scaun, înainte şi înapoi. Ganiru îl lovise în punctul cel mai vulnerabil. Îi găsise slăbiciunea şi o exploata, exact aşa cum se temuse John că avea să se întâmple.

— Vom începe cu site-ul, rosti Ganiru.

Tipul cu păr argintiu luă un alt laptop şi deschise o fereastră de browser.

Trevor se întoarse spre John şi începu să plângă.

— Îmi pare rău, trebuie să… Nu am de ales.

— Nu o face, spuse John. O să te ucidă.

Trevor nu-l ascultă. Printre hohote de plâns, dictă adresa site-ului. Tipul cu părul argintiu introduse datele şi apoi îşi ridică degetul mare în faţa camerei pentru a-i arăta şefului că aceasta era corectă.

— Excelent. Tot ce a mai rămas de aflat e codul, spuse Ganiru. Dacă mi-l dai, o vom lăsa pe Minette în viaţă şi o vom elibera imediat atât pe ea, cât şi pe copilă.

— Să fii blestemat dacă minţi, mârâi Trevor.

— Aşa cum am spus, ai cuvântul meu. Nu e vina ei că eu mă aflu în spatele gratiilor.

John clătină din cap şi se aplecă spre prietenul său.

— În adâncul sufletului, ştii că o va împuşca pe Minette, indiferent dacă îi dai codul sau nu, şopti el.

Trevor tresări, de parcă cuvintele lui John ar fi fost o muscă enervantă pe care nu voia să o audă bâzâindu-i în ureche. Privi ţintă ecranul cu Minette şi fiica sa şi se aplecă înainte atât cât îi permiteau cătuşele.

— Spune-i micuţei mele prinţese că tatăl ei o iubeşte…

Vocea i se înecă şi izbucni din nou în plâns.

— Nu te poate auzi. Gândeşte raţional!, îl imploră John. Nu poţi să-i dai codul!

Trevor îşi întoarse privirea spre Ganiru. În ochii prietenului său se putea citi hotărârea. Părea pregătit pentru ceea ce avea să se întâmple.

— Şase, şapte, unu, nouă…

— Nu! strigă John.

Trevor făcu o scurtă pauză în recitarea seriei de numere, apoi rosti cu voce tare celelalte patru cifre din cod.

Răsuflarea grea a lui Ganiru se auzea şuierând în difuzor.

Ochii întunecaţi îi străluceau de emoţie. Tipul cu păr argintiu tastă codul, în timp ce lui John i se păru că pereţii de cărămidă ai vechii fabrici se încovoaie sub presiunea încordării acelor clipe.

John se prăbuşi pe scaun. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă, dar Trevor refuzase să-l asculte, semnându-şi astfel propria condamnare la moarte.

Mafiotul îşi ridică privirea de la ecran, surprins.

— Spune că e greşit codul.

Trevor recită din nou mecanic combinaţia, mai rar de astă dată. La rândul său, mafiotul repetă fiecare cifră înainte de a o introduce în câmpul dedicat de pe site. Apoi apăsă ENTER şi aşteptă.

— Greşit din nou, iar acum îmi spune că mai am doar o singură încercare înainte ca fişierul video să fie publicat.

— Jur că e codul corect, spuse Trevor panicat.

Râsul lui Ganiru umplu încăperea, ricoşând parcă din pereţi, din tavan şi podea.

— Nu te credeam în stare, John, să fii în asemenea măsură de nemilos, spuse el.

John îşi plecă ochii, dar simţi privirea lui Trevor aţintită asupra lui şi-i auzi vocea nedumerită.

— Ce? Ce vrea să spună?

— Ţi-ai ieşit complet din minţi? răcni Ganiru. Aşa-zisul tău prieten te-a

tras pe sfoară! Ţi-a dat un cod greşit!

— Mănânci căcat, John n-ar face asta niciodată, spuse Trevor, pe un ton sfidător, dar se opri brusc.

John continua să privească pardoseala de beton. Ruşinea îi topise ultimul strop de autoamăgire, iar acum se vedea pe sine aşa cum era cu adevărat.

Un om care alesese viaţa, cu orice preţ.

Propria viaţă, în detrimentul oricui.

— La naiba, John…

Dezgustul pe care îl percepu în glasul lui Trevor atunci când acesta îi rosti numele era de nesuportat.

Ganiru râse din nou, iar o clipă mai târziu redeveni extrem de serios. Schimbările rapide de dispoziţie fuseseră întotdeauna trăsătura liderului mafiot care îl îngrozise cel mai tare pe John. Nicio emoţie nu era ancorată profund. Tot ce exprima părea luat din panoplia de gesturi teatrale a unui actor prost.

— Ei bine, situaţia s-a schimbat, spuse el. Îmi pare rău, Trevor, dar nu-mi mai eşti de niciun folos.

Ganiru îşi trecu mâna peste gât, un semnal pentru subordonaţii săi. Mafiotul de la arena de hochei ieşi din umbră, cu o armă în mână.

Trevor tresări şi îşi smuci din nou mâinile în legături.

— Promite-mi că o vei elibera pe Minette! strigă el. Am încercat să te ajut…

— Asigură-te că Iuda ăsta al tuturor se uită, rosti Ganiru, ignorând rugăminţile lui Trevor. Vreau ca el să vadă tot.

Tipul cu păr argintiu trase scaunele mai departe unul de altul şi le întoarse astfel încât Trevor şi John să fie faţă în faţă, apoi prinse capul lui John ca într-o menghină, cu ambele mâini.

John nu protestă. Voia ca Trevor să vadă că alesese conştient. Fusese o posibilitate evidentă ca Ganiru să se folosească de Minette şi de copil. Judecând retrospectiv, John ştia că luase decizia corectă. Dacă nu l-ar fi minţit pe Trevor în legătură cu codul, ar fi fost deja mort. Mafiotul îşi lipi ţeava armei de tâmpla lui Trevor şi ridică piedica. Se auzi un declic atunci când glonţul intră pe ţeavă. Trevor strânse din pleoape atât de tare încât ochii nu-i mai erau decât nişte linii înguste. De-acum nu mai ţipa, ci doar gemea, ca un copil tulburat în somn.

Câteva secunde mai târziu răsună împuşcătura.

Glonţul împroşcă sânge şi materie cerebrală, lovind la ieşire peretele de

cărămidă şi săltând apoi cale de câţiva metri pe pardoseala de beton. Cătuşele menţinură trupul mort al lui Trevor pe scaun, iar bărbia îi căzu în piept.

— Măi, măi, măi… Agent Adderley, acum e rândul tău să alegi, la fel ca amicul tău: ori ne dai codul, ori o împuşcăm pe Minette, spuse Ganiru.

Colţul gurii îi tresări într-un mod care nu putea fi înţeles greşit. Situaţia îl amuza. Nu s-ar fi lăsat înduplecat de niciun fel de rugăminţi, înţelese John. Dimpotrivă, trebuia să acţioneze cu indiferenţa rece de care dădea dovadă Ganiru. Dacă o ignora pe Minette, aceasta îşi pierdea valoarea ca obiect de şantaj.

— Nu e fosta mea soţie, spuse el ridicând din umeri. Dacă trebuie s-o omori, fă-o. N-am de gând să-ţi dau codul, indiferent de situaţie. Pe de altă parte, să scapi de cadavru înseamnă o grămadă de muncă inutilă pentru oamenii tăi. Ca să nu mai vorbim de copilă… Cu ea ce ai de gând să faci?

John se sforţă să pară cât mai puţin îngrijorat. Strategia părea să funcţioneze, pentru că Ganiru se înfurie.

— Bun, şi-atunci cum crezi că ar trebui să rezolvăm asta? răcni el.

— Aş avea o propunere care ne-ar fi benefică amândurora. Îi pui pe băieţii tăi de-aici să-mi facă o poză de parcă aş fi mort. Arăţi poza oricui trebuie să o vadă. În schimb, mă laşi în pace. Mă ascund undeva în Europa şi nu mă mai întorc vreodată în Statele Unite.

Ridurile de pe faţa lui Ganiru se adânciră.

— N-am de gând să te las să pleci, mai ales după ce mi-ai făcut.

John îşi coborî vocea şi-şi aţinti privirea în ecran.

— Noi doi suntem la fel. Până la urmă, nu dăm doi bani pe ceilalţi. Unii ar vedea în asta un defect mintal, dar nu şi noi. E vorba strict de supravieţuire, în sensul darwinian. Iar acum te îndemn să judeci la rece. Pe de o parte, te răzbuni pe ăla care te-a dat în gât. Pe de altă parte, te alegi cu închisoarea pe viaţă fiindcă ai omorât un poliţist. Nu uita, acum eşti la zdup doar pentru şapte ani. Sunt convins că ai putea să scapi mai curând, dacă eşti cuminte. Vei ieşi taman la timp ca să-ţi vezi fiicele absolvind liceul şi căsătorindu-se.

Imaginea se întrerupse când Ganiru izbi cu pumnul în masa pe care stătea calculatorul său.

— Ţine-ţi fleanca! Singurul lucru pe care vreau să-l mai aud din gura ta e codul ăla nenorocit, sau ea moare, şuieră el.

John privi ecranul unde Minette o strângea la piept pe micuţa care

plângea. Bărbatul vizibil în fundal avea un pistol în tocul de la umăr şi o cască în ureche. În ochii ei arăta probabil ca un călău telecomandat.

John îşi îndreptă din nou privirea spre Ganiru şi clătină din cap, dându-i de înţeles că îşi menţinea decizia.

— În regulă, luaţi copilul de-acolo.

Bărbatul înarmat îşi apăsă casca în ureche, de parcă s-ar fi îndoit că auzise corect.

— Hai odată! răcni Ganiru atât de tare încât mafiotul tresări.

Încercă să o smulgă pe fiică de lângă mama ei. Fetiţa ţipă şi se agăţă de corpul cald, dătător de siguranţă al acesteia. Minette renunţă să se mai împotrivească atunci când el reuşi să-i descleştеze fetiţei degetele mici de la gâtul ei. Şocul părea că o paralizase pe biata femeie.

Bărbatul dispăru din imagine pentru o clipă. John intui că mai era cineva acolo, preluând copilul care plângea. Apoi mafiotul se ivi din nou în faţa camerei. O urmă de ezitare îi traversă chipul dreptunghiular în timp ce ridica piedica armei şi lipea ţeava pistolului în ceafa lui Minette.

— Dă-mi. Dracului. Codul. Acum!

Ganiru parcă scuipase cuvintele, rostind fiecare silabă exagerat de răspicat.

— Opreşte-te, ce naiba! strigă John. Ucizi un om nevinovat!

Chipul de pe ecran era inexpresiv.

— Şi eu care credeam că nu-ţi pasă…

John simţi că-şi pierde cumpătul. Corul de voci din capul lui prinsese glas din nou. Mai întâi în şoaptă, apoi tot mai puternic:

Ţi-ai trădat cel mai bun prieten şi acum îl laşi pe singurul lui copil să-şi piardă mama. Toată lumea din jurul tău moare! Inclusiv Billy, îţi aminteşti? Propriul tău frate.

— E ultima şansă, spuse Ganiru. Încă o mai poţi salva.

John clătină din cap. Dacă ar fi ascultat de corul apocaliptic din mintea lui, ar fi ajuns ca Trevor. Nu era nimic rău în a-şi alege propria viaţă în detrimentul altora. Dacă Minette avea să moară, Ganiru era de vină, nu el.

— Bine… Fie cum vrei tu.

Ganiru se ridică în picioare şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Împuşc-o.

Sub privirile lui John, bărbatul de pe ecran luă poziţie de drepţi, ca un soldat în faţa comandantului său. Apoi apăsă pe trăgaci, iar Minette se prăbuşi ca o marionetă cu sforile tăiate.

Ganiru se aplecă spre cameră.

— Asta a fost decizia ta, nu a mea, spuse el. Vrei să continuăm şi cu aia mică sau ai de gând să-mi dai codul?

Auzindu-l, John simţi că pardoseala de beton de sub el se crapă, iar falia de sub el se deschide tot mai larg şi că, foarte curând, o să-l înghită.

Un copil.

Era imposibil ca nebunul ăla să vorbească serios.

John se uită la chipurile mafioţilor aliniaţi de-a lungul peretelui. Ţineau ochii drept înainte, evitând ca privirile să li se întâlnească. Le citi ruşinea din ochi.

— Ganiru! rosti John, ridicând vocea.

Mesajul trebuia să fie transmis cu acuitate, dacă dorea să funcţioneze.

— Dacă alegi să o ucizi pe fată, eşti terminat. Nimeni n-o să mai vrea să lucreze pentru tine. Nu poţi fi loial unui astfel de om.

Bărbatul din celulă pufni.

— Dar nu eu sunt cel care decide dacă fata trăieşte sau moare, ci tu, John. Tot ce trebuie să faci este să-mi dai opt cifre.

— Astea-s fanteziile tale. Ţine minte: tu mă vezi doar pe mine pe ecran, dar eu îi văd pe oamenii tăi. Iar pe chipurile lor nu mai există respect, numai dispreţ.

Ganiru privi iritat înspre obiectivul camerei. Se scărpină pe gât şi începu să dea ocol celulei, nervos. Echilibrul de putere era pe cale să se schimbe, John simţea asta. Nu-i rămânea decât să-i dea traficantului de droguri un ultim impuls ca să treacă de linia de sosire.

— Şi chiar dacă ai da ordinul, nu cred că ar fi executat.

Soldatul care o omorâse pe Minette tresări. Era evident că şi el auzise spusele lui John în cască.

Ganiru se aşează din nou la calculator, afişând un zâmbet amar.

— Nu aş ucide niciodată un copil. Toţi cei care mă cunosc ştiu asta. Ştii ceva, sincer, m-am săturat de toată povestea. Îmi consumi prea mult timp şi prea multe resurse, nu e bine pentru afaceri.

John simţi cum hăul din podeaua de beton se închide la loc. Ganiru se predase, iar acum trebuia să-i ofere şansa să-şi transforme înfrângerea în victorie.

— Nu meriţi atâta atenţie, agent Adderley. Eşti nesemnificativ. Un nimeni. Dacă vrei să trăieşti o viaţă inutilă într-o gaură de şarpe undeva în Europa, eşti invitatul meu, n-am nimic de comentat. Dar dacă filmuleţul va fi

vreodată răspândit sau dacă vei pune piciorul pe partea asta a Atlanticului…

— Asta nu se va întâmpla, îl întrerupse John. Te respect mult prea mult ca să încalc o înţelegere.

Mafioţii se uitau unul la altul fără să priceapă. Începură să vorbească între ei pe limba lor, iar asta îl irită pe Ganiru.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, folosiţi engleza! răcni el.

— Ne pare rău, şefu', dar nu înţelegem. Ce trebuie să facem, până la urmă, cu el?

— Fă-i o poză în care să pară mort şi eliberează-l pe ticălos. N-aţi auzit ce-am spus? Nu dau doi bani pe el.

Imaginea se înceţoşă când Ganiru întinse mâna ca să închidă laptopul. Transmisiunea video se întrerupse, iar John citi mesajul de pe ecran:

Participantul a părăsit conversaţia.

Partea a doua

23

John urmări cu privirea maşinile mafioţilor prin ninsoarea abundentă. Când acestea dispărură dincolo de clădirea fabricii părăsite, căzu în genunchi. După mai multe încercări, Ganiru aprobase în cele din urmă fotografiile cu agentul FBI „mort” pentru care John pozase lungit pe pardoseala de beton. Totul durase foarte mult. Cadavrul lui Trevor fusese încărcat în portbagajul unei Toyota albe, iar fosta lui soţie se afla probabil într-o altă maşină, undeva în celălalt capăt de lume. Cele două cadavre urmau să fie îngropate sau făcute să dispară în alt mod.

Deşi Ganiru mimase indiferenţa faţă de soarta sa, John nu putea fi sigur că avea să fie lăsat în pace. Traficantul de droguri putea foarte bine să se trezească mai paranoic într-o dimineaţă şi să decidă să reia vânătoarea. Probabil, însă, că avea să mai treacă o vreme până atunci, iar John plănuia să folosească acest răgaz pentru a-şi construi o nouă viaţă în Berlin. Oraşul era de cel puţin treizeci de ori mai mare decât Karlstad şi i-ar fi fost mult mai uşor să se ascundă acolo.

Se gândi la fetiţa pe care mafiotul în ţinută de camuflaj o smulsese din mâinile lui Minette. Ce avea să se întâmple cu ea de-acum? Poate avea să devină mascota unuia dintre bordelurile lui Ganiru. Ori poate c-aveau s-o abandoneze pe treptele unei biserici.

John îşi ridică ochii spre cerul încă întunecat al dimineţii. Oare era cineva acolo sus care veghea asupra a tot ceea ce se întâmpla aici, pe Pământ? Tatăl său îl târâse mereu la slujbele de duminică, dar vorbise întotdeauna despre religie doar ca despre un set de reguli care trebuiau respectate. John moştenise aceeaşi mentalitate şi, până acum, nu reflectase la ce însemna cu adevărat credinţa. Până la urmă, ideea unei puteri superioare îi părea de-a dreptul respingătoare. Ce fel de Dumnezeu e acela care îngăduie ca orice copil să poată rămâne orfan?

Mai întâi Nicole.

Iar apoi…

Nici măcar nu ştia cum o chema pe fiica lui Trevor. Prietenul său nu apucase niciodată să-i spună.

Ca din senin, lacrimile îi umplură ochii. Îi curgeau pe obraji, iar John nu făcea nimic ca să le şteargă. Sângele lui Trevor şi al lui Minette avea să rămână veşnic pe mâinile lui, oricât s-ar fi spălat.

Se întinse pe spate, cufundându-se în zăpadă.

Ei erau morţi.

El era în viaţă.

Era atât de tragic încât îl durea inima. Şi totuşi era mai bine aşa decât invers. Cu cât avea să accepte mai repede această realitate, cu atât mai bine.

Se ridică în picioare şi-şi încrucişă braţele. Chryslerul era parcat ceva mai încolo, lângă un pâlc de pini înalţi, cu un strat de zăpadă de un centimetru grosime pe capotă. Mafioţii îi dăduseră cheile înainte să dispară, anunţându-l că arma lui se afla în torpedou.

John se aşeză la volan şi accesă motorul de căutare de pe telefon. Avusese grijă să activeze modul incognito, astfel încât istoricul de navigare să nu fie salvat. Pe site-ul unde se afla fişierul video mesajul de avertizare era afişat în continuare: utilizatorul avea la dispoziţie o singură încercare pentru a introduce codul corect; în caz contrar, filmuleţul avea să devină public.

Mâna îi tremura în timp ce introduse codul de opt cifre. Când sistemul acceptă seria de numere, se auzi un piuit acut şi mesajul fatidic dispăru de pe ecran. Uşurat, John aruncă telefonul pe scaunul pasagerului, porni motorul şi demară, apucând-o pe singurul drum care părea să ducă înapoi spre civilizaţie. În curând, zări contururile mai multor clădiri în întuneric. În faţa unui panou iluminat, la ieşirea din zonă, se opri şi citi: *Fabrica de muniţie Zakrisdal*.

Simbolismul era clar. Vânătorii îi duseseră pe el şi pe Trevor la o fabrică dezafectată de proiectile aducătoare de moarte. Moartea era la ea acasă între zidurile vechii clădiri industriale.

Băgă într-a-ntâia, dar nu se putu hotărî să apese pe acceleraţie. De îndată ce avea să ajungă pe drumurile cu trafic mai intens, exista o şansă ca o maşină de poliţie să-l oprească. John se uită la ceas. Era şapte şi un sfert, luni dimineaţa. Cel mai probabil, colegii săi de la poliţie nu avuseseră încă timp să examineze imaginile înregistrate de camerele de supraveghere de la Bergvik. Cu siguranţă, însă, era doar o chestiune de timp până când acest lucru avea să se întâmple, iar din acel moment Chryslerul şi proprietarul său aveau să devină prioritatea numărul unu a anchetei.

John îşi atinse porţiunea înroşită de pe gât, unde îl zgâriase mafiotul înainte de a se prăvăli în gol prin luminatorul centrului comercial. Cu siguranţă că sub unghiile lui rămăseseră mici fragmente de piele. Dacă Ruben ar fi ordonat o percheziţie în apartamentul din Empire State – şi cu siguranţă ar fi făcut-o dacă John ar fi dispărut pur şi simplu –, ar fi găsit

destul material biologic pentru a putea face o comparaţie. Cearşafurile de pe pat nu fuseseră schimbate de săptămâni întregi, iar periuţa de dinţi era acolo, în dulapul din baie. În momentul în care avea să devină evidentă potrivirea dintre profilurile ADN, un procuror avea să solicite arestarea preventivă a lui Fredrik Adamsson.

John închise ochii, impunându-şi să conştientizeze amploarea problemei. Acum era exclus să părăsească ţara. Ar fi însemnat doar să schimbe urmăritorul. Un mandat de arestare ar fi fost un motiv suficient pentru a alerta autorităţile poliţieneşti din afara graniţelor Suediei. Avea să fie nevoit să privească mereu peste umăr pentru tot restul vieţii.

Însă era convins că nu era totul pierdut, nu încă. Şedinţa de dimineaţă a poliţiei regionale urma să înceapă abia la ora opt şi, dacă se grăbea să ajungă la secţie, avea şanse să apuce să şteargă înregistrările de la Bergvik. Cum anume, nu ştia încă, dar merita să încerce. Era mai bine aşa, decât să se preschimbe într-un fugar fără ţintă prin Europa.

John porni motorul şi, foarte curând, urca pe autostrada care ducea spre centrul oraşului. Se strecură prin traficul aglomerat al dimineţii şi ajunse la destinaţie după numai zece minute. Opri în parcarea secţiei de poliţie şi întoarse oglinda retrovizoare, privindu-şi propriul chip. Arăta la fel de mort ca în pozele pe care le făcuseră mafioţii în vechea fabrică de muniţii.

Inspiră adânc de câteva ori, deschise portiera şi se îndreptă spre intrare. Dacă îi văzuseră deja Chryslerul pe imaginile de supraveghere, în loc să-l salute ca în fiecare dimineaţă colegii urmau să-l prindă puternic de braţe. Intră, o salută pe colega de la recepţie şi se îndreptă spre lift. Apăsă butonul pentru etajul doi şi aşteptă ca uşile glisante ale ascensorului să se închidă. În ultima clipă, un picior se strecură în deschizătură, iar uşile culisante se redeschiseră.

— Era cât pe ce să pleci fără mine, oftă Ruben păşind în spaţiul îngust.

John simţi cum transpiraţia învinge mirosul vag de deodorant care îi stăruia sub braţ.

— Ce noapte nenorocită! N-am închis un ochi, continuă superiorul săi. Cred că ai auzit de Bergvik.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— S-au tras focuri de armă pe acoperiş. Există şi o victimă. A căzut prin domul de sticlă al luminatorului, în interiorul complexului. A trebuit să izolăm tot mall-ul.

— Rahat!

John căută semne de nervozitate în atitudinea lui Ruben, dar acesta nu părea deloc tulburat. Poate că doar juca teatru foarte bine? Dacă John ar fi fost în locul şefului său, ar fi aşteptat cu arestarea până când suspectul ar fi fost ajuns îndeajuns de adânc în clădire încât evadarea să nu mai fie o posibilitate.

Cu un clinchet, liftul ajunse la etajul doi. Uşile glisară lateral, iar John se pregăti să înfrunte un grup de poliţişti în uniformă, cu armele scoase. Dar pe culoarul aproape pustiu doar un om de serviciu de la firma de curăţenie îşi târa mopul pe pardoseală.

Telefonul lui Ruben începu să sune. Acesta îl bătu scurt pe umăr pe John, apoi dispăru în biroul său. John îşi continuă drumul spre camera de prelucrare a imaginilor video şi aruncă o privire înăuntru, prin geamul dinspre coridor. Era întuneric. Tehnicianul nu sosise încă, dar era foarte probabil ca filmuleţele de la Bergvik să fie deja acolo, aşteptând ca acesta să le prelucreze.

Privi în jur şi îşi introduse cardul în cititorul de pe partea laterală a uşii. Se auzi un bip slab şi ledul roşu care-i interzicea accesul se aprinse. Înjură în gând.

Auzi liftul de lângă vestiar şi mai multe voci. În curând, etajul avea să fie plin de colegi, iar încuietoarea avea să fie imposibil de deschis. Oricât de frustrantă urma să fie aşteptarea, era nevoit să aştepte până după şedinţă pentru a face ceva în privinţa înregistrărilor.

O jumătate de oră mai târziu, sala de şedinţe a secţiei regionale de poliţie era plină. Pe ecranul alb era proiectată o fotografie a mafiotului mort.

— Poza a fost făcută la locul crimei, chiar înainte ca trupul să fie mutat, spuse Ruben, arătând spre rana de pe fruntea bărbatului.

— Aşadar, individul a căzut de pe acoperiş până jos, în mall? Cum e posibil aşa ceva? întrebă unul dintre poliţiştii aflaţi în jurul mesei.

— Pe acoperiş sunt luminatoare în forma unor domuri de sticlă. Probabil că luminatorul a cedat sub greutatea lui. Sau e posibil ca sticla să se fi crăpat în urma împuşcăturilor, astfel încât să nu fi fost nevoie de prea mult ca să se spargă.

— Individul a murit din cauza împuşcăturilor sau a căderii de la înălţime? urmă acelaşi poliţist.

Ruben îşi răsfoi notiţele.

— Autopsia nu e încă gata, dar conform raportului preliminar de aseară al

medicului legist, cauza morţii a fost o fractură la gât. În ceea ce priveşte împuşcăturile, bărbatul a fost lovit de două gloanţe, unul în umăr şi unul în piept. Le-am găsit şi ambele sunt în stare bună. Rezultatele expertizei balistice vor fi disponibile în cursul zilei de astăzi.

John simţi greutatea pistolului Sig Sauer în tocul de sub haină. Tehnicienii puteau folosi gloanţele pentru a stabili modelul armei cu care se trăsese. Îşi blestemă inconsecvenţa: deşi îşi propusese acest lucru, nu îşi procurase o altă armă, una neînregistrată, care să nu-l identifice imediat drept membru al poliţiei suedeze.

— Medicul legist a precizat, de asemenea, că sub unghiile mortului se aflau reziduuri de piele, spuse Ruben. Cu puţin noroc, acestea ar putea proveni de la asasin. Probele au fost deja trimise la INC pentru analiza ADN.

John auzi din nou corul apocaliptic în capul său.

Câte un drac, pe rând, îşi reaminti el regula pe care instructorul de la FBI i-o repeta mereu în timpul antrenamentului pentru a deveni agent de teren. Dacă reuşea să neutralizeze imaginile de pe camera de supraveghere, colegii lui nu aveau să-l suspecteze niciodată, iar celelalte probe nu ar mai fi contat. Nu i se preluaseră niciodată probe ADN şi nu figura în registrele de amprente.

— Victima a fost identificată? întrebă, mai mult pentru a-şi justifica prezenţa.

Ruben tastă ceva pe calculator şi pe ecran apăru poza din paşaport a mafiotului.

— Bărbatul nu avea niciun act de identitate asupra sa, dar amprentele erau înregistrate în baza de date a Europolului. Numele lui e Stanislaw Panufnik, cetăţean polonez cu domiciliul în Hamburg. Am luat legătura cu colegii de acolo în dimineaţa asta şi au avut o mulţime de lucruri interesante să-mi spună.

— Cum ar fi? vru să afle John.

— Se pare că individul lucra pentru o reţea nigeriană de droguri din State. E suspectat de comiterea mai multor crime, atât în Germania, cât şi în ţara sa de origine, dar nu a fost niciodată condamnat, din lipsă de probe.

— Pare o nebunie, spuse poliţistul în vârstă care se enervase atunci când Sindicapatul le ţinuse prelegerea despre limbaj şi gen. Un asasin plătit al mafiei nigeriene, cocoţat pe acoperişul unui centru comercial din Karlstad. Asta s-a întâmplat? Pe bune?

— Da, nemţii sunt siguri de identitatea lui, spuse Ruben. Nu există nicio îndoială, cadavrul nostru este Stanislaw Panufnik.

— Trebuie să existe camere de supraveghere la Bergvik, spuse bătrânul.

— Da, există, atât în parcare, cât şi la intrările în incintă. Compania de securitate ne-a trimis înregistrările acum o oră şi le vom analiza în curând.

John simţi cuvintele şefului încolăcindu-i-se ca un laţ în jurul gâtului. Îi venea să o ia la fugă spre camera de vizionare şi să spargă toate ecranele cu un ciocan.

— Hei, eşti treaz acolo?

Observă că Ruben se uita la el. Se pare că mintea i se rătăcise şi nu mai urmărise conversaţia.

— Desigur, reuşi el să îngaime.

— Ei bine, după cum spuneam, m-aş bucura dacă ne-ai putea pune la curent cu ancheta în cazul Löfberg.

— Din păcate nu sunt prea multe de spus. Toate maşinile de patrulare din Värmland îl caută pe Birger Falk, dar până acum nu l-am găsit nici pe el, nici Volvoul lui, spuse John, sperând că era adevărat.

Nu avusese ocazia să verifice înainte de întâlnire.

— Şi nu mai ai nimic de adăugat? insistă Ruben.

Descrierea anchetei unui caz în curs de desfăşurare era, de regulă, puţin mai detaliată decât cea oferită de John.

— Nu, în clipa asta nu, spuse el.

Ruben îşi închise laptopul şi se ridică.

— Bine. Să trecem la treabă.

E frustrant să mergi calm atunci când tot corpul tău îşi doreşte să alerge. John înaintă cât putu de repede pe coridor. Văzând uşa de la sala de vizionare întredeschisă, acceleră şi mai mult ritmul şi intră fără să bată.

— La naiba, m-ai speriat! spuse tehnicianul, care tresărise pe scaunul din birou.

Tânărul avea părul ciufulit, de parcă ar fi dormit prea mult. Probabil chiar aşa era. Nici măcar nu părea să fi avut timp să-şi cumpere obişnuitul smoothie în drum spre serviciu.

— Îmi pare rău, spuse John, expirând.

Monitoarele de pe biroul mare erau încă întunecate.

— Ai nevoie de ceva anume?

Tânărul tehnician se foi pe scaun.

— Da. Ai putea să-mi printezi imaginea cu Birger Falk când acesta pune mâna pe balustrada de la Löfberg? improviză John.

— Sigur, dar va trebui să aştepţi puţin, spuse el. Trebuie să arunc o privire pe toate înregistrările de la Bergvik. Ordinele lui Ruben.

— Înţeleg, nu-ţi face griji.

John se aşeză pe un scaun liber şi-şi împreună mâinile la ceafă, vrând să arate că nu se grăbea. Tehnicianul îl privi surprins. Nu crezuse că vizitatorul avea să mai zăbovească în încăpere. În loc să protesteze, ridică din umeri şi porni calculatorul.

În curând, mai multe înregistrări rulau în paralel în faţa lor. Unul dintre monitoare înfăţişa o imagine de ansamblu a parcării, în timp ce celălalt era împărţit în trei casete mai mici cu imagini de la fiecare intrare. Mall-ul era încă deschis. Clienţii din piaţetă arătau ca nişte extratereştri în imaginile înregistrate în infraroşu.

Tehnicianul opri derularea imaginilor şi se întoarse spre John.

— Ai fost la şedinţa de dimineaţă, nu?

— Sigur.

— Înseamnă că ştii la ce oră a fost împuşcat omul de pe acoperiş?

— Cadavrul a căzut în mall, declanşând alarma, la ora zece. Imediat după au sosit agenţii de la firma de pază, răspunse John, sincer.

În acelaşi timp, analiza situaţia în minte. Era inevitabil ca filmuleţele din parcare să arate Chryslerul său, dar camerele filmau de la o distanţă atât de mare, încât Trevor şi el însuşi urmau să fie greu de identificat.

Mai problematic era prim-planul de la intrarea de lângă supermarket. Aceasta era iluminată la exterior, ceea ce cu siguranţă îmbunătăţea considerabil calitatea imaginii. Din fericire, scara care ducea spre acoperiş nu era vizibilă pe înregistrările acelei camere, dar existau şanse ca John să fi fost totuşi surprins de obiectiv în timp ce se îndrepta spre maşină sau se îndepărta de ea. În această eventualitate, faţa îi era vizibilă, caz în care rahatul lovea ventilatorul, dacă această expresie putea fi naturalizată.

Tehnicianul apăsă o tastă, lăsând fişierele video să se sincronizeze de la ora 21:30. Parcarea era pustie, iar intrările la fel. Doar o pungă de plastic care trecu prin faţa obiectivului cu viteza unei rachete trădă faptul că înregistrările erau, de fapt, redate de opt ori mai repede decât viteza normală.

Liniştea dinaintea furtunii, gândi John, realizând că totul se putea termina în curând.

Ora de pe camera de supraveghere arăta 21:34 când un personaj îşi făcu apariţia în partea de sus a ecranului. Tehnicianul fluieră şi încetini viteza de redare.

— Ăsta de unde a apărut? Încolo sunt numai păduri.

John urmărea în tăcere imaginile, recunoscând mersul şchiopătat al lui Trevor de-a lungul clădirii.

— Asta să fie victima? se întrebă tehnicianul.

John se aplecă în faţă, spre ecran.

— Imposibil de spus. Ar putea fi oricine.

Silueta verzuie ajunse la scară şi urcă cu greu pe acoperiş, fără să-şi întoarcă faţa spre camerele de la intrare. În acelaşi timp, o nouă persoană se ivi dinspre pădure în imaginea panoramică.

— Iar aici e infractorul care-l urmăreşte, spuse tehnicianul.

John nu se grăbi să-l corecteze, ci doar mormăi un soi de încuviinţare. Imediat după aceea, mafiotul dispăru, urcând scara şi ieşind din raza de acţiune a camerelor de luat vederi.

— La naiba, nu putem vedea nimic din ce se întâmplă acolo sus, înjură tehnicianul.

Era pe punctul de a derula din nou filmul pe repede înainte, dar se opri atunci când Chryslerul lui John intră în parcare.

— Oare maşina asta are vreo legătură cu tot ce se întâmplă sau doar s-a nimerit să treacă pe-acolo?

— Habar n-am, răspunse John, privind hipnotizat monitorul.

Numărul de înmatriculare era indescifrabil din imaginea panoramică, din pricina întunericului, a distanţei prea mari şi a rezoluţiei prea slabe. O clipă mai târziu, însă, Chryslerul trecu prin faţa camerei de la intrare. Maşina se opri în afara razei de acţiune a obiectivului, dar tehnicianul derulă înapoi şi îngheţă imaginea. Deşi neclar, fiind vorba de o maşină aflată în mişcare, instantaneul dezvăluia numărul de înmatriculare.

— *Yes*, al nostru e! exclamă tehnicianul, întinzând mâna spre carnetul de pe birou.

John i-o luă înainte. Notă combinaţia de litere şi numere, rupse foaia şi o vârî în buzunar.

— O să verific eu la Autoritatea Transporturilor şi o să mă asigur că Ruben primeşte imediat numele proprietarului, spuse el ridicându-se în picioare.

Tânărul tehnician se încruntă. Părea puţin supărat că John îl priva de

ocazia de a-i aduce veşti bune şefului.

— Lucrezi cumva la această anchetă? întrebă el.

— Nu, nu în mod oficial. Dar noi, în echipa de detectivi, ne ajutăm unii pe alţii.

Corul apocaliptic din mintea lui păru că-şi trage răsuflarea, acordându-i lui John un moment de răgaz. Cea mai presantă ameninţare fusese evitată. Imaginile de pe camera de supraveghere aveau să-l arate, într-adevăr, urcând pe scară, dar chipul lui ar fi fost la fel de neidentificabil ca ale celorlalţi doi de pe acoperiş.

— Cam când ai nevoie de imaginea printată? întrebă tehnicianul fără să se întoarcă.

Ce imagine printată? gândi John, înainte de a-şi aduce aminte de scuza pripită.

— Nu e nicio grabă, se poate şi mâine, spuse el şi închise uşa.

Se grăbi spre Chryslerul parcat în faţa secţiei de poliţie. Încerca să estimeze cât timp avea la dispoziţie până când tehnicianul se întâlnea cu Ruben şi îl întreba de ce John nu raportase maşina din înregistrare. Era imposibil de ştiut exact, desigur, dar avea la dispoziţie cel mult o oră. Probabil chiar mai puţin.

Nu mai ningea. Ieşi din parcare, îndreptându-se spre Hagalund, cea mai apropiată zonă rezidenţială. Încetini când părăsi şoseaua, pătrunzând între case, urmărind din priviri locurile de parcare din dreptul acestora. Toate erau goale, ceea ce nu era deloc surprinzător: era luni, oamenii lucrau.

În dreptul unei case cu pereţi din cărămidă maro văzu prima maşină, un Lexus de ultimă generaţie. Urmele de roţi de pe terasamentul îmbibat de zăpadă de la intrare păreau proaspete, iar pe acoperiş nu era zăpadă. John nu putea exclude varianta că maşina fusese folosită ceva mai devreme în dimineaţa aceea, aşa că îşi continuă drumul.

Ceva mai încolo, în zona mai populată, găsi un obiectiv mai potrivit: un Peugeot cu atâta zăpadă acumulată pe capotă încât cu siguranţă nu mai fusese condus de câteva zile. Opri discret pe o stradă laterală. Din cutia de scule aflată în portbagajul Chryslerului luă două şurubelniţe şi se îndreptă spre aleea unde era parcat Peugeotul.

Ferestrele erau întunecate, iar camera în care John bănuia că dormea proprietarul avea jaluzelele coborâte. Se uită în jur, ca nu cumva să fi fost zărit de vreun vecin curios. Strada era pustie, aşa că se apropie de maşină.

Începu cu plăcuţa de înmatriculare din faţă. Acolo putea să lucreze nestingherit. Maşina îl ferea de privirile unui eventual trecător. Una dintre şurubelniţe se potrivi cu cele patru şuruburi care fixau placa metalică de bara de protecţie. Le desfăcu şi desprinse plăcuţa de înmatriculare.

În cazul celei din spate, riscul de a fi văzut sporea considerabil. Riscă o privire pe stradă, dar nu văzu nici stăpâni de câini la plimbare, nici vreun chip care să tragă cu ochiul la ferestrele caselor vecine. Auzi însă uruitul unui motor care se apropia. Se ghemui din nou în spatele Peugeotului şi văzu o maşină de la salubritate care tocmai virase pe stradă.

La naiba, se gândi el. Avea să le ia ceva timp să colecteze deşeurile, mai ales că suedezii nu obişnuiau să-şi ducă pubelele până la marginea trotuarului. Gunoierii se mişcară cu încetineala unui melc, până când, în sfârşit, ajunseră în dreapta casei în faţa căreia se ascundea John, iar el îi auzi plângându-se că toate capacele pubelelor erau îngheţate din cauza frigului blestemat.

Când maşina de gunoi dispăru în sfârşit, John mai aşteptă câteva minute înainte să se aventureze în spatele maşinii ca să scoată a doua plăcuţă de înmatriculare. Şuruburile se desprinseră uşor şi de data aceasta şi, la scurt timp după aceea, se îndreptă spre Chrysler cu cele două numere de înmatriculare ascunse sub haină.

La întoarcere, în drum spre secţia de poliţie, opri într-o zonă industrială şi introduse numerele de înmatriculare ale Peugeotului în fanta unui container de colectare a deşeurilor metalice. Ajuns la secţie, urcă în biroul său de la etajul doi, închise uşa în urma lui şi se uită la ceas. Drumul până în Hagalund şi înapoi durase exact treizeci şi şapte de minute.

Îşi reaminti chipul fără viaţă al lui Trevor, de la fabrica de muniţii. Imaginea refuza să i se şteargă de pe retină, alături de imaginile cu Minette şi copilul lor. Durerea îl sfâşia, dar nu-şi putea permite să se lase pradă acesteia. Nu acum. Trebuia să acţioneze şi nu ar fi putut s-o facă dacă ar fi cedat sentimentelor.

John se aşeză la computer şi scoase din buzunarul hainei biletul cu numărul de înmatriculare al Chryslerului. Îl rupse în fâşii subţiri pe care intenţiona să le arunce mai târziu în toaletă. Într-un carneţel similar, notă numărul Peugeotului şi întreprinse o căutare în registrul de înmatriculare. Proprietarul era Sten Pålsson, născut în 1941. John verifică de două ori adresa. Era aceeaşi cu a locului în care fusese parcată maşina.

Îşi notă toate detaliile în carneţel şi se îndreptă spre biroul lui Ruben.

Superiorul său vorbea la telefon, dar îi făcu semn să intre.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Ruben atunci când încheie convorbirea. Birger Falk este în arest.

— Nu, mă tem că nu. Cu toate astea, am veşti despre Bergvik.

Ruben îl privi, pe bună dreptate, surprins. Cazul împuşcăturilor de la mall era ancheta sa, nu a lui John.

— Eram în camera tehnică pentru o altă problemă şi am aşteptat cât timp tehnicianul a urmărit imaginile din parcare.

— E-n regulă. E ceva demn de raportat acolo?

Îi prezentă lui Ruben succesiunea evenimentelor, în timp ce acesta ce îşi lua notiţe într-un carneţel.

— Aşadar, pe acoperiş au fost trei indivizi, rezumă el. Victima şi o altă persoană au venit pe jos dinspre pădure, iar cea de-a treia persoană a venit cu o maşină.

— Ei bine, aşa se pare, spuse John.

— Ai avut timp să verifici numărul de înmatriculare?

— Da, dar din păcate pista asta pare să fie o fundătură. Potrivit Autorităţii Transporturilor, numărul de înmatriculare este al unui Peugeot, aşadar nu se potriveşte cu modelul din înregistrări.

John omisese în mod deliberat să pomenească marca maşinii. Spera ca Ruben să fie mulţumit de cele aflate despre Bergvik şi să nu mai intenţioneze să se uite el însuşi la materialul-sursă, căci, cu siguranţă, ştia că americanul din secţia lui conducea un Chrysler mult prea scump.

— Cine e proprietarul? vru să afle Ruben.

— Un bărbat în vârstă care locuieşte la Hagalund.

— *În* Hagalund.

John se uită la şeful său fără să înţeleagă.

— Se spune *în* Hagalund, nu *la*. Dar nu contează. Câţi ani are?

— Va împlini 80 anul acesta, nu prea îl văd în stare să urce pe scări şi să fluture pistoale.

— Vrei să spui că plăcuţele au fost furate?

— Probabil.

— Ei bine, nu e chiar o surpriză, oftă Ruben. Am să trimit, pentru orice eventualitate, o echipă acasă la bătrânel. Cine ştie, poate a văzut ceva cu ochii lui de şoim străvechi.

— Speranţa moare ultima, spuse John îndreptându-se spre uşă.

Ruben ridică mâna şi-l rugă să ia loc.

— Ai văzut că vorbeam la telefon când ai venit. Era comisarul regional, a adăugat el.

— Ce spune? întrebă John.

— A citit raportul balistic despre gloanţele trase la Bergvik.

— E gata deja?

— Da, raportul a venit prin e-mail acum o jumătate de oră. L-am răsfoit puţin şi i l-am trimis.

— Nu ştiam că îi pasă comisarului-şef atât de în detaliu de munca de jos.

Ruben se ridică în picioare şi coborî jaluzelele ferestrei care dădea spre coridor, ca nimeni să nu poată vedea înăuntru.

— Bărbatul a fost împuşcat cu un Sig Sauer P226, spuse el, aşezându-se.

John se prefăcu surprins.

— La naiba, sunt siguri de asta?

— Da, aşa cum am spus la întâlnire, gloanţele recuperate erau în stare foarte bună. Imaginează-ţi în ce stare era barosanul când a aflat rezultatul expertizei.

John încuviinţă. Îşi putea închipui prea bine cum decursese discuţia. Comisarul-şef avea o voce puternică şi, cu siguranţă, îşi folosise întreaga amplitudine vocală la telefon.

— Poliţiştii nu sunt singurii care folosesc această armă, observă John.

— Am încercat să-i spun asta, dar nu cred că m-a ascultat. Subiectul e deosebit de sensibil după ce s-a întâmplat în toamna anului trecut.

John înţelese că Ruben făcea aluzie la ancheta care-l privea pe fratele său, Billy, în urma căreia se aflase că un poliţist din Karlstad comisese fapte penale, iar poliţia fusese făcută ferfeniţă în mass-media.

— Comisarul este îngrijorat de ce se va întâmpla atunci când ziarele vor intra în posesia raportului, continuă Ruben. Din punctul ăsta de vedere, îi împărtăşesc îngrijorarea. „Nu iese fum într-o anchetă dacă n-a ieşit foc din arma unui poliţist” nu e genul de titlu de presă de care avem nevoie acum. De aceea ar vrea ca noi să preluăm controlul încă de la început. Să arătăm că am acţionat, să avem ceva concret de spus atunci când ne vor suna jurnaliştii.

— Ce ar însemna acest „ceva concret”? întrebă John.

— Vrea să testăm toate armele din dotarea poliţiei.

John se strădui să-şi păstreze calmul. Se aşteptase ca examinarea gloanţelor să provoace oarece agitaţie în departament, dar nu se aşteptase la aşa ceva. Măsura nu se potrivea cu evoluţia anchetei, deoarece nimic altceva din cadrul acesteia nu indica posibilitatea ca un agent de poliţie să fie

implicat. În plus, arma era relativ comună pe piaţa neagră.

— Crezi că e înţelept să procedăm aşa? încercă el. Nu părem oare mai vinovaţi dacă suspectăm întreaga poliţie?

Ruben îi zâmbi entuziasmat.

— Dimpotrivă. Astfel arătăm că poliţia e o organizaţie transparentă. Demonstrăm că nu ascundem nimic sub preş.

John nu mai auzise expresia până atunci, dar îi înţelese sensul şi îl enervă. La New York, un şef din poliţie care-şi vânduse colegii din motive similare şi la fel de tulburi se trezise cu cauciucurile maşinii tăiate. Nu şi în Suedia. Aici, lipsa de coloană vertebrală era o trăsătură naţională, iar asta risca să-l trimită pe John direct la închisoare.

— Poţi să-mi dai arma ta chiar acum, spuse Ruben întinzând mâna peste birou.

John simţi pistolul din tocul de pe umăr lipit de corpul său, sub jachetă. De când venise în Suedia, o lăsase mai moale cu exerciţiile fizice, iar hamul tocului îi era strâmt, însă haina îi era mai largă decât atunci când o probase la croitoria de pe Mulberry Street. Dacă nu se lăsa pe spate în scaun, conturul armei nu era vizibil.

— Am uitat-o acasă de dimineaţă, spuse el.

Ruben îi aruncă o privire mustrătoare.

— Ştii că arma de serviciu se păstrează în rastelul de la secţia de poliţie atunci când eşti în afara serviciului!

— Sigur că da, am fost neatent. Doar de data asta. O vei avea mâine la prima oră.

Încordat, John se rugă în gând ca şeful său să fie mulţumit cu acest răspuns. Câte arme Sig Sauer P226 existau în Värmland? Probabil numărul era de ordinul sutelor, ceea ce însemna că laboratorul avea să aibă nevoie de mai multe zile pentru a efectua tragerile de testare. Cu cât se afla mai spre coadă, cu atât mai mult timp avea să câştige.

Ruben era pe punctul de a-i răspunde, dar fu întrerupt de o bătaie puternică şi nerăbdătoare în uşă. Oricine era cel aflat afară, pe coridor, voia cu disperare să intre. Ruben îi făcu semn din cap lui John să deschidă uşa. Se ridică din scaun şi-l lăsă să intre pe bărbatul cu părul rar de la centrul de comunicaţii.

— Ce bine că eşti şi tu aici! exclamă el, uitându-se la John. Mai întâi am trecut pe la tine. Tocmai am primit un apel în legătură cu un Volvo abandonat în pădure, în Hammarö.

24

Alicia renunţase din capul locului la ideea de a incendia Volvoul. Ideea iniţială îi venise la beţie. Dacă ar fi dat foc maşinii, fumul ar fi fost observat, cel mai probabil, de locuitorii din zonă. Pompierii ar fi ajuns acolo pentru a stinge focul înainte ca ADN-ul şi amprentele să fie distruse.

Singura şansă de a scăpa de o condamnare pentru omor prin imprudenţă era ca maşina să dispară în întregime, cu tot cu cadavrul aflat în portbagaj. Atâta timp cât Birger Falk nu era găsit, poliţia avea să presupună că acesta îşi pierduse urma intenţionat. În definitiv, era căutat pentru crimă.

Alicia apăsă uşor acceleraţia maşinii pe care o închiriase de la o firmă de pe Drottninggatan şi opri la unul dintre numeroasele semafoare din centrul oraşului. Avusese noroc să găsească un Land Rover disponibil într-un timp atât de scurt. Maşina puternică era echipată cu o cutie de viteze manuală şi tracţiune integrală. Era însă puterea motorului suficientă pentru a trage Volvoul înapoi pe şosea? Cărarea pe care împinsese mormanul de fier vechi era lungă, abruptă şi – din câte îşi amintea – foarte alunecoasă.

Alicia lăsă în urmă centrul oraşului şi, ajungând la un punct pe Hammarö, ieşi de pe şosea şi se opri în alveola unei staţii de autobuz. Îşi luă mâinile de pe volan, îşi îngropă faţa în ele şi închise ochii.

Ce naiba făcea?

Oare chiar îşi imagina că există o şansă să scape? Stella plătise deja preţul pentru ceea ce făcuseră. Poate că ar fi trebuit să renunţe şi să accepte că îi venise şi ei rândul.

Cu opt ani în urmă

Era ora 4:30 dimineaţa, iar cutiuţa cu tablete de ecstasy era goală. Stella dansa pe podeaua sălii mari pe o melodie veche a Madonnei, în timp ce prietena ei aţipise, ghemuită într-unul dintre fotoliile învechite. Alicia porni pe scări cu intenţia de a găsi un loc de dormit la etaj, când auzi vocea surorii sale peste muzica zgomotoasă:

— Stai! Doar am spus că mergem să înotăm!

Alicia se întoarse şi clătină din cap, dar, ca de obicei, Stella nu era dispusă să accepte un refuz. Urcă scările din câteva salturi şi-i cuprinse umerii cu braţul.

— Haide, o să fie distractiv! Luăm maşina şi putem dormi în ea mai târziu.

— N-avem cum să conducem aşa.

— Cum să nu? Nu e aşa departe! Ştiu unde e lacul, e o distanţă de numai un kilometru sau doi.

Stella râgâi sonor de la tequila şi râse, amuzată de propria grosolănie.

— La naiba, put a băutură! La fel şi tu. Avem nevoie de o baie!

Stella se clătină, iar Alicia se gândi cât de puţin i-ar fi luat ca să se prăbuşească pe scări. O împingere blândă care putea fi deghizată în îmbrăţişare… Nimeni nu avea să-şi dea seama, poate nici măcar Stella însăşi. Dacă avea să supravieţuiască, desigur. Treptele erau placate cu granit şi erau suficient de dure ca să crape ţeasta cuiva neatent.

— N-am putea mai bine să dormim? propuse Alicia, clipind pentru a-şi îndepărta imaginea anterioară de pe retină.

— Eşti supărată pentru chestia cu sărutul? spuse Stella. N-aveam de unde să ştiu că va fi atât de nesimţit – dar ţi-am luat apărarea, nu-i aşa? L-am certat pe nemernic, corect?

— Nu e vorba de asta.

— Atunci ce-i cu tine?

— Sunt foarte obosită, atât.

— O să te simţi mai bine imediat ce intri în apă. Răcoarea ajută şi la mahmureală. Hai odată!

Stella o conduse pe Alicia pe scări, până la fotoliul unde dormea iubita ei.

— Hai să aducem şi cadavrul ăsta la viaţă, chicoti ea.

Stella o lovi în picior.

— Elin, trezeşte-te!

Iubita sa le privi cu ochii împăienjeniţi. Machiajul i se scursese pe faţa aranjată de obicei impecabil.

— Ce-aţi păţit? a mormăit ea.

— Mergem să înotăm acum, spuse Stella.

O trase pe Elin din fotoliu şi o rugă pe Alicia să o ajute. Chiar şi un trup cu membre fine devine mai greu în stare de inconştienţă. Se văzură nevoite să o ţină zdravăn în timp ce mai mult o târau pe podea. Când cele trei ieşiră, în sfârşit, la aer curat, iubita Stellei se învioră şi reuşi să coboare singură treptele din faţă.

Când mai aveau doar câţiva metri până la maşină, începu să se clatine din

nou. Alicia o prinse în cădere şi îi strigă Stellei să deschidă portiera vechii Honda. Cu un efort comun o împinseră pe banchetă. Picioarele îi rămaseră afară, aşa că se văzură nevoite să o ajute să şi le îndoaie ca să închidă portiera.

— Dacă dă la boboci, va trebui să cureţe singură, decretă Stella, aruncând cheia către Alicia, care o prinse din zbor, deşi era cam reticentă în privinţa propriei capacităţi de a conduce.

Escapada la scăldat era o idee proastă, ştia asta, dar n-avea rost să se certe acum cu sora ei. Probabil că Stella s-ar fi enervat şi ar fi condus singură pe drumul de întoarcere spre Karlstad. Ar fi fost reţeta perfectă pentru un dezastru, având în vedere cât de beată era şi cât ecstasy îi clocotea în vene.

— Vii odată? strigă Stella, sărind deja pe scaunul pasagerului.

Alicia suspină şi urcă la volan. Îşi puse centura de siguranţă şi avu grijă ca sora ei să facă acelaşi lucru.

— Ia-o înainte şi îţi zic eu când să întorci, spuse Stella.

Alicia întoarse cheia în contact şi ieşi printre stâlpii porţii. Abia când luminile conacului dispărură în oglinda retrovizoare, observă cât de întunecată era noaptea care le învăluia. Lumina farurilor de pe drumul cu pietriş era hipnotizantă, iar Alicia simţi că şi ea băuse mai mult decât ar fi trebuit. Nu era chiar la fel de băută ca sora ei sau ca Elin cea de pe banchetă, dar alcoolul pe care-l consumase era, totuşi, mult mai mult decât era permis la volanul unei maşini.

— Am ajuns? întrebă ea.

Picioarele Stellei izbeau covorul de cauciuc de pe podeaua de sub torpedou.

— Da, da, e doar puţin mai încolo. Am văzut un indicator când am venit încoace.

Alicia nu ştia dacă sora ei inventează sau spune adevărul. Oricum ar fi fost, nu avea de gând să meargă mai departe de intersecţia unde drumul cu pietriş se întâlnea cu autostrada asfaltată. Dacă nu găseau locul de scăldat până atunci, avea să parcheze maşina şi să ajungă altcumva acasă. Autobuzele de dimineaţă devreme urmau să pornească în curând şi trebuia să existe o staţie undeva în apropiere.

Stella se întoarse şi o gâdilă pe Elin. Iubita ei mârâi şi lovi mâna care îi tulbura somnul.

— Te rog eu, nu poţi să stai liniştită şi să-mi spui unde trebuie să întorc?

spuse Alicia.

— Doamne, ce eşti aşa supărată? o tachină sora ei, gâdilând-o şi pe ea.

Honda făcu un salt, iar cele două roţi de pe dreapta ajunseră în şanţ. Alicia reuşi să redreseze maşina fără să derapeze.

— Lasă-mă-n pace, ce dracu'! ţipă ea.

— Aoleu, să-mi fie cu iertare! Încercam doar să destind atmosfera.

Stella se aplecă în faţă şi porni radioul. Schimbă canalele până când găsi melodia potrivită şi dădu volumul atât de tare încât le dureau timpanele.

Alicia căută butonul de control de pe casetofonul străvechi şi reduse volumul. Când îşi ridică din nou privirea spre drum, întâlni doi ochi îngroziţi în lumina farurilor. Femeia de pe bicicletă apăruse de nicăieri pe deal.

O clipă mai târziu se auzi o bubuitură, atunci când bara de protecţie a maşinii izbi roata din faţă a bicicletei. Trupul femeii fu proiectat în aer pe deasupra caroseriei şi ateriză pe pietrişul din spatele lor.

Alicia frână şi blocă roţile. Maşina alunecă pe partea stângă a drumului şi ea simţi cum centura de siguranţă o ţine lipită pe scaunul din faţă, în timp ce botul maşinii izbi peretele şanţului.

În acelaşi timp, o durere cumplită îi explodă în gât. De pe bancheta din spate, Elin fu aruncată în faţă, printre scaune, şi se lovi de Alicia înainte ca parbrizul să-i oprească zborul. Stella scoase un răget feroce când corpul lui Elin i se prăbuşi în poală. Alicia ţipă şi ea, fără ca la început să-şi dea seama că făcea asta. Tăcu abia când i se termină aerul din plămâni.

Haosul care le împresura se domoli şi totul în jur deveni întunecat şi liniştit. Radioul tăcuse, iar farurile nu mai funcţionau. Alicia încercă să-şi mişte capul. O durea, dar putea să-l mişte.

— Futu-i, futu-i, futu-i, murmura Stella.

Se legăna înainte şi înapoi pe scaun, cu mâinile ridicate în aer ca să nu fie nevoită să atingă sângele care răzbătea prin ţesătura rochiei prietenei sale.

— Trebuie să ies de-aici, nu pot să respir! strigă ea trăgând de mânerul portierei.

Dar portiera era blocată şi nu se lăsa deschisă.

— O să o încerc pe partea mea, spuse Alicia, trăgând de mâner.

Înclinarea maşinii îi îngreuna sarcina, dar, în cele din urmă, Alicia reuşi să împingă portiera. Ieşi şi îi arătă şi Stellei cum să facă, iar aceasta fu nevoită să urce cu picioarele pe Elin ca să poată scăpa.

Surorile rămaseră în picioare una lângă alta, la câţiva metri de Honda accidentată, un timp îndelungat. Tăcură, inspirând aerul rece al pădurii

scufundate în întuneric, până când inevitabilul nu mai putu fi amânat.

— Trebuie să vedem cum se simt cele două, spuse Alicia.

Stella încuviinţă din cap şi se îndreptă spre maşină ca să o examineze pe iubita ei. Alicia o luă îndărăt, pe urmele săpate de derapaj în pietriş. Telefonul nu-i fusese afectat de accident, iar lanterna încorporată a acestuia lumina o fâşie îngustă. Luminile bicicletei pâlpâiau ceva mai încolo, pe drum. Erau alarmant de departe, se gândi ea. Cât de repede condusese, oare?

Alicia înainta cât de repede îi permitea durerea din ceafă. Când ajunse în dreptul bicicletei văzu şi femeia, la doi paşi distanţă, cu faţa întoarsă spre cer. Era mai în vârstă decât se aşteptase Alicia, undeva pe la 50 de ani. Părul îi era încărunţit şi, pe alocuri, îmbibat de roşul sângelui care-i curgea din tâmplă.

— Cum e? îi strigă Stella, din maşină.

Alicia încercă să răspundă, dar cuvintele i se împotmoliră în gât.

— Nu ştiu… îngăimă ea, plângând, când sora ei se apropie.

— Ce nu ştii?

— Dacă mai trăieşte. Poate că am omorât-o.

Stella se uită la femeia fără viaţă care zăcea pe pietriş, apoi îşi petrecu braţul după umerii Aliciei.

— Calmează-te! şuieră ea. Trebuie să avem grijă ce spunem.

Vocea îi era surprinzător de liniştită. Alicia se lăsă condusă până la un bolovan de la marginea şanţului, unde se aşeză ca să-şi tragă sufletul.

— Cum ţi-e ceafa? întrebă Stella.

Alicia îşi duse mâna în punctul care o durea. Aproape uitase de durere.

— E în regulă, spuse ea, iar în clipa următoare îşi aminti de încă ceva ce uitase. Elin! Cum se simte?

Alicia se ridică şi vru să fugă la maşină, dar sora ei o opri.

— O să-şi revină, spuse ea. I-am verificat pulsul, măcar ăla se simte.

Alicia îşi rezemă capul de tetiera maşinii închiriate şi încercă să se relaxeze. Avea destule motive de îngrijorare aici şi acum, nu avea nevoie să se îngroape în trecut. Totuşi, nu se putu abţine.

Lacrimile îi curgeau pe obraji atunci când se gândea la femeia care fusese lovită de maşină în faţa conacului din Kristianehamn. Biciclista fusese declarată moartă pe loc, în timp ce prietena Stellei fusese transportată cu o ambulanţă la urgenţe la Karlstad.

Alicia îşi aminti săptămânile de după accident. Ar fi vrut să o viziteze pe

Elin la spital, dar sora ei refuzase să o însoţească. În cele din urmă, vinovăţia devenise prea greu de suportat şi plecase singură spre spital.

Încă din momentul în care intrase în cameră, Alicia îşi regretase decizia de a merge acolo. Elin era atât de bandajată încât dintre pansamente nu i se vedeau decât ochii şi buzele tumefiate. Imaginea aceea îi rămăsese întipărită pe retină şi nu avea să o uite niciodată.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru tatăl lui Elin, aşezat în fotoliul pentru vizitatori de lângă patul de spital. Era un bărbat cenuşiu, aplecat asupra fiicei sale, apropiind paiul de gura lui Elin pentru ca aceasta să poată sorbi soluţia nutritivă. În şoaptă, îi explicase Aliciei cât de grave erau rănile de pe urma accidentului. Structura osoasă a feţei îi fusese distrusă, iar hemoragia internă era extinsă.

Alicia îşi aminti că se apropiase de capul patului şi se aşezase astfel încât Elin să o poată vedea. Privirea acesteia se luminase, pentru ca mai apoi să se stingă din nou, într-o clipită.

— Unde e Stella?

Acestea fuseseră singurele cuvinte pe care vocea ei răguşită reuşise să le articuleze. Trei cuvinte care răsunau de atunci în mintea Aliciei. Nu-şi mai amintea ce-i răspunsese, dar bănuia că fusese o minciună nevinovată. Ceva de genul că sora ei avea multe de făcut şi că avea să vină şi ea data viitoare.

Pe hol, la ieşirea din spital, Alicia luase o nouă hotărâre. Avea să procedeze exact ca Stella: să uite şi să meargă mai departe. În caz contrar, ştia că ar fi fost târâtă într-un abis din care era posibil să nu mai iasă niciodată.

Alicia tresări auzind sunetul unui claxon. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi fu orbită de luminile de întâlnire ale unui autobuz care intenţiona să intre în staţie. Enervată, făcu un semn cu mâna şi apăsă atât de tare pedala de acceleraţie încât Land Roverul ţâşni înainte, derapând pe banda de mers.

Nu existase nicio alternativă atunci, cu opt ani în urmă. Nu exista nici acum. Trebuia să facă tot ce putea ca să evite pedeapsa cu închisoarea. Nu avea de gând să-şi trăiască următorii ani între zidurile unei puşcării pentru femei.

După câţiva kilometri, Alicia deveni nesigură: era acesta drumul cel bun? Ironia situaţiei nu-i scăpa: se temea atât de mult că altcineva avea să găsească maşina, dar ea însăşi nu era în stare să o localizeze.

Apoi zări însă un hambar mare, al cărui acoperiş se prăbuşise la mijloc.

Clădirea îi rămăsese în minte, pentru că acum o recunoscu şi îşi dădu seama că zona casei de vacanţă era aproape, după următoarea curbă.

Găsi ieşirea de pe şosea, dar se opri: drumul era înzăpezit. Urme adânci de pneuri duceau în pădure. Ninsese de când fusese ultima oară aici, Alicia era sigură de asta. De două ori, chiar, iar zăpada fusese mai mult decât suficientă pentru a acoperi urmele lăsate de Volvo.

Asta însemna că de-atunci cineva mai trecuse pe aici. Sau, mai degrabă, cineva era în continuare aici, căci se îndoia că persoana în cauză reuşise să se întoarcă cu maşina pe exact aceleaşi urme.

Alicia continuă pe o distanţă scurtă de-a lungul şoselei şi opri maşina pe marginea drumului. Apoi se întoarse de-a lungul şanţului şi intră pe drumul forestier. Probabil că intrusul era proprietarul uneia dintre casele de vacanţă din zonă. Aşa spera ea. Planul era să-l găsească pe vizitatorul neaşteptat, să-l pândească până când acesta pleca şi apoi să se întoarcă la Land Roverul ei ca să înceapă recuperarea Volvoului.

Când zări prima cabană, păşi lateral de pe drumeag, continuând să înainteze prin zăpadă. La nevoie, se putea ascunde în spatele unor trunchiuri groase de copac. Se apropie de căsuţa vopsită în galben, având pe terasă un grătar cu cărbuni pe care se strânsese zăpada. Afară nu se vedea nicio maşină. Dimpotrivă, urmele de roţi continuau spre adâncul pădurii.

Pe măsură ce Alicia depăşea cabanele pustii, neliniştea îi sporea. Ghetele de iarnă i se cufundau în zăpada adâncă, ce îi pătrundea în spaţiul dintre pielea încălţărilor şi blugi. Observă dintr-odată că stâlpii de electricitate dispăruseră, iar asta nu putea însemna decât un singur lucru: trecuse deja de ultima casă.

Dar urmele de roţi continuau.

Fără oprire.

Iar la capătul acelui drum se afla un Volvo alb cu un mort în portbagaj.

Alicia apucă un pumn de zăpadă de pe o creangă şi-şi frecă faţa. Simţi cum frigul îi înţeapă ţesutul cicatrizat. Specialiştii de la clinica de dermatologie probabil că ar fi certat-o dacă ar fi ştiut ce făcea acum.

Iuţi pasul şi observă cum copacii se răreau tot mai mult. În scurtă vreme văzu platoul de unde începea coborârea.

Acolo, chiar pe creastă, se afla o maşină neagră.

Alicia se ghemui în spatele unei stânci suficient de mari pentru a o ascunde. Se uită cu atenţie, studiind vehiculul. Vopseaua era lucioasă, iar ampatamentul era atât de lat încât roţile abia dacă încăpeau pe drum.

Alicia ascultă atent, pândind posibilele zgomote făcute de oameni, dar în pădure domnea o liniște mormântală. Probabil că șoferul coborâse dealul pentru a se uita mai atent la Volvoul abandonat.

Continuă să înainteze de-a lungul marginii șanțului și reuși să ajungă suficient de sus pe creastă ca să aibă o vedere clară.

Figura pe care o văzu acolo jos îi era cunoscută.

Era polițistul care sunase la ușă și o anunțase de moartea Stellei.

Alicia încremeni, conștientă că viața ei era pe cale să fie distrusă. Sau, mai degrabă, că era deja distrusă.

Acesta avea să fie sfârșitul poveștii: *Game Over* și, în același timp, *Syntax Error*.

Văzu cum polițistul deschise portiera din stânga a Volvoului și se aplecă înăuntru. Era doar o chestiune de minute, poate chiar de secunde, până când avea să se îndrepte spre portbagaj.

Alicia își întoarse privirea și începu imediat retragerea spre Land Rover. Nu voia să vadă cum bărbatul tresărea văzând cadavrul, cum urma să sune la poliție ca să cheme întăriri, bărbați și femei în costume albe care să cerceteze fiecare milimetru al mașinii, descoperind toate acele urme pe care Alicia era convinsă că le lăsase.

Un fior o străbătu din cap până-n picioare. Simțea nevoia de alcool, tânjea după senzația de arsură din gât și pentru calmul din piept. Pe de altă parte, era conștientă că ultima dată când băuse ca să uite de probleme sfârșise prin a-și turna în cap o canistră de benzină.

Ratko, se gândi ea, în timp ce continua să meargă prin zăpada adâncă.

Era umilitor că o văzuse în starea aceea. În același timp, era recunoscătoare că el, dintre toți oamenii, fusese cel care o găsise acolo, pe bancă.

Alicia nu credea în destin. Cu toate acestea, avea senzația că o forță superioară intervenise, permițându-le să se apropie din nou. Nu putea să uite ce îi spusese el în pat în dimineața aceea: ea fusese cea care se despărțise de el, nu invers. Poate că arsurile, la urma urmei, erau doar un obstacol pe care și-l punea singură în cale.

Trebuia să stea de vorbă cu el.

Avea nevoie să știe că măcar cineva era de partea ei atunci când poliția avea să vină ca să o aresteze. Cineva care înțelegea că acționase în legitimă apărare, că fusese o chestiune de viață și de moarte.

Că nu fusese vina ei.

25

John făcu un pas înapoi şi se uită la Volvoul alb. Numărul de înmatriculare corespundea cu cel căutat. În mod normal, maşina ar fi trezit copoiul din el. L-ar fi făcut să se înverşuneze, acum, când luase urma făptaşului. Nu şi astăzi. Nu-i păsa deloc de Birger Falk şi de crima de la fabrica de cafea Löfberg. Nu se putea gândi decât la Trevor, la Minette şi la copila care urma să crească fără părinţi.

Şi la armă, desigur.

Pistolul din tocul de pe umăr, care trebuia să-i fie predat ziua următoare lui Ruben pentru un test balistic care nu avea voie să aibă loc.

Tot ceea ce putea să meargă prost se întâmplase, iar acum el se plimba pe aici, prin pădurea de molid, fără să aibă habar ce trebuia să facă. John spera ca individul care găsise maşina să nu fi observat cât de absent era. Bărbatul îl aşteptase la locul faptei şi îi păruse dezamăgit atunci când, după doar câteva întrebări scurte, fusese trimis la plimbare cu un „mulţumesc pentru ajutor”.

John se uită la creasta unde era parcat Chryslerul. Aproape că ar fi putut să jure că văzuse pe cineva acolo sus, cu puţin timp în urmă, o umbră care dispăruse rapid. Totul fusese doar în mintea lui, desigur. Sau poate că era tipul care găsise maşina, care se furişase înapoi ca să urmărească de la distanţă activitatea poliţiei.

John se gândi să cheme un agent de pază şi să-i lase pe tehnicieni să preia din nou comanda. Dar nu cercetase încă portbagajul; era bine să facă asta înainte să cheme specialiştii, măcar ca să nu pară ciudat de neimplicat în propria anchetă.

John ocoli maşina şi încercă să deschidă portbagajul. Era imposibil de spus dacă era încuiat sau doar îngheţat. Scoase cheia din contact şi o vârî în încuietoarea din spate. Se auzi un declic discret când încuietoarea îngheţată se deschise.

Apucă tabla cu ambele mâini şi o strânse cât putu de tare. Abia la cea de-a treia încercare gerul păru să-şi slăbească strânsoarea şi portbagajul se deschise.

Chipul care îl privea era îngheţat. Avea sprâncenele albe, pe care se depusese chiciură, iar pielea îi strălucea în mai multe nuanţe de albastru.

John se dădu înapoi câţiva paşi, ca să-şi tragă sufletul. Nu doar că găsise

maşina lui Birger Falk, ci îi găsise şi proprietarul.

Chiar şi după standardele din New York, răsturnarea de situaţie din acest caz era uluitoare. O crimă îşi găsise rezolvarea, dar alta îi lua locul. Nu exista nicio îndoială că Falk fusese, la rândul lui, ucis. Victima suferise o rană la nivelul gâtului şi, cu siguranţă, pierduse cantităţi considerabile de sânge.

John îşi dădu seama că trebuia să se gândească la următorul pas al anchetei. Ce acţiuni i-ar fi putut aduce pe poliţişti mai aproape de rezolvarea misterului? Cu toate astea, mintea îi era ocupată de un alt gând. Nu era o idee prea drăguţă, dar îi oferea ocazia să se elibereze din ştreangul pe care Ruben i-l pusese, fără să vrea, în jurul gâtului.

După împuşcăturile de la Bergvik era limpede că legea, în sensul strict al termenului, nu mai era lumina călăuzitoare a lui John. În schimb, el începuse să aplice o filosofie morală proprie, conform căreia aproape orice îi era îngăduit pentru a-şi asigura libertatea şi supravieţuirea. Se consolă cu gândul că aceasta era, probabil, regula de căpătâi a majorităţii oamenilor, atunci când viaţa le dădea bătăi de cap.

Se uită din nou spre creastă, pentru a se asigura că era singur. Apoi închise portbagajul, îl încuie şi puse cheia înapoi în contact.

Îi veniră în minte casele de vacanţă din împrejurimi, pe lângă care trecuse mai devreme. Nu cumva zărise pe prispa uneia dintre ele nişte saci cu deşeuri din construcţii? John urcă înapoi dealul, păşind pe urmele de cauciucuri ale Chryslerului, în direcţia cabanei cu pricina.

Când zări căsuţa galbenă, grăbi pasul prin zăpadă şi încercă uşa din faţă. Era încuiată. Dădu ocol casei şi privi printr-o fereastră din spate. Pe podea se aflau un maldăr de scânduri tăiate şi o grămadă de rumeguş şi aşchii. Cel mai probabil, scândurile urmau să devină un perete interior. Pe masa de alături se aflau mai multe unelte electrice, inclusiv un polizor unghiular.

Mulţumi providenţei pentru neatenţia proprietarului. Uneltele acelea erau valoroase, numai un idiot le-ar fi lăsat la vedere. Sparse geamul cu o piatră, îl descuie şi pătrunse în casă.

Duse polizorul unghiular în bucătărie şi-l conectă la priză. Pe raftul de deasupra chiuvetei găsi o pereche de ochelari de soare. Unul dintre braţe lipsea, dar încă mai puteau fi folosiţi, pe vârful nasului, pe post de protecţie. Îşi aşeză arma de serviciu pe o planşetă de tăiat şi îndreptă lama rotitoare spre numărul de serie gravat în oţel.

O ploaie de scântei izbucni la contactul cu suprafaţa, provocând arsuri pe

pielea mănuşilor lui John, dar mâinile îi erau protejate. După un timp, fumul începu să miroasă urât şi John se opri pentru a-şi examina opera.

Cifrele gravate ale seriei armei dispăruseră aproape cu totul. Dacă polizorul unghiular mai pătrundea puţin în oţel, seria avea să fie imposibil de distins.

John îşi îndreptă ochelarii de soare pe nas şi atacă din nou pistolul Sig Sauer. I-ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi avut o menghină cu care să imobilizeze arma, căci, în situaţia dată, trebuia să o ţină cu o mână, iar cu cealaltă să mânuiască polizorul.

Cu braţele tremurându-i de la efort, se văzu nevoit să se oprească. Unealta tăcu, iar el examină şanţul adânc săpat pe laterala ţevii.

Numărul de serie dispăruse; arma era imposibil de identificat.

Curăţă pistolul cu alcoolul puternic pe care-l găsi în dulapul medical din colţul încăperii şi, înainte de a părăsi cabana, luă din dulăpior nişte beţişoare pentru curăţat urechile.

Parcurse drumul scurt până la Volvo. Deschise din nou portbagajul şi îşi dădu seama că uitase să verifice mâinile bărbatului. Dacă acestea ar fi fost legate, n-ar fi putut niciodată să-i întindă degetele fără să lase urme care ar fi fost descoperite la autopsie.

John trase aer adânc în piept şi îşi plecă privirea asupra cadavrului.

Mâinile nu-i erau legate.

Folosi un beţişor pentru a scoate nişte lubrifiant dintre piesele mobile ale pistolului de serviciu, apoi îl aplică pe patul armei şi frecă uşor pistolul Sig Sauer de palma dreaptă şi de vârfurile degetelor îngheţate ale bărbatului. Rezultatul se dovedi mai bun decât îndrăznise să spere. Amprentele erau clar vizibile, constată el, ţinând arma în lumina palidă de iarnă.

Deschise portiera din faţă, de pe partea pasagerului, şi apoi torpedoul. Vârî arma acolo şi descoperi un navigator GPS portabil, un model mai vechi. Nu putea să-l lase în maşină, căci exista riscul ca tehnicienii să găsească în el date care să-l plaseze pe Birger Falk în altă parte decât la Bergvik în momentul împuşcăturilor. John duse ecranul şi cablul de încărcare la Chryslerul de pe deal şi le ascunse sub covoraşul de sub bancheta din spate.

Cu spatele rezemat de portiera închisă, de pe partea şoferului, privi în jos, la locul faptei şi la copacii proaspăt tăiaţi. O căprioară cu puiul ei rumegau netulburaţi ierburi uscate, iar două veveriţe confuze păreau că se întreabă unde dispăruseră copacii cei înalţi. Se scuturâ, revenind la realitate: acum trebuia doar să dea un telefon, iar priveliştea aceea bucolică avea să se

preschimbe într-un loc al crimei.

John ştia că ancheta urma să ia o nouă direcţie de îndată ce Sig Sauer-ul din torpedou avea să fie testat şi comparat cu gloanţele din mall. Comandantul avea să renunţe la adunarea armelor de serviciu, iar Ruben avea să investigheze o pistă falsă, care în cele din urmă urma să-l ducă la clasarea cazului.

Ancheta lui John în cazul uciderii Stellei Bjelke avea să aibă parte de aceeaşi soartă, dar dintr-un alt motiv. Birger Falk era mort, iar urmărirea penală nu mai era posibilă. Cu toată tărăşenia lăsată în urmă, John avea să poată părăsi şi Departamentul de Investigaţii Criminale din Karlstad, dar şi ţara în condiţii sigure, fără a fi vânat de poliţie şi de asasinii lui Ganiru.

Poate că viaţa pe care şi-o imaginase era, până la urmă, la îndemână. Putea deveni un anonim oarecare, într-o metropolă în veşnică mişcare de pe continent.

Îşi luă telefonul din buzunarul hainei, îşi scoase mănuşile şi formă numărul.

26

Când Ratko nu-i răspunse la apelurile pe mobil, Alicia se îndreptă spre primul loc care-i trecu prin minte. Televizorul de la Pizzeria Palermo transmitea un meci de fotbal, ca de obicei, dar locurile din faţa ecranului mare erau goale, la fel ca majoritatea celorlalte mese din local. Restaurantul îşi trăgea răsuflarea între momentul plecării celor care luau prânzul târziu şi sosirea celor care luau cina devreme.

Se apropie de bar şi sună clopoţelul de la casa de marcat. Femeia care se ivi din bucătărie era tânără, probabil că nu avea mult peste douăzeci de ani. Alicia o ştia din vedere. Microbiştii de fotbal beau mai bine pe tura ei, îi spusese Ratko, chiar dacă ea îi trata ca pe nişte rahaţi.

— Şeful e aici? întrebă Alicia.

— Nu, astăzi lucrează la Safir.

— Şi nu a mai trecut pe aici înainte?

— Nu cred. Vrei ceva anume, sau…?

Chelneriţa părea nerăbdătoare să se întoarcă la ce avea de făcut în bucătărie, părea că era mai important decât oaspeţii din Palermo.

— Nu, replică Alicia sec şi se îndreptă spre uşă.

Land Roverul era parcat pe stradă, afară. Nu avea să-i ia mult timp să conducă până la clubul de noapte din centru. În timp ce se pregătea să iasă, din baie se ivi o faţă cunoscută. Linda se îndreptă spre o masă de la fereastră şi se aşeză. O pizza pe jumătate mâncată o aştepta în farfurie.

— Bună! Nu pot să cred că dau de tine aici! spuse ea în timp ce Alicia se apropia.

Vocea îi era la fel de entuziasmată ca întotdeauna. Ce nu era în regulă cu femeia asta? Toanta chiar credea că poate să facă orice voia fără să suporte consecinţele aferente?

— Ce urmăreşti? întrebă Alicia, aplecându-se peste masă.

— Ce vrei să spui?

— De ce ai intrat în casa mea?

Linda se opri din mestecat.

— Dar… Alicia, nu am intrat prin efracţie. Uşa de la subsol era deschisă, iar eu eram moartă de frig. Ţi-am spus deja.

— Dar ce ai căutat la mine acasă?

— Am mers acolo fiindcă îmi făceam griji pentru tine, bineînţeles. Pe

bune acum, despre ce e vorba?

— Ştii foarte bine, spuse Alicia, scrâşnind din dinţi. De ce ai scris aşa ceva pe perete?

Sprâncenele Lindei se arcuiră în sus. Îşi deschise gura, mirată, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt.

— E o întrebare simplă. De ce ai făcut-o?

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg despre ce vorbeşti. Nu am scris nimic pe niciun perete.

— Nu minţi! Ce naiba vrei de la mine?

— Nu mint, trebuie să mă crezi.

Linda întinse mâinile spre Alicia.

— Mănânci rahat! răcni Alicia, lovind-o cu palma peste degetele umflate.

Chelneriţa o auzise, pentru că imediat îşi făcu apariţia în spatele barului.

— E totul în regulă?

— Va fi în regulă atâta timp cât nu te amesteci în lucruri care nu te privesc, îi replică Alicia.

— Bine, dar trebuie să te calmezi. Îi deranjezi pe ceilalţi oaspeţi.

— Care oaspeţi? Nu e nimeni aici!

— Nu mai răcni, atâta îţi spun!

Chelneriţa îşi dădu ochii peste cap şi dispăru înapoi în bucătărie.

— Dacă aş fi ştiut că o să te superi, nu aş fi intrat în casă să mă încălzesc, spuse Linda. Suntem prietene, aşa că nu m-am gândit că o să reacţionezi aşa urât.

Alicia îşi miji ochii, privind-o atent.

— Ce-ţi imaginezi tu că am făcut?

— Te rog…

— Ai contactat poliţia?

Linda clătină din cap fără să înţeleagă.

— De ce aş face asta? Dacă cineva ţi-a distrus casa, tu ar trebui să îi suni, nu eu.

Alicia îi scrută chipul plin de operaţii estetice, cu buze supradimensionate care străluceau din pricina grăsimii din brânza topită. Minciunile Lindei fuseseră rostite atât de convingător încât aproape că se lăsase păcălită. Era la mijloc un talent actoricesc de un nivel pe care nu credea că această fiinţă vulgară îl stăpânea.

— Alicia, ştii că poţi să-mi vorbeşti despre orice, îţi sunt alături, continuă Linda, întinzându-i din nou mâinile. Ce era scris pe perete?

Se pare că Toanta avea de gând să continue mascarada, dar Alicia refuza să participe.

— Nu e treaba ta! îi aruncă ea şi se îndreptă spre ieşire.

— Nu poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Vreau doar să te ajut.

Alicia se opri brusc şi se întoarse.

— Să mă pupi în cur! strigă ea.

Furia începu să-i treacă în timp ce se îndrepta spre maşina parcată în faţă la Palermo. Era o tâmpenie să îşi piardă timpul şi energia cu vaca aia mincinoasă. Încerca să dea de Ratko. După ce poliţia o aresta şi începeau interogatoriile, nu aveau să-şi mai poată vorbi multă vreme fără să fie deranjaţi.

Porni motorul şi se îndreptă spre Safir. Întrucât clubul de noapte se afla pe o stradă pietonală din centrul oraşului, îşi lăsă Land Roverul într-o parcare subterană şi parcurse pe jos distanţa rămasă. Când păşi înăuntru, văzu cum angajaţii erau aşezaţi în semicerc în faţa lui Ratko, pe ringul de dans. Alicia vru să se retragă, dar era prea târziu. O duzină de capete se întorseseră şi se holbau la ciudata care-şi făcuse apariţia în hol.

— Nu deschidem până la nouă! îi strigă unul dintre băieţi.

Ratko se întoarse spre grup.

— Nu durează mult.

Se ridică şi veni spre ea.

— Îmi pare rău, nu ştiam că eşti ocupat, spuse ea.

— Nu e nicio problemă, e doar o şedinţă cu personalul. Puţină pregătire şi încurajare înainte de seara asta.

O şuviţă de păr nu-i stătea la locul ei, iar Alicia ar fi vrut al naibii de tare să o îndrepte. Sau, şi mai bine, să-şi treacă mâna prin coama groasă a lui Ratko şi să o zburlească. Fusese o glumă recurentă din partea ei în scurta perioadă de timp petrecută împreună. Adora să-i strice freza pe care o îngrijea cu atâta atenţie toată ziua.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea.

El o conduse înspre o tejghea din colţul opus al barului. Alicia stătea cu spatele la ringul de dans, dar încă simţea în ceafă privirile angajaţilor.

— Cum te-ai simţit azi? spuse Ratko.

Alicia îşi căută cuvintele potrivite. Sarcasmul era un lucru la care se pricepea foarte bine. Autoironie, glume răutăcioase… Însă când trebuia să vorbească din inimă, corzile vocale parcă i se uscau.

— Poţi să îmi dai nişte apă? întrebă ea.

Ratko se întinse peste bar şi umplu un pahar de la chiuvetă. Alicia bău cu înghiţituri mari, dorindu-şi ca în pahar să fi fost vodcă.

— A fost vina mea că ne-am despărţit?

Era limpede că întrebarea îl deranja. Bineînţeles, fusese o prostie să năvălească peste Ratko în felul acesta. Dacă ar fi putut, ar fi ales un alt moment şi un alt loc, dar timpul trecea şi trebuia neapărat să ştie.

— Rareori este vina unei singure persoane atunci când o relaţie nu funcţionează, spuse el.

Un răspuns plin de diplomaţie. Nu voia ca ea să poarte toată vina pentru despărţirea lor. Pe Alicia o încântă cuvântul pe care îl folosise pentru a descrie timpul petrecut împreună: *relaţia*. Aşadar, fusese ceva mai mult decât sexul şi conversaţiile din pat, de după.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineaţă, spuse ea.

— Nu-i nimic, putem să uităm de asta.

— Dar am spus o mulţime de rahaturi care nu sunt adevărate! Tot felul de bazaconii care există numai în capul meu şi… Nu vreau să te îndepărtez din nou.

— Nu mă îndepărtezi, Alicia. Sunt aici. Te-ai mai gândit la clinica aceea? Cred că…

— Promiţi? îl întrerupse ea.

Alicia simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Ratko îşi aşeză mâna peste a ei şi, în acelaşi timp, aruncă o privire către oamenii săi, care aşteptau să continue şedinţa.

— Ai nevoie de ajutor profesionist şi o să mă asigur că îl vei primi.

— Am nevoie de tine, Ratko. Dar faţa asta nenorocită…

Alicia arătă cu degetul spre faţa ei.

— …mă dă peste cap. Am lăsat să se strice totul.

Acum plângea, deşi nu voia să plângă. Suspina atât de tare încât personalul de pe ringul de dans o putea auzi.

Ratko îşi mută mâna şi o mângâie uşor pe spate.

— Mai e un lucru despre care trebuie să vorbim, spuse ea, ştergându-şi obrajii cu un şerveţel pescuit din suportul de pe bar.

— Putem face asta mai târziu? întrebă el. Chiar trebuie să mă întorc la băieţii mei acum.

— Nu durează mult, promit.

— Te rog, Alicia, am multe de făcut înainte să deschidem, iar unul dintre băieţii de la bar e nou pe post.

Ea încuviinţă din cap, simţind din nou lacrimile aproape, dar de această dată reuşi să se abţină.

— Poţi să vii la mine acasă după ce termini treaba? Sau, de fapt, se corectă ea, voi fi la apartamentul Stellei. E în Castelul de Zahăr. Ştii unde e, nu-i aşa? Chiar vizavi de biroul Raw, de partea cealaltă a apei.

Dacă poliţia avea să o caute ca să o aresteze, cel mai înţelept era să evite casa de pe Grönagatan. În felul ăsta ar fi avut ceva mai mult timp la dispoziţie ca să-i explice totul lui Ratko.

— O să fiu aici până la ora închiderii, aşa că s-ar putea să fie foarte târziu, spuse el. Dar de ce vrei să dormi în apartamentul Stellei? Ai voie să fii acolo?

Alicia observă cum el îşi netezeşte inconştient părul, astfel încât şuviţa de păr rebelă ajunse la locul ei, după ureche.

— Nu-ţi face griji, spuse ea strecurând un zâmbet. Vino când termini, eu o să fiu trează.

Ieşi din bar, trecând pe lângă angajaţii de la Safir în drum spre uşă. Toţi erau tineri şi frumoşi, aleşi cu grijă ca să se potrivească în profitabila lume Barbie a lui Ratko. Alicia observă cum toţi o urmăresc cu privirea, întrebându-se ce legătură era între şeful lor şi ea.

Staţi să vedeţi când o să aflaţi, îşi zise.

Staţi să vedeţi.

27

— Fir-ar să fie, n-o să mă obişnuiesc niciodată cu anunţarea unui deces, spuse Ruben lăsându-se pe spate în scaunul său din camera de serviciu. Nu mai avem ce să facem de-acum, dar cred că a reacţionat bine în aceste circumstanţe.

Femeia pe care John o zărise din spate şi de la distanţă pe coridor era fiica lui Birger Falk. Se gândi la chipul îngheţat din portbagajul Volvoului şi speră ca medicul legist să poată face ceva în privinţa asta înainte ca ea să-şi vadă tatăl la morgă.

Secţia de poliţie era încă plină, chiar dacă era aproape opt seara. De când John dăduse acel telefon, toţi detectivii se puseseră pe treabă cu o eficienţă care i-ar fi impresionat chiar şi pe foştii săi colegi din New York.

Pistolul Sig Sauer din torpedou era deja în Linköping şi testul de tragere fusese finalizat. Rezultatul fusese concludent, aşa cum sperase. Cu cel mai înalt grad de certitudine, experţii stabiliseră că gloanţele care îl uciseseră pe bărbatul din Bergvik fuseseră trase din arma în cauză. Analiza amprentelor de pe trăgaci fusese la fel de edificatoare. Mâna care ţinuse arma îi aparţinea lui Birger Falk.

În ceea ce privea numărul de serie, John făcuse treabă bună cu polizorul unghiular. Arma nu putea fi identificată şi, prin urmare, nu exista nicio legătură evidentă cu poliţia. După ce citise raportul venit de la tehnicieni, Ruben hotărâse ca testarea balistică a armelor de serviciu să fie anulată.

Asta se întâmplase cu câteva ore înainte. Acum, însă, Ruben nu mai părea la fel de încântat, iar John bănuia că de vină nu era doar disconfortul cauzat de conversaţia cu fiica lui Falk.

— Trebuie să discutăm despre felul în care vom acţiona în continuare. Comisarul-şef vrea să combinăm ancheta în cazul Löfberg cu cea privind împuşcăturile de la Bergvik şi, în acelaşi timp, să cerem ajutor extern pentru a-l găsi pe ucigaşul lui Birger Falk, prin DepCrim, sau, mă rog, prin NOA, Departamentul Operaţional Naţional, cum se numeşte acum.

Ruben se foi stângaci în spatele biroului său, aşa cum făcea mereu când se vedea prins între şefi şi subalterni.

— Bineînţeles, nu e vorba de o lipsă de încredere în personalul nostru. Dar NOA pur şi simplu are mai multă experienţă în cazuri similare şi ar fi o prostie să nu profităm de asta.

— Cu alte cuvinte, ne suflă cazul, trase concluzia John, aşezat pe fotoliul enervant de scund destinat vizitatorilor.

— Nu, nu e cazul să exagerăm. Comisarul – şi eu odată cu el – considerăm că vom desfăşura ancheta în comun. Cei mai buni din ambele echipe.

— Dar cei de la Stockholm vor decide?

— Da, se poate spune şi aşa. Cineva de la NOA o să vină încoace pentru a conduce ancheta la faţa locului. Cineva de gen feminin, mai exact.

John ridică din sprâncene.

— Aşadar, s-a decis cine vine?

— Da, persoana respectivă e deja în tren. O patrulă o aşteaptă la gară ca să o aducă încoace de îndată ce coboară, spuse Ruben. Numele Mona Ejdewik îţi sună cunoscut?

Cuvântul „cunoscut" nu era de-ajuns ca să descrie relaţia lor. Mona Ejdewik fusese cea care se ocupase de instalarea lui John în Suedia, sub acoperire, la solicitarea FBI. Lucraseră apoi împreună în ancheta care se încheiase cu moartea tragică a lui Billy. Relaţia dintre ei fusese caracterizată de un respect reciproc până în momentul în care John fusese obligat să o mintă, iar ea aflase asta. Apoi relaţia lor profesională se răcise, în cele câteva ocazii în care mai vorbiseră.

Mona se apropia de şaizeci de ani, dar muncea mai mult decât majoritatea ofiţerilor de poliţie pe care John îi întâlnise de ambele părţi ale Atlanticului. Felul în care îmbina capacitatea analitică şi intuiţia îl impresionase, iar el nu era o persoană uşor de impresionat.

John suspină în gând. În mod normal, acestea erau calităţi pe care le-ar fi apreciat la un coleg. Nu şi de data asta. Putea să-i păcălească uşor pe Ruben şi pe ceilalţi poliţişti de la secţie. Pe Mona avea să-i fie greu să o mintă.

— Şi rolul meu care va fi? întrebă John.

Ruben zâmbi.

— Tu vei fi omul nostru de legătură şi mâna ei dreaptă. Veţi reface echipa de data trecută.

În aceeaşi seară, la ora nouă şi jumătate, Mona Ejdewik deschise uşa sălii de şedinţe. Purta un sacou la două rânduri, blugi negri subţiri şi o pereche de bocanci care s-ar fi potrivit mai degrabă în maşina blindată a grupului operativ.

Ruben sări în picioare, de parcă s-ar fi pregătit să ia poziţia de drepţi.

John fu izbit, din nou, de autoritatea evidentă pe care Mona o emana în tot ceea ce făcea, de la strângerea de mână cu şeful său până la felul în care îşi aşează geanta în capul mesei, pe spătarul scaunului celui aflat la comandă.

John se ridică şi o salută la rândul său. Dacă Mona avea ezitări în a lucra din nou cu el, nu trăda în niciun fel acest lucru. Îi zâmbi şi-l anunţă că se bucura să-l revadă.

După ce schimbul de amabilităţi se încheie şi Ruben o întrebă pentru a doua oară dacă era sigură că nu voia cafea, John se îndreptă spre tabla de pe perete. Îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii imaginând o urzeală de adevăruri, jumătăţi de adevăruri şi minciuni sfruntate, pe care acum intenţiona să o desfăşoară în faţa celor doi membri ai publicului aşezaţi la masă.

— Dacă nu te deranjează, Mona, m-am gândit să încep cu uciderea Stellei Bjelke. Din punctul meu de vedere, acesta e începutul lanţului de evenimente care au urmat.

Lipi pe tablă o fotografie a victimei.

— Potrivit medicului legist, a fost înjunghiată în mod repetat în gât cu o daltă şi a murit la scurt timp după aceea în urma rănilor. A fost găsită de nişte muncitori vineri dimineaţa devreme, la fabrica de cafea Löfberg, adică acum aproape patru zile.

John scoase o altă fotografie din dosar.

— Am investigat zona şi am găsit o cameră de supraveghere. Înregistrarea o arată pe Stella Bjelke intrând în clădire joi seara târziu. Jumătate de oră mai târziu, acest bărbat ajunge la faţa locului şi intră pe aceeaşi uşă.

Puse pe tablă imaginea neclară care înfăţişa o siluetă pe treptele din faţa fabricii.

— La ieşire, atinge cu mâna această balustradă.

John arătă spre fotografie.

— Am examinat-o şi am găsit amprente însângerate. Sângele aparţinea victimei, iar amprenta e a unui anume Birger Falk, născut în 1965, care locuieşte aici în oraş, într-o zonă rău-famată numită Kronoparken.

— E cel care a fost găsit mort astăzi, nu-i aşa? În propria lui maşină, interveni Mona.

John încuviinţă.

— Vom ajunge şi acolo, dar mai întâi aş vrea să vorbim despre cealaltă crimă. Împuşcăturile de pe acoperişul mall-ului.

Mona răsfoi hârtiile pe care le scosese din geantă şi le aşezase în faţa ei

pe masă.

— Ruben mi-a trimis sumarul investigaţiei prin e-mail, dar, din păcate, nu am avut timp să o citesc în întregime. Mi se face rău de câte ori călătoresc cu X 2000.

— X 2000? repetă John, nedumerit.

— Da, aşa se numeşte trenul.

— Aha, înţeleg, spuse el, apoi continuă: Alarma de la Bergvik, cum se numeşte centrul comercial, a fost declanşată la ora zece noaptea trecută. Paznicii care au ajuns primii la faţa locului au crezut că e vorba de o spargere, dar când au intrat în clădire au găsit un bărbat zăcând pe podea. Fusese împuşcat de două ori şi căzuse prin cupola de sticlă de pe acoperiş în mall.

Mona îşi consultă din nou documentele.

— Stanislaw Panufnik. Asasinul polonez care lucra pentru un cartel nigerian de droguri.

— Da, încuviinţă John, punând o fotografie cu acesta pe tablă. Sau am putea spune asasinul neamţ, în funcţie de cum alegem să privim lucrurile. A locuit mulţi ani în Hamburg.

Mona ştia că John se afla în programul de protecţie a martorilor fiindcă lucrase ca agent FBI. Cu toate astea, nu cunoştea detaliile operaţiunii din Baltimore şi faptul că individul pe care îl trimisese la închisoare era un traficant de droguri nigerian. John era recunoscător pentru asta acum, pentru că altfel ea ar fi asociat imediat incidentul de la Bergvik cu partenerul său în care nu avea încredere.

— Suntem absolut siguri de această identitate? întrebă Mona.

— Da, aş spune că da, interveni Ruben. Eu am fost cel care i-a contactat pe nemţi. Amprentele bărbatului se aflau în baza de date a Europol, iar poza din paşaport se potriveşte.

— În ceea ce priveşte gloanţele de la mall, INC a făcut o analiză a acestora, preluă ştafeta John. Au fost trase dintr-un Sig Sauer model P226.

— Arma de serviciu a poliţiei, observă Mona.

— Exact, spuse Ruben. Iar asta punea poliţia într-o situaţie dificilă. Apoi am găsit arma din maşina lui Birger Falk şi ancheta a luat o nouă turnură.

— Cum s-a întâmplat, mai exact? vru să afle Mona.

— Vehiculul, un Volvo 240 alb, era dat în urmărire de câteva zile. Un bărbat a sunat la centrală în dimineaţa asta. Văzuse o maşină de acest model într-o zonă împădurită din Hammarö.

— Cazul Stella Bjelke era ancheta mea, aşa că eu am fost cel care a mers acolo, spuse John, preluând frâiele discuţiei. Când am descoperit cadavrul în portbagaj, am cerut o investigaţie completă a locului crimei. Tehnicienii au recuperat arma din torpedou şi s-au asigurat că a fost trimisă imediat pentru testare şi analiză.

— Am citit raportul de la INC, au făcut o treabă foarte bună într-un timp foarte scurt, spuse Mona. Cadavrul lui Birger Falk, pe de altă parte, e un teritoriu neexplorat încă. Ce ştim despre el?

John simţi un gol în stomac. De-acum terenul devenea tot mai alunecos, iar el trebuia să fie atent unde pune piciorul.

— Raportul autopsiei va fi gata abia mâine, dar am vorbit cu medicul legist, spuse el. Din nefericire, corpul a fost îngheţat, iar asta opreşte procesul de biodegradare. Cu alte cuvinte, nu se va putea stabili când a murit omul.

Mona se uită la John cu neîncredere.

— Nici măcar o estimare aproximativă?

— Nu, dacă am înţeles eu bine. Singurul lucru pe care îl poate spune cu certitudine legistul este că trupul a stat în frig sever, definit ca fiind între -12 şi -18 grade, timp de cel puţin zece ore. Ăsta e timpul necesar pentru ca organismul să fie complet îngheţat.

— Aşadar, perioada de timp se potriveşte? spuse Mona.

— Ştim că Birger Falk era în viaţă aseară, la ora zece, când au fost trase focurile de armă în mall, spuse John. Şi mai ştim că era mort la ora 11 dimineaţa, atunci când am deschis portbagajul.

Mona nu puse la îndoială informaţia, ci şi-o notă într-un carneţel aflat lângă teancul de documente de pe masă.

— Aşadar, dacă adăugăm în ecuaţie minimum zece ore de îngheţ, înseamnă că a fost pus în portbagaj până la ora unu noaptea, spuse ea. Iată şi perioada de timp! A murit cândva între orele 22 şi 1 noaptea trecută.

John se bucură că Mona, şi nu el, fusese cea care enunţase această concluzie. Asta era calea pe care trebuia să o urmeze pentru ca investigaţia să se îndrepte în direcţia dorită de el. Planta gânduri, le lăsa să prindă rădăcini, dar nu le forţa niciodată înflorirea.

Se gândi la vremea din ultimele săptămâni. Înjurase de mai multe ori frigul din Suedia, dar astăzi îi mulţumea stelei sale norocoase pentru gerul de iarnă. Adevărul era că John nu ştia când fusese ucis Birger Falk, dar era foarte probabil să se fi întâmplat înainte de împuşcăturile de la Bergvik.

Zăpada abundentă care căzuse în timpul nopţii şi al dimineţii juca, la fel, în favoarea lui. Precipitaţiile îngropaseră roţile maşinii şi ar fi fost dificil de stabilit cu exactitate când ajunsese Volvoul în desişul de molizi.

— Ce spune medicul legist despre cauza morţii? întrebă Mona ridicându-şi privirea de la notiţele ei.

— Corpul trebuie să se dezgheţe înainte de a putea spune cu siguranţă. Cel mai probabil este vorba de o înjunghiere la nivelul gâtului, care a provocat o hemoragie masivă.

— Aşadar, aceeaşi procedură pe care el însuşi a folosit-o ca să o ucidă pe Stella Bjelke, observă Mona.

— Da, dar, potrivit medicului legist, în cazul lui marginile rănilor erau mai fine.

— Deci nu s-a folosit dalta?

— Nu, mai degrabă un cuţit bine ascuţit sau ceva de genul ăsta.

Mona îşi notă cele aflate în carneţel şi se lăsă pe spate în scaun. Se uită la cele trei imagini de pe tablă, apoi la John şi apoi din nou la victime.

— Despre ce e vorba, în definitiv? Nu văd legătura între cele două cazuri.

John îşi încrucişă braţele pe piept.

— Dovezile tehnice…

— Da, îl întrerupse Mona. Ştiu ce spun dovezile tehnice. Dar cum rămâne cu toate celelalte? Mobilul. Oamenii. Trebuie să existe o conexiune.

Se îndreptă spre John, alăturându-i-se la tablă, şi gesticulă în direcţia feţelor care atârnau acolo.

— Avem aici o femeie care conduce un serviciu de întâlniri de succes, un vagabond care trăieşte într-o zonă defavorizată şi un asasin plătit al mafiei nigeriene. Ce au ei în comun?

— Probabil ceea ce tinde să unească oameni din diferite medii sociale, spuse John. Drogurile.

— Continuă, spuse Mona.

John îşi drese glasul. Situaţia urma să fie dificilă, aşa cum anticipase.

— Birger Falk are două condamnări pentru posesie şi vânzare de droguri. Un scenariu posibil ar fi că el îi vindea Stellei Bjelke produse de-ale lui.

— Ai vreo dovadă că femeia a consumat droguri sau e doar o bănuială?

— În acest moment, este o ipoteză, spuse el, uitându-se la Ruben.

John sperase că şeful său îl va susţine, dar, cel puţin deocamdată, acesta se mulţumea să urmărească conversaţia de pe margine.

— Bine, spuse Mona. Să zicem că accept raţionamentul tău. Atunci de ce

a ucis-o pe Stella Bjelke cu o daltă, noaptea târziu, pe un şantier?

— Cred că locaţia şi momentul ales vin în sprijinul ideii că ar fi fost vorba de droguri, spuse John. Poate că ea începuse să cumpere de la un alt traficant. Sau poate că Falk ameninţa că-i va face publică dependenţa. Stella Bjelke era o persoană publică şi apărea adesea în presă.

— În timpul discuţiei, el şi-a pierdut cumpătul şi a înjunghiat-o în gât.

— Exact, folosirea dălţii ca armă indică faptul că a fost un act impulsiv.

Mona arătă spre poza Stellei Bjelke, cea făcută în timp ce zăcea pe podeaua de ciment a fabricii de cafea.

— Atunci cum explici asta?

Vârful degetului ei era îndreptat spre leziunile corozive de pe faţa femeii.

— Lumea nu prea umblă cu acid în buzunare, continuă ea.

John se uită din nou la Ruben şi, prelungindu-şi tăcerea, încercă să-l încurajeze să se alăture discuţiei.

— E cam contradictoriu, sunt de acord, spuse Ruben în cele din urmă.

— Desigur. Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegem încă, spuse John. Aşa se întâmplă de obicei la începutul unei anchete.

Mona încuviinţă din cap; cel puţin în această privinţă păreau să fie de acord.

— Apoi ar mai fi şi acest individ, spuse ea, mutându-şi degetul spre Stanislaw Panufnik. El ce caută în toată povestea asta?

— Aici legătura cu drogurile e mai evidentă, spuse John. Drogurile reprezintă cea mai mare sursă de venit a mafiei nigeriene, alături de frauda fiscală.

— Da, dar ce căuta un asasin plătit german de origine poloneză în Karlstad?

— Potrivit poliţiei din Hamburg, Panufnik e suspectat că a efectuat în mai multe rânduri crime la comandă pentru nigerieni. Poate că avea o misiune aici.

— Şi care ar fi fost aceea?

— Să-l lichideze pe Birger Falk.

Mona îşi încruntă sprâncenele.

— Un găinar oarecare chiar putea fi atât de important pentru un cartel internaţional al drogurilor?

— Poate că a făcut ceva neautorizat, iar asasinul a fost trimis aici ca să-l transforme într-un exemplu pentru alţii ca el, spuse John.

— Şi, prin urmare, misiunea asasinului a eşuat, asta vrei să spui? Fiindcă

nu Birger Falk a fost cel împuşcat pe acoperiş.

— Exact. Falk trebuie să-şi fi dat seama că avea probleme şi a făcut rost de un Sig Sauer, dacă nu cumva deţinea deja arma.

— Deci vagabondul din Karlstad a fost mai isteţ decât un asasin plătit profesionist.

— Ei bine, aşa se pare, spuse John, simţind cum podeaua sălii de şedinţe e pe cale să cedeze sub picioarele sale.

Întrebările Monei făceau ca tot scenariul pe care îl construise cu atâta grijă să pară mai mult decât tras de păr. În acelaşi timp, îşi aminti el, nu era nevoie ca povestea lui să fie neapărat crezută. Trebuia doar să se asigure că ea nu punea la îndoială dovezile propriu-zise. Dacă acestea erau acceptate, ancheta avea să se încheie şi cazul avea să fie clasat.

— Presupun că ai o ipoteză şi pentru felul în care Birger Falk a ajuns în portbagajul propriei sale maşini, spuse ea.

John ignoră sarcasmul evident.

— Probabil că Stanislaw Panufnik nu a acţionat singur. E posibil să fi avut un complice care i-a dus misiunea la bun sfârşit. Avem indicii în acest sens.

— La ce te gândeşti, mai exact? spuse Mona.

— Imaginile video de la centrul comercial arată că pe acoperiş au fost trei persoane: Birger Falk, Stanislaw Panufnik şi un bărbat necunoscut nouă.

— Da, dar din acel trio a fost identificată doar victima, dacă am înţeles corect rezumatul scris.

— Rezumatul a fost scris înainte de a fi găsită arma, care îl leagă pe Birger Falk de locul faptei, replică John.

— Îmi pare rău, m-am exprimat greşit: se văd feţele oamenilor pe vreuna dintre înregistrări?

— Nu, dar e foarte probabil ca Falk să fi fost unul dintre oamenii de pe acoperiş, nu-i aşa?

— Asta ne-ar indica amprentele de pe pistol, recunoscu Mona. Dar mai e un lucru la care mi-a rămas gândul atunci când, în tren, am citit raportul autopsiei lui Panufnik.

Aşadar, nu i-a fost chiar atât de rău, până la urmă, se gândi John. Femeia asimilase şi procesase o cantitate impresionantă de informaţii în timpul călătoriei de la Stockholm.

— Te referi la celulele de piele de sub unghii, spuse el ca să i-o ia înainte.

John simţi un nod în gât la gândul că lipsea atât de puţin pentru ca el să devină principalul suspect în anchetă. O zgârietură pe interiorul obrazului, un fir de ADN pe un vârf de spatulă, într-un recipient de plastic…

— Exact, încuviinţă ea. Dacă eşantionul i-ar fi corespuns lui Birger Falk, aş fi fost mai convinsă, dar acesta provine de la o persoană necunoscută.

— Şi ce concluzie tragi de aici? întrebă John încercând să inverseze dinamica conversaţiei, în care el lansa teorii, iar Mona era cea care le demonta.

— Niciuna, de fapt. Poate că individul tocmai scărpinase vreun prieten pe spate.

— Aşa fac asasinii germani? râse John, încercând să destindă atmosfera.

— Hai să presupunem că s-a bătut într-un bar, dacă tu crezi că varianta asta se potriveşte mai bine.

Mona îi zâmbi pentru prima dată de când se salutaseră. John se strădui să se relaxeze, era prea încordat. Nu el era acuzatul aici şi trebuia să înceteze să se mai comporte de parcă ar fi fost aşa.

În sfârşit, Ruben vorbi din nou:

— Începând de astăzi, Mona, tu o să conduci ancheta comună. Cum crezi că ar trebui să procedăm?

Ea oftă sonor şi se aşează din nou pe scaunul din capul mesei.

— Ştii ce? Acum aş avea chef de cafeaua aia…

Ruben îi umplu o ceaşcă şi i-o întinse. John li se alătură la masă şi-l rugă pe superiorul său să îi pună şi lui o cană. „Să-i facă plinul.” Asta era expresia pe care nu o înţelesese la început, dar pe care acum o folosea cu aceeaşi uşurinţă ca toţi ceilalţi din secţia de poliţie.

— Ca să fiu sinceră, nu înţeleg de ce m-a trimis şeful meu aici, spuse Mona.

— Nu? răspunse Ruben. Doar e un caz complex, cu legături internaţionale…

— De acord, spuse ea. Dar ucigaşul Stellei Bjelke a fost ucis, aşa că nu va putea fi urmărit penal. La fel şi Stanislaw Panufnik. Singura persoană care ar putea fi adusă în faţa justiţiei este individul care l-a ucis pe Birger Falk. Dar dacă este un asasin profesionist, consider că şansele noastre de a-l găsi sunt foarte mici. Probabil că deja a părăsit ţara.

John îşi ascunse uşurarea sorbind din ceaşca de cafea. Ceea ce îi era dat să audă părea aproape prea frumos ca să fie adevărat, de parcă Mona ar fi rostit pe de rost replici dintr-un scenariu scris chiar de el.

— Ştiţi cum numim de obicei eu şi colegii mei un caz ca acesta? întrebă ea.

Ruben clătină din cap, uimit de sinceritatea Monei.

— Un sendviş cu rahat. M-aţi adus aici doar ca să aveţi pe cine să daţi vina când ancheta va fi clasată. Am înţeles asta. Ceea ce nu înţeleg e cum de s-a lăsat şeful meu păcălit…

— Nu e adevărat! protestă Ruben, dar fără căldura obişnuită din glas.

La fel ca John, probabil realizase că Mona putea foarte bine să aibă dreptate. Comisarul-şef fusese cel care apelase la NOA şi, după zeci de ani în funcţie, cunoştea jocul politic mai bine decât majoritatea.

— Nu e nevoie să discutăm mai pe larg despre asta, spuse ea, ridicând ceaşca de cafea într-un gest de împăcare. Până la urmă o să se prindă şi cei din Stockholm, iar eu voi fi trimisă acasă cu primul tren. Până atunci, însă, aş putea la fel de bine să vă fiu de folos. I-aţi întrebat pe germani despre posibilii complici ai lui Stanislaw Panufnik?

Ruben încuviinţă din cap.

— Da, avem vreo zece nume de infractori profesionişti care sunt apropiaţi de nigerieni. Le-am marcat paşapoartele în sistem ca să fie comparate cu listele de pasageri ale companiilor de feribot şi ale companiilor aeriene.

— Bine, spuse Mona. După cum vedeţi, nu sunt pe deplin convinsă că drogurile ar fi motivul acestor trei decese. Vreau să gândim mai larg şi să săpăm mai adânc.

— Şi ce înseamnă asta, mai concret? întrebă John.

— Să ne concentrăm asupra primei crime.

— Nu mai înţeleg. Ai spus-o chiar tu: Birger Falk a murit şi nu poate fi urmărit penal.

— Poate că pare că mă contrazic, spuse Mona. Dar, pentru a găsi legătura între aceste persoane, trebuie să începem cu ceea ce a declanşat întregul lanţ de evenimente: uciderea Stellei Bjelke. Atunci am putea afla şi de ce Birger Falk l-a împuşcat pe asasin şi cine l-a ucis la rândul său.

John avea mai multe obiecţii pregătite, dar le ţinu pentru sine. Nu voia să pară cârcotaş.

— Dacă nu drogurile sunt motivul, atunci care ar putea fi? întrebă el, optând pentru un limbaj deschis al corpului, fără braţe încrucişate la piept sau sprâncene îndreptate spre vârful nasului.

— Nu ştiu, dar ar fi o pistă interesantă de urmărit, spuse Mona. Potrivit

materialului de investigaţie, sora Stellei Bjelke, Alicia, a afirmat că Stella avea o întâlnire cu cineva în noaptea în care a fost ucisă. Nu se ştie cu cine urma să se vadă, nu-i aşa?

— Aşa este. Atunci când Birger Falk a fost identificat ca fiind autorul, am ales să nu mai continuăm pe calea asta. Din punctul meu de vedere, întâlnirea nu avea nicio legătură cu crima.

— Înţeleg, spuse Mona, fără să pară pe deplin convinsă. Dar tot aş vrea să vorbim din nou cu Alicia, de preferinţă la prima oră a dimineţii. O putem întreba şi dacă sora ei consuma droguri. Nu exclud drogurile ca motiv, doar că n-aş vrea să rămânem fixaţi pe această unică ipoteză.

— Bineînţeles, spuse John.

Mona îşi goli ceaşca şi o aşează pe masă.

— Apartamentul Stellei Bjelke a fost percheziţionat ca la carte? întrebă ea.

— Nu, nu am considerat că ar fi necesar, spuse John, observând că era pe punctul de a trece din nou în defensivă.

— Atunci vreau să o facem, interveni Mona.

— Nicio problemă, o să vorbesc cu cei de la tehnic, spuse Ruben căscând.

John profită de ocazie ca să se frece la ochi, deşi era perfect treaz.

Mona îi sesiză limbajul corporal şi se ridică în picioare.

— Sugerez să luăm o pauză. Ajunge pentru seara asta, zise ea uitându-se la John. Vii să mă iei mâine la opt? Stau la Elite, lângă Stora Torget.

El încuviinţă din cap. Îşi dorea din tot sufletul ca în faţa hotelului să-l aştepte oricare alt anchetator.

28

Alicia se plimba neliniştită prin apartamentul Stellei. Sau era un penthouse? Nu era sigură care erau criteriile ce încadrau o locuinţă într-o categorie sau alta. Poate că sufrageria cu ferestrele sale înalte şi priveliştea spre râul Klarälven erau suficiente pentru a face din apartament un penthouse? Apa era îngheţată acolo jos, iar prin perdelele subţiri putea să vadă luminile de pe podul de la Teatrul Muzical luminând stratul de zăpadă depus peste pojghiţa de gheaţă.

Alicia se aşeză pe canapeaua Howard. Ştia că se numea aşa pentru că sora ei o certase o dată când îşi luase îngheţata din bucătărie ca s-o mănânce acolo, pe canapea.

— Ştii cât costă canapeaua aia Howard?

Stella pusese accentul pe cuvântul din urmă – era Howard, nu orice canapea – şi alergase să aducă un prosop pe care să-l pună peste tapiţerie.

Acum, frigiderul era gol, după ce Alicia îl prădase mai devreme, luându-şi un pachet de macarons în culori pastelate pe care le înfulecase fără să le mai decongeleze. Nu avusese de ales: ori ele, ori băutura din cămară.

Stătea acolo de câteva minute, privind în întuneric. Nu îndrăznise să aprindă nicio lumină. Exista riscul ca vecinii să înceapă să-şi pună întrebări dacă ar fi văzut luminile aprinse în apartament în miez de noapte.

Când o maşină trecu în mare viteză pe strada îngustă de afară, Alicia încremeni în dreptul unuia dintre geamuri. Nici de data asta nu fusese poliţia, ci doar un golan cu steagul american pictat pe capotă.

Trase perdelele, se întoarse pe canapea şi deschise televizorul. Trecuse puţin de ora la care se închidea clubul de noapte; Ratko urma să ajungă în curând. Sau *ar fi trebuit* să ajungă în curând, se corectă ea însăşi. Avea nevoie de el, iar el îi promisese că va fi acolo pentru ea.

După ce butonă o vreme, renunţă la televizor şi se întoarse la telefonul mobil. Fără chef, deschise aplicaţia Instagram şi răsfoi *feed*-ul. În mod ciudat, Ratko nu mai postase nimic de câteva ore. În nopţile în care lucra la Safir, obişnuia să umple contul cu poze cu blonde platinate care se luptau pe ringul de dans şi cu tipi cu prea mulţi nasturi deschişi la cămaşă.

Alicia îi trimise un mesaj: *Eşti pe drum? Sunt încă trează*.

Puse telefonul deoparte, doar ca să-l ridice iar o clipă mai târziu. Ratko nu răspunsese.

Deschise agenda şi era pe punctul să-l sune când auzi un zgomot de paşi pe casa scării. Ţâşni de pe canapea şi ieşi în hol. Probabil că cineva îl lăsase să intre în clădire şi nu fusese nevoie să folosească interfonul.

Paşii nu se mai auziră, iar Alicia văzu clanţa mişcându-se încet, de parcă persoana aflată de partea cealaltă ar fi vrut să verifice dacă uşa era încuiată sau nu.

Îşi dădu imediat seama că nu era în regulă ceva. Dacă ar fi fost Ratko, ar fi sunat la uşă.

Se grăbi să se întoarcă în sufragerie şi rămase locului în mijlocul încăperii, nehotărâtă. De pe hol se auzi un clic în timp ce pistonul din încuietoare îşi schimba poziţia. Intrusul se folosise probabil de o cheie, sau poate de un şperaclu. După noaptea în care fusese nevoită să-l ucidă pe Birger Falk, era exclus ca ea să fi uitat să încuie uşa.

Nu putea fi decât poliţia.

Probabil că experţii criminalişti cercetaseră deja dormitorul de acasă şi găsiseră urme de sânge, pe care le comparaseră cu cadavrul din Volvo. Nu era nevoie de un anchetator experimentat ca să-i treacă prin minte cuiva posibilitatea ca Alicia să se fi refugiat în apartamentul surorii sale.

Se uită în jur în căutarea unei ascunzători şi se târî în spaţiul îngust dintre perete şi canapea. Îşi căută telefonul mobil în blugi.

Nu era acolo.

Ridică privirea peste spătar şi văzu conturul telefonului pe măsuţa de cafea. Poliţiştii erau acum în bucătărie şi probabil că ar fi văzut-o dacă ar fi încercat să-l ia.

Alicia se cufundă din nou în spatele canapelei, rugându-se providenţei ca Ratko să nu răspundă la mesaj tocmai acum, iar ecranul telefonului să se lumineze ca un pom de Crăciun în întuneric. Îşi rezemă obrazul de parchet şi trase cu ochiul prin golul de sub canapea. Imediat văzut o pereche de pantofi bărbăteşti păşind în sufragerie. Fasciculul de lumină de la ceea ce era probabil o lanternă mătura înainte şi înapoi pardoseala bine lustruită.

Alicia nu ştia nimic despre procedurile poliţiei în afară de ceea ce văzuse în filme. Dar oare n-ar fi trebuit să trimită cel puţin două persoane să o aresteze? Şi încă ceva: de ce nu aprinsese omul lumina şi nu-i strigase să iasă cu mâinile deasupra capului? În schimb, ca un spărgător, intrusul se furişa prin apartament cu luminile stinse.

Alicia tresări atunci când el se întoarse şi se îndreptă spre canapea. Îţi ţinu respiraţia, dorindu-şi ca inima să nu-i mai bată în piept cu forţa unui

ciocan lovind o nicovală. Era convinsă că zgomotul bătăilor inimii avea să-i dezvăluie ascunzătoarea.

Bărbatul se opri chiar în faţa ei. Alicia îl auzi trăgând fermoarul uneia dintre pernele canapelei. Părea să caute ceva, fără să găsească.

La scurt timp după aceea, fasciculul de lumină dispăru într-o altă parte a camerei. Alicia îşi dădu seama că îi întorsese spatele şi riscă din nou o privire pe după spătarul canapelei. Deşi nu-l zări decât o clipă pe bărbat, îl recunoscu pe dată.

Costumul.

Umerii largi.

Conturul capului ras.

Într-adevăr, poliţia intrase prin efracţie în apartament.

Sau, mai degrabă, *un anume* poliţist. Cel care o anunţase despre decesul Stellei şi pe care îl văzuse lângă Volvo, pe Hammarö.

Alicia nu mai înţelegea nimic. Ce căuta el la vitrina cea mare de sticlă a Stellei? Lanterna se afla pe unul dintre rafturi, iar el părea să aibă ambele mâini ocupate.

Se ghemui din nou, dorindu-şi ca el să termine repede ce avea de făcut. Telefonul mobil era pe masă şi putea în orice moment să se activeze sau, chiar mai rău, să înceapă să vibreze, în cazul în care lui Ratko îi venea cheful să o sune de pe drum.

Într-un târziu, pantofii se puseră din nou în mişcare, îndreptându-se spre bucătărie şi dispărând din raza ei vizuală. La scurt timp după aceea auzi zgomotul uşii din faţă care se deschise şi apoi se închise, apoi zgomotul cheii în broască.

Alicia expiră, uşurată. Era din nou singură. Totuşi, lăsă să treacă o bună bucată de timp până când îndrăzni să părăsească ascunzişul din spatele canapelei. Corpul ei avu nevoie de un răgaz pentru a se convinge că pericolul trecuse. Ciocanul încă izbea în nicovala din pieptul ei.

Apoi, însă, curiozitatea puse stăpânire pe ea. Luă telefonul mobil de pe masă, activă lanterna şi se îndreptă spre vitrina de sticlă. Telefonul arunca o lumină palidă peste mobilă, fără a dezvălui însă vreun secret. Paharele de şampanie erau aşezate în rânduri ordonate în spatele uşilor de sticlă, iar pe servantă se afla un teanc de cărţi despre arta vizuală modernă.

Alicia îşi trecu mâna peste coperta volumului de deasupra. Un strat subţire de praf i se lipi de degete. Procedă la fel cu boxa albă, care se integra atât de discret în raft încât aproape că nu o observase. De data

aceasta, nicio particulă de praf nu i se transferă pe degete.

Oare poliţistul o ştersese de praf?

Era singura concluzie plauzibilă.

Întoarse boxa şi văzu orificiile de şuruburi de pe spate. Lângă unul dintre ele, plasticul era zgâriat, de parcă cuiva i-ar fi alunecat şurubelniţa.

Alicia se duse în bucătărie şi căută prin sertare. Într-un compartiment pentru tacâmuri descoperi un briceag şi se întoarse la vitrină. Cu grijă, deşurubă capacul boxei şi îl deschise. În spaţiul din faţa membranei difuzorului se afla o pungă cu pulbere albă.

Alicia desfăcu punga de plastic şi îşi înmuie degetul mic în pulberea albă. Linse vârful degetului şi simţi gustul amar, chimic, pe care, cu puţine excepţii în viaţa ei, reuşise să-l respingă.

Era cocaină.

Simţi că ameţeşte, dar nu pentru că ar fi fost beată sau drogată. Ce naiba urmărea poliţistul?

De ce plantase droguri în casa Stellei?

29

John se întinse în pat, în apartamentul său din Bryggudden. Camerele de supraveghere dispăruseră. Mafioţii făcuseră curăţenie după ei atunci când îl răpiseră, ca să nu lase niciun fel de urme, în cazul în care poliţia ar fi intenţionat să-i investigheze dispariţia. Cu toate acestea, se simţea privit. Fereastra din tavan era de vină, se gândi el. Era chiar deasupra patului şi-i îngăduia să privească spre infinit… şi infinitului să privească înapoi spre el.

Mamei sale i-ar fi plăcut asocierea, pe vremea când era mai puţin alcoolică şi mai mult artistă. Tatăl lui, pe de altă parte, i-ar fi spus să termine cu prostiile. Dacă John simţea că e urmărit, nu era din cauza unei ferestre, ci pentru că avea lucruri de ascuns, de care îi era ruşine şi pe care nu voia ca ceilalţi oameni să le descopere.

Lista secretelor devenea tot mai lungă: asasinul pe care îl împuşcase mortal la Bergvik, arma plantată în torpedoul Volvoului şi acum, în seara aceea, drogurile din apartamentul Stellei Bjelke.

În Karlstad, cocaina era la fel de uşor de procurat ca în New York. Nu avusese nevoie decât de o adresă de pe Darkweb şi o sumă suficientă în criptomonedă pentru a primi codul care deschidea cutia de depozitare unde avusese loc livrarea. A doua zi, tehnicienii aveau să descopere cutia cu praful alb, iar asta o va ajuta pe Mona să vadă lumea aşa cum o vedea el.

Auzi telefonul mobil emiţând un bâzâit, odată cu notificarea că primise un mesaj text. John întinse mâna şi luă telefonul de pe noptieră, curios să vadă cine îl căuta la ora aceea. Era Nicole, nepoata lui.

Eşti treaz? Nu pot să adorm.

Mesajul se încheia cu trei unicorni în culorile curcubeului şi un emoji căscând.

Aşadar, nu sunt singurul insomniac, se gândi John, ridicându-se în capul oaselor şi rezemându-se cu spatele de spătarul din fier forjat al patului. Îşi ridică ochii spre fereastra de sus şi se gândi la moartea lui Trevor. Cel mai ruşinos dintre secretele de pe listă.

Mecanismul de apărare pe care şi-l construise funcţiona în timpul zilei. La urma urmei, dacă i-ar fi dat prietenului său codul corect, amândoi ar fi fost morţi, iar acesta nu era un rezultat mai bun. Noaptea, însă, era încolţit de îndoială. Atunci nu mai conta cât de adânci erau şanţurile de apărare pe care le săpase John. Vinovăţia îşi croia mereu drum, forţându-i raţiunea să se

predea necondiţionat.

Era vina lui că Trevor era mort.

Fără doar şi poate.

Era vina lui.

Punct.

John îşi cufundă capul înapoi în pernă şi răspunse la mesaj.

Bună, Nicole. E târziu. Încearcă să te culci la loc.

Fata era în clasa a doua şi a doua zi era zi de şcoală.

Răspunsul îi veni imediat.

Nu pot. ☹

Apoi un alt mesaj.

Pot să te sun? 🙏

John nu avea deloc chef să dădăcească un copil de la distanţă. Cu toate acestea, trimise un deget mare ridicat şi aşteptă ca telefonul să sune, ceea ce se întâmplă prompt.

— Nu eşti obosită, Nicole? întrebă el, căscând. Fiindcă eu sunt.

— Ba da, dar tot nu pot să adorm.

— De ce nu?

— Se aude un scârţâit în casa asta şi uneori noaptea se aud şi zgomote ciudate în pereţi. Leif spune că sunt şoareci şi că nu am de ce să mă îngrijorez.

— Tatăl tău are perfectă dreptate, aşa e la ţară.

— El nu e tatăl meu şi nu vreau să fiu aici.

Vocea îi deveni o şoaptă, iar John înţelese că nu voia să-i trezească pe părinţii adoptivi.

— Înţeleg. Aşa te simţi acum, spuse el. Dar o să te obişnuieşti, te asigur.

Nu se mai auzi nimic în telefon. John ar fi vrut să o facă să se gândească la altceva.

— Animalele sunt frumoase? încercă el.

— Oile au făcut miei. Unul dintre ei nu poate să bea lapte de la mamă şi îi dau eu cu biberonul.

— Sună distractiv.

Fata nu-i răspunse.

— Nu e distractiv? întrebă John. Să ajuţi la fermă?

— Ba da, zise ea după o ezitare.

— Să-ţi spun ceva, Nicole. O să adormi foarte repede acum dacă te gândeşti la acel mieluşel drăguţ, nu crezi?

— Poate.

— Încearcă, o să vezi că funcţionează.

— Bine.

— Bine, noapte bună şi somn uşor.

Încheie apelul, dar vocea îngrijorată a lui Nicole îi stăruia în minte. Nepoata sa trecuse prin multe şi avea nevoie de timp ca să se acomodeze. John se ridică din pat. Încercarea de a mai adormi acum era zadarnică. Era mai bine să lucreze.

Navigatorul GPS pe care îl luase din maşina lui Birger Falk era pus la încărcat pe masa din bucătărie. Apăsă butonul de pornire şi îşi adună gândurile, în timp ce aparatul străvechi se trezea la viaţă.

Medicul legist afirmase că era imposibil de stabilit ora morţii lui Birger Falk – dar asta era adevărat doar pe jumătate. La urma urmei, exista o persoană care ştia cu certitudine când avusese loc crima: persoana care îl înjunghiase. Navigatorul putea fi un indiciu pentru a identifica acea persoană.

Grafica de pe micul ecran era rudimentară, iar maşinuţa animată care arăta poziţia vehiculului părea desprinsă dintr-un joc video din anii ’80. John accesă meniul şi selectă *Destinaţii curente*, iar pe ecran se afişă o listă cu cele mai recente adrese. Prima pe listă era *Grönagatan nr. 14*.

Suna cunoscut, dar, ca să se convingă, căută adresa în cauză pe telefonul mobil, care îi confirmă ceea ce ştia deja: era casa Aliciei Bjelke. El însuşi vizitase vechea casă de lemn de pe Norrstrand ca să o înştiinţeze pe femeie despre moartea surorii ei.

John se uită din nou la ecranul navigatorului. Sub adresă apărea ora la care aceasta fusese introdusă. Se întâmplase vinerea trecută, în jurul orei şapte seara.

Se aşeză pe una dintre lăzile de fructe la masa din bucătărie. Era la doar câteva ore după ce fusese şi el acolo. Oare Falk o omorâse cumva şi pe Alicia? Nu era deloc o idee neverosimilă. Dacă motivul crimei era legat de Raw, poate că ucigaşul nutrise aceeaşi ură pentru ambele surori.

John îşi scoase telefonul mobil şi căută pe internet detalii despre activitatea recentă a Aliciei Bjelke. Din păcate, conturile ei de Facebook şi Instagram erau private. Nici căutarea cu Google nu-i fu de mare ajutor. Rezultatele erau surprinzător de puţine şi toate erau vechi de câteva luni.

Avea datele de contact ale Aliciei. Simţi un impuls puternic să o sune. E drept, era ora patru dimineaţa, dar trebuia să se convingă că ea era în viaţă. Dacă introducea în telefonul mobil o nouă cartelă SIM preplătită, apelul său

avea să fie nedetectabil.

John făcu pregătirile necesare şi tastă numărul. Telefonul sună de cinci ori înainte ca o voce familiară de la celălalt capăt al firului să rostească pe un ton răguşit:

— Alo. Cine e?

Închise şi rămase locului, cu telefonul în mână. Dacă Birger Falk o vizitase într-adevăr pe Alicia Bjelke pe Grönagatan, asta însemna că se întâlniseră chiar în preajma momentului morţii bărbatului. Poate că rolurile erau, de fapt, inversate? John încercă să şi-o imagineze pe Alicia în rolul ucigaşului, iar pe Falk în cel al victimei.

Oare aşa se întâmplaseră lucrurile?

Nu putea să excludă această variantă.

Dacă aşa se întâmplase, momentul nu se potrivea cu socoteala sa. Dacă întâlnirea celor doi avusese loc vineri seara, crima fusese comisă, cel mai probabil, tot atunci. Asta însemna că Birger Falk era deja mort, în portbagajul Volvoului, atunci când John trăsese focurile de armă la Bergvik. Cu alte cuvinte, Alicia Bjelke ar fi putut să demonteze tot scenariul inventat de el.

Acest lucru, la rândul său, ar fi dus la concluzia evidentă că arma fusese pusă în maşina lui Birger Falk de către adevăratul autor al crimei. John ar fi devenit suspectul principal în cadrul anchetei. El fusese poliţistul ajuns la faţa locului. I s-ar fi ordonat imediat să predea arma de serviciu, pentru inspecţie. Fiind în imposibilitatea de a face acest lucru, următorul pas avea să fie prelevarea unei mostre de ADN, pentru a fi comparată cu reziduurile de piele de sub unghiile mafiotului. Din clipa aceea, John avea să fie nevoit să aleagă între a fugi sau a merge la închisoare.

Niciuna dintre opţiuni nu părea ideală.

Pe de altă parte, de ce ar fi fost dispusă Alicia Bjelke să dezvăluie acest detaliu, câtă vreme asta ar fi însemnat să-şi asume vina pentru moartea lui Birger Falk? La fel ca John, ea avea tot interesul ca ancheta să se încheie cu concluzia că avusese loc o răfuială între traficanţii de droguri şi cazul să fie clasat.

John îşi pregăti o ceaşcă de cafea şi se întrebă ce se întâmplase cu adevărat pe Grönagatan. Îşi putea imagina două scenarii posibile. Într-unul dintre ele, Birger Falk plănuia să le ucidă pe ambele surori Bjelke. În acest caz, Alicia ar fi fost următoarea victimă, după Stella, iar el se dusese la Norrstrand ca s-o ucidă. Apoi, planul lui fusese dat peste cap. Ea opusese

rezistenţă, iar lupta dintre ei se încheiase cu uciderea lui.

În cel de-al doilea scenariu, Alicia era o criminală cu experienţă, hotărâtă să-şi răzbune sora. În acest caz, ea era cea care îl ademenise pe Birger Falk la ea acasă şi îl înjunghiase.

Atât timp cât Alicia nu devenea suspectă de crimă – dacă, într-adevăr, ea o comisese –, John era aproape convins că femeia avea să păstreze tăcerea despre ceea ce ştia. Dar dacă Mona începea să se îndoiască de faptul că autorul crimei era complicele necunoscut al lui Stanislaw Panufnik şi decidea să investigheze independent moartea lui Birger Falk, lucrurile ar fi luat o altă turnură. Tehnicienii găsiseră în Volvoul alb amprente şi urme de ADN de la mai multe persoane, care nu fuseseră încă procesate. Dacă Alicia Bjelke folosise maşina pentru a transporta cadavrul lui Birger Falk, cu siguranţă acolo aveau să fie găsite urmele ei biologice.

John îşi scoase laptopul din geanta de pe hol şi se conectă la sistemul poliţiei printr-un VPN securizat. După câteva căutări rapide, se mai linişti. Femeia nu figura nici în baza de date cu amprente, nici în vreuna dintre cele trei baze de date cu probe ADN.

Îşi sorbi cafeaua în timp ce îşi repeta în gând, ca o mantră: *Alicia Bjelke nu trebuie, în niciun caz, să fie suspectată de crimă*. Dacă ar fi fost suspectată, i-ar fi fost prelevate probe ADN şi eşantionul ar fi fost comparat cu rezultatele colectate din Volvo. Având la dispoziţie probele medico-legale, Monei i-ar fi trebuit doar câteva minute ca să forţeze o mărturisire.

John se uită la ceas. În doar câteva ore urma să se întâlnească cu superpoliţista din Stockholm, în faţa hotelului. Vedea cu ochii minţii privirea inteligentă a Monei şi în gând îi răsuna corul de voci lăuntrice care îl îndemna să renunţe şi să fugă.

Dar refuză să le dea ascultare. În schimb, avea să facă exact ce îi sugerase Mona: să sape adânc. Să afle care era legătura reală dintre Stella Bjelke şi Birger Falk. Sau între cele două surori şi cel mort, dacă era cazul. Apoi, să îngroape această informaţie atât de adânc încât nimeni – nici măcar Mona Ejdewik – să nu o mai găsească vreodată.

Marţi

30

După incursiunea poliţistului, Alicia nu mai îndrăznise să rămână în apartamentul Stellei. Coborâse în fugă scările şi îl sunase pe Ratko din maşină. Când el nu îi răspunsese, se îndreptase spre casa lui şi apăsase pe sonerie cu disperare, ca o nebună. În cele din urmă, un vecin supărat îi strigase să se oprească, iar ea nu avusese de ales. Se văzuse nevoită să accepte că în apartamentul cufundat în întuneric nu era nimeni, urcase în maşină şi plecase.

Îşi petrecuse restul nopţii în parcarea unui port de agrement din afara oraşului. Era o parcare cu pietriş, plină de bărci adăpostite sub prelate, unde nimeni nu avea să observe o maşină pitită în umbra dintre carene. Dacă nu ar fi fost trezită de un apel greşit nenorocit, probabil că ar fi dormit până dimineaţă.

La şapte şi jumătate dimineaţa, Ratko o contactase în sfârşit, printr-un SMS:

Scuze, am stat până foarte târziu şi trebuia să dorm.

Îl sună de îndată ce citi mesajul, dar nimeri căsuţa vocală. Prin urmare, se apucă să-i scrie un mesaj, pe care îl şterse însă când ajunse la jumătate. Nu voia să aibă parte de aceeaşi tăcere ca în seara precedentă, aşa că se hotărî să-l caute. Ştia unde îşi petrecea Ratko aproape toate dimineţile. Acesta deţinea o cafenea nu departe de Palermo, unde-şi lua de obicei micul dejun.

Când ajunse la local, pe stradă era un singur loc liber de parcare. Lăsă maşina acolo şi se grăbi să intre în local. Deşi abia se deschisese, majoritatea scaunelor erau deja ocupate de clientela obişnuită: mame în concediu de maternitate, care-şi cheltuiau jumătate din îndemnizaţia de creştere a copilului pe latte-uri vegane şi hipsteri care mergeau la serviciu pedalând pe bicicletele lor retro.

Căută obrajii proaspăt bărbieriţi ai lui Ratko în marea de chipuri, dar el nu era acolo, nici în spatele tejghelei şi nici la vreo masă. Alicia reveni la Land Rover şi era pe cale să deschidă portiera când auzi o voce care o striga. Îşi întoarse privirea într-acolo şi fu cât pe ce să-şi scape cheia de la maşină în canalizare.

Era poliţistul de culoare.

Doar că de data asta nu era singur. Avea o femeie cu el. Amândoi erau în haine civile, iar Alicia privi în jur, aşteptându-se să vadă poliţişti în

uniformă. Dacă aveau de gând să o aresteze, cu siguranţă prin preajmă ar fi trebuit să se afle vreo furgonetă de-a poliţiei.

— Ce coincidenţă! exclamă bărbatul, cu acel uşor accent american pe care şi-l amintea de la ultima lor conversaţie. Tocmai eram în drum spre casa ta.

Alicia încercă să-şi dea seama dacă poliţistul spunea adevărul – ea locuia într-adevăr în zonă – sau dacă fusese sub observaţie peste noapte şi în cursul dimineţii. Dar, dacă o urmăriseră, de ce aşteptaseră până acum ca să o aresteze? Nu putea găsi nicio explicaţie plauzibilă.

Femeia îi întinse mâna, fără să se holbeze sau să tresară, cele două reacţii pe care Alicia le primea cel mai frecvent atunci când cunoştea oameni noi. Colegul ei o avertizase probabil despre cicatricile de pe faţa ei.

— Mona Ejdewik, rosti femeia. De la Departamentul Operaţional Naţional al poliţiei din Stockholm.

Alicia nu-şi ascunse surpriza.

— Din Stockholm?

— Da, asistăm poliţia locală la anumite cazuri speciale, astfel că, începând de ieri, eu conduc ancheta în cazul uciderii surorii tale. Ai un moment la dispoziţie?

Nu, nu avea. Trebuia să dea de Ratko.

— Sigur că da, spuse ea. Aici e bine?

— Nu, cred că ar fi mai bine să mergem la tine acasă, dacă nu te deranjează.

Femeia îi zâmbi amabil, iar Alicia încercă să-i răspundă cu un zâmbet, deşi simţea cum ameţeşte. Dormitorul… şi textul pe care Linda îl scrisese pe perete. Cum ar fi putut explica oare toate astea? Şi sângele, care ar fi putut – sau nu? – să se scurgă în rosturile pardoselii de linoleum. Existau oare urme vizibile cu ochiul liber?

— Ia-o înainte, iar noi vom fi în urma ta în maşina noastră, sugeră femeia, înainte ca Alicia să poată protesta.

Poliţiştii urcară în maşina oprită peste drum, aceeaşi maşină pe care o văzuse în pădure, pe creasta care domina pădurea de molizi. Aşteptară ca ea să pornească şi să-i conducă la casa în care îl înjunghiase în gât pe ucigaşul Stellei.

Alicia conduse cât de încet putea spre Grönagatan. Avea nevoie de un răgaz de gândire ca să anticipeze întrebările vizitatorilor şi modul în care avea să le răspundă. Dar, cu toată străduania, nu putea să gândească. Era de

parcă mintea ei, atât de obişnuită să analizeze probleme complicate prin prisma unei logici stricte, s-ar fi scurtcircuitat.

Ar fi trebuit să fie în drum spre clinica din Copenhaga, cu Stella.

Dar sora ei era moartă, iar Ratko nu-i răspundea la telefon.

Alicia îi trimise un mesaj:

Te rog! Sună-mă acum!

Apoi ajunseră la casa ei.

Alicia se gândi că ar fi trebuit, probabil, să le ofere cafea. Însă nu o făcu, temându-se că îi vor tremura mâinile când o va servi. Poliţiştii îşi agăţară hainele pe spătarul scaunelor şi se aşezară la masa din bucătărie.

— Ştiţi că am emis un mandat de arestare pe numele unui bărbat, pentru uciderea surorii dumneavoastră, începu femeia.

Ea vorbise prima. Stockholm era, aşadar, mai presus de Karlstad. În poliţie, la fel ca în toate celelalte domenii.

— Da, Birger Falk. Ştiu asta, spuse Alicia.

— Aş vrea să te informez că l-am găsit decedat, în portbagajul propriei maşini. Ştirea nu este încă oficială, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai putea să păstrezi tăcerea în această privinţă.

Alicia încercă să mimeze surpriza, în limitele expresiilor faciale pe care i le permiteau leziunile de pe faţă.

— Decedat? repetă ea.

— Da. Încă nu ştim cum s-a întâmplat, spuse femeia. Dar totul indică o crimă.

Tăcerea care urmă fu insuportabilă. Alicia se aştepta ca unul dintre ei să scoată un beţişor pentru urechi şi să-i ceară să deschidă gura ca să recolteze o probă de ADN. Sau, poate, să-i fluture în faţă o bucată de hârtie de la procuratură şi apoi să deschidă uşa pentru o armată de tehnicieni în salopete albe.

— Trebuie să-ţi punem o serie de întrebări care ar putea fi percepute ca fiind ofensatoare. Dar trebuie să căutăm şi în gaură de şarpe. Sper că înţelegi asta.

Acum vorbise bărbatul, iar Alicia încuviinţă dând din cap.

— Desigur, înţeleg, spuse ea.

— Foarte bine. Avem motive să credem că uciderea surorii tale şi a lui Birger Falk au legătură cu drogurile. Ştii cumva dacă Stella consuma droguri?

Alicia nu ştia ce să răspundă. Cu doar câteva ore în urmă îl văzuse pe

poliţist intrând în apartamentul Stellei şi ascunzând o pungă de cocaină, iar acum acesta îi punea întrebări despre consumul de droguri al Stellei.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu e un subiect despre care să fi vorbit.

— Ai văzut-o vreodată consumând droguri? Chiar dacă asta s-a întâmplat acum mai mulţi ani? E important să fii sinceră acum. Avem nevoie de această informaţie ca să înţelegem de ce a murit sora ta.

Vocea nerăbdătoare a bărbatului risipi ezitările Aliciei. Voia ca ea să răspundă afirmativ, aşa cum voia ca punga ascunsă în boxă să fie descoperită. De ce altminteri ar fi pus-o acolo? Dintr-un motiv de neexplicat, individul încerca să saboteze ancheta.

— Da, în timpul facultăţii, spuse ea.

— Ce substanţe erau?

— De toate felurile, orice îi pica în mână. Iarbă, desigur. Dar chiar şi ecstasy şi cocaină.

Era o jumătate de adevăr, aproape o minciună. Desigur, Stella, la fel ca ea însăşi, de altfel, încercase diverse droguri în anii studenţiei. Se întâmplase rar şi mereu altcineva le oferise drogurile. Dar dacă poliţistul îşi permitea să planteze probe, cu siguranţă că ea, la rândul ei, putea să exagereze petrecerile surorii sale. Orice indiciu care ducea într-o direcţie greşită merita să fie înflorit.

— Există posibilitatea ca ea să fi continuat să se drogheze după finalizarea studiilor?

— După cum am spus, nu ştiu sigur, dar…

Făcu o pauză şi-l lăsă pe poliţist să-i ofere un indiciu despre cum să continue.

— Trebuie să clarificăm acest lucru, pentru binele tuturor, spuse el.

— Stella era mereu sub presiune. Nu mi s-ar părea ciudat ca ea să fi vrut să se relaxeze din când în când, iar ei i-a plăcut mereu să petreacă.

Cu cât conversaţia se prelungea, cu atât îi era mai uşor Aliciei să-şi găsească cuvintele. Nu se mai clătina pe marginea abisului unui atac de panică, ci reuşise să se îndepărteze la câţiva metri de marginea prăpastiei. Aruncă o privire către poliţistă, care nota sporadic într-un caiet. Alicia se întrebă ce anume scria. Judecând după expresia feţei şi limbajul corpului, poliţista din Stockholm nu era la fel de convinsă că povestea avea de-a face cu drogurile, spre deosebire de colegul ei.

Femeia scoase din geantă un dosar şi îi puse Aliciei în faţă o fotografie.

— Îl recunoşti? întrebă ea.

Alicia se uită cu atenţie la bărbatul din poză. Faţa îi era aspră şi avea un nas de mărimea unui cartof, uşor strâmb, iar ea presupuse că motivul pentru forma aceea erau tot felul de încăierări de-a lungul anilor.

— Nu, nu l-am mai văzut până acum.

— Lucra ca asasin plătit pentru un cartel de droguri nigerian şi a fost împuşcat mortal într-un centru comercial din Karlstad. Poate că ai citit sau ai auzit despre asta la ştiri?

Alicia încuviinţă. Văzuse ştirea cu incidentul de la Bergvik pe telefon, dar nu-i dăduse prea multă atenţie. La urma urmei, în ultimele zile fusese ocupată cu alte lucruri.

— Avem indicii cum că Birger Falk a fost cel care l-a ucis, continuă femeia.

Alicia privi din nou fotografia. Trebuia să-şi ascundă cumva surprinderea.

— Când a avut loc crima? întrebă ea.

— În jurul orei zece, duminică seara.

Alicia continuă să afişeze o mină impasibilă în timp ce încerca să înţeleagă cum putea poliţia să se înşele în asemenea hal. La momentul respectiv, Birger Falk era deja mort în portbagajul acelui Volvo vechi şi urât.

Poliţistul o privea cu atenţie. Îşi aţintise ochii asupra ei, de parcă ar fi studiat cobaiul unui experiment psihologic.

— Când spuneţi „indicii", la ce vă referiţi? întrebă Alicia, conştientă că putea să intuiască mai multe detalii decât voiau să-i dea poliţiştii.

— Vom face publice aceste lucruri într-o conferinţă de presă mai târziu în cursul zilei, spuse femeia. În maşina lui Birger Falk am găsit o armă care ar putea avea legătură cu împuşcăturile de la mall.

Colegul ei continua să se uite la Alicia, urmărind atent orice posibilă schimbare în expresia feţei ei. Cumva era amestecat în toate astea. Între a planta droguri şi a manipula probe medico-legale nu era mare diferenţă.

— Credeţi că uciderea surorii mele ar putea avea vreo legătură cu împuşcăturile de la Bergvik? spuse Alicia, înmânându-i fotografia.

— Din câte ne putem da seama, toate cele trei decese au legătură, spuse poliţistul.

— Bineînţeles, ancheta este încă în fază incipientă, interveni femeia. Lucrăm fără preconcepţii şi nu excludem nimic.

Iar se întâmplă, se gândi Alicia. Era o ruptură între ei. El alerga atât de hotărât într-o anumită direcţie, iar ea părea că i se împotriveşte.

— Ai declarat mai devreme că Stella urma să se întâlnească cu cineva în

noaptea în care a fost ucisă, continuă femeia.

— Da, am vorbit cu colegul dumneavoastră despre asta, spuse ea, dând din cap către poliţist. I-am dat numele utilizatorilor cu care ea intrase în contact prin intermediul serviciului nostru de întâlniri.

— Aţi recunoscut vreunul dintre aceşti oameni?

— Nu, mă tem că nu. Dar poate că respectiva persoană nu se număra printre ei. Stella îşi dădea întâlnire cu o mulţime de oameni. Nu doar prin Raw, ci şi pe alte site-uri de întâlniri şi în viaţa reală.

— Înţeleg. Iar acum, având în vedere că a trecut ceva timp, îţi aminteşti cumva dacă Stella ţi-a povestit ceva despre persoana cu care urma să se întâlnească? Cel mai mic detaliu ar putea fi de interes.

— Nu, nimic altceva în afară de ceea ce v-am spus deja.

Poliţista îşi notă ceva în carneţel, apoi îl închise.

— Bine, atunci nu te mai deranjăm. Mulţumim foarte mult, ne-ai fost de mare ajutor.

Alicia se aşeză din nou la masa din bucătărie abia după ce maşina neagră a poliţiştilor dispăru după colţ. Îi tremurau picioarele şi braţele. În loc să o aresteze, anchetatorii – sau cel puţin unul dintre ei – lansaseră o teorie nebunească despre trafic de droguri şi conflicte cu mafia nigeriană.

Deşi era recunoscătoare că poliţistul sabotase ancheta, voia să ştie de ce. Ce avea el de câştigat dacă indica persoana greşită ca fiind vinovată de moartea lui Birger Falk?

Alicia nu mai mâncase nimic de la fursecurile congelate din frigiderul Stellei, aşa că vârî pâinea feliată în prăjitor. Patru sendvişuri mai târziu, se simţea îndeajuns de sătulă ca să abordeze din nou întrebarea. De data asta o făcu dintr-un unghi diferit, cu un punct de plecare diferit.

Pentru ea, uciderea lui Birger Falk fusese problema centrală. Pentru poliţist, însă, altceva era mai important. Oare împuşcăturile de la Bergvik erau soarele în jurul căruia orbita restul poveştii? Plasând o armă în Volvo, poliţistul câştiga un ţap ispăşitor pentru crima de la Bergvik. Birger Falk era mort, aşa că nu putea contesta acuzaţiile false.

Dar ea ar fi putu să le conteste, se gândi Alicia. Ea ştia că nu Birger trăsese focurile de armă de pe acoperiş care îl uciseseră pe asasin.

Un fior de neliniște îi străbătu corpul, oprindu-i-se în piept. Poliţistul acela… Trebuia să afle mai multe despre el.

Îşi luă telefonul care rămăsese în buzunarul hainei, pe hol. Văzu că Ratko

o căutase în timp ce poliţiştii erau acolo. Nu-i lăsase un mesaj vocal, dar trimisese un SMS:

Caută-mă puţin mai încolo.

Îl sună din nou, dar şi de data aceasta apelul se conectă direct la căsuţa vocală. Dezamăgirea îi era oarecum compensată de faptul că primise un semn de la el şi că promisese să mai sune. Alicia mări volumul soneriei telefonului. Data viitoare nu avea să-l mai rateze.

Încercă să-şi amintească numele complet al poliţistului. Îi lăsase cartea de vizită când venise prima dată; ar fi trebuit să fie undeva în bucătărie. Alicia o găsi până la urmă într-un sertar de lângă aragaz. Tastă *Fredrik Adamsson Poliţia Karlstad* în motorul de căutare al telefonului mobil.

Însă lista cu rezultate fu dezamăgitoare. Niciunul dintre linkuri nu avea legătură cu bărbatul de care era interesată, de parcă acesta nu ar fi existat în lumea digitală.

În schimb, căută *omucidere Stella Bjelke* ca să vadă dacă nu cumva îl putea găsi în felul ăsta. Primi câteva sute de rezultate, pe care Alicia le sortă în ordine cronologică. Cel mai recent articol fusese publicat în urmă cu doar o jumătate de oră:

Marea greşeală a poliţiei în cazul Stellei Bjelke

Accesă linkul şi fu redirecţionată către site-ul *polisläckan.se*. Era un blog de care Alicia nu auzise niciodată, care părea că-i atacă pe cei de la departamentul de poliţie din Värmland.

Titlul îşi respecta promisiunea. În textul de sub un clip video, bloggerul anonim susţinea că descoperise un material unic din cadrul anchetei. Era înregistrarea de pe o cameră de supraveghere de la locul crimei, pe care poliţia nu reuşise să o vadă în întregime.

Alicia apăsă pe *play* şi lăsă filmarea să ruleze. La început părea să nu conţină nimic nou pentru ea. Deşi se părea că *polisläckan.se* fusese primul care publicase clipul în care Birger Falk părăsea fabrica de cafea, ziarele de seară fuseseră cele care îl răspândiseră pentru un public mai larg. Ea însăşi văzuse imaginile pe site-ul de ştiri al *Aftonbladet*, convinsă că jurnaliştii ziarului reuşiseră să le descopere.

Filmul se opri în momentul în care Birger Falk punea mâna pe balustrada de la ieşirea din spatele fabricii Löfberg, urmat de un calup de text:

Aici, bărbatul identificat ca fiind ucigaşul Stellei Bjelke părăseşte locul crimei. Ora este 22:39. Din păcate, poliţia nu a terminat de vizionat înregistrarea camerei de supraveghere. O mare greşeală, se pare.

Imaginea dispăru, iar videoclipul fu derulat rapid înainte, pentru a îngheţa din nou şi a face loc unui alt mesaj din partea bloggerului:

Ora este 23:04, aceeaşi noapte, acelaşi loc.

Videoclipul continuă să se deruleze la viteză normală. După aproximativ zece secunde, uşa fabricii de cafea se deschise din nou. Inima Aliciei tresări când o siluetă neclară coborî scările.

Clipul încremeni din nou şi un nou calup de text îşi făcu apariţia pe ecran:

Cine este acesta? O potenţială victimă care a scăpat? Un complice? Sau chiar adevăratul ucigaş al Stellei Bjelke? Poliţia din Värmland nu are nicio idee. Până acum, nici măcar nu ştiau de existenţa acestei persoane.

31

John îl mai întâlnise o singură dată pe comisarul-şef. Cu trupul lui umflat şi cu firele de barbă răsfirate în jurul gurii, bărbatul semăna cu o morsă. Îi lipseau doar colţii, pe care, fără îndoială, i-ar fi folosit în ziua aceea, având în vedere cât era de furios.

— Cum dracului aţi putut rata aşa ceva? răcni el, izbind cu pumnul în tablă atât de tare încât aceasta se desprinse dintr-un suport, gata să cadă.

— Nu ştiu, bâigui Ruben, uitându-se în jos. A fost o greşeală. Am crezut că l-am prins pe criminal pentru că…

— Aţi crezut, aha! Şi apoi nu v-aţi deranjat să terminaţi de vizionat înregistrarea. Aşa e?

Vocea aspră a comisarului răsună între pereţii sălii de şedinţe. Chiar şi Mona părea îngrijorată, deşi ea nu se număra printre cei mustraţi. Ea şi John se îndreptau spre secţia de poliţie ca să se pregătească pentru conferinţa de presă atunci când atât ei, cât şi Ruben fuseseră convocaţi la întâlnire.

— Ştim cine e bloggerul ăsta? întrebă Morsa, ştergându-şi perlele de sudoare de pe frunte.

Ruben îşi drese glasul.

— Băieţii de la IT lucrează la asta, dar până acum nu au reuşit să identifice cine sau ce se află în spatele site-ului.

— Şi filmul de supraveghere? Cum naiba a reuşit să-l obţină?

— Nu ştim. O ipoteză ar fi că cineva de la Löfberg a pus mâna pe material şi l-a vândut mai departe.

— Ce te face să crezi că nu e cineva din ograda noastră?

— Mi-e greu să cred asta, dar posibilitatea există, desigur, spuse Ruben cu o voce subţire.

Morsa clătină din cap atât de violent încât pielea de sub bărbie îi zvâcni. Început să se plimbe înainte şi înapoi prin cameră. Cămaşa îi ieşise din pantaloni, creând un gol între ţesătură şi burta uriaşă.

John fusese la fel de surprins ca toţi ceilalţi la vederea noului fragment de înregistrare video de pe camera de supraveghere din Löfberg. Fusese, fireşte, o greşeală stupidă faptul că nu urmăriseră înregistrarea până la capăt. În acelaşi timp, John înţelegea de ce se făcuse acea greşeală. Aveau filmarea cu criminalul în timp ce părăsea locul faptei şi punea mâna pe balustradă. Birger Falk avea, la propriu, sângele victimei pe mâini.

Comisarul se opri în dreptul proiecţiei de pe ecran. Filmarea fusese oprită chiar în momentul în care silueta necunoscută cobora scara de oţel.

— E incredibil! spuse el, întinzând mâna spre o sticlă de apă minerală de pe masă. Toate site-urile de ştiri difuzează acest clip blestemat! Dacă am fi cerut ajutor de la început celor din capitală, poate că nu ne-am fi aflat acum în beleaua asta!

Scoase o tabacheră din buzunarul pantalonilor şi o folosi ca să deschidă capacul sticlei. Apoi goli apa aflată la temperatura camerei dintr-o singură înghiţitură. John nu mai văzuse niciodată pe cineva să bea atât de repede. Părea că bărbatul îşi lărgise pur şi simplu gâtul, preschimbându-l într-o pâlnie, aşa că nu mai era nevoit să înghită.

— Vreau să aflaţi cine e persoana asta, şi cât mai repede, spuse Morsa, arătând spre ecran. Între timp, voi încerca să mă gândesc ce să le spun jurnaliştilor ca să ne păstrăm un dram de credibilitate.

Comisarul părăsi încăperea, iar ceilalţi rămaseră în urmă. Atmosfera din jurul mesei îi amintea lui John de cea care domnea la brigada de omucideri din New York a doua zi după ce Rangers fusese eliminată din finala naţională de hochei. Priviri adâncite în ceştile de cafea, iar pe limba fiecăruia gustul amar al eşecului.

Încercă să alunge sentimentul acela şi se uită din nou la înregistrare. Silueta neclară care ieşea din Löfberg purta o haină groasă cu glugă care îi ascundea părul şi cea mai mare parte a feţei. În mână ţinea o cutie de scule.

Gândul care-i trecuse prin minte lui John încă de la prima vizionare stăruia.

Alicia Bjelke.

Să fi fost ea cea care închidea uşa în urma ei şi se grăbea să coboare scările?

Îşi aminti comentariul cu care se încheia articolul de pe *polisläckan.e*. Bloggerul era enervant, poate nehotărât, dar cu siguranţă nu era prost. Toate variantele prezentate acolo erau perfect posibile:

O potenţială victimă care a scăpat: în acest scenariu, Alicia Bjelke ar fi fost martoră la uciderea surorii sale dar, din anumite motive, nu contactase poliţia.

Un complice: ipoteza aceasta dădea totul peste cap, sugerând o asociere între Alicia şi Birger Falk, ambii dorind-o pe Stella Bjelke moartă. Ulterior, deveniseră duşmani, iar Alicia îşi înjunghiase fostul tovarăş.

Adevăratul ucigaş: În cea mai drastică interpretare a clipului, Alicia era

cea vinovată de moartea surorii sale. Birger Falk devenea astfel fie complice, fie cineva care încercase să oprească crima, un martor care a trebuit ulterior să fie eliminat.

John suspină în gând. Alternativele erau prea multe şi nu erau susţinute decât de imaginaţia sa vie. În plus, nu putea fi deloc sigur că silueta tulbure de pe scări era chiar Alicia Bjelke.

John privi spre Mona şi se întrebă ce-i trecea prin minte. Până acum nu dăduse niciun semn cum că cealaltă soră s-ar fi aflat pe lista ei de suspecţi. Era extrem de important ca lucrurile să rămână aşa.

— Ei bine… rosti Mona ridicându-se de pe scaun, de parcă i-ar fi simţit privirea.

Agăţă din nou tabla în suport şi deschise o fereastră. John îi fu recunoscător că simţise şi ea nevoia să aerisească încăperea după vizita comisarului-şef. Bărbatul avea tendinţa să transpire ca un porc – mai degrabă decât ca o morsă – atunci când se agita.

— Cred că nimeni nu are de câştigat dacă am să repet cât de idioţi suntem că am ratat asta. Aşa că vă sugerez să tragem linie şi să ne vedem de treabă.

Se îndreptă spre imaginea îngheţată care rămăsese proiectată pe ecran.

— Deci… cine este?

Ruben se îndreptă de spate în scaunul unde se ghemuise în timpul furtunii verbale al comisarului.

— Pare a fi o femeie, spuse el. E scundă.

— Există şi bărbaţi scunzi, obiectă Mona.

— E adevărat, desigur. Dar asta a fost prima mea impresie.

Mona se întoarse spre John.

— Eşti de acord?

— Cred că ar trebui să nu tragem concluzii pripite, spuse acesta. Singurul lucru care poate fi dedus din înregistrare este înălţimea persoanei. Din punct de vedere statistic, da, e mai probabil să fie o femeie, dar nu putem fi siguri.

John îşi dădu seama că spunea doar tâmpenii, dar ce altceva putea să spună? Trebuia să-şi păstreze pentru sine gândurile reale.

— Putem să derulăm filmul până la momentul în care Birger Falk părăseşte clădirea? sugeră Mona.

Ruben se aplecă peste computerul de pe masa de conferinţe şi derulă înregistrarea înapoi, până la momentul în care bărbatul acum mort se afla pe scări.

— Dacă ne uităm la distanţa de la vârful capului până la partea

superioară a uşii, cât de mult diferă faţă de persoana neidentificată? spuse ea.

— Falk e aproape cu un cap mai înalt, spuse Ruben.

Mona reveni la masă şi răsfoi dosarul.

— Potrivit raportului de autopsie, Birger Falk avea o înălţime de 1,85 m. Asta ar însemna că înălţimea prietenului nostru necunoscut ar trebui să fie de aproximativ 1,55 – 1, 65 m.

— Sună rezonabil, da, spuse Ruben, pornind din nou înregistrarea, astfel încât silueta cu glugă reapăru pe ecran.

John se gândi la vizitele făcute în casa Aliciei Bjelke şi încercă să şi-o imagineze stând în faţa lui. Cât de înaltă era, oare? Nu-şi putea da seama.

— Potrivit surorii sale, Stella Bjelke mergea la o întâlnire în noaptea în care a fost ucisă, spuse Mona. Oare ar putea fi persoana din imagine?

— Orice este posibil, desigur, încuviinţă John. Dar, dacă persoana în cauză a fost martoră la crimă, a fost atacat sau atacată şi a supravieţuit, ar fi trebuit să contacteze poliţia până acum.

— Poate că a fost grav rănită şi zace moartă într-un şanţ pe undeva, sugeră Ruben, continuând să se refere la necunoscut ca la o femeie.

— Nu cred că aşa a fost, replică Mona. Persoana din film se mişcă nestingherită. Pe de altă parte, ar fi posibil ca Falk să fi ameninţat că îi va ucide dacă ne vor contacta. Poate de aceea nu am auzit nimic.

John se încruntă.

„Îi va ucide?”

Era încă o exprimare cu care nu era obişnuit. Dar, dacă Mona nu vorbea despre mai multe persoane, înseamnă că era o formulă folosită atunci când nu se cunoştea genul unei persoane.

— Ar putea fi un complice al lui Birger Falk? continuă ea. Poate că a contactat-o pe Stella Bjelke pe internet ca s-o atragă la fabrica de cafea, sub pretextul că va fi o întâlnire interesantă de Black Tantra.

— Iar când ea a ajuns acolo, Falk o aştepta cu o daltă în mână, adăugă Ruben.

Mona ridică din umeri.

— Ei bine, asta ar fi una dintre teorii.

— Nu ţine, o contrazise John. Recepţionera de la Raw cu care am discutat spunea că Birger Falk părea stresat când a aflat că Stella a ieşit pe uşa din spate şi s-a urcat într-un taxi. Potrivit acesteia, Falk a întrebat de mai multe ori unde a plecat Stella. Ar fi trebuit să ştie asta, dacă era în cârdăşie cu

persoana cu care ea stabilise întâlnirea.

Mona încuviinţă, semn că accepta validitatea argumentului.

— Atunci de ce crezi că se afla acolo persoana respectivă? întrebă ea.

— Cred în continuare că a fost o negociere pentru droguri care a mers prost. Ăsta îmi pare scenariul cel mai plauzibil. Personajul necunoscut din filmuleţ a fost probabil implicat şi e complice la crimă. Aşa se explică de ce persoana în cauză nu ne-a contactat.

Mona păru să se gândească, apoi rosti:

— E-n regulă. Indiferent de situaţie, vreau să stăm de vorbă cu potenţialii parteneri cu care Stella a luat legătura prin Raw. I-ai sunat deja?

— Nu, recunoscu John. Dar mă gândeam să o fac acum.

— Ar fi trebuit să faci asta cu mult timp în urmă, spuse Mona. Nu ne mai putem permite alte greşeli în ancheta asta.

Asprimea din vocea ei era de netăgăduit. John ar fi vrut să se apere, dar îi era imposibil să dezvăluie adevăratul motiv al întârzierii: faptul că asasinii lui Ganiru îl împiedicaseră să-şi facă treaba.

— Am o nelămurire, interveni Ruben, lăsându-se pe spate în scaun. În înregistrare vedem doar când femeia – pardon, necunoscutul – iese din fabrica de cafea. Dar cum şi când a intrat, de fapt?

Se făcu linişte în jurul mesei. John presupuse că şi Mona se gândea la acelaşi lucru, că era o întrebare importantă care ar fi trebuit să fie pusă deja. Ruben era, în mod clar, mai bun ca anchetator decât ca manager, iar promovarea lui fusese, de fapt, o pierdere pentru întreaga echipă.

În acelaşi timp, John realiză că avea un nou motiv de neliniște. Dacă silueta de pe scări era Alicia Bjelke, era posibil ca aceasta să fi ajuns la Löfberg cu o maşină care să poată fi identificată în înregistrări.

— Foarte bine, Ruben, o să verificăm, spuse Mona şi se întoarse la locul ei, deschizându-şi laptopul şi carneţelul.

În voce şi în mişcări i se putea simţi un plus de energie. Categorisirea cazului drept un sendviş cu rahat era de domeniul trecutului. Dacă până mai adineauri Mona se vedea deja pe drum înapoi spre Stockholm, acum avea ambele picioare bine înfipte în Karlstad.

Iar pentru John asta era o veste proastă.

Extraordinar de proastă.

☆

Revenind în birou, John scoase foaia A4 pe care Alicia Bjelke i-o tipărise după ce el îi dăduse vestea că sora ei murise. Pe hârtia respectivă

erau imprimate numele şi fotografiile persoanelor cu care Stella intrase în contact prin Raw. Trei bărbaţi şi două femei.

După mai puţin de o oră, vorbise la telefon cu patru dintre cei cinci utilizatori ai aplicaţiei. Toţi îi confirmaseră că fuseseră activi pe site-ul de întâlniri şi că profilurile lor fuseseră asociate cu al Stellei Bjelke. Fiecare dintre ei vorbise cu ea prin intermediul funcţiei vocale, dar niciunul nu o întâlnise în persoană. Black Tantra era, de asemenea, un concept necunoscut pentru toţi.

John sorbi ce mai rămăsese în ceaşca de cafea şi se frecă la ochi, apoi tastă ultimul număr de pe listă.

— Pernilla Cederholm.

Vocea luminoasă răspunsese după primul ton de apel. Conform datelor de la recensământ, femeia locuia în Karlstad şi avea 32 de ani, dar după voce părea să aibă mai degrabă 15 ani.

John se prezentă drept Fredrik Adamsson şi repetă întrebările pe care le pusese celorlalţi patru utilizatori.

— Stai aşa, despre ce vorbeşti? îl întrerupse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Ei bine, mă întrebam dacă ai luat legătura cu Stella Bjelke prin intermediul serviciului de întâlniri Raw? Avem informaţii că ai un cont de membru în aplicaţie.

— Nu, nu sunt membră.

— Nu?

— Nu. Dar am întâlnit-o pe Stella Bjelke de câteva ori, în diverse ocazii profesionale. Însă nu o cunosc personal şi cu siguranţă nu am ieşit la o întâlnire cu ea.

— Pot să te întreb cu ce te ocupi? spuse John.

— Sunt influencer. În domeniul modei, în principal, deşi am colaborări şi pe partea de design interior şi călătorii.

— Înţeleg, spuse John, încercând să nu şi-o imagineze în culori prea stridente. Şi eşti absolut sigură că nu te-ai înregistrat niciodată ca membru Raw?

— Da, bineînţeles. Nu obişnuiesc să-mi dau întâlniri online.

Deşi femeia părea sincer surprinsă, primul lui gând fu că aceasta minţea. Poate că i se părea stânjenitor să-i povestească despre viaţa ei amoroasă, mai ales dacă aceasta includea întâlniri în antrepozite industriale întunecate.

— Sună un pic ciudat, deoarece contul tău bancar a fost folosit pentru a

crea un cont în aplicaţia de întâlniri. Ai vreo explicaţie pentru asta?

Urmă o scurtă tăcere. Apoi vocea stridentă a Pernillei reveni:

— Sună foarte ciudat, spuse ea. Dacă într-adevăr a fost folosit contul meu bancar, pot să te asigur că nu am fost eu cea care l-a folosit.

— Locuieşti cu cineva care ar fi putut să îţi folosească telefonul sau calculatorul?

— Nu, locuiesc singură.

— Şi nimeni nu-ţi cunoaşte parola?

— Nu, absolut nimeni, spuse ea, cu o uşoară ezitare la final.

John îşi lipi telefonul de ureche.

— Stai puţin… continuă ea. Sunt sigură că nu are nimic de-a face cu întâlnirile, dar… s-a întâmplat o chestie toamna trecută.

— Ce anume? spuse John.

— Mi-a fost spart cardul de credit, iar banca m-a sunat să mă informeze despre asta.

— Te-a sunat banca, repetă John, intuind încotro se îndrepta povestea.

— Da, exact. Femeia de la telefon a vrut să mă identific cu contul bancar. Am deschis aplicaţia şi am introdus codul. După aceea mi-am dat seama că am făcut o prostie. Ştiu cât de frecvente sunt escrocheriile astea. Dar mi-am verificat toate conturile şi nu am văzut nicio tranzacţie ciudată.

— Deci nu ai verificat niciodată la bancă şi nici nu ai raportat la poliţie?

— Nu, fiindcă nu dispăruse niciun ban.

— O ultimă întrebare, spuse John, dornic să încheie conversaţia. Eşti absolut sigură că persoana cu care ai vorbit era o femeie?

— Da, era o voce de femeie. Ar trebui oare să depun plângere? întrebă ea neliniştită.

— Nu, nu în acest moment. O să mă interesez şi te anunţ.

— Bine, mulţumesc.

John lăsă mobilul pe birou şi căută imediat numărul de telefon al companiei care administra serviciul de identificare electronică deţinut în comun de marile bănci. După ce aşteptă răbdător legătura cu un operator, un bărbat cu accent de Stockholm îi răspunse politicos. John îl lămuri că dorea să ştie pe ce dispozitiv erau instalate datele de identificare bancare, dar şi ce fel de telefon sau computer fusese conectat la site-ul de întâlniri în timpul procesului de identificare.

În două rânduri cel cu care stătea de vorbă îi ceru să închidă, urmând să-l apeleze el, pentru a-i verifica identitatea. Abia după ce fu pe deplin convins

că vorbea cu un poliţist îşi notă întrebările lui John şi promise că urma să-l contacteze când obţinea informaţiile dorite.

— Investigăm un caz de omucidere, nu e o anchetă obişnuită, îi reaminti John înainte de a încheia apelul.

În timp ce aştepta ca moara tehnologiei să-şi pună mecanismele în mişcare, ochii îi căzură pe fotografia Pernillei Cederholm. Dacă cineva dorea să se potrivească cu profilul Stellei Bjelke, femeia din fotografie era identitatea perfectă pentru a fi hackuită: un influencer de succes în domeniul modei, de aceeaşi vârstă şi din acelaşi oraş, cu un *look* la fel de frapant ca al Stellei. Probabilitatea ca algoritmul iubirii să le aducă împreună mai devreme sau mai târziu era foarte mare.

Ipoteza ca Birger Falk să fi fost un hacker şi singurul făptaş implicat, ba chiar cel care pusese la cale crima de la Löfberg, era neverosimilă. Era improbabil ca un drogat să poată concepe şi executa un plan atât de complex.

Pentru Alicia Bjelke, însă, ar fi fost simplu. Ea însăşi construise site-ul de întâlniri, de la zero, şi avea acces la sistem din interior. Dacă dorea ca două profiluri să se potrivească, putea face asta din numai câteva taste.

John deschise sertarul de sus al biroului. Luă blocul de desen, cu planşa pe care schiţase ancheta şi alese un creion din penarul metalic, apoi începu să deseneze. Corpul feminin pe care îl schiţă avea două capete: unul îi aparţinea Pernillei Cederholm şi celălalt Aliciei Bjelke. Dacă mama sa l-ar fi văzut acum, ar fi fost mândră de talentul lui. Feţele foarte diferite ale femeilor arătau ca nişte fotografii alb-negru.

Poate că, până la urmă, ideea că Alicia Bjelke ar fi fost creierul din spatele crimei nu era atât de neverosimilă. Nu ar fi fost prima dată când conflictele dintre surori se încheiau cu violenţă mortală. Era de luat în calcul şi faptul că Stella şi Alicia construiseră împreună o companie de mare valoare.

John nu putea să ignore posibilitatea următorului scenariu: Alicia era cea care aranjase întâlnirea, sub o identitate falsă, iar Birger Falk cel care mânuise dalta. Dar unde era legătura dintre ei? Dacă într-adevăr exista vreo legătură… Poate că Alicia căutase pe net pe cineva care să o deteste pe Stella Bjelke, cu scopul de a exploata ura acestuia, şi-l găsise din întâmplare pe Birger Falk.

Totuşi, scenariul nu părea plauzibil. În cadrul discuţiei de mai devreme, John însuşi se opusese teoriei conform căreia Birger Falk ar fi fost complice la întâlnire, deoarece nu avea de unde să ştie unde se dusese Stella Bjelke cu

taxiul.

Auzi o bătaie în uşă, ascunse planşa în sertar şi strigă că era deschis. Mona intră, ţinând în mână un pahar de plastic transparent, pe jumătate plin cu un lichid de culoare verzuie.

— Ai fost în camera de vizionare? întrebă John.

— Da. De unde ai ştiut?

El ridică din umeri şi aşteptă ca ea să continue.

— Vreau să vii să te uiţi la ceva, spuse ea. Am aflat pe unde a intrat persoana neidentificată.

Fu o adevărată provocare să nu se lase distras de sorbiturile zgomotoase din faţa ecranelor din camera de vizionare. În momentul acela, John nu-şi dorea nimic mai mult decât să smulgă paharele de smoothie din mâinile Monei şi ale tânărului tehnician aşezat lângă ea.

În acelaşi timp, se simţea relativ calm. Mona spusese *persoană neidentificată* atunci când venise să-l cheme aici. Cu alte cuvinte, imaginile de supraveghere nu îi dezvăluiseră nimic despre cine era această persoană.

Ruben era şi el acolo. La fel ca John, stătea în picioare, în capătul celălalt al spaţiului înghesuit.

— E aproape opt seara, iar muncitorii îşi strâng echipamentul, spuse tehnicianul, lăsând înregistrarea să meargă înainte. Mai sunt exact două ore până când Stella Bjelke urmează să sosească cu taxiul.

John urmări cum mai mulţi bărbaţi echipaţi cu căşti şi purtând salopete de tâmplar încarcă scule şi resturi de materiale de construcţie în trei furgonete parcate pe trotuar. Vehiculele mascau o parte din scări, dar intrarea în incintă era vizibilă în totalitate. Constructorii intrau şi ieşeau pe uşă.

— Veniţi mai aproape, spuse Mona.

Fluxul de muncitori continua. Afară pe uşă, în jos pe scări, până la maşini şi înapoi în clădire.

— Acolo, spuse ea, iar tehnicianul opri derularea înregistrării.

John se uită la silueta care intrase în cadru venind din altă direcţie, cu o cutie de scule în mână. Era aceeaşi haină pe care o văzuseră părăsind clădirea după ce Stella fusese ucisă. Singura diferenţă era casca de protecţie de pe cap.

— Să fiu al naibii! fluieră Ruben.

Tehnicianul porni din nou înregistrarea şi văzură cum persoana intra în clădire.

— Înălţimea pare corectă, spuse Mona, arătând spre spaţiul dintre cască

şi rama superioară a uşii.

Câteva minute mai târziu, unul dintre muncitori încuie uşa de la intrare, iar echipa de muncitori urcă în furgonetă, care plecă, fără ca persoana necunoscută să fi ieşit din clădire.

— N-a avut nicio problemă la intrare, spuse tehnicianul, care părea puţin impresionat de abordare.

Înregistrarea fu repornită şi derulată la viteză crescută până la un moment mai târziu din cursul serii, când taxiul Stellei Bjelke ajunse la Löfberg. O privirăcum traversa strada, urca scările şi intra pe uşă.

— După cum vedeţi, acum uşa este deschisă. Persoana necunoscută a descuiat probabil din interior, spuse Mona, aruncând în sfârşit paharul gol de smoothie la gunoi.

— Aşadar, ştia că urma să vină Stella. Ceea ce face ca persoana în cauză să nu mai fie un potenţial martor, ci un complice, observă Ruben.

Mona clătină din cap.

— Nu putem fi siguri de asta. *Ei*…

Accentuă mai tare pronumele în ceea ce John presupuse că era o încercare de a-l determina pe Ruben să înceteze să mai fie atât de ferm în convingerea sa cu privire la sexul persoanei.

— …ar putea fi persoana cu care avea Stella întâlnire, fără să fie implicaţi în uciderea acesteia. În momentul de faţă, ei doar au deschis uşa pentru ceea ce au crezut că va fi un potenţial partener.

Ruben îşi scărpină bărbia, vădit frustrat, dacă John îi interpretase corect limbajul corpului.

— Dacă tot ce aveau de gând era să încerce Black Tantra, ar fi putut să aranjeze un alt loc de desfăşurare, spuse el. În cazuri de genul ăsta, închiriezi un garaj sau o magazie sau orice altceva care poate fi cufundat în întuneric. De ce să-ţi asumi riscul de a intra în clădirea Löfberg?

— Poate că alegerea era menită să le ofere un plus de adrenalină, spuse Mona. Dar, desigur, ai dreptate.

John nu le dezvălui ce descoperise despre contul din aplicaţie obţinut fraudulos. Voia să afle mai întâi unde-l duceau urmele, înainte de a decide dacă să împărtăşească sau nu informaţiile cu colegii săi. În sinea lui, îşi repeta mantra pe care şi-o formulase în timpul nopţii: *Alicia Bjelke nu trebuie, în niciun caz, să fie suspectată de crimă*.

Telefonul mobil începu să vibreze, iar John îl scoase din buzunar. Pe ecran scria „Număr ascuns”, iar el intui de unde venea apelul.

— Trebuie să răspund, se scuză el şi ieşi pe hol.

— Vorbesc cu Fredrik Adamsson?

Bărbatul cu accent de Stockholm nu mai era atât de politicos de data asta.

— Da, eu sunt, spuse John, grăbindu-se să urce scările spre biroul său ca să poată discuta în linişte.

— Îmi pare rău că a durat atâta, dar abia acum am un răspuns la întrebările tale.

— Bine, te ascult, spuse John, închizând uşa în urma lui.

— În data de 6 noiembrie anul trecut a fost făcută o autentificare la serviciul Raw folosind o aplicaţie bancară mobilă aparţinând Pernillei Cederholm.

John notă numele în carneţel şi îl sublinie. După convorbirea telefonică avută cu influenceriţa, vestea nu era deloc o surpriză. Răspunsul la cea de-a doua întrebare, cea referitoare la deţinătorul calculatorului sau al telefonului conectat la Raw atunci când Pernilla Cederholm fusese păcălită să folosească aplicaţia bancară. Devenea, prin urmare, cu atât mai interesant.

— Dispozitivul care a solicitat identificarea a fost un computer Acer Aspire TE-886. Acesta s-a conectat o singură dată cu acest ID bancar, ceea ce creşte probabilitatea ca respectiva conectare să fi fost frauduloasă.

Doar o dată? se miră John. Nu putea fi aşa. Cel care crease profilul fals trebuie să fi intrat în contact cu Stella Bjelke în mai multe rânduri înainte ca aceasta să accepte să se întâlnească. Apoi îşi aminti ce-i spusese Alicia Bjelke. Autentificarea cu un cont bancar era necesară doar pentru a înregistra contul şi a accepta ca Raw să utilizeze toate informaţiile pe care le putea descoperi pentru a găsi o persoană potrivită. După aceea, conectarea se făcea cu o parolă obişnuită.

— Cui îi aparţine calculatorul? întrebă el.

John auzi cum bărbatul îşi răsfoia notiţele. După puţin timp acesta, reveni la telefon:

— Am verificat. Conform IP-ului, reţeaua este conectată la o adresă din Värmland, mai exact în Skattkärr, lângă Karlstad.

— Cine locuieşte acolo?

— Nu ştiu, spuse bărbatul, apoi izbucni în râs. E rândul tău să munceşti puţin.

John îi ceru adresa şi încheie convorbirea. Mâinile îi tremurau în timp ce tasta în bara de căutare a bazei de date de la recensământ. Când primi răspunsul, nu doar trupul i se cutremură, ci avu impresia că însăşi încăperea

vibra la numele de pe ecran.

Identitatea persoanei care înregistrase contul fals pe site-ul de întâlniri îi fusese confirmată. John chiar vorbise cu ea la telefon cu câteva zile în urmă.

Era Elin Falk, fiica lui Birger Falk.

32

Alicia renunţase în cele din urmă să mai încerce să amelioreze calitatea tehnică a filmului. Faptul că persoana de pe treptele din faţa fabricii Löfberg rămăsese o umbră pixelată nu prea conta. Oricum, ştia cine era, iar faptul că îşi dăduse seama de asta îi provocase crampe la stomac.

Elin.

Nu putea fi altcineva.

Alicia se apropie de fereastra bucătăriei casei de pe Grönagatan şi privi zăpada aşternută în grădină. Frica revenise. Aceeaşi anxietate asurzitoare pe care o simţise atunci când poliţistul îi arătase fotografia lui Birger Falk. Atunci crezuse că o singură persoană o urmărea, acum îşi dădea seama că, de fapt, erau două.

Alicia nu se gândise niciodată că era posibil ca Elin să fie implicată în uciderea Stellei. Femeia pe care o întâlnise pe patul de spital după accidentul de maşină era doar o umbră a ceea ce fusese. Alicia îşi ţinuse promisiunea faţă de sine însăşi şi nu se mai întorsese acolo, dar îşi aminti acum de zvonurile care circulaseră la facultate. Colegii ei spuneau că prietena Stellei suferise leziuni cerebrale atât de grave încât avea nevoie de ajutor ca să poată face chiar şi cele mai simple lucruri.

După un timp, Alicia reuşise să lase incidentul în urmă, iar sentimentul de vinovăţie încetase să-i mai tulbure viaţa de zi cu zi. Până într-o seară, cu doi ani înainte, când sora ei îi spusese că Elin începuse să o sune.

Fosta iubită locuia acum într-un azil şi o suna la orice oră din zi şi din noapte. Stella îi repetase de nenumărate ori că nu dorea să-i vorbească şi, în cele din urmă, îi blocase numărul.

Dar Elin nu se dăduse bătută.

În curând, scrisori lungi scrise de mână începuseră să sosească la sediul Raw. Plicurile conţineau, de asemenea, fotografii de dinainte de accident, când Stella şi Elin încă formau un cuplu. Elin îi explica Stellei cât de mult o iubea şi că ştia că într-o zi aveau să fie din nou împreună.

Când telefonul îi fusese inundat de declaraţii de dragoste venite de pe un nou număr de telefon mobil, avocatul Stellei îi trimisese tatălui lui Elin o somaţie, ameninţând că o să facă reclamaţie la poliţie. Birger Falk o sunase apoi pe Stella şi îi explicase că fiica lui neglija uneori să-şi ia medicamentele, dar că o să se asigure că hărţuirea încetează. Ceea ce se şi

întâmplase, în cele din urmă.

Stella îi povestise cum tatăl aproape că plângea la telefon în timp ce se scuza pentru comportamentul lui Elin. Dar asta fusese atunci. După aceea, Birger Falk aflase cumva adevărul despre accidentul de maşină şi decisese, împreună cu fiica lui, că surorile Bjelke nu meritau să mai trăiască.

Cu opt ani în urmă

Era cinci şi un sfert dimineaţa. Alicia se aşezase pe bolovanul de la marginea drumului de pământ, privind în gol, în întuneric.

— Ai chemat ambulanţa? întrebă ea, conştientă de faptul că ar fi trebuit să facă asta de mult.

— O să sun acum, dar mai întâi trebuie să vorbim, spuse Stella.

Alicia îşi privi sora, fără să priceapă.

— E urgent. Putem vorbi mai târziu.

— Nu. Apelurile către centrul de urgenţă sunt înregistrate, aşa că trebuie să ne asigurăm că spunem acelaşi lucru de la bun început.

— Cum adică? Ce să spunem?

Alicia era supărată, iar sora ei o cuprinse strâns de umeri. Cu doar o jumătate de oră mai devreme, Stella dansase pe muzica Madonnei, drogată cu ecstasy, dar acum dădea dovadă de un calm aproape inuman.

— Dacă poliţia îţi va face un test de sânge, o să fii arestată pentru omor prin imprudenţă. Nu pot conduce compania de una singură dacă tu ajungi în închisoare. Raw e pe cale să devină cunoscută. Am nevoie de tine.

Imediat, Alicia deveni la fel de lucidă ca sora ei. Până acum nu îndrăznise să o spună cu voce tare, dar Stella era, fără îndoială, o psihopată. Nu în sensul în care tind oamenii să folosească termenul, ci în sens clinic. Iubita ei zăcea rănită în maşina de pe partea cealaltă a drumului şi, cu toate astea, mintea surorii ei se afla în cu totul altă parte, într-un viitor grandios în care serviciul lor de întâlniri valora miliarde, iar numele Stellei Bjelke era pe buzele tuturor.

— Şi, în cazul ăsta, ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Alicia. Să ne cărăm de aici?

Întrebarea se voia a fi doar o glumă sarcastică, dar sora ei o luă *ad litteram*.

— Poate că ăsta ar fi cel mai bun lucru pe care-l putem face. Dar maşina e blocată în şanţ şi e înregistrată pe numele meu.

— Te rog, Stella… N-am putea oare să…

— Taci. Încerc să mă gândesc.

Stella se uită în jur.

— Haide, spuse ea, ridicându-se.

Alicia apucă mâna întinsă şi se lăsă condusă spre Honda din şanţ. Stella conducea, iar ea o urmă fără să protesteze, ca întotdeauna. Era singurul dans pe care îl ştia.

Stella deschise portiera pe partea şoferului şi îi făcu semn Aliciei să ocolească maşina până în partea cealaltă. Elin zăcea inconştientă pe podeaua maşinii. Un picior îi era răsucit la un unghi nefiresc, iar petele de sânge de pe rochia ei erau din ce în ce mai mari.

— Ajută-mă să o mut de-aici, spuse Stella, strecurându-şi braţele sub ale iubitei sale.

Alicia o apucă de picioare şi, numărând până la trei, ridicară corpul inert astfel încât acesta ateriză pe scaunul şoferului. Stella aduse mâinile lui Elin în faţă. La început, Alicia nu înţelese de ce, dar când sora ei îi strânse uşor degetele în jurul volanului, se dumiri imediat. Lăsase amprente vizibile, astfel încât tehnicienii să le găsească dacă maşina avea fie examinată. Alicia era fascinată de sângele rece şi de hotărârea surorii sale. Era înfricoşător şi impresionant în acelaşi timp.

— Treci în spate şi pune-ţi centura de siguranţă, îi ordonă Stella, aşezându-se pe scaunul pasagerului. Geanta mea – ai văzut-o cumva?

Alicia clătină din cap.

— Dar telefonul tău, îl ai?

Scoase telefonul din buzunar şi i-l înmână surorii sale.

De-acum urma spectacolul Stellei, iar Alicia avea de gând să o lase să facă ce voia.

Alicia se îndepărtă de fereastra bucătăriei şi începu să se plimbe de colo-colo, la parter. Îi era poftă de alcool mai tare ca niciodată şi aproape că putea să-i simtă gustul în gură. Bere, vin, vodcă, gin sau chiar dezgustătorul whisky, nu avea importanţă. Orice băutură ar fi fost binevenită, atâta timp cât conţinea etanol.

Alicia se apropie de chiuvetă, îşi clăti faţa cu apă rece şi se şterse cu prosopul de bucătărie. Îşi impuse să stea locului şi să se gândească pentru o clipă, în loc să bântuie prin casă ca o fantomă.

Elin Falk nu mai era închisă într-un azil. Fusese, fără îndoială, complice

la uciderea Stellei. Fie o ucisese ea însăşi, fie îşi ajutase tatăl. Alicia nu înţelegea, în schimb, de ce rămăsese atât de mult timp la locul faptei şi nici de ce Birger Falk venise singur pe Grönagatan. Dacă Stella fusese ucisă de amândoi, cu siguranţă şi pe ea ar fi trebuit să încerce să o ucidă tot împreună.

Din stradă se auzi zgomotul unei maşini, iar Alicia se repezi din nou la fereastră. Un microbuz oprise în faţa casei de vizavi şi coborâse o rampă de acces. Serviciul de transport, se gândi ea. Baba de peste drum probabil mergea la bingo sau pleca să-şi îşi viziteze nepoţii.

Pulsul ei, care ar fi trebuit să încetinească, refuza să o asculte. Alicia ştia cum funcţionează creierul. Îngrijorarea ducea la descoperirea unor noi pericole – imaginare sau reale – care sporeau şi mai mult vigilenţa corpului. Spirala vicioasă se rotea în sus şi, dacă nu o oprea, urma să aibă o cădere nervoasă.

Alcoolul era singurul remediu care putea să oprească vremelnic această escaladare. Dar ea nu avea voie să bea în scop terapeutic. Efectele secundare erau mai grave decât boala însăşi, învăţase asta pe pielea ei.

Alicia fugi în dormitor să se schimbe şi împachetă câteva haine de schimb într-o geantă. Apoi îşi aminti de inscripţia de deasupra patului.

Ce-ai făcut cu el, jigodie?

Propoziţia căpăta un nou sens. Elin Falk scrisese textul, nu Linda-Toanta. Când tatăl ei dispăruse, venise aici să-l caute şi-şi lăsase „salutul” pe perete.

Mâinile îi tremurau în timp ce împingea o pereche de chiloţi curaţi în buzunarul blugilor. Nu avea timp să împacheteze mai multe. Apoi coborî în grabă scările, ieşi şi se îndreptă spre Land Roverul parcat în stradă.

Se aşeză pe scaunul şoferului şi îl sună pe Ratko. Nimeri din nou căsuţa vocală şi începu să plângă în hohote, necontrolat. Îi trimise un mesaj, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji şi aterizau pe ecran:

Panică! Sună-mă! Neapărat!

Apoi porni motorul şi demară, îndreptându-se spre Palermo ca să-l caute. Era pe cale să transforme asta într-un obicei, însă, având în vedere cum stăteau lucrurile, nu existau alternative.

33

John se holba la ecran şi nu-i venea să creadă. Elin Falk, fiica lui Birger Falk, fusese cea care crease contul fals pe Raw. O văzuse doar o dată, pe coridorul secţiei de poliţie, după ce Ruben o anunţase că tatăl ei murise. Cu toate acestea, era convins că femeia avea o înălţime cuprinsă între 1,55 şi 1,65 m. Probabil că ea era cea care apărea în imaginile camerei de supraveghere de la Löfberg, nu Alicia Bjelke, aşa cum crezuse el iniţial.

John încercă să-şi reseteze creierul ca să înţeleagă ce însemna asta pentru anchetă. Existau toate motivele să creadă că Birger Falk şi fiica lui o uciseseră împreună pe Stella Bjelke. Apoi, tatăl încercase să o lichideze şi pe sora acesteia, dar nu reuşise şi sfârşise prin a fi el însuşi ucis.

Dar… de ce?

Nu putea fi vorba numai de ura pe care o nutrea faţă de serviciul de întâlniri şi faţă de fondatoarele acestuia, mai ales având în vedere acidul care fusese aruncat pe faţa Stellei. Trebuia să fie şi altceva în spatele faptei. Ceva personal.

John încercase mai înainte să găsească o legătură între Birger Falk şi surorile Bjelke, dar fără succes. Acum încercă din nou cu fiica acestuia, Elin. Era cam de aceeaşi vârstă cu Alicia şi Stella, aşa că probabilitatea de a găsi o legătură era mai mare.

John începu de unde începea întotdeauna: de la cazierul judiciar. Tastă codul de identificare personal al femeii în câmpul de căutare şi primi imediat un rezultat pozitiv. În vârstă de 22 de ani, Elin Ingegärd Falk fusese condamnată de tribunalul districtual din Värmland la 18 luni de închisoare pentru că provocase moartea unei alte persoane, în conformitate cu capitolul 3, secţiunea 7 din Codul penal. Sentinţa fusese pronunţată în 19 aprilie 2013 şi ulterior nu fusese depus niciun recurs la Curtea de Apel.

John accesă linkul către un document care conţinea hotărârea în întregime. Din descrierea infracţiunii, află că într-o dimineaţă de la sfârşitul lunii august 2012 inculpata condusese o maşină pe o porţiune de drum la ieşirea din Kristinehamn. Elin Ingegärd Falk se afla sub influenţa alcoolului şi a drogurilor în acel moment. Călătoria se încheiase când inculpata pierduse controlul vehiculului şi lovise o femeie pe bicicletă, care murise pe loc.

Instanţa constatase că inculpata nu-şi amintea nimic despre incident. Elin Ingegärd Falk fusese grav rănită în accident şi era inconştientă atunci când

serviciile de urgenţă ajunseseră la faţa locului. Fusese transportată la camera de urgenţă a Spitalului Central din Karlstad pentru îngrijiri suplimentare. Apelul la urgenţe venise de la iubita inculpatei, care se afla şi ea în maşină, împreună cu sora ei.

Stella Bjelke.

Lui John nu-i venea să creadă. Iată, aceasta era legătura pe care o căuta. Surorile Bjelke fuseseră la o petrecere cu Elin Falk, de unde porniseră spre casă cu aceeaşi maşină şi sfârşiseră prin a ucide o biciclistă.

John împinse laptopul deoparte şi-şi întinse picioarele sub birou. Motivul uciderii Stellei Bjelke şi al presupusului atentat la viaţa surorii sale avea legătură cu accidentul. Şi totuşi, ceva nu se potrivea. Surorile Bjelke se aflaseră într-adevăr în maşină, dar Elin Falk era cea care se afla la volan sub influenţa alcoolului şi provocase accidentul mortal. Pasagerii ar fi trebuit să aibă motive să fie supăraţi pe şofer, nu invers.

Poliţistul din John era tentat să-i spună Monei despre cele descoperite şi să o aducă pe Elin Falk la secţie pentru un interogatoriu oficial. În acelaşi timp, însă, intuia problemele pe care i le putea cauza o atare conduită. Fiica ştia probabil că tatăl ei mersese cu maşina la Alicia Bjelke ca să o ucidă. Poate că Elin însăşi fusese acolo şi îl văzuse pe Birger Falk cu cuţitul în gât. Dacă ar fi fost arestată, exista riscul ca ea să vorbească despre momentul morţii tatălui ei, dovedindu-se astfel că acesta era nevinovat în privinţa împuşcăturilor de la centrul comercial Bergvik.

John închise ochii, exasperat, realizând că era posibil să existe nu doar o singură persoană, ci două, a căror mărturie putea să-i spulbere minciunile. Dar nu putea şti sigur că acesta era cazul. Este foarte posibil ca Birger Falk să fi acţionat fără ştirea fiicei sale atunci când plecase la casa Aliciei Bjelke de pe Grönagatan. În această eventualitate, Elin ştia la fel de puţine cu privire la moartea tatălui ei precum colegii lui John din secţia de poliţie.

John deschise ochii. Ştia ce avea de făcut pe mai departe: trebuia să vorbească cu Elin Falk.

Singur.

John îşi luă paltonul din cuier şi aruncă o privire spre uşă. În sala comună de dincolo de culoar, Ruben vorbea la telefon, rezemat de una dintre mesele înalte. Trecu în grabă pe lângă superiorul său, sperând să iasă neobservat din secţia de poliţie. Nu avu acest noroc. În clipa în care trecuse de uşa care dădea spre sala personalului, John se auzi strigat din urmă:

— Aşteaptă!

Se întoarse.

— Vino încoace, te rog, spuse Ruben, făcându-i semn să intre.

Era roşu la faţă, iar John îşi dădu seama că apelul telefonic îl supărase foarte tare pe superiorul său.

— E a treia oară într-o oră când mă sună. Cum să mai fac ceva când îmi suflă în ceafă tot timpul?

— Comisarul-şef? întrebă John.

— Da, cine altcineva? A mutat conferinţa de presă la ora patru, ca să avem ceva nou de spus. Dar nu avem nicio veste. Ce-şi închipuie? Că o să rezolvăm rahatul ăsta într-o după-amiază?

Mobilul lui Ruben sună din nou.

— Şi jurnaliştii ăştia blestemaţi, mormăi el, respingând apelul. Zici că suntem sacul lor de box, după gafa cu imaginile camerei de supraveghere.

Luă înghiţituri mari de apă dintr-un pahar şi, prin urmare, nu-l observă pe Ulf „Sindicapatul" Törner care se îndrepta spre ei. Avea o cană de cafea în mână şi un rânjet abia ascuns pe faţă.

— Deci, până la urmă, la mijloc era o femeie, spuse el. Nu vreau să spun „ţi-am zis eu", dar poate că profesorul Kaplan avea dreptate, până la urmă. Limbajul ne poate orbi uneori.

Ruben înghiţi în sec, văzând expresia satisfăcută de pe faţa Sindicapatului. John observă că era nevoit să facă tot posibilul pentru a-şi stăpâni frustrarea.

— Dacă îl ascultaţi pe Kaplan, atunci înţelegeţi importanţa acestei probleme. Dacă am fi fost mai deschişi la asta de la bun început…

— Ulf, nu e momentul, îl întrerupse Ruben.

— Sigur, înţeleg asta. Singurul risc este că nu se va găsi niciodată momentul potrivit. Dacă nu facem din principii priorităţi şi nu ne facem programul în funcţie de ele, vor exista întotdeauna lucruri mai importante.

Ruben aşeză paharul gol pe masă. Venele de la tâmple îi pulsau atât de tare încât păreau gata să explodeze dintr-o clipă într-alta.

— Vreau să spun că nu doar ancheta Löfberg e afectată, continuă Ulf. Greşeli ca aceasta erodează încrederea în instituţia poliţiei pe termen lung, ceea ce este regretabil. Bineînţeles, nu e vorba doar de a spune „suspect" sau „făptaş", dar poate că am fi într-o poziţie diferită acum dacă am fi decis să vedem situaţia limpede şi…

Sindicapatul nu apucă să spună mai multe înainte ca Ruben să arunce

paharul gol de apă în perete cu o asemenea forţă încât se făcu fărâme.

— Mai tacă-ţi fleanca şi cară-te! răcni el. Dacă nu, de-acum încolo o să numesc fiecare criminal nenorocit, indiferent de sex, o sculă!

Timp de câteva secunde lungi, toţi trei rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi. În cele din urmă, Ulf ridică teatral o mână în aer.

— Desigur, mă retrag. Cred că e un subiect mai sensibil decât am crezut. Încerc doar să fac din noi o agenţie mai bună. Dar acum înţeleg că…

Ruben îl întrerupse din nou, resemnat de data aceasta, în timp ce-şi masa cu degetele şaua nasului.

— Îmi pare rău, Ulf. Nu e nimic în neregulă cu ceea ce spui. Eu sunt de vină…

— Sigur, vorbim despre asta altă dată, spuse Sindicapatul şi se grăbi să iasă.

După plecare acestuia, John se apucă să adune cioburile de sticlă împrăştiate pe podea. Ruben se aplecă să-l ajute şi, împreună, curăţară toate urmele acelei crize. Provocarea din partea lui Ulf fusese ultima picătură dintr-un pahar plin până la refuz cu exerciţii de formare în domeniul conducerii şi de muncă în domeniul valorilor. Fusese doar o chestiune de timp până când paharul se revărsa. De fapt, Ruben nu era făcut să fie şef şi, cu cât mai repede îşi dădea seama de asta, cu atât mai bine.

— Ce s-a întâmplat aici?

John ridică privirea şi o văzu pe Mona, care privea dezastrul cu ochi curioşi.

— Am scăpat un pahar, spuse Ruben, scoţând o pungă de plastic în care puse cu grijă cioburile.

— Aveţi grijă să nu vă tăiaţi, spuse ea, ţinând în mână o foaie A4 tipărită. Criminaliştii au verificat reşedinţa Stellei Bjelke.

Ruben îşi îndreptă spatele şi luă hârtia.

— Au găsit ceva interesant? întrebă el şi aşează documentul pe masa înaltă, astfel încât să-l poată citi în acelaşi timp cu John.

— Da, au găsit.

Mona nu spuse mai mult, preferând să aştepte ca ei înşişi să descopere ce se găsise în apartament.

— Creativ, spuse Ruben. Într-o boxă…

— Da, cinci grame.

Ruben îi înapoie hârtia.

— Aşadar, avem o legătură între Stella Bjelke şi Birger Falk. El vindea

droguri, iar ea le cumpăra.

— E o posibilă legătură, da, spuse Mona. Dar nu putem fi siguri că drogurile proveneau de la el.

— Dar altfel de ce ar fi stabilit să se întâlnească la Löfberg? întrebă Ruben.

— *Dacă* au stabilit, interveni John. Aminteşte-ţi ce a spus recepţionera de la Raw: Birger Falk nu ştia că Stella era în drum spre Löfberg.

Mona se aplecă peste masă şi-l privi pe John în tăcere. Momentul se prelungi un pic prea mult, astfel încât el începu să se simtă aiurea.

— Deci, care e teoria ta? se interesă ea în cele din urmă.

— Cred că o a treia persoană, cea neidentificată, este cheia. *Ei* au…

John încercă să folosească pronumele neutru, deşi exprimarea i se părea nefamiliară.

— …stabilit locul de întâlnire şi au invitat-o pe Stella, ca să-i vândă droguri. Când Birger Falk a aflat că cel mai bun client al său era pe cale să-l părăsească, s-a enervat şi a urmărit-o până la fabrica de cafea.

— Aşadar, o afacere cu droguri care a mers prost, spuse Mona. Uneori am impresia că, atunci când vorbeşti, ascult un disc zgâriat.

John ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dar în ochii mei exact despre asta e vorba în această poveste.

— Cum merge cu partenerii Raw?

Era evident pentru John că Mona punea întrebarea în parte ca să afle informaţii noi, în parte ca să-l preseze.

— Am discutat cu patru dintre ei, cea de a cincea – una dintre femei – nu a putut fi contactată.

— Şi ei ce spun?

— Cu toţii au luat legătura cu Stella prin intermediul funcţiei vocale a aplicaţiei, dar niciunul nu a întâlnit-o în persoană. Calitatea alibiurilor pentru seara de joi variază. Va trebui să suplimentăm cu o localizare pe baza telefoanelor mobile.

Telefonul lui Ruben sună din nou.

— Ei bine, să fiu al naibii, oftă el, scotocind în buzunarul hainei.

După un gest prin care se scuza faţă de colegi, se retrase în biroul său.

— Pleci undeva? întrebă Mona, dând din cap spre paltonul care atârna pe braţul lui John.

Se încăpăţână să o mintă din nou în faţă.

— Încerc să dau de ultima femeie de pe listă.

— Bine, spuse ea. Dar, când te întorci, vreau să purtăm o discuţie între patru ochi.

— Sigur, nicio problemă.

Când părăsi încăperea, John simţi cum privirea Monei îl urmăreşte. Ce voia, oare, să-i spună? Şi de ce voia să discute în particular? Întrebarea îl urmări pe coridor, în liftul de la parter şi până la maşina din parcare.

34

— Ia te uită cine s-a întors!

Barmaniţa cea tânără lucra şi în acea zi, ba chiar, de data asta, părea că-şi găsise o îndeletnicire utilă, spre deosebire de data trecută: ştergea paharele şi le atârna pe suportul de deasupra barului.

— Înainte să întrebi, continuă ea, răspunsul e nu, Ratko nu e aici.

Chelneriţa avea pe faţă un zâmbet amuzat care o făcu pe Alicia să vrea să-i dea un pumn în gură.

— Ştii cumva unde e? se interesă ea, strâmbându-se.

— Nu, dar cred că e ocupat.

— La Safir sau în altă parte?

— Ştiu doar că e ocupat, foarte ocupat.

Alicia aşteptă o continuare care nu mai veni, însă. Nu primi decât acel rânjet blestemat.

— Dă-mi o Coca-Cola, ceru ea, aşezându-se la o masă.

Măcar atât să-i aducă tipa din spatele tejghelei.

Alicia îşi scoase telefonul mobil. Ratko nu-i trimisese niciun mesaj în cele treizeci de secunde care trecuseră de când verificase ultima dată. Deschise e-mailul în speranţa deşartă că ar fi putut primi veşti de la el pe această cale. De fapt, Ratko probabil că nici măcar nu avea adresa ei de e-mail.

Inbox-ul era plin de condoleanţe. Colegii de muncă şi alte persoane care ţinuseră morţiş să jelească în scris. Plus o întrebare atentă a preşedintelui consiliului de administraţie de la Raw, care voia să ştie dacă nu cumva Alicia se simţea suficient de înzdrăvenită ca să se întâlnească cu el. Mesajul nu putea fi mai limpede: investitorii erau îngrijoraţi şi doreau să ştie ce se întâmpla în continuare.

Lăsă e-mailurile fără răspuns şi primi cola cerută de la barmaniţă. La ce se referise de fapt individa spunând despre Ratko că era atât de ocupat?

Alicia deschise Instagram-ul ca să verifice dacă nu cumva Ratko postase ceva. Fluxul lui, de obicei actualizat zilnic, nu conţinea nimic nou. Cu toate astea, văzu un comentariu la una dintre postările vechi. Fusese scris cu doar câteva ore în urmă şi consta într-o inimioară de la utilizatorul *Madeleine_model*.

Alicia ar fi vrut să nu-i acceseze pagina, dar o făcu, până la urmă.

Căprioara îi zâmbea din poza de profil. Ultima ei postare era o fotografie în care stătea alături de Ratko, la gară.

Plec din Milano şi mă mut înapoi în Karlstad. Ia priviţi ce scumpete m-a întâmpinat la gară.

Poza fusese publicată în seara precedentă. Adică atunci când Ratko fusese nevoit să „lucreze" în club şi apoi fusese „prea obosit" ca să ajungă la apartamentul Stellei.

Alicia simţi cum ceva se rupe în interiorul ei. Fusese o senzaţie aproape fizică, ceva se rupsese *de facto*, se desprinsese din locul său firesc ori pur şi simplu încetase să mai funcţioneze. Orice ar fi fost, ştia că nu avea să mai fie niciodată întreagă.

Goli paharul cu cola şi se îndreptă spre bar.

— Încă una? întrebă barmaniţa.

— Nu, dă-mi o vodcă.

Femeia se întoarse şi privi ceasul de pe perete.

— E trecut de ora unsprezece, spuse Alicia.

— Foarte bine. Nu vreau să ne pierdem licenţa pentru băuturi alcoolice.

— Înţeleg asta, dar toarnă-mi un pahar acum. Sau, dacă tot veni vorba, dă-mi toată sticla şi un pahar.

Barmaniţa o privi cu scepticism.

— Lucrezi din când în când la Safir, nu-i aşa? Acolo vindeţi şi la sticlă uneori.

Fata încuviinţă din cap.

— E-n regulă, deci ştii cum funcţionează. De data asta vom sări peste şpriţurile de încălzire.

Femeia se aplecă şi scoase o sticlă de Absolut pe care o puse pe tejghea.

— Nu am niciuna nedeschisă la rece.

— E bine şi aşa. Trece-o pe caiet.

— Aş preferea să plăteşti chiar acum. Înainte să începi să bei.

Alicia zâmbi. Dacă barmaniţa îşi permitea să rânjească, la fel putea să facă şi ea. Fără să-şi ia ochii de la femeie, scoase cardul negru Amex.

— Înţeleg că sunt mulţi bani pentru tine, spuse ea, introducând codul PIN.

Alicia aşteptă până când efectuarea plăţii îi fu confirmată, apoi luă sticla şi paharul la masă şi îşi turnă o cantitate considerabilă de vodcă. Prima înghiţitură fu mai grea, a doua la fel. Apoi, cu fiecare înghiţitură, deveni tot

mai uşor. Curând, paharul se goli şi Alicia se simţi pregătită să se uite din nou la telefon.

Mai citi o dată textul care însoţea poza de la gară. Căprioara scrisese în limba engleză. Femeia se afla în Italia de mai puţin de un an şi iată că se considera deja o vedetă internaţională. Ce jenant!

Alicia îşi mută privirea spre fotografie în sine. Ratko părea fericit lângă modelul său, cu braţul în jurul ei. Nu pe umeri, ca nişte prieteni, ci în jurul taliei, ca un cuplu.

Sub imagine apăreau mai multe puncte mici, indicându-i că mai erau şi alte fotografii de văzut. Alicia îşi trecu degetul peste ecranul telefonului şi se uită la următoarea poză. Decorul îi părea familiar. Era barul din holul unui hotel din oraş. Căprioara îl săruta pe Ratko pe obraz, în timp ce ţinea un card de acces la o cameră.

Dormitul la hotel fusese probabil ideea lui. Alicia îl putea auzi prezentându-i ideea ca pe o escapadă romantică. De fapt, era doar o măsură de siguranţă ca să evite o vizită nocturnă nedorită din partea unei creaturi instabile psihic, cu faţa desfigurată. Îngrijorările lui Ratko erau justificate. Alicia sunase la interfon atât de mult timp încât vecinul îi ceruse să înceteze.

Ultima fotografie postată era cea care o duru cel mai tare: un detaliu de la clanţa camerei de hotel, de care atârna semnul de plastic cu inscripţia *„Nu deranjaţi”*. Mesajul părea că i se adresa chiar ei, de parcă Ratko însuşi ar fi rostit acele cuvinte.

Simţea din nou cum o asaltau lacrimile, dar, la naiba, n-avea de gând să plângă după el. Sau după oricine altcineva, vreodată. Băutura nu-i mai sfâşia gâtul. Dimpotrivă, o simţea catifelată şi îi inducea o stare de calm. Era o senzaţie înşelătoare, ştia asta. Cu toate acestea, nu intenţiona să se oprească din băut până când sticla nu avea să fie goală. Putea să facă ce voia. Nu-i păsa dacă avea să sfârşească prin a-şi turna din nou benzină pe ea. Sau dacă Elin Falk avea să intre în casă în seara aceea ca să termine treaba pe care tatăl ei nu reuşise să o facă. Simţi gândurile acelea ca pe o uşurare, o eliberare accesibilă doar celor cărora nu le era frică să moară.

Alicia puse telefonul pe masă şi privi în jur. Oaspeţii se înghesuiau să intre, alegându-şi locuri la o distanţă sigură de ciudata care bea vodcă la prânz. Privirile lor nu o mai deranjau. Dacă voiau să se holbeze, n-aveau decât.

Un grup de meşteşugari înfometaţi se înghesuia la uşă, căutând o masă liberă. Fu cât pe ce să n-o vadă pe femeia care intrase imediat după ei. Dar

Alicia îi recunoscu figura tristă. Linda-Toanta se apropie de masa ei cu încredere, de parcă Palermo ar fi fost în propria ei bucătărie. Aproape că era, de altfel, având în vedere cât de des părea să frecventeze localul.

— Bună, aici erai? zise ea.

Păi, ce dracu' credeai? se gândi Alicia, dar se abţinu. Încă era suficient de trează pentru a-şi aminti de ultima lor conversaţie şi pentru a şti că femeia merita scuze.

— Ia loc, te rog, spuse Alicia.

Linda îşi scoase eşarfa, o agăţă de spătarul scaunului şi privi cu coada ochiului sticla de alcool.

— Mă gândesc întruna la tine şi mă întreb ce mai faci, spuse ea.

Alicia oftă. Toanta era cumplit de enervantă atunci când juca rolul prietenei celei mai bune, care e îngrijorată.

— Îmi cer scuze pentru ce am spus data trecută. Nu ai fost tu cea care s-a furişat în dormitorul meu.

Prietena autoproclamată se aşeză şi o privi, cu o expresie rănită pe chip.

— M-ai întristat foarte tare.

— Ştiu, de aceea îmi cer scuze, zise Alicia, sperând ca femeia să nu se aştepte la mai multă simpatie.

Linda se aplecă peste masă şi-şi coborî vocea.

— Atunci… cine ţi-a scris pe perete?

Alicia mai luă o înghiţitură din vodca aflată la temperatura camerei.

— Nu e treaba ta.

— Nu te supăra. Doar nu te miri că întreb, nu-i aşa?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Poţi să înţelegi?

— Ieri ai crezut că sunt eu, dar acum te-ai răzgândit. De ce?

— Nu mă mai cicăli, enervanta dracului!

Judecând după feţele prosteşti ale celorlalţi clienţi, Alicia ridicase tonul mai mult decât îşi dăduse seama. Barmaniţa ajunse la masa ei imediat, de parcă se aşteptase de la cele două cliente fidele să se certe din nou.

— Încă un cuvânt pe tonul ăsta şi zbori, rosti ea mijind ochii şi privind-o fix pe Alicia.

Beţia o îndemna la atac, dar Linda îşi puse mâna pe braţul ei, ceea ce, în chip ciudat, avu un efect calmant.

— Îmi pare rău, mormăi Alicia.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, iar de data asta nu mai reuşi să spună nimic. Îşi dădea seama că-şi cerea scuze tuturor oamenilor, mai puţin

celei care avea cu adevărat nevoie să le audă.

Elin Falk.

Rănile provocate de accident şi pedeapsa cu închisoarea fuseseră, bineînţeles, grave. Dar probabil cel mai greu de suportat fusese sentimentul de vinovăţie. În toţi anii aceia, Elin crezuse că era responsabilă pentru că luase viaţa unei alte persoane. Cu siguranţă fusese o povară grea pe umerii ei, Alicia ştia asta din experienţa proprie.

Într-un fel, amândouă erau victime. Victimele Stellei, ale psihopatei care voia să controleze şi intervenea în vieţile altora şi căreia îi păsa doar de sine însăşi. Alicia îşi aminti cât de ascultătoare fusese mereu Elin în relaţia cu sora ei, atât de temătoare să spună ceva care nu se potrivea şi atât de dornică să-i facă pe plac.

Relaţia dintre ele nu fusese diferită de cea dintre Alicia şi Stella. Nu se mai gândise niciodată la asta, dar cu cât o făcea mai mult, cu atât mai clar îi era că fusese vorba despre acelaşi tipar. Stella folosise aceeaşi metodă pentru a le controla: încurajarea comportamentului „corect", pedepsirea comportamentului „greşit" şi mereu acelaşi mesaj subtil în spatele spuselor ei: *Fără mine, eşti un nimeni*.

Alicia goli paharul şi îl umplu din nou. Băuse deja mai bine de jumătate din sticlă. Acum ştia ce avea de făcut, ceva ce ar fi trebuit să facă cu mult timp în urmă: să o caute pe Elin Falk, să-i ceară iertare şi să-i explice că şi ea fusese controlată de Stella. Iar dacă femeia voia în continuare să bage cuţitul în ea, atunci aşa să fie.

Aşteptă până când barmaniţa dispăru în bucătărie, îşi luă un scurt rămas-bun de la Linda şi ieşi în grabă din Palermo, cu sticla în mână. Când urcă în maşină, văzu într-una dintre oglinzile laterale că Toanta alergase la rândul ei afară, după ea. Linda smuci portiera Land Roverului şi ţipă la Alicia, spunându-i că nu putea să conducă aşa.

— Las-o dracu'! spuse Alicia, încercând să închidă din nou portiera.

Toanta opuse rezistenţă, refuzând să-i dea drumul.

— Eşti foarte beată, dacă dai peste un copil?

— Dar trebuie să plec acum!

— Spune-mi doar unde te duci şi o să conduc eu.

Alicia renunţă şi se târî până pe scaunul pasagerului, făcându-i loc Lindei să urce la volan.

— Unde mergem? întrebă aceasta.

Alicia îşi scoase telefonul. Căută „*Elin Falk Karlstad"* şi îi apăru un

singur rezultat. Îi arătă Lindei adresa, iar ea începu imediat să se agite. Nimic nu era simplu cu femeia asta.

— N-ai vrea să facem asta altă dată? întrebă ea.

— Nu. Doar condu.

— Cine este Elin Falk? Şi de ce trebuie să o vezi chiar acum?

Alicia îşi vârî telefonul mobil în buzunar şi privi pieziş spre Linda.

— Prefă-te că ăsta e un taxi şi eu sunt clienta ta. Tu conduci unde îţi spun eu şi nu pui întrebări. E-n regulă?

Toanta încuviinţă cu reticenţă, porni motorul şi se înscrise în trafic.

Casa lui Elin Falk se afla în Skattkärr, o localitate mică aflată la puţin peste un kilometru şi jumătate la est de Karlstad. Casa cu faţada de lemn scorojită nu oferea o privelişte prea plăcută. Era genul de „locuinţă cu mare potenţial pentru bricolaj", aşa cum se exprimau reclamele agenţiilor imobiliare.

Alicia îi făcu semn Lindei să tragă pe dreapta şi să parcheze. Când coborî din maşină, frica îi reveni. Prin ceaţa alcoolului, intuia că venirea acolo era o idee proastă. Elin Falk o omorâse pe Stella, sau cel puţin fusese complice, iar acum Alicia îi era următoarea ţintă.

— Hai s-o lăsăm baltă, spuse Linda. Eşti prea beată.

Toanta o apucă de braţ şi încercă să o conducă înapoi spre maşină. Încercarea ei avu însă exact efectul contrar. Alicia era sătulă de oamenii care îi spuneau ce ar trebui şi ce nu ar trebui să facă. Atât ea, cât şi Elin fuseseră victimele Stellei. Dacă i se dădea ocazia să-i explice, biata femeie avea să înţeleagă, cu siguranţă.

Alicia se eliberă şi se îndreptă spre gardul care împrejmuia curtea plină de copaci. Deschise poarta şi continuă spre uşa din faţă. Linda o urmă, păşind tiptil prin zăpadă, atentă la ceea ce o înconjura. Erau ca doi hoţi pe cale să intre prin efracţie, care încercau să evite privirile vecinilor curioşi.

Alicia făcu câţiva paşi şovăitori pe treptele casei şi sună la uşă. Auzi ţârâitul soneriei, dar din casă nu se auzi nimic altceva. Atinse din nou butonul ţinând degetul apăsat mult timp şi chinuind clopoţelul din hol.

— Nu e nimeni acasă, spuse Linda.

Alicia se făcu că n-aude. Coborî treptele şi porni de-a lungul zidului.

— Ce faci? întrebă Toanta, venind în grabă după ea, ca un animal speriat.

— O să mă uit pe partea cealaltă.

— Dar nu poţi să dai buzna aşa pe proprietatea cuiva!

Alicia pufni iritată şi se răsti la Linda:

— Ai uitat ce ţi-am spus? Tu doar conduci şi taci din gură. Întoarce-te la maşină, dacă eşti atât de agitată!

Păşi înainte prin zăpadă şi, judecând după respiraţia grea ce se auzea din urma să, Linda avea de gând să se ţină după ea. Alicia observă că alcoolul îi afecta echilibrul. Trebuia să privească ţintă la unul dintre pomii fructiferi din grădină ca să poată păstra o traiectorie rezonabil de dreaptă.

În spatele casei se întindea o terasă, cu o umbrelă de soare uitată care se ţea din zăpadă. Alicia urcă treptele alunecoase de lemn până la uşa care dădea spre terasă. Îşi lipi nasul de geam şi îşi umbri ochii cu mâinile ca să blocheze lumina palidă a iernii.

Având în vedere exteriorul dărăpănat al casei, interiorul era surprinzător de luminos. O canapea din piele albă şi o măsuţă erau dispuse în faţa unui televizor modern montat direct pe perete.

Alicia se dădu înapoi câţiva paşi şi zări mica deschidere batantă din partea de jos a uşii de la terasă. Deasupra era o imagine a unei pisici cu pieptul cenuşiu. Se aplecă şi se uită mai atent la fotografie. În jurul gâtului, pisica avea o zgardă de culoare roşu aprins, iar într-o buclă a acesteia atârnau doi clopoţei.

— Alicia, te rog. Nu e nimeni acasă, îţi spun eu.

Linda se plimba de colo-colo pe lângă terasă, părând să fi uitat de ordinele primite mai devreme, sau poate pur şi simplu ignorându-le. Toanta era vădit nerăbdătoare să plece, iar Alicia era prea obosită ca să-şi mai bată capul cu ea.

— Sigur, hai să ne întoarcem la maşină.

35

Adresa din Skattkärr se dovedi a fi pe una dintre cele mai scurte străzi din întreaga regiune Karlstad. Erau doar câteva case aici şi, judecând după suprafaţa noroioasă a drumului, serviciile de salubritate nu reuşiseră să înlăture zăpada de pe carosabil. Singura curăţenie de iarnă părea să fi fost făcută de maşinile localnicilor.

John îşi parcă maşina şi se gândi cum să înceapă conversaţia cu Elin Falk. Pretextul vizitei era că dorea să afle mai multe despre afacerile cu droguri ale tatălui ei. Plănuia să o lase pe fiică să vorbească o vreme şi apoi, la momentul potrivit, să o confrunte cu informaţiile pe care le avea despre furtul de identitate.

Până aici îşi gândise planul. Nu ştia ce să facă în situaţia în care ea şi-ar fi recunoscut complicitatea în uciderea Stellei Bjelke şi ar fi afirmat că ştia când şi cum murise tatăl ei.

John coborî din maşină şi încercă să păşească fără să-şi strice pantofii. Se opri la poarta sculptată a casei şi privi ferestrele întunecate. Casa părea goală. Apoi văzu urmele proaspete din zăpadă, care duceau la uşa din faţă. Poate că, până la urmă, era cineva acasă.

John deschise poarta, se apropie şi sună la sonerie. Când nimeni nu-i răspunse, îşi trase mănuşile negre de piele şi apăsă clanţa. Uşa era încuiată. Se întoarse, cu gândul să plece, dar observă că urmele de paşi din zăpadă continuau de-a lungul faţadei, apoi după colţ. Nu aparţineau unei singure persoane – erau două perechi.

John renunţă să mai spere că avea să-şi salveze pantofii şi o luă din loc. Urmele duceau în jurul casei până la o terasă din lemn, în spate, şi la o uşă cu deschidere batantă pentru pisici în partea de jos. Urcă cele câteva trepte şi apăsă pe clanţă, care nici nu se clinti.

Îşi duse mâna în buzunarul hainei, unde se afla telefonul mobil, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să o sune pe Elin Falk. Trebuia neapărat să-i dea de urmă. În acelaşi timp, însă, un telefon ar fi eliminat elementul-surpriză. Dacă femeia se gândea că e urmărită de poliţie, s-ar fi putut ascunde sau, şi mai rău, poate i-ar fi dat prin cap să se ducă la secţie şi să mărturisească totul.

John cercetă clanţa. Încuietoarea era simplă, genul pe care colegii mai în vârstă din New York obişnuiau să-l numească NKN, de la „No Key Needed”

– „nu e nevoie de cheie”.

Gândul de a arunca o privire prin casă îl ispitea. O casă dezvăluie întotdeauna multe despre persoana care locuieşte în ea. John reveni la maşină şi în torpedou găsi ceea ce căuta: o agrafă de hârtie care ţinea laolaltă diverse documente de la firma care îi vânduse Chryslerul toamna trecută.

Revenind pe terasă, îndreptă sârma şi o introduse în încuietoare. La scurt timp după aceea, cu un declic, broasca cedă şi John putu să apese pe clanţă.

Sufrageria lui Elin Falk părea desprinsă dintr-un catalog de mobilă pentru gospodinele americane din Florida. Pernele ornamentale de pe canapeaua din piele albă erau atent alese, iar pe masa cu margini ciobite artistic se afla un recipient din metal ruginiu, cu trandafiri roşii uscaţi.

John continuă turul încăperilor, având senzaţia că se afla într-o casă aranjată de un agent imobiliar pentru vizionare. Pe dinafară, locuinţa părea în plin proces de degradare, dar în interior era proaspăt decorată. Scaunele şi masa din bucătărie păreau nefolosite, iar pe pereţi atârnau afişe cu proverbe scrise de mână.

În dormitor, John se opri la un dulap de lemn vopsit în alb. Deschise unul dintre sertare şi găsi un album foto pe care nu se putu abţine să-l deschidă. Pe prima copertă era o fotografie cu o mireasă şi un mire, făcută într-un studio. O versiune mai tânără şi mult mai chipeşă a lui Birger Falk zâmbea la cameră. Avea părul pieptănat pe spate şi perciunii bine tunşi. Femeia pe care o ţinea în braţe era de o frumuseţe izbitoare, cu flori albe în păr.

John citi textul de sub fotografie: *Anette şi cu mine, 3 august 1983*.

Răsfoi mai departe, urmărind călătoria cuplului în timp. Băuturi cu umbreluţă pe o plajă din Spania. Cină cu prietenii în noaptea de Revelion. Pe pârtiile de schi, cu căciuli şi rucsac. Fragmente ale unei vieţi care, pentru privitor, părea bogată şi plină de sens.

Zăbovi asupra unei fotografii cu soţia ţinând în braţe un nou-născut sub un măr înflorit. John se uită pe fereastră şi îşi dădu seama că fusese făcută în grădina de afară. În paginile care urmau, fiica apărea în aproape toate fotografiile: în poala lui Moş Crăciun, pe bicicletă în faţa casei, cu prietenii lângă un foc în pădure, pe treptele clădirii universităţii.

Apoi, şirul fotografiilor se întrerupea brusc, de parcă viaţa, sau cel puţin voinţa de a o documenta, ar fi încetat.

John răsfoi mai multe pagini goale înainte de a găsi următoarea fotografie. O femeie la o masă, două ceşti de cafea şi un tort cu inscripţia *Elin 25 de ani*

– La mulţi ani!

Trebui să privească atent ca să se convingă că în poză era într-adevăr fiica lui Birger Falk. Doar ochii mai aminteau de tânăra frumoasă care fusese Elin Falk. Îşi aminti de cele citite în verdictul de la tribunalul districtual: inculpata fusese grav rănită în accident. Probabil că suferise o operaţie plastică de amploare, care îi modificase radical înfăţişarea.

Birger Falk nu notase niciun an sub fotografie. John făcu calculele în minte şi ajunse la concluzia că poza trebuia să fi fost făcută cu puţin timp înainte de prima condamnare a acestuia pentru posesie de droguri.

Ultima fotografie din album îi înfăţişa pe Birger şi Elin împreună, pe o bancă din faţa unui azil. El avea braţul în jurul umerilor ei şi un zâmbet trist pe faţă.

Tată şi fiică.

Dar nici urmă de mamă.

John nu-şi mai amintea dacă femeia care-şi legănase copilul sub florile de măr murise înainte sau după accident.

Puse albumul la loc în sertar şi ieşi pe hol. Lumina zilei se stingea, astfel încât se văzu nevoit să aprindă lanterna telefonului mobil ca să nu se împiedice pe treptele care duceau sus.

La etaj, casa arăta diferit de parter. Un tapet verde-închis, uzat, acoperea pereţii holului, iar podeaua era acoperită de un covor ale cărui colţuri se curbaseră în sus.

Uşa cea mai apropiată de scări era întredeschisă, iar John o împinse timid cu piciorul. Încăperea era plină de mobilă veche şi stricată, din podea până la tavan. Continuă să înainteze pe hol şi încercă următoarea uşă. Era încuiată, iar asta îi spori imediat interesul cu privire la ce se afla dincolo de ea.

John pescui din buzunar agrafa şi se ghemui lângă gaura cheii. Încuietoarea îi dădu de furcă mai mult decât a uşii dinspre terasă, dar în cele din urmă reuşi să-i dea de capăt. Uşa alunecă într-o parte, dezvăluind un spaţiu de mărimea unei debarale. Nu avea ferestre, iar din tavan atârna un bec fără abajur. Întinse mâna spre întrerupător şi aprinse lumina.

Camera era amenajată ca un birou, cu o masă şi un computer. Dar nu mobilierul îi atrase atenţia lui John, ci pereţii. Erau acoperiţi cu fotografii fixate pe placajul brut. În fiecare dintre ele apăreau două femei în vârstă de 20 de ani. Fata cu zâmbetul frumos pe care o recunoscuse în albumul foto răsfoit la parter era Elin Falk, înainte de accidentul de maşină. Cealaltă era o Stella Bjelke tânără. În mai multe dintre fotografii cele două se sărutau,

ghemuite pe o canapea sau printre prieteni la o petrecere.

Într-un colţ al încăperii înguste se afla o cameră de filmat pe un trepied. John se îndreptă spre echipamentul de înregistrare şi observă că, la fel ca tot echipamentul din sală, aparatul era nou şi părea scump.

Pentru a o trezi fu de ajuns o simplă atingere. Ecranul rabatabil se lumină, afişând o listă de opţiuni. John îşi scoase mănuşile şi atinse cu degetul arătător pictograma de redare a celui mai recent proiect.

Pe ecranul minuscul apăru imaginea unei casete video în miniatură, sub care se aflau data şi ora înregistrării. Fusese făcută în urmă cu cinci zile, la ora 21:49, aşadar chiar în noaptea în care Stella Bjelke fusese ucisă.

John apăsă butonul de redare, iar filmarea începu să se deruleze în modul ecran complet.

În primele câteva secunde, pe ecran se văzu doar o imagine neclară, cu un aspect tulbure, verde şi pâlpâitor. Înregistrarea fusese făcută cu camera în modul de noapte, iar obiectivul avu nevoie de timp ca să găsească focalizarea adecvată. În scurtă vreme, pe ecran se iviră contururile unei încăperi fără ferestre, cu două scaune aşezate faţă în faţă. De-a lungul pereţilor erau depozitate materiale de construcţie, iar în fundal se zărea o betonieră.

Fabrica de cafea Löfberg.

Cu mai puţin de o săptămână în urmă, John fusese el însuşi în încăperea aceea, uitându-se la cadavrul Stellei Bjelke care zăcea pe podea.

În partea de jos a imaginii se ivi o siluetă purtând o haină groasă. Era, fără îndoială, aceeaşi persoană care se strecurase în fabrică deghizată în muncitor şi părăsise locul crimei mai târziu în acea seară, femeia pe care – acum ştia – o chema Elin Falk.

John o văzu aşezându-se pe scaunul aflat cu spătarul spre cameră. Rămase multă vreme nemişcată, cu mâinile în poală, de parcă ar fi meditat sau, poate, ar fi fost doar adâncită în gânduri.

Când ora de pe ecran arătă că înregistrarea dura de aproape zece minute, se auzi sunetul unei uşi care se deschidea şi se închidea. Elin Falk se ridică repede şi întoarse capul spre cameră. John văzu că purta o pereche de ochelari groşi care, foarte probabil, îi permiteau să vadă în întuneric.

— Aici! strigă ea cu o stridenţă satisfăcută în glas.

— Doamne, nu văd nimic.

Cea care vorbea era o altă femeie. Elin Falk dispăru din imagine,

reapărând doar câteva secunde mai târziu în compania Stellei Bjelke. John simţea cum devine din ce în ce mai neliniştit. Haina, rochia şi pantofii cu toc înalt se potriveau cu fotografiile de la locul crimei. Era o experienţă de-a dreptul suprarealistă să o vadă aşa, vie şi plină de anticipare. Îi venea să-i strige să fugă.

— Doamne, e o nebunie, Pernilla! chicoti Stella în timp ce era escortată spre scaunul ei.

John încuviinţă în tăcere. Numele era corect. Elin Falk îşi asumase identitatea Pernillei Cederholm pe site-ul de întâlniri. Cu ea credea Stella că vorbeşte în întuneric.

— Aşază-te aici.

Din nou, aceeaşi voce stridentă. Elin Falk reuşea să imite foarte bine felul aparte de a vorbi al influenceriţei de modă.

Cele două femei rămaseră o vreme nemişcate, una în faţa celeilalte, în tăcere. Carismatica fondatoare a aplicaţiei Raw se aşezase picior peste picior, iar Elin luase poziţia de adineauri, cu mâinile pe coapse.

— Trebuie să recunosc că la început am ezitat în legătură cu asta, spuse Stella, fluturându-şi părul blond în întuneric. Dar, în acelaşi timp, e de-a dreptul bolnăvicios de excitant. Am fost pe punctul de a încerca Black Tantra acum câţiva ani, dar atunci a fost cu un bărbat. Poate de aceea m-am speriat.

— Cu mine vei fi în siguranţă.

— Ştiu. Altfel nu aş fi venit niciodată aici. Simt că te cunosc, chiar dacă nu ne-am întâlnit niciodată.

— Ştiu exact ce vrei să spui.

Stella râse.

— Tremuram de emoţie în taxi, pe drum încoace, spuse ea, începând să se destăinuie. La naiba, încă tremur…

— Sunt emoţii bune sau rele?

— Bune. Foarte bune.

— Eşti excitată?

Stella luă o pauză lungă înainte de a răspunde.

— Da.

În ciuda dimensiunii limitate a ecranului, John percepu imediat tensiunea instantanee dintre cele două femei.

— Spune-mi că mă vrei, spuse Elin.

— Te vreau.

Stella oftă şi începu să se mângâie uşor pe trup, peste rochie.

Elin s-a ridicat încet de pe scaun.

— Te iubesc, a rostit ea.

— Ce-ai spus?

— Te iubesc. Spune-mi că şi tu mă iubeşti.

Vocea îi era mai groasă acum, dar lui Elin nu părea să-i mai pese să se prefacă. Se apropie, oprindu-se la câţiva centimetri de Stella. Cu o mână, Elin îi mângâia obrazul, iar cu cealaltă scotocea în buzunarul hainei.

— În sfârşit, Stella, în sfârşit… spuse ea.

Câteva secunde mai târziu, Elin făcu o mişcare bruscă cu braţul. Stella ţipă atât de tare, încât John făcu, involuntar, un pas în spate. Realiză că motivul urletului era acidul azotic care îi ardea pielea feţei.

Elin se mută la marginea cadrului şi, imediat după aceea, fundalul se schimbă. Probabil că aprinsese luminile din încăpere, căci ecranul deveni complet alb, înainte ca aparatul să se adapteze la noile condiţii de iluminare.

Stella se afla acum în poziţie fetală pe pardoseala de ciment. Îşi acoperise faţa cu mâinile şi se zvârcolea, în plină agonie. Elin îşi scoase ochelarii din sticlă neagră şi se ghemui lângă ea.

— Gata, o să treacă, o consolă ea. O să treacă în curând.

După o vreme, ţipetele puternice se preschimbară într-un geamăt prelung. Respiraţia Stellei era sacadată, iar corpul îi era agitat de spasme.

— Acum înţelegi cine sunt? rosti Elin.

Vocea îi era blândă şi iubitoare, de parcă ar fi vorbit cu un copil.

— O, Stella, cât de mult am aşteptat ziua asta! Au fost momente în care mă îndoiam că va veni cu adevărat, dar nu am încetat niciodată să cred în noi. Ne aparţinem una alteia. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

Stella o căuta cu mâinile pe femeia aplecată deasupra ei.

— Cine…? răcni ea.

— Dar, Stella, eu sunt. Elin. Elin Falk.

John putu să vadă panica aşternându-i-se pe chipul rănit. Stella încercă să se ridice, dar era ţintuită cu capul pe pardoseala de beton de aceeaşi mână care tocmai îi mângâiase obrazul.

— Uşurel, şuieră Elin. Nu sunt supărată pe tine. Nu, deloc. Dimpotrivă. Înţeleg de ce m-ai părăsit. Abia mă puteam uita în oglindă după accident. Înfăţişarea mea a fost un obstacol. Dar de-acum va fi diferit.

— Lasă-mă să ies de aici!

Vocea Stellei era slăbită şi gâfâia după aer cu fiecare cuvânt nou care-i trecea de buze.

— Bineînţeles că o să te las să ieşi, spuse Elin. Vreau doar să mă asigur că înţelegi de ce a trebuit să fac asta. Lichidul pe care îl ai pe faţă e acid azotic. E coroziv şi distruge ţesutul celular. Rănile se vor vindeca în câteva luni, dar înfăţişarea ta se va schimba pentru totdeauna.

Elin părea deopotrivă exaltată şi compătimitoare. Se ridică de pe podea şi se aşeză pe unul dintre scaune.

— Bineînţeles, o să ai nevoie de timp ca să accepţi. Nu sunt atât de proastă încât să nu înţeleg cum trebuie să te simţi acum. Dar într-o bună zi o să-ţi dai seama că am făcut asta pentru noi, ca să putem fi din nou împreună.

Vocea îi şovăi şi îşi întoarse faţa ca să-şi şteargă lacrimile. Stella profită de moment şi se târî în patru labe spre perete, pipăind pardoseala cu mâinile. În acelaşi timp, îşi întoarse capul, încercând să determine în ce parte a camerei se afla Elin Falk. Când ajunse la betonieră se ridică în picioare şi continuă să bâjbâie în căutarea uşii.

— Îmi pare rău că plâng, suspină Elin. Dar mă emoţionez atât de tare când mă gândesc prin câte am trecut împreună! Chiar dacă nu m-ai vizitat niciodată în spital sau în închisoare, ai fost mereu acolo, alături de mine.

Tăcu atunci când observă că Stella era pe cale să-i scape.

— Unde te duci? întrebă ea, grăbindu-se spre uşă ca să-i taie calea.

— Lasă-mă să ies!

Abia acum văzu John că Stella avea în mână un obiect lung şi îngust, pe care îl ţinea ridicat în faţa ei. *Dalta*, se gândi el. *Probabil că a găsit-o pe jos.*

— Nu poţi pleca acum, spuse Elin. Trebuie să vorbim despre cum…

— Dă-te la o parte, pizdă nenorocită!

Stella împunse aerul cu bucata de fier, iar Elin trebui să facă un pas în lateral ca să nu fie lovită.

— Ce faci? Încetează!

— Dă-mi telefonul! E în haina mea.

— Te rog, Stella…

— Dă-mi-l sau te omor!

— Trebuie să înţelegi prin câte am trecut pentru noi. Pentru ca noi să fim din nou împreună.

— Ce dracu’ e-n neregulă cu tine?! ţipă Stella.

Împunse din nou aerul cu dalta, ratându-şi însă ţinta.

— Nu ştii ce spui, Stella, nu eşti în apele tale! Dar o să treacă, totul va fi bine, promit. Îţi aminteşti ce mi-ai spus la petrecere?

— Care petrecere nenorocită?

— La conac. Înainte de accident. Mai devreme în seara aia ai spus: „Suntem un cuplu imbatabil.” Exact asta ai spus. Şi toată lumea te-a auzit. Îţi aminteşti?

— Nu, nu vreau! Singurul lucru pe care mi-l amintesc e că mi-a fost ruşine cu tine atunci!

— Ce? De ce?

Elin părea nesigură, de parcă, pentru întâia oară, îşi permitea să se îndoiască de sentimentele Stellei pentru ea.

— Erai moartă de beată, erai leşinată şi a trebuit să te târâm până la maşină. A fost jenant.

— Încetează, nu spune asta! Tu mă iubeşti!

John putea auzi tremurul din vocea lui Elin, care se lupta cu lacrimile. Stella observase şi ea acest lucru şi asta păru să-i dea puteri.

— Mobilul! Adu-l aici şi dă-te la o parte, ca să pot pleca de aici.

Elin încremenise în dreptul uşii, cu braţele în jurul corpului.

Dacă John n-ar fi ştiut că ea o ucisese pe Stella, ar fi fost convins că, foarte curând, avea s-o lase să plece.

— Cum adică eram leşinată? îngăimă Elin.

— Ce?

— Ai spus că eram leşinată şi că a trebuit să mă târâţi afară, la maşină.

John o văzu pe Stella tresărind, de parcă ar fi regretat ceea ce tocmai spusese.

— Erai doar obosită şi beată. Dar, când am ieşit, te-ai înviorat şi ai insistat să conduci. Am fost nişte proaste că nu te-am oprit.

Elin îşi părăsi locul de lângă uşă şi începu să dea ocol încăperii cu un mers nervos.

— Alo, mai eşti acolo? rosti Stella, cu vocea tremurândă.

Neprimind niciun răspuns, înţepă din nou aerul, la întâmplare, cu dalta. Pe ecran, John o văzu pe Elin apropiindu-se din lateral, prinzându-i braţul în aer şi smulgându-i unealta din mână.

— Nu eu am condus maşina, nu-i aşa? întrebă ea.

— Opreşte-te, opreşte-te! gemu Stella.

Elin o apucă de părul blond, îi trase capul pe spate şi apăsă lama de metal pe gâtul ei.

— Spune-mi! Cine a condus?

John nu avu nevoie să audă răspunsul ca să înţeleagă că cele citite în

hotărârea instanţei nu erau adevărate.

— Alicia, bâigui Stella.

— Iar apoi aţi dat vina pe mine, spuse Elin. Aşa a fost?

Apăsă dalta din ce în ce mai tare pe gâtul ei, până când Stella începu să înghită în sec şi să dea din mâini, cuprinsă de panică.

— A fost ideea Aliciei! plânse ea. Nu a vrut să fie trimisă la închisoare şi a sugerat să te mutăm pe scaunul şoferului.

— Dar de ce nu ai spus nimic după aia? Femeia lovită de maşină a murit, iar eu am fost cea care a ajuns la închisoare.

John simţi furia femeii. Era în vocea ei, în privire şi în mâna care ţinea dalta.

— Ai minţit la proces şi toată lumea te-a crezut, inclusiv eu!

Elin slăbi presiunea de la gâtul Stellei când singurul răspuns primit fu un gâlgâit.

— Spune ceva! Cum ai putut să-mi faci asta?

— Alicia, şuieră ea. Nu am vrut, dar Alicia m-a obligat.

Braţul lui Elin tremura, în timp ce ridica dalta spre tavan.

— Minţi! strigă ea, înjunghiind-o pe Stella în gât.

Lama metalică nu era foarte ascuţită, aşa că fu nevoie de mai multe lovituri pentru a distruge cartilajul care proteja artera carotidă, apoi prima cascadă de sânge apăru pe ecran. John îşi întoarse privirea şi, când se uită din nou, Elin era călare pe Stella, la podea. Numără unsprezece lovituri date cu dalta înainte ca ea să se oprească şi să se prăbuşească peste trupul fără viaţă.

Multă vreme, Elin zăcu întinsă acolo, perfect nemişcată, într-o ultimă îmbrăţişare.

După un timp, partea superioară a corpului ei începu să se mişte, iniţial uşor, apoi mai violent. Când se ridică pentru a opri camera, faţa ei se apropie atât de mult de obiectiv încât umplu ecranul. Avea ochii roşii şi obrajii umezi de lacrimi şi sânge.

☆

John se aşeză pe scaunul de lângă birou, respirând greu. Acum ştia ce se întâmplase atunci când Elin Falk o ucisese pe Stella Bjelke în fabrica de cafea. Rolul pe care tatăl acesteia îl jucase în întreaga poveste îi era deocamdată neclar, la fel şi dacă fiica ştia sau nu cum şi când fusese ucis acesta.

Camera fusese oprită cu exact douăsprezece minute înainte ca Birger Falk

să ajungă la Löfberg cu Volvoul, presupunând că ora de pe camera de supraveghere din faţa clădirii era sincronizată cu cea din înregistrarea făcută de Elin.

John se gândi la ce trebuia să facă în continuare. Cel mai sigur mod de a o găsi pe Elin Falk era, probabil, să aştepte în maşină, pe stradă. Mai devreme sau mai târziu, aceasta avea să se întoarcă acasă. Dacă avea să dureze mai mult, Mona urma să se întrebe unde dispăruse, iar el ar fi fost nevoit să inventeze o explicaţie.

Îşi apropie scaunul de birou. Privirea i se opri pe un teanc de hârtii aşezat în dreapta mouse-ului. Cele mai multe erau facturi de la magazine online. John tresări văzând sumele cheltuite de Elin Falk: zeci de mii de coroane pe obiecte de mobilier, toate pe credit. Imaginea decoraţiunilor de la parter îi părea acum cumplit de tristă. Elin renovase casa sperând la un viitor alături de Stella Bjelke.

Puse deoparte facturile neplătite şi studie o chitanţă tipărită de la Airbnb. La început, presupuse că era o chitanţă pentru o cazare în Suedia sau în străinătate. Atunci când văzu că adresa respectivă era chiar în Karlstad şi că rezervarea fusese făcută pentru o lună întreagă, deveni suspicios.

De ce ar fi închiriat Elin Falk un apartament în propriul oraş? Se afla oare, în acel moment, acolo?

John nu avea de unde să ştie, dar nu-i era greu să afle. Se hotărî să-şi schimbe planul. Potrivit telefonului său mobil, adresa cu pricina era în Norrstrand, la nici zece minute distanţă.

36

Alicia era pe cale să o ia razna. Cu toate acestea, continua să bea din vodcă. Linda o condusese cu maşina până la apartamentul ei, care se afla undeva în apropiere de Grönagatan şi Palermo. Alicia nu ştia exact unde, pentru că blocurile de pe Norrstrand erau foarte asemănătoare între ele. De fapt, nu-şi dorea decât să fie lăsată în pace, dar Toanta o sâcâia întruna, iar acum intenţiona s-o ducă sus, la ea acasă.

— Nu vreau să rămâi singură acum, spuse ea. Nu eşti în stare să ai grijă de tine însăţi.

Alicia o lăsă baltă şi îi promise că o s-o urmeze, atâta timp cât Linda o să-i mai dea de băut când termina vodca. Ţinu sticla în dreptul parbrizului şi o scutură. În sticlă mai rămăsese îngrijorător de puţin alcool transparent.

Alicia fu ajutată să coboare din maşină, să traverseze strada şi să urce scările până în garsoniera de la etajul trei. Linda deschise uşa de la intrare şi o conduse spre un fotoliu aflat în încăperea care combina funcţiile de living şi dormitor. Alicia se prăbuşi în fotoliu, în loc să se aşeze, dar reuşi totuşi să ţină sticla în siguranţă, fără să verse vreo picătură.

— Nu credeam că o să ne ia atâta, mormăi ea.

Linda nu-i răspunse, era deja ocupată în bucătărie.

Alicia se uită în jur în încăperea de câţiva metri pătraţi. Nu-şi închipuise până atunci cum ar putea arăta casa Toantei, dar, cu siguranţă, ceea ce şi-ar fi imaginat nu corespundea cu realitatea. În afara fotoliului uzat pe care se aşezase, restul de mobilier însemna un scaun de lemn şi o saltea pe podea. Pereţii erau goi, cu urme de găuri lăsate de chiriaşii anteriori, iar într-un colţ zări un ghiveci de flori spart, care probabil că se prăbuşise de pe pervazul ferestrei.

— Minima… minimalistă, observă ea, gândindu-se că acesta era un cuvânt greu de rostit la beţie.

— Ei bine, încă nu mi-am aranjat lucrurile, răspunse Linda din bucătărie.

Alicia încuviinţă din cap şi făcu ceea ce îşi promisese să nu facă: îşi scoase telefonul şi verifică actualizările de pe Instagram. Căprioara făcuse o nouă postare, de data asta de la micul-dejun, la hotel, unde ea şi Ratko se hrăneau reciproc cu căpşuni.

Bună dimineaţa tuturor!

Acesta era textul în engleză de sub fotografie. Alicia contemplă chipul perfect al femeii, pistruii de pe nasul mic şi curbura frumoasă a pomeţilor. Pielea îi era atât de tânără încât era suficient să o priveşti ca să înţelegi cât de fină era, probabil, la atingere. Alicia închise ochii şi îşi trecu vârful degetelor peste propria faţă. Fiecare cicatrice şi asperitate se simţea ca un crater de pe suprafaţa lunii.

Deschise ochii şi scrise un comentariu la postare:

Să vă stea în gât.

Îl postă şi apucă să aţipească în fotoliu înainte să primească un mesaj de la Ratko:

Îmi pare rău. Nu am vrut să afli aşa. Nu am ştiut că vine acasă până ieri. Dar, te rog, nu mai scrie nimic altceva pe Insta.

Alicia se întrebă ce răspuns dăduse el atunci când Căprioara îl întrebase cine era nebuna care scrisese comentariul. Recunoscuse măcar că o cunoştea?

Din bucătărie venea un miros plăcut de cafea. Alicia se gândi că o să-şi bea cafeaua cu o duşcă bună de vodcă. *Kask*, aşa se numea combinaţia pe care bătrânii obişnuiau s-o care după ei în termosuri.

Atinse ecranul cu degetele mari ca să răspundă mesajului de la Ratko. Beţia înceţoşa contururile literelor şi fu nevoită să corecteze în repetate rânduri ca să reuşească să-l ducă la capăt.

Sigur, am exagerat. Sorry!

Expedie mesajul şi intră din nou pe Instagram. Comentariul pe care îl lăsase era deja şters. Alicia se uită câteva clipe la tastatura micuţă de pe ecran şi apoi scrise un nou comentariu sub fotografia cu căpşuni:

Scumpa mea Căprioară! M-am culcat cu tipul din poză în timp ce tu erai la Milano şi acum am chlamydia. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş face un test.

Traduse cele scrise şi în engleză, pentru ca prietenii din Italia ai Căprioarei să înţeleagă. Poate nu partea de început, dar măcar cea cu boala venerică.

Un minut mai târziu, Ratko reacţionă din nou. De data asta o sună. Ea respinse apelul, iar el încercă din nou, imediat.

— Cineva chiar vrea să dea de tine, spuse Linda, care intrase în cameră aducând două ceşti de porţelan aburinde.

— E un idiot, mormăi Alicia.

Cafeaua era fierbinte şi îi arse degetele când turnă vodca în ceaşcă.

— Aşadar e un tip? exclamă Linda trăgându-şi scaunul de lemn mai aproape de fotoliu.

Întotdeauna perspicace, mereu dornică de bârfe. Dacă ar fi aflat că tipul cu care Alicia se culcase era Ratko, probabil că de emoţie i-ar fi explodat punga de colostomie.

— Am avut impresia că poate vedea dincolo de asta, spuse Alicia, desenând un cerc în aer în faţa propriului chip.

— Dar n-a putut, nu-i aşa?

— Nu. Ştiam că n-o să poată. Dar m-a făcut să-l cred.

Alicia suspină, întristată deopotrivă de propria naivitate şi de faptul că ajunsese să i se destăinuie tocmai Lindei.

— De aceea te-ai apucat de băut la Palermo astăzi?

Toanta înclină uşor capul şi sorbi din cafea. Îi plăcea foarte mult intimitatea dintre ele două, suratele nefericite.

Alicia simţi că era pe cale să aţipească din nou, dar o trezi un scâncet uşor. O pisică intrase zgribulită dinspre bucătărie. Se apropie de Linda şi se frecă de piciorul ei. Blana îi era gri cu dungi negre pe spate, iar în jurul gâtului avea o zgardă roşie cu doi clopoţei.

Dacă nu ar fi fost ameţită de alcool, Alicia ar fi reacţionat, probabil, mai repede. Acum îi luă câteva secunde ca să facă legătura între poza de pe uşa terasei lui Elin Falk şi animalul din apartament.

Dacă pisica era aceeaşi, atunci ea era stăpâna.

Se uită la femeia de pe scaunul de alături. Chipul i se schimbase din pricina operaţiilor estetice. Cu toate astea, în ochi i se citea ceva ce părea familiar.

Doamne… Cum de nu-şi dăduse seama?

Privirea ei nu doar semăna cu cea a iubitei din facultate a Stellei. Era identică.

Alicia încercă să se ridice în picioare, dar fu împinsă puternic în piept şi căzu din nou în fotoliu. Linda, Elin – sau cum naiba o chema – întinse mâna spre vaza de alamă din fereastră. Lovitura care urmă făcu ca ţeasta Aliciei să explodeze de durere, iar corpul ei se prelinse pe podea.

Când se trezi avea gura uscată şi o durere de cap infernală îi pulsa sub frunte. Alicia încercă să se mişte, dar mâinile îi erau blocate la spate.

Treptat, vederea ei îşi recăpătă acuitatea. Pe podea, lângă sticla de vodcă, se afla o rolă de bandă adezivă, iar pe scaunul din faţa ei stătea Elin Falk, ţinând în mână un cuţit de bucătărie.

— Eşti trează, Alicia?

Vocea stridentă dinainte era alta acum, aspră şi ostilă.

— Cred că da. Cât timp am fost inconştientă?

— Cinci minute, maximum.

Alicia înghiţi ca să-şi umezească gura uscată cu salivă. În ochii lui Elin Falk se citea o hotărâre pe care nu o văzuse niciodată la Linda. Femeia aceasta era capabilă de mult mai mult decât alter ego-ul ei inofensiv.

— Ce ai de gând să faci? întrebă.

Elin nu-i răspunse. Stătea nemişcată pe scaunul din lemn, cu lama cuţitului sprijinită de coapsă.

— Dă-mi drumul odată, te rog.

Alicia şi-ar fi dorit să nu-şi rostească cuvintele pe tonul acesta. E greu să vorbeşti cu autoritate când vocea îţi sună ca a unei beţive de pe o bancă din parc. Încercă să îşi elibereze mâinile şi picioarele, dar fără succes. Benzile adezive fuseseră înfăşurate de mai multe ori şi refuzau să cedeze.

— Spune ceva, demento!

Elin reacţionă, în sfârşit. Sări în picioare şi începu să agite cuţitul.

— Dacă e dementă vreo persoană de aici, atunci tu eşti aia, Alicia! O femeie a murit în accidentul ăla, iar eu am fost traumatizată pe viaţă! Şi totuşi, eu am fost cea care a ajuns la închisoare. A trebuit să suport tot căcatul ăla! Poţi oare să înţelegi cum m-am simţit?

Alicia îşi plecă privirea. Furia i se domoli pe dată şi simţi povara vinovăţiei apăsându-i atât de greu pe umeri încât n-ar mai fost nevoie de legături ca s-o imobilizeze în fotoliu.

— Îmi pare foarte rău pentru ce ţi-am făcut noi, spuse ea, înghiţind din nou.

— Nu, nu mai vorbi la plural! răcni Elin. Tu ai fost! Doar tu. Stella mi-a

povestit totul la Löfberg. A fost ideea ta să-mi înscenezi asta şi ai forţat-o să mintă în instanţă!

— Şi tu ai crezut-o? spuse Alicia.

— Nu la început. De aia m-am enervat atât de tare. Dar apoi, când zăcea pe podea, am înţeles. Bineînţeles că spunea adevărul. Stella nu mi-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Alicia se gândi că poate ar fi trebuit să se enerveze din nou. La urma urmei, Elin tocmai mărturisise că îi omorâse sora. Cu toate astea, ea nu putea simţi decât tristeţe. Pe unde trecea Stella, oamenii erau răniţi. Ea şi Elin fuseseră două victime, printre multe altele.

— Încă nu o poţi vedea limpede pe Stella, spuse Alicia. Şi mie mi-au trebuit mulţi ani înainte să pot face asta. Poate că nici acum nu o văd cu adevărat.

— Ce vrei să spui? întrebă Elin iritată.

Se îndreptă spre fereastră şi aprinse lumina. Lumina de-un galben-murdar din încăpere contrasta uşor cu amurgul de afară. Alicia inspiră adânc. Poate că nu avea niciun rost, dar măcar voia să încerce să spună adevărul.

— Ştii, am condus maşina aia blestemată pentru că Stella m-a obligat. Ea a fost cea care mi-a spus să te mut pe scaunul şoferului. Dacă aş fi ajuns la închisoare, Raw nu ar mai fi avut un dezvoltator. Era singurul lucru de care-i păsa.

— Minţi, spuse Elin, apropiindu-se din nou de fotoliu. Ea m-a iubit.

Alicia clătină încet din cap.

— Stella nu a iubit pe nimeni. Nu era capabilă să o facă.

— Eşti geloasă. Habar n-ai tu ce am avut eu şi ea.

— Sigur, minte-te dacă vrei. Dar am fost acolo şi am avut ochi să văd. Eram ca doi câini care concurau pentru atenţia surorii mele. Cu cât dădea mai mult în noi, cu atât mai mult dădeam din coadă. E jalnic…

— Taci odată din gură! strigă Elin, repezindu-se înainte cu cuţitul.

Alicia tresări. Distanţa care separa lama de gâtul ei nu era mai mare de câţiva centimetri. Văzu braţul lui Elin tremurând şi-i auzi respiraţia întretăiată. Închise ochii, aşteptând atingerea oţelului rece, dar în loc de sânge, altceva i se prelinse pe gât. Deschise din nou ochii. Saliva îi atârna pe bărbie. Elin o scuipase în faţă.

— Nu mint, se bâlbâi Alicia. Aşa a fost.

Elin se aşeză din nou pe scaunul de lemn. Se legăna înainte şi înapoi, privind în gol, undeva departe. Apoi ochii i se umplură de lacrimi şi scoase

un strigăt adânc, care făcu să se cutremure camera.

Alicia îşi încordă umerii şi-şi linişti pulsul, lăsându-şi din nou privirea să parcurgă pereţii goi ai apartamentului. Elin locuia oare şi aici? La urma urmei, avea casa din Skattkärr şi era greu de crezut că îşi permitea să plătească pentru două case. Era dificil să găsească o explicaţie plauzibilă. Un lucru părea să fi dus la altul, într-un lanţ nefericit de evenimente.

— Nu a fost o coincidenţă că ne-am întâlnit la clinica de dermatologie, nu-i aşa? întrebă Alicia.

— Nu, şopti Elin.

— Dar de ce te-ai prefăcut că eşti altcineva, atunci când nu te-am recunoscut? Toată chestia cu „Linda”… Nu înţeleg…

— Pentru că o iubeam pe Stella şi trebuia să găsesc o cale să o revăd.

Alicia zări obsesia zugrăvită pe chipul modificat de operaţiile estetice. Se împotrivise atunci când „Linda” o numise sora ei în ghinion, dar poate că exact asta era. Stella îşi lăsase incontestabil amprenta asupra amândurora.

Elin continua să povestească, iar cuvintele îi veneau cu greu printre suspine. După ce se întorsese de la azil, tatăl ei o lăsase să se mute în casa lui din Skattkärr. Singurele lui cerinţe erau ca ea să-şi ia medicamentele şi să o lase pe Stella în pace. Aşa făcuse, iar după un timp tatăl ei crezuse că era pregătită să stea pe propriile picioare. Îi cedase proprietatea, iar el se mutase în Kronoparken. La scurt timp după aceea, Elin începuse să arunce pastilele în toaletă şi să-şi petreacă tot timpul încercând să o recucerească pe Stella.

— Accidentul ne-a despărţit, suspină ea. Dar, în adâncul sufletului, ştiam că sora ta încă mă iubeşte. Trebuia doar să o fac să înţeleagă asta.

— Şi eu ar fi urmat să te ajut să faci asta?

— Da, pentru că fără tine nu aş fi reuşit niciodată să fur identitatea potrivită pentru a fi cuplată cu Stella pe Raw.

În sfârşit, Alicia înţelegea acum rostul conversaţiilor de la Palermo. Întrebările despre serviciul de *dating*, strecurate atât de timid în conversaţie, nu fuseseră puse din simplă curiozitate. Elin avea nevoie să cunoască în profunzime modul de funcţionare a platformei pentru a fi potrivită cu sora ei sub un alt nume.

— Deci ai aranjat o întâlnire cu Stella la Löfberg ca să… să o omori?

— Nu, nu înţelegi. Ar fi fost o amintire frumoasă pentru noi. Aproape ca o logodnă. De aceea am filmat totul, ca să ne putem revedea tot împreună după aceea. Dar apoi, când a început să-mi povestească despre accident… am

văzut negru în faţa ochilor.

Alicia ar fi vrut ca Elin să nu mai plângă. Toate smiorcăielile şi suspinele făceau ca povestea să fie greu de urmărit. Îşi aminti o serie de propoziţii dezlânate pe care Elin le rostise mai devreme şi făcu legătura cu arsurile de acid de pe faţa Stellei. Dintr-odată înţelese sensul planului ei bolnav. Înfăţişarea surorii sale trebuia să fie distrusă, astfel încât să devină un partener egal. În tumultul de după atacul cu acid, Elin trebuie să fi aflat secretul accidentului de maşină şi să fi devenit violentă.

— Poţi să-mi aduci ceva de băut? întrebă Alicia, făcând semn cu capul spre sticla de pe podea, lângă tacâmurile de argint.

Elin îşi şterse lacrimile de pe obraji cu mâneca puloverului.

— Cred că ai băut destul.

Se aplecă mai aproape de fotoliu şi Alicia văzu că devenise din nou furioasă. Stările psihice ale lui Elin Falk erau ca o busolă lângă un magnet. Loveau în toate direcţiile deodată.

— De ce l-ai luat pe tata de lângă mine?

Întrebarea venită de nicăieri o izbi pe Alicia în stomac şi simţi cum o cuprindea un val de greaţă. De unde naiba ştia Elin? Emisese oare poliţia un mandat de urmărire? Numele şi poza ei ajunseseră cumva pe site-urile de ştiri?

— Ce vrei să spui? Nu am nimic de-a face cu moartea lui, se apără ea.

Elin o scuipă în faţă pentru a doua oară.

— Termină cu minciunile!

Alicia îşi stăpâni impulsul de a minţi din nou. Dacă nu voia să i se taie gâtul, trebuia să spună adevărul.

— A fost legitimă apărare. A intrat în casă prin efracţie. Poliţia susţinea că el a omorât-o pe Stella şi am crezut că mă urmărea şi pe mine.

— Tata nu ar fi fost în stare să facă rău nimănui. A fost cel mai bun om din lume! spuse Elin.

— Dar a fost cu tine la Löfberg. Asta înseamnă că te-a ajutat să…

— Nu, tata doar încerca să mă oprească. Însă, când a ajuns acolo, Stella era deja moartă.

Alicia înghiţi în sec. În teoriile pe care le imaginase despre moartea surorii sale, Birger Falk fusese fie autorul crimei, fie complice, dar niciodată ceea ce susţinea acum Elin: un tată tulburat care încerca să-şi protejeze fiica.

— În cazul ăsta, ce căuta la mine acasă? spuse Alicia.

Busola emoţională se învârtea. Elin începu să plângă din nou.

— Of, îmi doresc să nu-i fi spus nimic…

— Ce să nu-i spui?

— Că eu şi Stella urma să fim împreună. Tata voia doar să mă facă să uit de ea.

— Aşadar ştia că voi două urma să vă întâlniţi?

— Da, dar nu ştia unde anume, răspunse Elin plângând. Nu ştiu cum şi-a dat seama că urma să ne vedem la fabrică.

— Löfberg e un loc ciudat pentru o întâlnire, spuse Alicia.

— Da, ştiu. Dar a fost singurul loc suficient de izolat la care m-am putut gândi. Am lucrat acolo ca femeie de serviciu şi ştiam că aveau loc lucrări de renovare.

De-acum Elin plângea în hohote.

— Tata a trebuit să-mi smulgă dalta din mână. A spus că trebuie să mergem la poliţie şi să le spunem ce s-a întâmplat.

— Dar nu ai vrut?

— Nu… N-am putut, spuse Elin. Eram complet devastată. Tata m-a rugat să rămân pe loc şi s-a dus el cu maşina până acolo. Apoi nu ştiu ce s-a mai întâmplat, dar probabil că s-a răzgândit.

— S-a răzgândit?, spuse Alicia.

— Da, a revenit şi m-a găsit pe trotuar, nu departe de Löfberg. Îmi amintesc că m-a scuturat ca să mă trezească şi mi-a spus că trebuie să găsim un loc unde să stăm departe de poliţie.

— Ştia că ai închiriat acest apartament?

Elin se uită la Alicia de parcă ar fi fost tembelă.

— Bineînţeles că nu! Tata nu m-ar fi lăsat niciodată să irosesc banii aşa. Dar aveam nevoie de un loc unde să dorm în oraş. Nu puteam să mă întorc cu maşina în Skattkärr după fiecare vizită la Palermo.

Alicia încuviinţă din cap în tăcere. Judecând conform logicii bolnave a lui Elin, închirierea unui al doilea apartament avea sens.

— Aşadar, asta e casa „Lindei”, zise ea.

— Ei bine, se poate spune şi aşa.

Pe faţa înroşită a lui Elin se ivi o urmă de zâmbet.

— Îmi plăcea să beau bere cu tine, Alicia. Nu a fost vorba doar de a afla lucruri despre Raw. Cumva, m-ai făcut să mă simt mai aproape de Stella.

— Nu s-a supărat Birger când a aflat de locul ăsta?

— Ba da, un pic, dar a fost şi uşurat în acelaşi timp. La urma urmei, chiar aveam nevoie de un loc unde să mergem.

Alicia îşi putea închipui cum tatăl şi fiica urcau scările către apartament, târziu în noapte, plini de sânge şi epuizaţi după coşmarul trăit la Löfberg.

— Am stat de vorbă toată noaptea, spuse Elin. Ar fi trebuit să-l vezi când i-am spus despre accidentul de maşină. Ghiveciul ăla…

Arătă spre cioburile şi grămada de pământ de pe podea, lângă fereastră.

— …l-a azvârlit în perete. Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat. În cele din urmă am adormit şi nu ne-am trezit decât după-amiaza târziu. Între timp, tata se hotărâse. Voia să meargă la tine acasă şi să-ţi ceară bani pentru ca eu să am o viaţă bună cât timp el avea să fie în închisoare.

— Cât timp *el* avea să fie în închisoare?

Alicia se întrebă dacă nu cumva beţia îi afectase auzul.

— Da, tata voia să se predea la poliţie şi să le spună că el a ucis-o pe Stella.

— Doamne, dacă aş fi ştiut…

— Ai fi ştiut, dacă l-ai fi ascultat, o întrerupse Elin.

Pisica, care se ţinuse deoparte o vreme, reveni în cameră. Îşi scuturǎ capul, făcând să sune clopoţeii, apoi sări în braţele lui Elin. Aceasta puse cuţitul deoparte şi îi povesti Aliciei despre nodul pe care-l simţise stomac atunci când tatăl ei nu se mai întorsese în apartament. În cele din urmă, ieşise să-l caute şi văzuse Volvoul în faţă la Palermo.

— Credeam că ai împrumutat maşina tatei ca să mergi să scoţi bani şi că el te aştepta acasă. Aşa că m-am întors aici şi m-am culcat.

— Dar a doua zi de dimineaţă te-ai îngrijorat din nou, spuse Alicia. Atunci ai intrat în casa mea, nu-i aşa?

Elin încuviinţă, recunoscând că se grăbise să ajungă pe Grönagatan imediat ce se trezise.

— Uşa de la subsol era deschisă, aşa că am intrat. Când am văzut că niciunul dintre voi nu eraţi acolo, am alergat prin casă ca o nebună. Am găsit spray-ul şi am scris pe peretele din dormitor. După aceea, m-am aşezat pe pat şi atunci am văzut…

Elin tăcu şi-şi muşcă buzele injectate cu botox. Pisica probabil că simţi vibraţiile negative, căci i se desprinse din braţe, sări pe podea şi se ascunse sub calorifer.

— Am văzut sângele de pe tapet, continuă ea. Un strop mic, lângă noptieră, dar a fost de-ajuns ca să înţeleg. Am simţit, atât de limpede, că tata nu mai era.

Alicia o privi pe Elin, care-şi încleştase mâna pe cuţit. Mâna îi tremura şi

încheieturile i se albiră.

— Tot ce mi-am dorit atunci a fost să te omor. Dar cum n-ai venit acasă, am avut timp să mă gândesc. Închisoarea, încă o dată… N-am putut s-o fac. M-am gândit că preferam să fii tu condamnată pentru ce i-ai făcut lui tata.

Elin scoase un telefon mobil şi i-l arătă.

— Am înregistrat conversaţiile dintre noi ca să strâng probe. Astăzi, la Palermo, chiar am crezut că o să mărturiseşti. Acum, însă, va trebui să o facem altfel. O să suni la poliţie şi o să te predai.

Alicia simţi cum încăperea, deja înghesuită, se transformă într-o celulă minusculă. Pereţii miroseau a urină, a beton şi a cartofi putrezi. Gândul de a fi închisă pentru zece ani sau poate mai mult îi făcea traheea să se strângă.

— Nu trebuie să se termine aşa, spuse ea. Amândouă am fost victimele Stellei, nu înţelegi? Şi eu, în aceeaşi măsură ca tine.

— Nu ai dreptul să spui nimic rău despre ea. Tu nu înţelegi…

— Ba da, ştiu exact ce spun! o întrerupse Alicia. Ştiu exact cum te-ai simţit atunci când sora mea ţi-a zâmbit şi ţi-a spus că eşti cea mai fantastică persoană de pe Pământ. Mai că îmi doresc ca tu să o fi omorât mai devreme. Ar fi fost singura şansă pentru amândouă să fim libere.

— Taci! strigă Elin, sărind în picioare. Unde dracu' îţi e telefonul? O să plăteşti pentru ce ai făcut, pricepi?

Îşi scoase cuţitul şi aţinti vârful spre laringele Aliciei. De data asta, Alicia rămase cu ochii deschişi.

— Sincer, nu-mi pasă dacă trăiesc sau mor, şopti ea. Dar n-am să merg la închisoare.

Câteva secunde mai târziu, Alicia sesiză o mişcare cu coada ochiului. Mai întâi, crezu că era vorba de pisică, care îşi părăsea ascunzătoarea de sub calorifer. Dar sunetul nu se potrivea cu al lăbuţelor sale moi. Erau paşi grei şi veneau dintr-o altă direcţie.

Dinspre hol.

Întoarse capul şi îl văzu pe poliţistul de culoare dând buzna în cameră. Cu o mişcare rapidă, acesta dădu fotoliul la o parte şi se aşeză ca un scut uman între Elin Falk şi ea.

— Lasă cuţitul jos, ordonă el.

37

John făcu un pas spre Elin, care îşi ridică cuţitul, ameninţătoare.

— Cine naiba eşti tu?

El îşi ridică mâinile pentru ca ea să se convingă că nu era înarmat.

— Mă numesc Fredrik Adamsson şi sunt poliţist.

John se simţea dezbrăcat fără pistolul de serviciu. Îşi pipăise haina de mai multe ori, căutându-l, în timp ce stătea ascuns în hol şi asculta conversaţia femeilor. Găsise uşa apartamentului descuiată, iar zgomotul vocilor dinăuntru îi permisese să se strecoare înăuntru fără să fie auzit.

— Poliţia? repetă Elin.

John încuviinţă.

— Da. Am vorbit la telefon, dacă îţi mai aminteşti.

— Atunci… trebuie să o arestezi, spuse ea, arătând spre Alicia Bjelke. Mi-a ucis tatăl.

— Ştiu asta, spuse el.

— Cum? făcu Elin, surprinsă. De unde ştii?

— V-am auzit vorbind.

— Aşadar, ştii şi ce am făcut eu?

John nu-i răspunse. Planul care îi încolţise în minte ad hoc era fragil. Înainte de orice, trebuia să o calmeze pe femeia aceea isterică. Elin Falk ştia cum şi când murise tatăl ei, iar această informaţie nu trebuia să părăsească încăperea.

— Ascultă-mă. Lasă cuţitul jos şi…

— Nu pot să merg din nou la închisoare! ţipă Elin.

Vocea îi era atât de stridentă şi puternică încât John simţi că-i ţiuie urechile.

— Poate că nu e nevoie să mergi la închisoare, spuse el imediat ce ea îşi mai potoli tânguiala.

Prudent, se apropie din nou de femeie. Pas cu pas.

— Deci vrei să mă închizi în secţia de psihiatrie… spuse ea, făcând un pas înapoi.

— Elin, ia loc acum, ca să putem vorbi.

— Ce să vorbim? Nu mai vreau să vorbesc.

Umerii i se înmuiară şi, brusc, păru cu câţiva centimetri mai scundă. Furia din ochii ei fu înlocuită de un gol resemnat, care îi făcea faţa schimonosită

de operaţiile estetice să pară şi mai distrusă.

— Nu înţelegi că nu mai suport? Nu mai pot!

Întoarse cuţitul, îndreptându-i vârful spre propriul corp, şi-şi ridică braţul în aer.

— Nu! strigă John, dar era deja prea târziu.

Elin se înjunghiase în gât. Lama pătrunsese adânc, zdrobindu-i laringele, în timp ce cartilajul cedă în faţa oţelului. Ea îşi smulse cuţitul din rană, iar sângele ţâşni ca un şuvoi din corpul ei, apoi se prăbuşi pe podea.

John se repezi la ea, căutând ceva cu care să oprească sângerarea. Întinse mâna spre perna aflată pe salteaua din colţ şi era pe punctul de a o apăsa pe gâtul ei, când se opri la jumătatea gestului. Ceea ce îi trecea prin cap era pe cât de limpede, pe atât de neplăcut. În momentul acela existau două persoane care ştiau că Birger Falk nu putea fi ucigaşul de la Bergvik. Iar acum una dintre acestea zăcea în faţa lui, cu o rană la gât care sângera abundent.

— Fă ceva odată! strigă Alicia Bjelke din fotoliu. Grăbeşte-te, o să sângereze până moare!

Din gâtul lui Elin Falk răzbătu un gâlgâit, iar privirea îi deveni sticloasă. Balta de sânge de pe podea se lăţea cu repeziciune, iar John încercă să evite să se murdărească de sânge.

Foarte probabil, femeia avea să moară oricum. Chiar dacă i-ar fi oprit sângerarea, ar fi amânat doar inevitabilul, iar ea ar fi apucat poate să povestească tot ce ştia unui medic sau, în cel mai rău caz, colegilor lui John. Ce ar fi avut el de câştigat încercând să o salveze?

— Ajut-o, idiotule! strigă din nou Alicia, cu disperare în glas.

John îşi îndreptă privirea spre pisica ghemuită sub calorifer. Ochii acesteia străluceau în întuneric, înguşti şi ostili, de parcă animalul ar fi înţeles că ceva nu era în regulă.

— Haide, dă-mi drumul!

John auzi cum, în spatele lui, Alicia rupea banda adezivă cu care era legată. Poate că încerca doar să se păcălească singur. Dacă da, n-ar fi fost prima dată când sacrifica o altă fiinţă umană ca să scape el basma curată. La urma urmei, planul pe care îl concepuse ar fi fost mult mai uşor de pus în aplicare dacă Elin Falk murea, aici şi acum.

John se forţă să o privească din nou. Sângele nu mai ţâşnea din rana din gât. Viaţa i se scurgea acum din trup într-un flux liniştit. La sfârşit, chipul ei părea împăcat.

Puse perna înapoi pe saltea şi se întoarse. Fără vreun cuvânt, luă o

foarfecă din bucătărie şi tăie banda adezivă argintie. Alicia se ridică în grabă, se împletici şi fu nevoită să apuce spătarul fotoliului. După ce-şi recăpătă echilibrul, se îndreptă spre Elin Falk. Aplecându-se peste trupul fără viaţă, îşi trecu degetele de-a lungul gâtului, căutându-i pulsul.

— Nu are rost, spuse John.

— Dă-mi perna!

— N-ai auzit ce ţi-am spus? E moartă.

Încet, Alicia îşi îndreptă spatele şi se întoarse. Mâinile îi erau însângerate şi mirosea puternic a alcool.

— Ştia prea multe, nu-i aşa?

Vocea îi era stinsă, dar fermă.

— Ce vrei să spui? rosti John.

— Încetează! Dinadins n-ai făcut nimic, ai lăsat-o să zacă acolo şi să se stingă.

— A fost o decizie profesională. Rana era atât de adâncă încât ar fi murit oricum.

Alicia pufni batjocoritor.

— Credeam că eşti poliţist, nu doctor.

Ridică sticla de băutură de pe jos.

— Pe cine protejezi? întrebă ea, deşurubând dopul. Cine e cel care nu trebuie să ajungă la închisoare pentru crima din Bergvik?

John tresări. Şi, ce era mai rău, Alicia îi observase reacţia.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, încercă el.

— Arma din maşina lui Birger Falk, spuse ea. Sunt aproape sigură că tu ai pus-o acolo.

La naiba, se gândi John. Alicia se pare că ajunsese mai departe cu teoriile ei decât îşi imaginase el. Situaţia avea să se sfârşească prost dacă nu reuşea să o atragă de partea lui. Pentru amândoi, adăugă el încet în gând, sperând că ăsta avea să fie detaliul salvator.

— Poate ar trebui să nu mai bei acum, sugeră el.

Alicia bău ostentativ mai multă vodcă şi se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Hai, spune odată, cine a fost cel care a tras în Bergvik? Amândoi ştim că nu a fost Birger Falk.

John respiră adânc. Timpul de reflecţie se terminase. Venise vremea să preia comanda. O privi îndelung, lăsând tăcerea să sporească încordarea care plutea în atmosferă.

— Stai jos, spuse el.

— Ai de gând să mă legi din nou?

— Nu, vreau să vorbesc cu tine.

Aşteptă, cât timp Alicia încerca să-şi găsească o poziţie comodă pe fotoliu.

— Dă-mi aia, spuse John, arătând spre sticlă.

Ea îi întinse sticla de vodcă cu o oarecare reticenţă. John se duse în bucătărie, goli alcoolul în chiuvetă şi se întoarse cu un pahar de apă.

— Bea, spuse el, dându-i-l Aliciei. Trebuie să îţi revii din beţie.

Ea goli paharul din câteva înghiţituri, i-l înapoie şi îşi încrucişă braţele. John trase scaunul de lemn şi se aşeză îndeajuns de aproape încât să-i simtă respiraţia încărcată de alcool.

— Ţi-am spus că bărbatul care-a fost împuşcat la Bergvik lucra pentru mafia nigeriană, ca asasin plătit.

Alicia încuviinţă.

— Avem un tip în interior. E infiltrat în cartel de mai mulţi ani. E o operaţiune internaţională, sunt implicate mai multe ţări. Europol coordonează totul, din Olanda.

John zăbovi, privind-o, aşteptând să-i vadă reacţia înainte de a continua.

— Deci eşti un soi de poliţist sub acoperire, spuse ea.

— Ei bine, e un fel de a spune. Colegii mei de aici din oraş nu ştiu că lucrez ca supraveghetor al omului nostru. Sarcina mea e să mă apropii cât mai mult de informatorul meu, aşa că a fost o idee bună să mă angajez la poliţia din Karlstad.

John continua să o privească pe Alicia. În timpul pregătirii sale ca agent FBI învăţase să interpreteze limbajul corpului şi expresiile faciale ca să determine dacă atitudinea unei persoane faţă de el era pozitivă, negativă sau neutră. Arsurile îi făceau faţa mai greu de citit, dar Alicia dădea şi alte semne că îl crezuse. Umerii i se relaxaseră şi braţele nu-i mai erau încrucişate.

— Deci pe el îl protejezi? întrebă ea. Pe colegul acela infiltrat?

— Da, încuviinţă John plin de gravitate.

Aproape că îi venea lui însuşi să creadă ceea ce spusese. Acesta era avantajul utilizării unei experienţe personale într-o poveste fictivă. Se simţea mai implicat în minciuna creată. John presupunea că actorii lucrează în acelaşi mod atunci când abordează un rol.

— Asasinul se pregătea să-l dea de gol. Singura opţiune rămasă a fost să-l împuşc.

John îşi trecu mâna peste ţeasta rasă şi se aplecă în faţă.

— Când omul meu m-a sunat, mai târziu în acea noapte, era îngrozit că avea să fie arestat. Dacă s-ar fi aflat că el era cel care l-a ucis pe asasin, cartelul ar fi înţeles ce se întâmplase şi s-ar fi răzbunat. I-am promis că voi găsi o soluţie.

— Iar soluţia respectivă a fost Birger Falk, spuse Alicia.

— Da, aveam nevoie de un alt vinovat, iar Birger Falk s-a potrivit de minune. Era deja un criminal el însuşi, sau cel puţin aşa am crezut la momentul respectiv, adăugă el.

— Dar cocaina din apartamentul Stellei? De ce ai pus-o acolo?

Încă o dată, John fu surprins de cât de multe ştia Alicia. Probabil că zăcea leşinată undeva în apartamentul surorii ei atunci când el intrase acolo.

— Arma din maşină nu era suficientă, spuse el. Era nevoie şi de un motiv, de o poveste care să-i lege pe Stella, Birger Falk şi pe traficant. Aşa că drogurile au fost o potrivire firească.

Alicia îşi privi mâinile şi se apucă să desprindă cu unghia de la degetul mare ce mai rămăsese din banda adezivă argintie.

— Mai ştie cineva în afară de tine că l-am ucis pe Birger Falk? întrebă ea după un moment de tăcere.

Dacă John ar fi putut, ar fi bătut palma cu cineva în semn de victorie, după ce Alicia muşcase momeala şi fusese prinsă în cârlig.

— Nu, nu am spus nimănui, zise el. Dar tu? Ai povestit cuiva despre teoriile tale?

Alicia clătină din cap. John se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră. Privi afară, în întunericul iernii, şi văzu fulgii de zăpadă învârtejindu-se în lumina felinarelor.

— Pot să am încredere în tine? vru el să afle.

— Depinde de ce ai de gând să-mi spui.

John o privi în ochi.

— Am o propunere care ne va avantaja pe amândoi.

— Bine, te ascult, spuse ea.

— Mă gândeam să spun că Birger Falk a fost omorât de un necunoscut trimis de cartel ca răzbunare pentru că l-a împuşcat pe asasinul din Bergvik. La mijloc s-ar afla o afacere cu droguri care a deraiat şi în care a fost implicată şi sora ta.

— Deci ar trebui să spunem că Stella făcea afaceri cu droguri?

— Ei bine… trebuie să facă şi ea parte din poveste, într-un fel sau altul.

Alicia părea aproape trează în acel moment. John o privi atent, analizându-i mişcările.

— Elin, urmă ea, arătând spre trupul fără viaţă. Ce facem cu ea?

— Ea nu va fi o problemă. Dimpotrivă. Elin Falk a fost cea care ne-a dezvăluit totul. Ea însăşi a fost implicată în afacerile cu droguri ale tatălui ei şi în încăierarea care a dus la uciderea Stellei de către amândoi la Löfberg.

— Cum rămâne cu sinuciderea şi ce căutăm amândoi aici?

— Elin a vrut să te vadă pentru a-şi uşura conştiinţa înainte de a se sinucide. Eu eram pe urmele ei, dar am ajuns prea târziu.

Alicia îl privi cu un amestec de uimire şi dezgust.

— Cum poţi să fii atât de indiferent? spuse ea. Ai lăsat-o pe Elin să moară pentru că se potrivea cu planul tău.

— Nu eu am înjunghiat-o, s-a înjunghiat singură, replică John. După ce îmi voi chema colegii, locul ăsta se va umple de poliţişti. Tot ce trebuie să faci tu este să ai grijă ce vei spune în timpul interogatoriului. Ai înţeles?

Îşi regretă tonul dur când Alicia se ridică în picioare. Dar, în loc să obiecteze, ea luă perna de pe canapea şi îngenunche pe podea lângă Elin Falk. Apăsă uşor perna pe rana de la gât. Ţesătura se îmbibă imediat de sângele roşu, care continua să se prelingă din rană.

Alicia întoarse capul şi-l privi pe John.

— Măcar să pară că am încercat să o salvăm.

38

Era aproape ora zece seara când Mona apăsă butonul şi opri înregistrarea în camera de interogatoriu.

— Mai vrei să adaugi ceva? întrebă ea.

— Credeam c-am terminat, spuse John.

— Da, am terminat. Dar mă întreb dacă e ceva ce ai vrea să îmi spui doar mie.

John luă o ultimă înghiţitură de cafea din cana albă cu sigla poliţiei şi îi întâlni privirea intensă, peste masă.

— Nu, cred că am rezolvat aproape tot. Dar, desigur, s-ar putea să fi uitat unele detalii. Elin Falk ne-a spus multe.

— Da, cu siguranţă.

John percepu sarcasmul din vocea ei şi înţelese că Mona se îndoia de povestea pe care tocmai i-o servise.

— Vii cu un pacheţel frumos, spuse ea, turnându-şi o nouă ceaşcă de cafea din ibricul de pe masă. Soluţia pentru trei crime, împachetată frumos, cu fundiţă. Şi totul se bazează pe mărturia unei femei care, ce să vezi, e moartă şi nu-ţi poate confirma declaraţia.

— Nu uita de probele criminalistice, îi reaminti el.

— Nu, bineînţeles că nu. Avem destule, spuse Mona, fără să arate prea mult entuziasm.

John încercă să se relaxeze, gândindu-se la Alicia Bjelke, care era interogată de Ruben într-o altă încăpere a secţiei de poliţie. Împreună, erau doi martori care puteau confirma independent mărturia lui Elin Falk. Alicia îi demonstrase deja că e de încredere. John o lăsase singură în apartamentul din Norrstrand, în timp ce el dăduse o fugă cu maşina la casa din Skattkärr ca să ascundă fotografiile lui Elin şi aparatul cu filmuleţul de la Löfberg. La întoarcere o găsise în acelaşi fotoliu, repetându-şi mărturia.

Reacţia pasivă a lui John la sinuciderea lui Elin nu mai fusese adusă în discuţie de Alicia, iar el îi era recunoscător pentru asta. Gâtul însângerat al lui Elin Falk avea să-i bântuie probabil somnul pentru tot restul vieţii.

— Ei bine, dacă am terminat aici… spuse el, ridicându-se în picioare.

Mona îi făcu semn să se aşeze din nou. Privirea ei era mai degrabă tristă decât ostilă când scoase din buzunar o pereche de mănuşi albastre din latex. Şi le puse pe mâini şi, întinzând mâna peste masă, luă cana lui de cafea şi o

vârî într-o pungă de plastic transparentă. Apoi o sigilă şi o puse în geanta de umăr atârnată de spătarul scaunului ei.

— Ce crezi că faci? spuse John mirat.

— Eu sunt cea care pune întrebările, îi replică ea cu seriozitate.

— Ce vrei să spui?

— Saliva ta e pe ceaşcă. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă aş trimite ceaşca la INC din Linköping şi aş cere laboratorului să compare ADN-ul tău cu reziduurile de piele de sub unghiile cadavrului din Bergvik?

John ar fi vrut să-şi astupe urechile ca să n-o mai audă. Corul apocaliptic din mintea lui se întorsese, răcnind atât de tare încât îşi simţea ţeasta vibrând.

— Hai să-ţi spun eu, continuă Mona. Va fi o potrivire de sută la sută şi prin urmare vom fi stabilit o legătură directă între tine şi Stanislaw Panufnik.

— Nu înţeleg de ce ai crede că…

— Încetează! răcni Mona. Ştiu că maşina ta era în înregistrarea din parcarea mall-ului.

Bineînţeles, se gândi John, simţind cum îi curge sudoarea pe frunte. Mona vizionase imaginile de pe camerele de supraveghere. Fusese un prost să creadă că ea avea să se mulţumească cu raportul lui.

— De fapt, cel mai mult mă interesa tiparul de mişcare al oamenilor, dar numărul de înmatriculare a fost cel care m-a făcut să reacţionez. Numărul de înmatriculare nu se potrivea cu cel furat de la un Peugeot despre care citisem în raport. Aşa că am iniţiat o nouă căutare în registrul vehiculelor şi am găsit maşina ta. Un Chrysler din 2019, nu-i aşa?

John înghiţi în sec şi îşi plecă privirea.

— Nu ştiu ce să spun, Mona.

— Poţi să-mi spui ce naiba se întâmplă.

El clătină din cap.

— Trebuie să mă gândesc mai întâi la asta.

— Grozav. Du-te la culcare, atunci, gândeşte-te, iar eu o să mă asigur că ceaşca ajunge în Linköping.

Îşi aruncă geanta pe umăr şi se ridică în picioare.

— Nu, aşteaptă. Nu pleca.

Mona îl privi lung înainte de a se aşeza din nou, încet.

— Aştept, spuse ea, în timp ce tăcerea se prelungea.

Când John tot nu-şi deschise gura, ea se aplecă în faţă aducându-şi chipul la câţiva centimetri de al lui.

— M-am uitat, de asemenea, pe lista armelor de serviciu predate la ordinul comisarului-şef pentru un test balistic. Numele tău lipsea, iar asta m-a făcut să-mi pun câteva întrebări despre arma găsită în Volvoul lui Birger Falk. Poate ai tu habar cum a ajuns acolo?

John clătină din nou din cap.

— Bine, am înţeles, spuse ea. Atunci… hai să-ţi spun ce cred eu. Arma pe care am găsit-o în torpedoul maşinii lui Falk era a ta. Dar poate că sunt complet depăşită de situaţie. În acest caz, tot ce trebuie să faci este să-mi arăţi arma ta de serviciu. Poţi să faci asta?

— Nu, nu pot, recunoscu John.

— Pentru că…?

— E acasă, în dulapul cu arme.

Mona izbi cu pumnul în masă.

— Răspuns greşit! Încearcă din nou.

John oftă adânc.

— Pentru că e la INC, în Linköping.

— Bun, spuse Mona, îndreptându-şi spatele şi continuând să-l privească ţintă.

— Ai dreptate în tot ceea ce spui şi ştiu că arată al naibii de rău, spuse John. Dacă îţi povestesc, trebuie să-mi promiţi că mă vei asculta cu mintea deschisă şi că vei încerca să vezi imaginea de ansamblu.

Mona încuviinţă.

— Bineînţeles. Vreau să ştiu cum stau lucrurile înainte de a acţiona, spuse ea, lăsându-şi geanta pe podea.

Părea pregătită să afle povestea adevărată şi John hotărî să nu-i ascundă nimic. Oricum, nu avea de ales.

Vorbi timp de zece minute, aproape fără oprire. Despre cartelul nigerian şi asasinii care îl urmăreau. Despre Trevor şi fotografiile de pe acoperişul centrului comercial Bergvik. Despre înţelegerea pe care o făcuse cu Ganiru după moartea prietenului său. Şi, în final, despre încercarea sa de a manipula ancheta pentru a evita o condamnare la închisoare.

Mona îi strecură câte o întrebare ici şi colo, dar în rest îşi ţinu promisiunea şi îl ascultă cu atenţie. Când John termină de vorbit, îşi împinse scaunul înapoi şi îşi întinse picioarele sub masă.

— Ei bine, ce crezi că ar trebui să facem acum? spuse ea.

— E decizia ta, spuse John. Nu pot decât să fac apel la tine. Dacă un procuror va depune plângere, jurnaliştii se vor năpusti asupra subiectului.

Când veştile despre viaţa mea vor ajunge la Baltimore, se va dezlănţui iadul. În câteva zile, Ganiru va avea grijă să mor în arest.

— Cum ar putea să afle? Vei fi judecat sub noua ta identitate, Fredrik Adamsson.

— Nu contează. Ganiru îmi ştie numele din Suedia, iar oamenii lui mă vor identifica în poze. Înţelegerea mea cu el a fost că nu voi ieşi în evidenţă, astfel încât nimeni să nu se îndoiască că Ganiru m-a ucis cu adevărat. Dacă aş fi acuzat de omor prin imprudenţă şi aş ajunge pe prima pagină a ziarelor, ar fi exact opusul acestui lucru.

— Cum rămâne cu asigurarea ta? spuse Mona. Dacă mori, filmuleţul tău va deveni viral, iar Ganiru va fi acuzat că a omorât un poliţist.

— Filmuleţul nu m-ar mai proteja. Ganiru şi-ar pierde reputaţia şi va fi nevoit să-l pedepsească pe turnătorul care l-a tras pe sfoară, o dată pentru totdeauna. Ştiu cum stau lucrurile în aceste cercuri. Oamenii ca el preferă să continue să-şi desfăşoare afacerile din închisoare decât să piardă respectul celorlalţi.

Mona se ridică şi începu să se plimbe prin încăperea înghesuită. Înjura în tăcere, iar John nu putea decât să-şi imagineze ce se întâmpla acum în mintea ei, cum răsucea pe toate părţile dilema morală pe care i-o impusese el. Fie respecta regulile, punându-i astfel viaţa în pericol, fie renunţa la anchetă, încălcând astfel atât legea, cât şi codul de onoare al poliţiei.

John aruncă o privire spre geanta de umăr de pe podea, conştient că de-acum înainte viaţa lui depindea de o ceaşcă de cafea.

— Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, presupun că prietenii tăi din FBI şi-ar lua-o rău de tot, spuse Mona.

John nu-i răspunse, dar se bucură că ea se gândea la asta. Moartea unei persoane aflate în programul de protecţie a martorilor era un eşec în ochii Biroului, indiferent de circumstanţe. Vina ar fi căzut pe NOA, iar superiorii Monei ar fi lăsat, bineînţeles, ca toate să se spargă în capul subalternilor lor.

— Să nu-ţi închipui vreo clipă că îmi pasă de yankei, continuă ea. Ei n-au decât să zică ce vor şi la fel şi cei care împing hârtii la Stockholm. Împlinesc şaizeci de ani la primăvară şi, chiar dacă nu le convine, ei trebuie să mă suporte în continuare.

Se aşeză din nou la masă.

— Spune-mi mai multe despre infiltrare. Cât ai rezistat?

— Aproape un an, răspunse John. Zi şi noapte. Devine niţel ciudat după un timp. E greu să faci diferenţa între rolul pe care îl joci şi cine eşti cu

adevărat.

— Crezi că a meritat? întrebă Mona. Să-ţi asumi asemenea riscuri, la asta mă refer.

— Retrospectiv, aş spune că nu. Ganiru a primit doar şapte ani, iar misiunea mi-a distrus viaţa.

Mona se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe din nou prin sala de interogatoriu. Acelaşi traseu de fiecare dată, de la fereastră până la uşă şi înapoi.

John închise ochii şi nu mai încercă să reducă la tăcere corul de voci din mintea sa. De-acum, făcea parte din el, din ceea ce devenise, din ceea ce îl făcuse viaţa. Nu avea de ales decât să-l accepte.

Când deschise ochii, Mona era în faţa lui, cu geanta în mână. O deschise şi ridică punga cu ceaşca de porţelan.

— O primeşti înapoi cu două condiţii. Unu: când se va finaliza ancheta, îţi vei da demisia din poliţie. Şi doi: va trebui să părăseşti ţara şi să nu te mai întorci niciodată.

— Înţeleg. Ai cuvântul meu.

Mona zâmbi, încruntându-se, şi clătină din cap.

— Mă tem că nu valorează nimic cuvântul ăsta al tău. Nu uita: există, în continuare, celulele de piele de la INC. Dacă nu respecţi înţelegerea, pot să cer oricând o probă ADN de la tine şi să o trimit la laborator.

— Sunt pe deplin conştient de asta.

— Bine, atunci ne-am înţeles, spuse ea, înmânându-i cana lui John. Poţi s-o speli şi singur.

O lună mai târziu

39

John se apropie de fereastra largă a apartamentului său de pe Bryggudden şi privi spre lacul Vänern. Iarna încă ţinea Karlstad într-o strânsoare de fier. Frigul era singurul lucru despre care vorbea lumea – la secţia de poliţie, la sala de sport şi la coadă la magazinul alimentar. Nici măcar la Rederiet nu era lăsat în pace de meteorologii autoproclamaţi care aveau propria lor explicaţie pentru gerul care refuza să cedeze. Se săturase de toţi. Era sătul de Suedia, de suedezi şi de acest apartament pustiu. Două sute de metri pătraţi, care însemnau, de fapt, o singură cameră cu o bucătărie deschisă. Oare arhitectul detesta pereţii?

John îşi aminti că ar fi trebui să se bucure de spaţiile generoase în loc să se plângă. Dacă Mona ar fi ales să trimită cana de cafea la INC, acum ar fi trăit într-o celulă. Înţelegea că fusese o decizie dificilă pentru ea să-l lase în libertate pentru împuşcăturile de la Bergvik, cu atât mai mult cu cât această muşamalizare o absolvise şi pe Alicia Bjelke de responsabilitatea pentru crima sa. Dar una nu se putea pune în practică fără cealaltă. Poate că Mona credea, până la urmă, că el merita să trăiască un pic mai mult.

Se descurcase de minune în timpul anchetei. Era, cu siguranţă, extrem de pricepută. Cu blândeţe, îi condusese pe toţi cei implicaţi la concluzia că ancheta urma să fie închisă din lipsă de noi piste. Ruben nu avusese nicio obiecţie, iar asta însemna că Alicia Bjelke îşi jucase bine rolul în timpul interogatoriului cu superiorul lui John.

Fostul superior, se corectă John. După incidentul cu Sindicapatul din sala de mese, Ruben ceruse să fie eliberat din funcţie şi de responsabilităţile ce priveau personalul secţiei şi lucra acum ca anchetator, alături de ceilalţi membri ai echipei.

Pe măsură ce săptămânile treceau, presa se plictisise de crima de la Löfberg şi de împuşcăturile din Bergvik şi găsise alte ştiri cu care să umple site-urile. Chiar şi bloggerul anonim din spatele site-ului polisläckan.se părea că-şi lăsase baltă investigaţia.

Cu toate acestea, identitatea acestuia fusese discutată pe larg în secţia de poliţie, fără ca misterul să se apropie de o soluţie. În schimb, identitatea idiotului care divulgase imaginile camerelor de supraveghere de la Löfberg fusese dezvăluită. Era chiar tehnicianul video. Pe lângă smoothie-urile oribile, individului îi plăcea să parieze la cazinourile online şi avea nevoie

de bani pentru a-şi acoperi pierderile.

Pentru John se apropia momentul să plece din Karlstad şi din Suedia. E-mailul de demisie era deja scris, iar a doua zi urma să-l transmită la departamentul de Resurse Umane. Conducerea NOA nu avea să fie deloc supărată de decizia unei mutări la Berlin. La fel, nici FBI-ul, deşi agenţia de protecţie a martorilor avea să fie, desigur, informată. La urma urmei, birocraţii de la agenţie fuseseră de la bun început împotriva oraşului Karlstad ca destinaţie de relocare.

Cu toate că viitorul părea mai luminos, John nu reuşea să se bucure, iar acest lucru îl deranja. Privi prin fereastră luminile unui cargobot care plutea încet spre port. Poate că era încărcat cu boabe de cafea proaspete pentru fabrica de la capătul golfului.

Tatăl său i-ar fi spus să-şi dea două palme şi să nu mai stea cu gândul la trecut. Uşor de zis, dar mai greu de făcut. Trevor încă îl vizita, noapte de noapte. La fel, Minette şi copilul lor. Era nevoit să retrăiască în somn coşmarul din fabrica de muniţii abandonată, sperând mereu la un alt deznodământ.

Care nu se schimba însă niciodată.

John încercase să scape din starea aceasta, dar se trezise asaltat de un alt motiv de tristeţe: mama sa, internată la un azil.

Ca parte a pregătirilor pentru plecare o vizitase, cu cea mai mare discreţie. Femeia era furioasă, confuză şi se plângea de absolut orice, de la mâncarea care-i părea dezgustătoare până la lipsa de cunoştinţe de limbă suedeză a personalului.

În drum spre casă îi fusese ruşine de propriile gânduri, dar nu se putuse împiedica să le aibă: mama – cu mâna pe inimă – era un motiv în plus să plece din Karlstad, mai degrabă decât un motiv să rămână.

Se uită la ceas. Era aproape ora şapte, iar el avea rezervare la Rederiet. În seara asta se va aşeza singur la una dintre mese şi se va răsfăţa cu un pahar de vin bun. Poate chiar va închide ochii pentru o clipă şi va pretinde că oaspeţii din jurul lui vorbesc în germană.

Zece minute mai târziu era schimbat şi se afla în faţa uşii localului. În momentul în care întinse mâna spre clanţă, John auzi o voce subţire în spatele lui.

— Fredrik!

Se întoarse şi văzu o fetiţă, la câţiva metri distanţă, sub un stâlp de iluminat. Era îmbrăcată cu o jachetă închisă la culoare, lungă, avea la gât o

eşarfă roşie şi pe cap o şapcă cu inscripţia *Valmet*.

— Ia te uită! exclamă el şi se îndreptă spre Nicole. Ce faci aici?

Nepoata sa nu-i răspunse. Stătea locului, jucându-se cu vârful cizmelor în zăpadă.

— Mama sau tatăl tău sunt cu tine? întrebă el.

— Nu, Leif şi Katarina sunt acasă, îi răspunse ea.

John se lăsă pe vine, ca să ajungă la nivelul ochilor ei.

— Atunci cum ai ajuns aici?

— Am luat autobuzul.

— Tocmai din Snaversrud?

— A trebuit să schimb de două ori.

Îşi trase nasul şi îşi coborî privirea.

— Ei ştiu că eşti aici?

Fata clătină din cap.

— Ai telefonul la tine, ca să-i sunăm? spuse John. Sunt sigur că sunt foarte îngrijoraţi.

Ea tresări şi făcu un pas înapoi.

— Nu! Nu-i poţi suna.

Intensitatea din vocea ei îl îngrijoră şi îşi aminti conversaţia pe care o avusese cu Nicole în noaptea când fetiţa nu putea să adoarmă. Oare încercase încă de-atunci să-i spună ceva ce el refuzase să audă?

— De ce nu? spuse el.

— Fiindcă e nasol cu mine.

— Leif?

Ea încuviinţă din cap.

— În ce sens?

Fata nu-i răspunse.

— Îţi vorbeşte urât?

— Uneori.

— Mai face şi altceva?

Nicole se uită în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nimeni nu putea să o audă.

— La ora de sport, profesorul m-a întrebat despre vânătăi, şopti ea. Dar l-am minţit, i-am spus că am căzut de pe bicicletă.

John îşi încleştă pumnul în buzunarul hainei. Dacă fermierul o lovise pe nepoata lui, avea să-l calce pe nenorocit cu propriul tractor.

— Pot să văd şi eu, Nicole?

Ea îşi ridică haina şi îi arătă spatele. Pielea îi era plină de vânătăi în diferite stadii de vindecare. Leziunile arătau faptul că abuzul nu avusese loc doar o dată, ci în mod regulat, de-a lungul unei perioade mai lungi de timp.

Când fata se întoarse din nou cu faţa la el, ochii îi străluceau de lacrimi şi îi curgea nasul. John îşi desfăcu braţele, iar ea îl îmbrăţişă cu putere.

— Nu o să te mai întorci niciodată acolo, spuse el. Promit.

Simţi corpul ei subţire lipindu-se pe el. Mâinile ei îl prinseseră de gât atât de strâns încât nu credea că-i va da drumul vreodată. Rămaseră aşa până când lui John îi amorţiră picioarele şi fu nevoit să se ridice.

— Ţi-e foame? întrebă el. Tocmai voiam să intru în restaurant.

— Ce avem la cină? vru ea să ştie.

— Ce-ţi place mai mult?

— Clătitele!

— Atunci asta o să mâncăm. Cu gem şi multă frişcă.

Fetiţa zâmbi larg, iar John deschise uşa de la Rederiet. Se îndoia că Eduardo avea clătite în meniu, dar probabil că avea să-i accepte oricum comanda. Dacă nu, John avea să meargă în bucătărie şi să pregătească el însuşi tot. În clipa aceea, i se părea că lucrul cel mai important din lume era ca Nicole să primească mâncarea ei preferată.

40

Alicia se aşeză pe un taburet în bucătăria îngustă din spatele sălii de petreceri. Auzea râsetele dinăuntru. Erau zgomotoase şi veneau numai de la bărbaţi.

— Beţi, beţi, beţi! scanda corul de voci.

Urmară urlete şi ea ştiu că viitorul soţ îşi golise paharul. Alicia îi urmă exemplul. Bea în fiecare zi de când Elin Falk se sinucisese sub ochii ei.

Nu fusese pe deplin trează nici măcar atunci când preşedintele consiliului de administraţie al Raw convocase o şedinţă ca să discute despre viitorul companiei. Preţul pe care el şi ceilalţi acţionari erau dispuşi să-l plătească pentru acţiunile ei şi ale Stellei era atât de ridicol de mic încât bătrânul nici nu îndrăznise să o privească în ochi atunci când i-l comunicase. Cu toate astea, ea semnase acordul de renunţare fără să negocieze. Un nou director general fusese deja recrutat, iar cel mai apropiat asociat al Aliciei avea să preia rolul de director tehnic.

Îşi trase şosetele până la genunchi şi îmbrăcă rochia albă din latex cu o cruce roşie pe un sân. Toca de pe cap era atât de caraghioasă încât Alicia începu să râdă când se privi în oglindă. Ce aveau asistentele medicale de li se păreau atât de sexy bărbaţilor? Cele mai multe dintre cele pe care le întâlnise erau femei muncite, cu părul ars şi unghiile îngălbenite de la nicotină.

Îşi strânse buzele într-un bot de raţă şi făcu o fotografie cu telefonul înclinat, de sus, cu braţul pe post de selfie stick. Îi trimise imaginea lui Ratko cu mesajul: *Gata de petrecere (dacă mai ştii ce înseamnă?!)* Bineînţeles, el nu avea să-i răspundă. Nu mai făcuse asta de mult timp.

Alicia se trezi întrebându-se ce ar fi spus Stella despre planurile ei pentru seara aceea. Apoi îi arătă mijlociul surorii sale în oglindă. Şi ei înseşi, de altfel, pentru că încă îi păsa de ceea ce gândea jigodia.

— Eşti gata?

Preşedintele clubului de motociclişti intră pe uşa batantă care ducea în bucătărie, plesnindu-şi nerăbdător cu palma vesta de piele.

Alicia încuviinţă.

El dispăru din nou. Muzica hard rock se opri şi în difuzoare început să se audă „Love to love you baby”. Alicia îşi trecu mâinile peste faţă, în timp ce Donna Summer gemea în introducerea cântecului clasic.

Apoi împinse uşa pentru a-şi întâlni publicul şi fu întâmpinată de aplauze nesfârşite.

Câteva cuvinte în încheiere

Vă mulţumim că aţi citit *Cealaltă soră*. Pentru cei care locuiesc în zona Karlstad sau care sunt interesaţi în mod special de lumea lui John Adderley, am dori să vă spunem câte ceva despre ambianţele descrise în carte.

De regulă, căutăm locuri care pot adăuga o dimensiune suplimentară poveştii şi care îl pot ancora pe John în zona rurală din Värmlands. Löfberg este un astfel de loc. Clasica fabrică de cafea îşi răspândeşte aromele dulci peste tot în Karlstad, iar clădirea în sine – „Zgârie-cafea", aşa cum este cunoscută îndeobşte – e un punct de reper. De aceea, nu am putut rezista tentaţiei de a plasa cadavrul Stellei Bjelke în incinta clădirii. Sperăm că dumneavoastră, cititorii noştri, veţi continua să vă bucuraţi de cafeaua de dimineaţă fără să simţiţi gust de sânge.

Localul unde Alicia Bjelke este client fidel are un rol important în *Cealaltă soră*. În carte, pizzeria se numeşte Palermo; în viaţa reală se numeşte altfel. Nu vom dezvălui exact ce restaurant am folosit drept model, dar cititorul atent îşi poate da seama oricum care a fost acela. E nevoie doar de cunoştinţe locale – sau de o hartă a oraşului Karlstad – şi de un studiu atent al indiciilor geografice din text.

Restaurantul preferat al lui John Adderley e mai uşor de găsit. În carte se numeşte *Rederiet*, care e o traducere directă a numelui italian al cârciumii. De asemenea, se află chiar lângă blocul „Empire State", pe Bryggudden.

Autorii cărţii nu sunt nativi din Värmland, ci doi locuitori din Dalsland care au crescut în Åmål. Deşi am petrecut mult timp în Karlstad şi în Hammarö, mai sunt părţi ale oraşului şi ale insulei care ne sunt încă necunoscute.

Atunci când am decis că un om va cădea printr-o cupolă de sticlă de pe acoperişul centrului comercial Bergvik ne-am trezit faţă în faţă cu o provocare: aveam nevoie de un loc potrivit în apropiere unde Trevor să fie torturat de asasinii plătiţi trimişi de cartel. Ne-am plimbat cu maşina prin zonă şi am găsit Zakrisdal, o fabrică de muniţie dezafectată, amplasată chiar acolo unde aveam nevoie de ea. Care erau, oare, şansele să se întâmple una ca asta?

În sfârşit, nu îi încurajăm pe cititori să încerce să găsească exact toate locurile din carte. De pildă, conacul de lângă Kristinehamn, unde surorile Bjelke merg la petrecere, a fost inventat, deşi există o mulţime de clădiri

similare în Värmland.

Acelaşi lucru e valabil şi pentru casa Aliciei Bjelke. Grönagatan există în realitate şi e situată în Norrstrand, dar strada e prea scurtă pentru amplasarea a paisprezece case. Prin urmare, adresa indicată – Grönagatan 14 – este un produs al imaginaţiei.

După cum puteţi vedea, ne raportăm la realitate, dar fără obligaţii. Ne place să ne inspirăm din mediul din Hammarö şi Karlstad, dar nu vrem să fim limitaţi de acestea. Dacă avem nevoie de un loc care nu există, îl inventăm.

Suntem la fel de neglijenţi cu vremea. Acţiunea din *Cealaltă soră* se desfăşoară la mijlocul lunii ianuarie 2020, când vremea era blândă în Karlstad, dar în carte e o iarnă geroasă, pentru simplul motiv că aveam nevoie de acest lucru pentru conţinut. Cadavrul lui Birger Falk trebuia să îngheţe în portbagajul Volvoului alb.

În calitate de autori ne păstrăm dreptul la fantezie. Vine odată cu fişa postului, împreună cu dependenţa de cofeină.

Încă o dată, vă mulţumim că ne-aţi citit.

Peter Mohlin & Peter Nyström
Februarie 2021

Autorii vor să mulţumească

Editoarei noastre, Erika Degard, o forţă creativă de mare anvergură. Ne faci să muncim din greu, dar ceri la fel de mult şi de la tine. Apreciem acest lucru. Mulţumiri, de asemenea, restului echipei de la editura Norstedts, nu vom nominaliza pe nimeni, dar nimeni nu este uitat.

Agentei noastre, Judith Toth, de la Nordin Agency. O pandemie nu e suficientă pentru a o împiedica să-l exporte pe John Adderley în restul lumii.

Lui Ralf Lyxell, un avocat cu vaste cunoştinţe despre Värmland în general şi despre Karlstad şi Hammarö în special. Ne-a salvat de la câteva greşeli geografice jenante. Dacă, totuşi, găsiţi unele în carte, e vina noastră, nu a lui.

Lui Karin Jansson, medic la Spitalul Central din Karlstad, care a contribuit cu informaţii medicale şi cunoştinţe locale suplimentare.

Lui Gustaf Carlsson, expertul nostru în criminalistică. El s-a obişnuit să primească mesaje text ciudate cu întrebări de genul: „Cât timp îi trebuie unui cadavru ca să îngheţe?" Sau: „Poţi afla, pornind de la un glonţ, cu ce model de armă s-a tras?"

Redactorilor noştri, David Miles şi Joen Windahl, care au venit cu gânduri şi reflecţii înţelepte. Comentariile voastre au îmbunătăţit *Cealaltă soră*.

Familiei, prietenilor şi cunoştinţelor care au contribuit în diferite moduri, de la cuvinte de încurajare în general la răspunsuri la unele întrebări mai concrete, cum ar fi: „Care este pedeapsa dată cuiva în stare de ebrietate pentru ucidere din culpă?"

Tuturor librăriilor, serviciilor de streaming şi bibliotecarilor care îi ajută pe cititori să găsească romanele noastre. Vă datorăm mii de mulţumiri.

Mohlin ar dori să mulţumească în mod special:

Soţiei mele, Anna, şi fiicelor Märta şi Ellen. Pentru că aţi fost mereu alături şi mi-aţi făcut viaţa infinit mai bogată.

Lui Nyström. Complicele meu şi cel mai bun prieten. Sunt foarte recunoscător că mergem pe acest drum împreună.

Nyström ar dori să mulţumească în mod special:

Copiilor mei, Smilla şi Nicolas, pentru că mă inspiră şi îmi dăruiesc mereu atât de multă energie pozitivă încât jumătate mi-ar fi de-ajuns. Şi îţi mulţumesc că m-ai ajutat cu finalul, Smilla. ☺

Cristinei Medina Espi. *Gracias por abrirme los ojos*.

Lui Mohlin. Pentru că îmi eşti mereu alături, în calitate de coleg şi prieten nepreţuit.

Continuarea romanului *Ultima viață*

MOHLIN & NYSTRÖM

cealaltă soră

Alicia Bjelke e o tânără a cărei figură mutilată îi face pe toți să se ferească de ea. În același timp, este o programatoare genială care a creat o aplicație pentru întâlniri împreună cu Stella, superba ei soră, actuala imagine a companiei. Dar într-o zi Stella e ucisă cu brutalitate, iar Alicia începe să se teamă că ar putea veni rândul ei.

Cazul îi este dat fostului agent FBI John Adderley, care încă locuiește în Karlstad sub o identitate falsă. Nevoit să jongleze cu decizii aflate chiar dincolo de limita moralității, dar vrând să profite de prilejul oferit de anchetă, John încearcă din răsputeri să scape din Suedia și să se elibereze, în sfârșit, de umbrele prezentului și trecutului.

Dar e posibil să fie deja prea târziu...

„Crescendoul abrupt al dezvăluirilor adaugă suspans și profunzime unei povești foarte întunecate, înțesate de alegeri greșite care conduc la infracțiuni, crime și consecințele acestora."

„Printr-un amestec reușit de profu
care te ține cu sufletul la gură,
Nyström oferă o continuare
Adderley... O interpretare inedită a *thrillerului* de procedură nordic."

Criminal Element

virtual project

CRIME SCENE PRESS

{1} Marcă suedeză de whisky *(n. red.)*.